

Doamna Vauquer, născută de Conflans, este o femeie în vîrstă, care de vreo patruzeci de ani ține la Paris o pensiune de familie în strada Neuve-Sainte-Ge-nevieve, între Cartierul Latin și foburgul Saint-Marcel. La această pensiune, cunoscută sub numele de Casa Vauquer, se primesc deopotrivă bărbați și femei, tineri și bătrîni, fără ca vreodată gura clevetitoare a lumii să fi găsit ce să scornească despre cele ce se petrec în această respectabilă casă. Nu-i mai puțin adevărat, însă, că de vreo treizeci de ani nu s-a pomenit printre clienți nici o femeie tînă, iar pentru ca vreun tînăr să ajungă a locui aci, trebuia ca familia să-i trimită o sumă prea mică să-și țină zilele. Cu toate acestea, în anul 1819, dată la care începe drama ce urmează, se afla aci în pensiune o biată fată. Oricît de discreditat ar fi azi cuvîntul dramă, după chipul deșănțat și fără noimă în care a fost risipit în aceste vremuri de jalnică literatură, e nevoie totuși să-l folosim aici ; nu fiindcă această istorisire ar fi dramatică în sensul adevărat al cuvîntului, ci fiindcă sfîrșind cartea veți vărsa poate cîteva lacrimi intra muros și extra muros<sup>1</sup>. Fi-va ea oare înțeleasă și dincolo de zidurile Parisului ? Îngăduie-ni-se a ne îndoi, căci nu se poate pricepe felul cu totul deosebit al unei asemenea scene, plină de tîlcuri și de culoare locală, decît între colinele Montmartre și dealurile de la Montrouge, în această ilustră vale a dărpănăturilor ce

. înăuntrul și în afara cetății (lat.)- În text cu sensul de înăuntrul și afara Parisului. stau să se surpe și a rigolelor negre de noroi ; vale plină de suferințe reale, de bucurii prea adesea amăgitoare și atît de cumplit zbuciumată încît nu știu ce fapt ar trebui să se întîmple pentru a lăsa o senzație de oarecare durată. Totuși, chiar și în această lume se ivesc ici și colo dureri care, prin vîlmășagul lor de vicii și virtuți, dobîndesc o oarecare măreție și solemnitate ; în fața lor egoismele și interesele amuțesc ; dar senzația cu care rămîi ține numai bine cît ai înfuleca pe nemestecate un fruct savuros. Carul civilizației, întocmai ca acela al idolului de la Jaggernatl, trecînd peste o inimă care nu se lasă atît de ușor zdrobită și în care i s-a împiedicat roata, abia dacă își încetinește o clipă mersul, o strivește și își urmează mai departe drumul glorios. Așa veți face și domniile-voastre, care ținînd această carte într-o mînă albă, vă cufundați în toată voia în jîlțul moale, spunîndu-vă : „O fi, poate, o poveste amuzantă". Dar după ce veți fi aflat taina chinurilor lui moș Goriot, veți cîna cu poftă, punînd lipsa dumneavoastră de sensibilitate pe seama autorului, învi-nuindu-l că a depășit măsura și că face poezie. Ah ! țineți minte însă : drama aceasta nu este o plămuire sau un roman. AU is true<sup>2</sup> ; ea este atît de adevărată, încît oricine poate s-o regăsească în propria sa viață, în propriul lui suflet.

Casa în care se află această pensiune de familie este proprietatea doamnei Vauquer. E așezată în josul străzii Neuve-Sainte-Genevieve, acolo unde terenul coboară către strada Arbaletei într-un povîrniș atît de repede și de anevoios, încît numai rareori caii îl urcă sau îl coboară. Iată de ce domnește o atît de deplină liniște peste toate aceste ulițe înghesuite între domul Val-de-Grâce și cel al Panteonului, două monumente care schimbă culoarea cerului, împrăștiindu-și în văzduh răsfrîngerile aurii și înnegurînd totul cu umbrele mohorîte pe care le aștern uriașele lor cupole. Aici caldarîmul e zvîntat : în rigole nu-i nici apă, nici mîl, și de-a lungul zidurilor crește iarba. În

<sup>1</sup> flggeriiflf sau D «ggerwflf, localitate în India, unde aveau loc anual mari serbări religioase, în cursul cărora statuia zeului car uriaș printre pelerini.

<sup>2</sup> Totul este adevărat (engl.).

10

cetății era plimbată într-un

drum pe-aci, chiar și cel mai nepăsător dintre oameni se simte cuprins de tristețe, ca de altfel toți cei care trec obișnuit pe aceste străzi. Aici uruitul unei trăsuri ia proporțiile unui eveniment; casele sînt posomorite, iar din zidurile uriașe se desprinde un iz de pușcărie. Un parizian care s-ar rătăci prin partea locului, n-ar vedea decît pensiuni de familie sau așezăminte asemănătoare, mizerie sau plictiseală, bătrîni care își așteaptă moartea și un tineret zvăpăiat care muncește în silă. Nici un alt cartier al Parisului nu este mai trist și — de ce n-am spune-o ? — mai puțin cunoscut. Mai ales strada Neuve-Sainte-Genevieve e ca o ramă de bronz, singura potrivită pentru a încadra o dramă ca asta, care nu poate fi îndeajuns înțeleasă dacă nu prezentăm dinainte atmosfera, culorile-i întunecate și conținutul ei grav ; tot așa se împuținează lumina de la o treaptă la alta, și glasul călăuzei se stinge atunci cînd călătorul coboară în catacombe. Nimerită asemuire ! Căci cine ar putea spune cu hotărîre ce este mai groaznic la vedere : inimi secătuite, sau cranii deșarte ?

Fațada pensiunii dă către o grădiniță, așa încât casa cade în unghi drept pe strada Neuve-Sainte-Genievieve, de unde se vede tăiată parcă în toată adâncimea ei. De-a lungul fațadei, între casă și grădiniță, se întinde o cărare prunduită, în formă de jgheab, lată cam de un stînjien, din care pornește o alee presărată cu nisip și tivită cu mușcate, cu leandri și cu rodii răsădite în ghivece mari de faianță albastră și albă. În această alee intri pe o porțiță, deasupra căreia e bătută o firmă, pe care scrie : „Casa Vauquer”, iar dedesubt: „Pensiune de familie pentru ambele sexe și alții”, în timpul zilei, printre zăbrelele porțiței, prevăzută cu un clopoțel cu sunet ascuțit, se întrezărește la capătul micului pavaj, pe zidul din fața străzii, o arcadă imitînd marmura verde, zugrăvită de cine știe ce meșter din cartier, în firida pe care o închipuie această zugrăveală se ridică o statuie, care-l înfățișează pe Amor. După spoiala scorjotă care o acoperă, amatorii de sim-s bolun ar fi înclinați poate să descopere în aceasta un mit al amorului parizian, de a cărui iluzie se vor lepăda cîțiva pași mai departe. Sub soclu, o inscripție pe jumătate

11

ștearsă îți aduce aminte de vechimea acestui monument prin entuziasmul pe care-l mărturisește față de Voltaire, reîntors la Paris în 1777 :

ORTCINE-AI FI, ACESTA TI-E STAPÎNUL ; TI-A FOST, ÎȚI ESTE SAU ÎȚI VA FI.  
Seara, cînd se întunecă, poarta cu zăbrele e dublată de un oblon masiv. Grădinița, care ține cît fațada, e cuprinsă între zidul dinspre stradă și zidul comun cu clădirea vecină, în lungul căreia se întinde o mantie de iederă, care o învăluie toată și care atrage privirile trecătorilor prin efectul ei pitoresc pentru Paris. Fiecare perete este îmbrăcat în spalieri și viță-de-vie, ale cărei boabe stafidite și prăfuite sînt pentru doamna Vauquer, în fiecare an, prilej de îngrijorare și sămînță de vorbă cu feluriții clienți ai pensiunii. De-a lungul fiecărui zid se întinde cîte o alee îngustă, ce duce către un umbrar de tei, cuvînt pe care doamna Vauquer, deși născută de Conflans, îl pronunță cu încăpăținare tiei, în ciuda observațiilor de ordin gramatical pe care i le fac oaspeții dumisale. Între aceste două alei mărginașe, străjuite de pomi roditori tunși ca niște cariere, se află o tarla pătrată, semănată cu anghi-nare și tivită pe margini cu măcriș, lăptuci și pătrunjel. Sub umbrarul de tei e așezată o masă rotundă, vopsită verde, iar în jurul ei — cîteva scaune, în zilele de zăpușeală, comesenii de la pensiune, care sînt îndeajuns de avuți ca să-și îngăduie luxul unei cafele, vin aici să o savureze, pe o dogoare în stare să clocească ouăle și să scoată puii din găoace. Ridicată în trei caturi și mansardă, fațada este zidită din piatră și spoită în culoarea aceea galbenă care slujește aproape toate casele din Paris. Ferestrele — cinci de fiecare etaj — au mici ochiuri de geam și sînt împodobite Cu jaluzele, una mai sus, alta mai jos, parcă pentru a-și face în ciudă una alteia. Spatele casei are numai cîte două ferestre, cele de la parter avînd zăbrele, îndărătul clădirii este o ogradă lată de vreo douăzeci de pași, în care viețuiesc în bună pace porci, găini, iepuri de casă și în fundul căreia se ridică o magazie de lemne, între magazie și fereastra bucătăriei e afîrnat un dulap de păstrat mîncările, pe sub care trece jgheabul de lături. Ograda

12

aceasta răspunde în strada Neuve-Sainte-Genievieve printr-o porțiță, prin care bucătăreasa azvîrle gunoiiul din casă după ce curăță cloaca aceasta cu mare belșug de apă, de teama rtyjiimilor.  
Făcut parcă înadins pentru a adăposti o pensiune de familie, parterul cuprinde mai întîi o încăpere luminată de cele două ferestre ce dau către stradă și în care intri pe o ușă cu geam de sus pînă jos. Acest salon dă într-o sufragerie, despărțită de bucătărie printr-o scară, ale cărei trepte sînt făcute din scînduri pătrate de lemn, vopsite și frecate. Nimic mai trist decît salonul acesta, mobilat cu jilțuri și scaune acoperite cu stofă de păr de cal, învrîstată cu perechile ei de dungi — una mată, alta lucioasă, în mijloc se află o masă rotundă, cu o tăblie de marmură Sainte-Anne, împodobită cu obișnuitul serviciu pentru ceai, de porțelan alb, înzorzonat cu dungulițe aurii pe jumătate șterse de vreme, model atît de des întîlnit astăzi pretutindeni, încăperea, cu dușumeaua destul de șubrezită, e îmbrăcată cu tăbliei de lemn cam pînă la brîul omului. Restul pereților este acoperit cu tapete lucioase, înfățișînd cele mai de seamă scene din Telemaque I, ale cărui personaje clasice sînt zugrăvite în culori, între cele două ferestre zăbrele se află un panou care înfățișează ospățul dat de Calipso2 în cinstea fiului lui Ulise. De patruzeci de ani, pictura aceasta stîrnește glumele clienților tineri, care au iluzia că bătîndu-și joc de cina la care-i osîndește mizeria se ridică deasupra situației lor. Căminul zidit din piatră, a cărui vatră totdeauna curată arată că aici nu se face foc decît la zile mari, este împodobit cu două vase pline cu flori artificiale, vechi și decolorate, care țin de urît unei pendule de marmură albastrie, de o rară urîtenie. Din această primă încăpere se desprinde un miros, care nu are un nume precis și pe care ar trebui să-l numim miros de pensiune. Un miros de odaie închisă, de mucegai, de rînced ; un miros care-ți dă fiori de frig, pe care-l simți jilav în nări, care-ți pă-  
1 Roman mitologic de Francois Fenelon (1651—171?), unde sînt povestite încercările prin care trece

Telemac, frai răcăitorului Ulise, pentru a-și regăsi tatăl. Deși are caracter de legendă, cartea constituie de fapt o critică severă la adresa domniei lui Ludovic al XIV-lea.

Nimfă din mitologia elină, fiica lui Okeanos, unul dintre titanii mărilor,

13

trunde în haine, care-ți amintește o sală de unde abia s-a strâns masa — o duhoare de vase nespălate, de bucătărie, de azil de săraci. Mirosul acesta s-ar putea descrie, poate, numai dacă s-ar inventa un procedeu de cântărire a tuturor elementelor grețose stîrnite de rîgîielile guturâioase sui getteris ale fiecărui client — tînăr sau bătrîn. Și totuși, oricîtă scîrbă ți-ar pricinui acest salon, în comparație cu sala de mîncare de alături Ji se pare elegant și parfumat ca un budoar. Sala aceasta, cu pereți în întregime îmbrăcați în lemn, a fost cîndva zugrăvită într-o culoare, pe care astăzi n-o mai poți desluși și pe care jegul s-a stratificat, desenînd tot felul de chipuri bizare. De-a lungul pereților se înșiruie cîteva polițe slinoase, înșesate de carafe ciobite și cu luciul șters de vreme, inele de metal pentru sulul șervetelor, teancuri de farfurii din porțelan gros, cu chenar albastru, fabricate la Tournai l. într-un ungher se află un dulăpior cu despărțituri numerotate, în care se țin șervetele clienților, pătate de sosuri ori de vin. Mai sînt apoi sumedenii de mobile, vechi de cînd lumea, care nu și-au găsit loc nicăieri și au fost strînse aici așa cum strîng nebunii din balamuc tot felul de hîrburi ale civilizației. Poți vedea de pildă un barometru, cu un călugăr capuțin care cînd plouă iese din chilia lui ; gravuri de o slutenie care-ți taie pofta de mîncare, toate în ramă de lemn negru lustruit și cu dungi aurite ; o pendulă încadrată în solzi de aramă ; o sobă verde, lămpi Argand<sup>2</sup> pline de colb și îmbîcsite de ulei, o masă lungă, acoperită cu o mușama atît de soioasă, încît un client poznaș dinafără s-ar fi putut iscăli pe ea în-trebuințînd degetul în loc de plavaz ; scaune schiloade, mici crîmpeie din acele rogojini de papură ferfenițită, care se deșiră necontenit, dar niciodată nu se destramă cu totul, și niște sobițe prăpădite, coșcovite pe dinăuntru, cu ușile stricate și cu mînerile de lemn arse tăciune. Ca să arătăm cît este de vechi acest mobilier, cît este de hîrbuit și putregăit, mîncat de vreme, olog, chior și schilod, clătîindu-se la fiecare mișcare și gata să-și dea duhul în orice clipă, ar trebui

1 Tournai sau Towruay, oraș în Belgia, renumit pentru industria sa de porțelanuri.

2 Lămpi cu dublu curent de aer, inventate de fizicianul elvețian Aime Argand (1753—1803).

14

o descriere care ar lungi prea mult această povestire și pe care cititorii grăbiți nu ne-ar ierta-o. Dușumeaua roșie a fost de atîtea ori vopsită și frecată, încît a ajuns numai găuri. Pe scurt, aci domnește mizeria lipsită de orice poezie : o mizerie avară, apăsătoare, flenduroasă. O mizerie care dacă încă nu-i astupată de noroi e totuși plină de pete ; dacă nu-i ciuruită de găuri și nu-i curg încă peticele, curînd-curînd o va mîncea putregaiul.

Încăperea aceasta se arată în toată splendoarea ei dimineața, către ceasul șapte, cînd motanul doamnei Vau quer, luînd-o înaintea stăpînei, sare de pe un dulap pe altul, mustăcește după laptele din cele cîteva străchini acoperite cu farfurii și începe a toarce cu noaptea-n cap. Îndată se înfățișează și văduva, gătită cu boneta ei de tul, de sub care atîrnă o buclă rotundă de păr fals, ce lunecă într-o parte ; calcă agale, tîrșindu-și papucii scîl-ciați. Fața-i bătrînoară și bucălată, din mijlocul căreia nasul îi iese ca un plisc de papagal; mîinile mici și durdului, mutra ei grăsană ca de țîrcovnic, sîinii revărsați, care tremură la fiecare pas — toate se potrivesc de minune cu această sală, unde mizeria se prelinge ca igrasia pe pereți, unde s-a cuibărit specula și al cărei aer dospit și înmiresmat e respirat de doamna Vauquer fără nici o scîrbă. Chipu-i rece ca întîia brumă de toamnă, ochii împresurați de zbîrcituri, cu expresia lor care trece de la surîsul profesional al dansatoarei la posaca încruntare a cămătarului, pe scurt, întreaga ei făptură te lămurește asupra pensiunii, după cum pensiunea te lămurește asupra persoanei sale. Temnița nu merge fără temnicer ; una fără alta nu pot fi închipuite. Buhăiala gâlbejită a acestei femei mărunte este produsul vieții acesteia, după cum tifosul este consecința emanațiilor dintr-un spital. Juponul ei de lînă tricotată, mai lung decît fusta croită dintr-o rochie mai veche și ale cărui scame curg prin găurile stofei mîncate de vreme, reprezintă parcă, luați la un loc, salonul, sala de mîncare și grădinița, vestește înfățișarea culnei și par-că-ți spune cam cum trebuie să arate clienții pensiunii. Cu ea aci, tabloului nu-i mai lipsește nimic. Avînd aproape cincizeci de ani, doamna Vauquer seamănă cu toate femeile care au trecut prin grele impasuri. Are ochi sticloși, înfățișarea nevinovată a unei codoașe, care mai întîi îți

15

u

respinge cu indignare țîrgul, pentru ca apoi să-ți poată smulge o plată mai bună, și care, ca să trăiască bine, e gata la orice ; gata să vîndă pe Georges sau Pichegru l, dacă Georges sau Pichegru n-au fost încă vînduți. Totuși, clienții pensiunii, auzind-o oftînd și văicărindu-se ca și dînșii, o cred săracă lipită pămîntului și spun

că la urma urmei e o biată femeie de treabă. Ce va fi fost pe vremea domnului Vauquer ? Ea nu vorbea niciodată despre răposatul. Cum își pierduse averea ? „Cu necazurile !” răspundea ea. Față de dînsa se purtase rău : nu-i lăsase decît ochii, ca să plîngă ; casa aceasta, ca să aibă din ce trăi, și dreptul de a nu lua parte la suferințele semenilor săi, pentru că, după cum singură spunea, îndurase ea însăși toate suferințele de pe lume. Auzind pașii mărunți și iuți ai stăpînă-si, Silvia — bucătăreasa mătăhăloasă — se grăbea să servească dejunul clienților care locuiau în pensiune.

Îndeobște, clienții din afară nu se abonau decît la masa de seară, care costa treizeci de franci pe luna. La data cînd începe această istorisire, internii erau în număr de șapte. La etajul întîi se aflau două apartamente, cele mai bune din toată casa. Doamna Vauquer stătea în cel mai modest, celălalt fiind închiriat doamnei Couture, văduva unui comisar-ordonator<sup>2</sup> de pe vremea Republicii. Doamna Couture locuia împreună cu o fată tînără, care se numea Victorine Taillefer și căreia îi ținea loc de mamă. Pensiunea amîndurora se ridica la o mie opt sute de franci. Cele două apartamente de la etajul al doilea erau ocupate, unul de către un bătrîn cu numele de Poirot, celălalt de către un om de vreo patruzeci de ani, care purta o perucă neagră, își cănea favoriții, se da drept fost negustor și se numea Vautrin. Etajul al treilea avea patru camere, din care două erau închiriate : una de către o fată bătrînă, numită domnișoara Michonneau, alta de către un fost fabricant de fidea, de steluțe și scrobeală, care îngăduia să i se spună moș Goriot. Celelalte două încăperi erau lăsate pentru păsările călătoare, studenții aceia nefericiți care,

1 Charles Pichegru, general francez care, împreună cu Georges Cadoudal, a conspirat împotriva lui Napoleon Bonaparte, trădînd Republica.

2 Funcționar însărcinat cu frînuirea fondurilor.

16

ca moș Goriot și ca domnișoara Michonneau, nu puteau plăti mai mult de patruzeci și cinci de franci pe lună pentru casă și masă ; doamna Vauquer însă nu era prea bucuroasă de asemenea oaspeți, pentru că mîncau prea multă pîine, și nu-i primea decît atunci cînd nu găsea alți clienți mai acătării, în clipa de față, una dintre aceste două camere era ocupată de un tînăr, de felul lui de pe lîngă Angouleme, care venise la Paris ca să studieze dreptul și a cărui familie numeroasă îndura prea grele lipsuri ca să-i mai poată trimite o mie două sute de franci pe an. Eugene de Rastignac — așa îl chema — era unul dintre li- riefii pe care suferința i-a plămădit pentru muncă, care înțeleg din fragedă tinerețe speranțele puse în ei de părinți și care își pregătesc o viață frumoasă, drămăluind din vreme roadele studiilor și potrivindu-le de mai înainte, pe măsura viitoarelor prefaceri ale societății, pentru ca astfel, ei cei dinții, să poată trage toate foloasele cuvenite. Fără ciudatele lui iscodiri și fără iscusința cu care știa să se introducă în saloanele Parisului, povestirea de față n-ar fi colorată cu acele nuanțe adevărate, datorite fără îndoială spiritului său ager și dorinței sale de a pătrunde dedesubturile unei situații înspăimîntătoare, tănuită cu aceeași grijă de cei care o creaseră, ca și de cei sortiți să o trăiască.

Deasupra acestui al treilea etaj era podul în care se întindeau rufele la uscat și două odăi de mansardă, în care dormeau un rîndaș, numit Christophe, și mătăhăloasă Silvia, bucătăreasa, în afară de cei șapte clienți interni, doamna Vauquer mai avea — în anii buni ca și în cei răi — opt studenți la Drept sau la Medicină și doi sau trei obișnuiți din cartier, toți aceștia abonați numai la masa de seară. Sala cuprindea în. fiecare seară optsprezece persoane și ar fi putut cuprinde chiar douăzeci ; dimineața, însă, nu veneau decît cei șapte locatari, care, strînși laolaltă, alcătuiau parcă o masă de familie. Toți veneau în papuci, își îngăduiau confidențe asupra ținutei sau înfățișării externilor și asupra evenimentelor din seara precedentă, vorbind cu încrederea pe care le-o dădea intimitatea. Acești șapte clienți erau copiii răsfățați ai doamnei Vauquer, care își drămăluia cu o precizie de astronom îngrijirile și atențiile față de f4ec r", 'lipă suma plătită Adunați laolaltă de întîmplare, toți se bucurau de același criteriu de judecată. Cei doi locatari de la etajul al doilea nu plăteau decît șaptezeci și doi de franci pe lună. Acest preț de nimic, care nu se întîlnește decît în cartierul Saint-Marcel, între Bourbe și Salpetriere J, și de la care numai doamna Couture era exceptată, arată că acești clienți trebuiau să se afle sub povara unor suferințe mai mult sau mai puțin vădite. Priveliștea tristă pe care o înfățișa interiorul acestei case se repeta în îmbrăcămintea obișnuiților ei, deopotrivă de zdrențăroasă. Bărbații purtau redingote a căror culoare ajunsese cu totul îndoielnică, ghețe care în cartierele elegante se aruncă la gunoi, rufe ponosite, veșminte care își trăiseră traiul. Femeile purtau rochii uzate, vopsite din nou și iarăși decolorate, vechi dantele cîr-pite, mănuși lustruite de atîta purtare, gulerașe totdeauna pîrlite cu fierul de călcat și fișuri destrămate. Dacă așa arătau veșmintele, purtătorii lor se înfățișau — aproape toți — cu trupuri bine legate, alcătuirii care ținuseră piept furtunilor vieții, fețe reci, aspre, șterse ca banii scoși din circulație. Gurile veștejite erau înarmate cu dinți nesățioși. Acești clienți ai pensiunii te făceau să întrevezi drame săvîrșite sau în curs de desfășurare ; nu drame jucate la lumina rampei, în decoruri de pînză vopsită, ci drame vii sau'mute, drame reci, care răscolesc sufletul pînă în stră-

Bătrîna domnișoară Michonneau purta pe ochii ei osteniți un abajur slinos de tafta verde, cercuit pe un fir de alamă, de care s-ar fi înspăimîntat chiar și îngerul milei. Șalul ei cu sărăcăcioase franjuri plîngătoare părea că acoperă un schelet, într-atît de ciolănoase erau formele pe care le ascundea. Ce acid despuiase această făptură de toate farmecele feminității ? Odinioară trebuie să fi fost, fără îndoială, frumoasă și trupeșă ; era oare o victimă a viciului, a necazurilor, a cupidității ? Să se fi istovit în aprige iubiri ? Să fi fost negustoreasă de haine vechi, sau numai curtezană ? Să fi ispășit triumfurile unei nerușinate tinereți, în a cărei întîmpinare plăcerile veniseră în valuri, prin această bătrînețe de care trecătorii fugeau înspăimîntați ? Privirea ei fără culoare îți da fiori de gheață : fata ei

18

- D. Poirot era un fel de manechin automat. "Cînd îl vedeai în Grădina Botanică, răsărind ca o umbră cenușie de-a lungul unei alei, cu o șapcă veche, pleoștită pe cap, abia ținînd în mînă bastonul cu măciulie de fildeș îngălbenit, filfîindu-și pulpanele tocite ale redingotei, care nu prea izbuteau să acopere nădragii peste măsură de largi cu picioarele în ciorapi albaștri, bîfîind de parc-ar fi fost totdeauna beat, cu jiletca albă, soioasă și cu jaboul de muselină groasă și ghemuită, care nu prea se potrivea cu cravata legată ca o funie în jurul gîtului de curcan, te întrebai dacă această umbră, proiectată parcă de o lanternă magică, aparține cu adevărat cutezătoarei rase a fiilor lui lafet , care roiau ca fluturii pe Bulevardul Italian. Ce trudă izbutise oare să-l chircească în halul acesta ? Ce pasiune îi va fi gâlbejit fața-i ca un bulb, care, dacă ar fi fost caricaturizată, ar fi părut o șarjă, care depășește limitele adevărului ? Ce fusese oare în viața lui omul acesta ? Fusese, poate, slujbaş la Ministerul de Justiție, la biroul la care călăii își trimit notele de cheltuieli, socoteala furniturilor de vâluri negre pentru paricizi, de tărițe pentru ghilotină, de sfoară pentru cuțite. Sau, poate, încasator la poarta vreunui abator ori subinspector al salubrității, în sfîrșit, omul acesta părea să fi fost unul dintre asinii care învîrt uriașa noastră moară socială, unul dintre acei Ratonii ai Parisului care nu-și cunosc nici măcar

2

• ! ! ! !

Două figuri alcătuiau aici un contrast izbitor față de toți ceilalți clienți și obișnuiți ai acestei case. Deși domnișoara Victorine Tallefer avea o față bolnăvicioasă de albă, ca toate fetele roase de cîroză, și deși prin tristețea ei de fiecare clipă, prin ținuta-i stînjinită, prin înfățișarea ei sărăcăcioasă și uscățivă era legată de suferința generală care alcătuia fondul acestui tablou, chipul ei nu era totuși îmbătrînit, iar în mișcări și glas păstrase o anume sprinteneală. Tînăra ei suferință era ca un arbust cu frunzele pălite, de curînd sădit într-un pămînt neprielnic. Cu obrazul ei roșcovan, cu părul bălai avînd răsfrîngeri de vîpaie, cu mijlocul prea subțiratic, avea grația pe care poeții de astăzi o găsesc în unele statuete din evul mediu, în ochii cenușii, cu nuanțe întunecate, se oglindeau blîndețea și resemnarea creștină, îmbrăcămîntea simplă, ieftină îi trăda formele fragede. Era drăguță, prin juxtapunere. Dacă ar fi fost și fericită, ar fi fost încîntătoare : fericirea este poezia femeilor, cum găteala este fardul lor. Dacă un bal, cu toată veselia lui, și-ar fi răsfrînit luminile trandafirii pe fața ei palidă ; dacă bucuriile unei vieți elegante i-ar H împlinit, i-ar fi îmbujorat obraji, care începuseră să se scoflicească ; dacă iubirea ar fi dat o nouă însuflețire ochilor ei triști, Victorine ar fi putut să țină piept celor mai frumoase fete. îi lipsea ceea ce plămădește a doua oară pe orice femeie :

găteala și scrisorile de dragoste.

1 Aluzie la fabula lui La Fontaine Maimuța și motanul. Motanul Raton scoate castanele din jeratic, în vreme ce maimuța Bertrand nu-și dă osteneala decât să le ronțăie.

Despre viața ei s-ar fi putut scrie o carte. Taică-său, socotind că are motive să n-o recunoască drept fiica lui, o alungase de lângă sine, dându-i numai șase sute de franci pe an, și își dosise averea în așa fel încât s-o poată lăsa în întregime fiului său. Chinuită de deznădejde, mama Victorinei se adăpostise la o rudă depărtată a ei, doamna Couture, în casa căreia își dăduse sufletul, iar acum doamna Couture o îngrijea pe orfană ca pe propria ei copilă. Din păcate, însă, văduva comisarului-ordonator al armatelor Republicii nu avea decât mica ei parte din avere și pensia, așa că într-o bună zi putea s-o lase pe biata fată în voia soartei, fără experiență și fără nici un venit. Femeie de-ispavă, o ducea pe Victorine în fiecare duminică la biserică și o puneă să se spovedească de două ori pe lună, vrînd să facă din ea, pentru orice întîmplare, o fată pioasă. Avea dreptate. Simțămîntul religios deschidea un viitor acestui copil nerecunoscut, care își iubea totuși tatăl și care în fiecare an se ducea la el ca să-i aducă cu-vîntul de iertăciune din partea mamă-si; dar în toți anii bătuse zadarnic la ușa casei părințești. Fratele ei, singurul care ar fi putut să mijlocească o împăcare, nu venise, s-o vadă niciodată, în patru ani, și nu-i trimitea nici un ajutor. Ea îl implora pe Dumnezeu să-l lumineze pe tatăl ei, să îmbuneze inima fratelui și se ruga pentru sufletele lor, fără a le aduce vreo învinuire. Doamna Couture și doamna Vauquer nu găseau în dicționarul injuriilor destule cuvinte ca să califice această purtare sălbatică. Dar cînd ele aruncau toate blestemele asupra acestui milionar ticălos, Victorine rostea cuvinte blînde, ca gunguritul hulubului sălbatic, care, chiar cînd cade doborît de glonț, în țipătul lui de durere mărturisește încă iubirea. Eugene de Rastignac avea înfățișarea meridionalului: obrazul alb, părul negru, ochii albaștri. Ținuta, felul de a se purta, atitudinea lui de fiecare clipă arătau că descinde dintr-o familie nobilă, în care fusese crescut dintru început în tradițiile cele mai alese. Dacă își cruța îmbrăcămintea, dacă în zilele obișnuite purta hainele de anul trecut, putea totuși uneori să iasă în oraș îmbrăcat ca un tînăr elegant, îndeobște, purta o redingotă veche, o jiletă tocită, o cravată neagră, prăpădită, decolorată și înnodată

20

21

strîmb — cravata obișnuită a studentului — niște pantaloni la fel de jerpeliți și ghetă pingelitate. Vautrin, om de patruzeci de ani, cu favoriții căniți, era trăsura de 'unire' între aceste două personaje și ceilalți clienți ai pensiunii. Făcea parte dintre oamenii despre care poporul spune: „Strașnic voinic!” Lat în umeri, cu trunchiul bine împlinit, cu mușchii care se vedeau puternici, avea mîini groase, pătrate, cu falangele pline de smocuri stufoase de păr roșu învîpăiat. Fața, brăzdată de dungi pretimpurii, arăta o oarecare asprime, pe care o dezmințea însă purtarea lui blajină și prietenoasă. Vocea de bas cantabil se potrivea de minune cu greoaia lui veselie și nu era de loc neplăcută. Era de felul lui îndatoritor și glumeț. Dacă se strica vreo încuietorie de ușă, numai-decît o desfăcea, o dregea, o ungea, o pilea și o puneă la loc, spunînd: „Eu i-s nașul!” De altfel, știa tot felul de lucruri despre mare, despre corăbii, despre Franța, despre țările străine, despre afaceri, oameni, evenimente, legi, hoteluri și pușcării. Dacă vreunul începea să se văicărească, se arăta îndată gata să-i vină în ajutor, împrumutase bani în mai multe rînduri doamnei Vauquer și cîtorva dintre clienții pensiunii, în ciuda înfățișării lui de om cumsecade, avea un fel de a te privi, adînc și neînduplecat, care stîrnea ațîta teamă, încît datornicii lui ar fi înfruntat mai degrabă primejdia morții decât pe aceea de a nu-i înapoia banii împrumutați. Iar felul cum zvîrlea scuipatul dintr-o țîșnătură, arăta că are o fire rece și neclintită, care nu s-ar fi dat înapoi nici de la o crimă ca să iasă dintr-o încurcătură. Ca un judecător neîndurat, ochiul lui răzbătea pînă în străfundul tuturor problemelor, tuturor conștiințelor, tuturor simțămîntelor. De obicei, după ce prînzea ieșea îndată în oraș, se întorcea la vremea cinei, după care o ștergea repede, în mare grabă, și nu revenea decât către miezul nopții, descuind ușa cu o cheie potrivită pe care i-o încredințase doamna Vauquer. Era singurul care se bucura de favoarea aceasta. Drept urmare, se avea tare bine cu văduva, căreia îi spunea mamă, cu-prinzînd-o pe după mijloc, măgulire nu îndeajuns de prețuită. Biata femeie își închipuia că treaba asta e ușoară, în vreme ce, dintre toți, numai Vautrin avea brațul destul de lung ca să poată cuprinde o atît de vastă circumfe-

22

rință. Una dintre trăsăturile firii lui era dărnicia cu care plătea cincisprezece franci pe lună pentru gloria lui, pe care o lua după masă. Dacă la pensiune tinerii prinși în viața Parisului ca într-un vîrtej și bătrîni nepăsători față de tot ce nu-i atinge de-a dreptul nu ar fi privit lucrurile cu atîta ușurință, ei nu ar fi avut nici o înaoială în privința lui Vautrin. Dar în timp ce el cunoștea sau ghicea toate treburile celor din jurul lui, nici unul dintre ei nu izbutise să-i pătrundă nici gîndurile, nici îndeletnicirile. Deși puneă între sine și

cei din preajma sa, drept barieră, înșelătoarea lui înfățișare de om de ispravă, se iveau totuși destule prilejuri ca să-ți dai seama de înfricoșătoarea adâncime a firii lui. Dintr-o glumă vrednică de Juvenal -, prin care voia parcă s'a arate câtă plăcere îi făcea să batjocorească legile, să biciuiască înalta societate, să-i arate că este în contradicție cu ea însăși, puteai adesea să bănuiești că privea cu dușmănie orînduirea socială și că în adîncul vieții lui era o taină ascunsă cu multă grijă.

Atrasă — poate fără să-și dea seama — de forța unuia sau de frumusețea celuilalt, domnișoara Teillefer își împărțea privirile ei furișate și tainicele ei gânduri între acest om de patruzeci de ani și între tînărul student; dar nici unul, nici celălalt nu păreau a se gândi la ea, deși în-tîmplarea ar fi putut să schimbe de la o zi la alta situația fetei și să facă din ea o partidă bogată. De altfel, nimeni nu se ostenea să cerceteze dacă nefericirile despre care vorbeau unul sau altul dintre clienți erau născocite sau adevărate. Fiecare arăta celuilalt o nepăsare care se îmbina cu neîncrederea ce izvora din starea lor. Știau prea bine că nu au puțină să-și ușureze suferințele, și povestin-du-și-le neconținut goliseră cupa consolărilor. Ca și soții într-o veche căsnicie, nu mai aveau să-și spună nimic. Nu mai păstrau decît legăturile unei existențe mecanice, jocul unei mașinării neunse. Cînd le ieșea în cale un orb treceau mai departe, fără a se opri ; ascultau fără nici o tresărire istorisirea oricărei nenorociri ; și chiar gîndul morții, în care nu vedeau decît dezlegarea unei probleme de mizerie,

Amestec de ceai, cafea și coniac.

1 Dfcivus lunius Jnvciifi is, poet satiric latin, care biciuiește prin versurile sale moravurile corupte ale contemporanilor.

23

îi făcea să rămînă nepăsători în fața celei mai cumplite agonii, între aceste suflete bîntuite de deznădejde, singura fericită era doamna Vauquer, care domnea peste acest ospiciu fără paznici. Grădinița aceea, care, tăcută și rece, uscată sau umedă, avea ceva din pustietatea stepei fără hotar, ei i se arăta ca o dîmbravă luminoasă. Hardughia aceea, cu fațada ei galbenă și posomorită, iar înăuntru cu iz coclit de dugheană, ei i se părea plină de încîntări. Ale ei erau celulele acestea. Și ea era aceea care îi hrănea pe acești ocnași osîndiți pe toată viața, exercitînd asupra lor o autoritate respectată. Unde să găsească sărmanii de ei în tot Parisul, la prețul pe care li-l pretindea ea, o mîn-care sănătoasă și îndestulătoare și un apartament, pe care și-l puteau face, dacă nu elegant și primitiv, cel puțin curat și sănătos ? Doamna Vauquer putea să-și îngăduie cea mai strigătoare nedreptate — cel lovit de ea trebuia să rabde fără a crîcni.

O asemenea adunare trebuia să cuprindă și cuprindea într-adevăr în mic toate elementele unei întregi societăți. Printre cei optsprezece comeseni se afla, ca în toate școlile, ca în toată lumea, un biet ins hărțuit de toți ceilalți, un cal de bătaie asupra căruia glumele răutăcioase cădeau ca grindina. La începutul celui de-al doilea an, Eugene de Rastignac era încredințat că personajul acesta este cel mai impresionant dintre toți ceilalți clienți în mijlocul cărora era osîndit să viețuiască încă doi ani de zile. Acest pășiră era moș Goriot, fost fabricant de paste făinoase, asupra căruia un pictor sau un istoric ar fi proiectat lumina întregului tablou. Ce întîmplare făcuse ca disprețul pe jumătate dușmănos al celorlalți, prigoana și mila lor, lipsa lor de respect în fața suferinței să cadă tocmai asupra celui mai vechi dintre clienții pensiunii ? Le stîrnise el însuși prin vreo ciudățenie sau prin vreun caraghioslîc dintre acelea pe care lumea le iartă mult mai greu decît orice viciu ? Aceste întrebări sînt în strînsă legătură cu nenumărate alte nedreptăți sociale. - Este poate în firea omului să arunce toate suferințele tocmai asupra celui care îndură totul din umilință adevărată, din slăbiciune sau din

1 Victimă, cal de bătaie.

24

nepăsare. Nu ne place oare, tuturor, să ne cercăm puterea pe seama unuia sau altuia ? Puștiul cel mai plîpînd sună la toate ușile pe vreme de ger sau se cațără, ca să-și scrie nu-' mele, pe monumentul de care nimeni nu s-a atins pînă atunci. Moș Goriot, un bătrîn de vreo șaizeci și nouă de ani, se retrăsese la doamna Vauquer în 1813, cînd se lăsase de negoț. La început luase apartamentul ocupat de doamna Couture, plătind pe atunci o pensiune de o mie două sute de franci ca unul pentru care o sută de ludovici sînt o nimica toată. Doamna Vauquer înnoiește cele trei încăperi ale acestui apartament în schimbul unei prealabile despăgubiri, care reprezenta — zicea ea — valoarea unui mobilier ca vai d f el, alcătuit din niște perdele de americană galbenă, jilțuri de lemn lustruit îmbrăcate în catifea de Utrecht, cîteva cromolitografii și niște tapete, pe care le respinseseră pînă și crîșmarii din mahala. Moș Goriot, căruia pe atunci i se spunea cu toată cinstea „domnul Goriot", se lăsase înșelat cu o atît de generoasă dărnicie, încît din pricina aceasta pesemne fusese socotit de la început drept un imbecil cu totul nepriceput în afaceri. Goriot a adus cu sine o bogată garderobă și multă rufărie — magnific trusou al oricărui negustor care, înainte de a ieși din negoț își cumpără tot ce-i trebuie. Doamna Vauquer s-a uitat ca la o minunăție la cele optsprezece cămăși de

demoliandă, a căror finețe era cu atât mai bătătoare la ochi cu cât fostul fabricant de fidea purta înfipite în dantela jaboului două ace, fiecare cu câte un mare diamant și legate între ele cu un lăntug de aur. Purtând mai totdeauna un costum albastru-deschis, își puna în fiecare zi o jiletcă de pichet alb, sub care se legăna pîntecul proeminent în formă de pară, săltînd în sus și-n jos un lanț gros de aur împodobit cu brelocuri. În tabacheră, care era tot de aur, păstra un medalion cu șuvițe de păr, care te făceau să-l bănuiești de cine știe ce aventuri amoroase. Cînd gazda îl învinui că ar fi un crai, pe buze îi flutură veselul suris al burghezului măgulit în vanitatea lui. Bogata argintărie pe care o avusese în gospodăria lui umplu sertarele armarelor 1. El pronunța acest cuvînt așa cum îl rostește

1 Corect : armolre (fr.) — dulap.

25

prostimea. Och.u văduvei scînteiară cînd îl ajută, îndatoritoare, să-și despacheteze și să-și rînduiască polonicele, lingurile, tacîmurile, serviciile de untdelemn și de oțet, sosie-rele, farfuriile, tăvițele cu cești și păhăruțe de argint aurit, pe scurt : piese mai mult sau mai puțin frumoase, cîntărind destule mărci 1 și de care bătrînul nu voia să se despartă. Darurile acestea îi aminteau zilele solemne ale vieții lui de familie. — Țsta, spusese el către doamna Vauquer strîngînd în mîini o farfurie și un castronaș pe al cărui capac erau zugrăvite două turturile giugiulindu-se, ăsta este cel dintîi dar pe care mi l-a făcut nevastă-mea, de ziua aniversării noastre. Biata de ea ! Ca să-l cumpere, și-a jertfit toate economiile ei de fată. Vedeți, doamnă, mai degrabă aș rîci pămîntul cu unghiile decît să mă despart de asta. Mulțumesc lui Dumnezeu, voi putea să-mi beau cafeaua din ea în fiecare dimineață, pînă la sfîrșitul vieții. N-am de ce mă plînge, bănuții pe care i-am pus deoparte au să-mi ajungă încă multă vreme.

În sfîrșit, doamna Vauquer, cu ochii ei de țarcă, mai văzuse cîteva titluri de rentă, care, adunate în fugă, arătau că acest excelent Goriot are un venit de vreo opt sau zece mii de franci. Din ziua aceea, doamna Vauquer, născută de Conflans, care avea patruzeci și opt de ani bătuți pe muchie, dar nu mărturisea decît treizeci și nouă, începu a-și face planuri. Deși pleoapele ochilor lui Goriot atîrnau în jos, răsfrînte și umflate, din care pricină trebuia să se șteargă destul de des cu batista, ea găsea totuși că avea o înfățișare plăcută și tocmai așa cum se cuvenea. De altfel, pulpa piciorului, groasă și larg arcuită în afară, ca și lungul lui nas pătrat, vesteau însușiri morale pe care văduva le prețuia pare-se cu deosebire și pe care le mărturiseau cu aceeași tărie chipul lui rotund ca o lună plină și înfățișarea-i de om de treabă, naiv și oarecum prostuț. Se vedea cît de colo că e un animal bine clădit, gata să-și pună toată puterea firii lui într-un simțămînt. Frizerul Școlii Politehnice venea în fiecare dimineață să-i pudreze părul, pe care-l purta pieptănat în sus, de o parte și de

1 Veche măsură de greutate, cîntărind aproximativ 250 de grame.

26

alta, ca două aripi de hulub, împodobindu-i plăcut fața cu cinci colți pe fruntea îngustă. Deși oarecum bădărănos, se purta însă îmbrăcat cu atîta îngrijire și își lua priza de tabac cu atîta măreție, trăgînd-o pe nas ca un om temeinic încredințat că nu-i va lipsi niciodată porția de Ma-cuba 1, încît, în ziua cînd d. Goriot a intrat în pensiunea ei, doamna Vauquer s-a perpelit toată noaptea ca o potîr-niche în învelișul ei de slănină ; arzînd de dorința de a-și lepăda doliul pe care-l purta după Vauquer, visa să renască în chip de doamna Goriot. Să se mărite, să-și vîndă pensiunea, să intre în lumea aleasă a burghezimii, să ajungă doamnă cu rază în cartier, să organizeze chete pentru ajutorarea săracilor, duminica să facă, într-un grup restrîns de prieteni, mici plimbări la Choisy, Soisy, Gentilly<sup>2</sup> ; să se ducă la teatru, în lojă, ori de cîte ori o avea poftă, fără să mai aștepte biletele de favoare pe care i le dădea uneori vreunul dintre clienții pensiunii, dar numai în toiul căldurilor lui iulie ; așa visa doamna Vauquer întregul Eldorado<sup>3</sup> al micilor căsnicii pariziene. Nu mărturisise nimănui că avea patruzeci de mii de franci, strînși ban cu ban. În privința averii, se socotea, fără îndoială, o partidă potrivită pentru Goriot.

„Cît despre rest, nu sînt mai prejos decît el !” își spunea văduva zvîrcolindu-se în pat, ca și cînd ar fi vrut să se încredințeze că mai dispune încă de farmecele pe care mătăhăloasa Silvia le găsea în fiecare dimineață tot mai veștejite.

Începînd din ziua aceea, vreme de trei luni, văduva Vauquer a recurs la serviciile frizerului domnului Goriot și și-a cumpărat cîteva rochii, pentru că, se scuza ea, trebuia să dea casei un anume decor, potrivit cu preacinstitele fețe care o frecventau. De asemenea, își dădu multă osteneală ca să scape de unii clienți, anunțînd că de aci înainte nu va mai primi decît pe oamenii cei mai distinși din-toate punctele de vedere.

Cînd se înfățișa vreun străin, se lăuda cu preferința pe care i-o arătase domnul Goriot, unul

1 Tutun de Macuba (Martinica), care miroase a trandafir și a .violete.

Localități pitorești din apropierea Parisului.

Țară imaginară, bogată în aur și pietre scumpe.

dintre negustorii cei mai de vază și cei mai respectați din Paris, în același timp, împărți prin oraș prospecte cu firma „Casa Vauquer”, care era — după cum spunea ea — „una dintre cele mai vechi și mai stimate pensiuni de familie din Cartierul Latin”, avînd una dintre cele mai frumoase priveliști asupra văii Gobelinelor (se zărea de la cel de-al treilea etaj) și o grădină plăcută, la capătul căreia se întindea o alee de tei. Doamna Vauquer făgăduia prin prospect aer curat și liniște, în urma acestui prospect a venit la pensiune doamna contesă de Ambermesnil, femeie de treizeci și șase de ani, care aștepta sfîrșitul unei lichidări de bunuri și fixarea unei pensii, pe care urma să o primească în calitate de văduvă a unui general căzut pe timpurile de luptă. Doamna Vauquer purta de grijă ca mesele să fie mai bune decît pînă atunci, încălzi saloanele vreme de vreo șase luni și își ținu atît de bine făgăduielile din prospect, încît trebui să wai dea de la ea. Drept urmare, contesa îi spuse doamnei Vauquer, numind-o scumpă prietenă, că-i va aduce pe baroana de Vaumerland și pe văduva colonelului conte Picquiseau, două dintre prietenele ei, îndată ce vor sfîrși timpul pentru care apucaseră să plătească la o pensiune din cartierul Marais<sup>1</sup>, mai scumpă decît casa Vauquer. De altfel, aceste două doamne vor putea trăi în tot largul lor îndată ce birourile Ministerului de Război vor sfîrși formalitățile.

— Dar, spunea ea, birourile astea nu mai sfîrșesc niciodată.

După masa de seară, cele două văduve se urcau în camera doamnei Vauquer, unde se așezau la taifas, bînd cassis<sup>2</sup> și ciugulind dulciuri păstrate numai pentru sufletul stăpînei. Doamna de Ambermesnil încuviința în totul intențiile gazdei sale în privința lui Goriot, intenții foarte potrivite, pe care de altfel le ghicise din prima zi, și spunea că îl socoate un om desăvîrșit.

— Ah ! scumpă doamnă, răspundea văduva, e sănătos tun, s-a păstrat în deplină putere și e încă în stare să ferească o femeie.

1 Vechi cartier al Parisului (arondismentele III și IV), cu multe și vechi hoteluri.

2 Lichior de coacăz negre.

Cuprinsă de mîrinimie, contesa îi făcu cîteva imputări în privința îmbrăcămînții, care nu se potrivea de fel cu năzuințele ei.

— Trebuie să-ți pregătești ținuta de campanie, îi spuse ea.

După îndelungate chibzuințe, cele două văduve porniră împreună la Palais-Royal<sup>1</sup>, unde cumpără, de la Galeries de Bois, o pălărie cu pene și o bonetă. De aci, contesa își duse prietena la Fetite Jeannette, unde aleseră o rochie și o eșarfă. Cu aceste muniții de război și gata să înceapă lupta, doamna Vauquer semăna leî cu emblema restaurantului, Boeuf à la mode<sup>2</sup>. Totuși, cînd se uită în oglindă se văzu atît de mult schimbată în bine, încît se socoti îndatorată contesei și, deși nu era prea darnică de felul ei, o rugă să primească o pălărie de douăzeci de franci. Adevărul era, însă, că doamna Vauquer avea de gînd să-i ceară un serviciu : să-l iscodească pe Goriot și să-i deschidă ochii asupra marilor însușiri ale doamnei Vauquer. Doamna de Ambermesnil se arătă gata a lua parte, cu toată prietenia, la această vicleană uneltire, și tot dînd tîrcoale bătrînului fabricant de făinoase izbuti în cele din urmă să aibă o discuție cu el ; dar, văzîndu-l rușinat, ca să nu spunem refractar la încercările pe care i le stîrnea propria ei dorință de a-l cuceri pentru sine, contesa ieși revoltată de grosolănia lui.

— Îngerășule, îi spuse scumpei sale prietene, n-ai să te alegi cu nimic de la omul ăsta ! E bănuitor, caraghios, e un cărpănos, o vită-ncălțată, un nătărău, de pe urma căruia n-ai să ai decît neajunsuri. În urma celor petrecute între domnul Goriot și doamna de Ambermesnil, contesa nici nu mai voi să dea ochii cu el. A doua zi ea plecă, uitînd să plătească pensiunea pe șase luni și lăsînd cîteva boarfe, care nu făceau mai mult de cinci franci. Cu toată strășnicia pe care doamna Vauquer o puse în cercetările sale, nu izbui să capete nici o

1 Clădire destinată inițial membrilor familiei regale, transformată ulterior în-tr-un conglomerat de magazine, prăvălii de tot soiul și mai ales tripouri.

2 Restaurant din Paris pe a cărui firmă era pictată o vacă cu pălărie de panglici și pene, înfășurată într-o eșarfă cu ciucuri și împodobită cu cercei și mărgele.

informație, în tot Parisul, cu privire la contesa de Amber-mesnil. Ea vorbea adesea de această jalnică întîmplare, plîngîndu-se de prea marea ei încredere în oameni, deși era mai neîncrezătoare decît o pisică ; făcea parte, însă, V din acele ființe care îi privesc cu bănuială pe cei ce le sînt aproape și se dăruiesc cu totul celui dintîi venit. Fapt moral ciudat, dar adevărat, a cărui rădăcină poate fi cu ușurință aflată în inima omenească. Unii oameni nu mai au, poate, nimic de cîștigat față de cei cu care viețuiesc laolaltă ; după ce și-au dezvăluit sufletul în toată deșertăciunea lui, ei știu că aceștia îi judecă în taină, cu toată asprimea

cuvinită ; dar fiind bîntuiți de o nepotolită dorință de măguliri, a căror lipsă o simt, sau roși de poza de a arăta că posedă însușiri pe care nu le au, oamenii aceștia nădăjduiesc că vor putea dobîndi prin viclenie prețuirea sau simpatia celor care nu-i cunosc, cu riscul chiar de a le pierde mai tîrziu. În sfîrșit, sînt și oameni care se nasc mercenari, care nu-și ajută niciodată prietenii sau pe cei ce le sînt aproape, pentru că aceasta ar însemna împlinirea unei îndatoriri ; pe cînd dacă fac un serviciu unui străin dobîndesc un cîștig de amor propriu : cu cît cercul afecțiunilor lor este mai apropiat, cu atît iubesc mai puțin ; cu cît se întinde mai mult acest cerc, cu atît sînt mai săritori. Doamna Vauquer ținea fără îndoială de aceste două feluri de firi meschine, prefăcute, dezgustătoare prin însăși natura lor.

- Dacă aș fi fost aici, îi spunea Vautrin, nu ți s-ar fi întîmplat nenorocirea asta. Ce frumușel ți-aș fi dat-o de gol pe șmechera aia .' Le cunosc eu mutrele...

Ca toate spiritele înguste, doamna Vauquer era deprinsă să rămînă în cercul întîmplărilor, fără a le cerceta cauzele. Pentru propriile ei greșeli, îi plăcea să-i scoată vina pe alții. Cînd se văzu păgubită, socoti că toată această nefericire purcede de la cînstitul fabricant de făinoase și de atunci începu, după cum spunea ea, să se dumească în privința lui. Cînd își dădu seama că toată stăruința ei de a-l stîrni și toate ostenele ei de a-și da ifose erau zadarnice, ghici îndată pricina, înțelese că acest client al pensiunii își are după cum spunea ea, apucăturile lui. În sfîrșit, își luă nădejdea, cu care se mîngîiase atîtea zile, convin-gîndu-se că nu avea nici un temei și că nu va scoate

30

mai misterios. Numai că, oricît de nevrednice ar fi fost purtările și viciile lui, dușmănia pe care o stîrnea nu mergea pînă acolo încît să-l poată izgoni : omul își plătea pensiunea. Și apoi, le era de folos : toți își descărcau pe el buna sau reaua dispoziție, prin glume sau ocări, ca și cum și-ar fi șters tălpile pe un preș. Opinia doamnei Vauquer părea cea mai apropiată de adevăr, așa încît și-o însușiră toți. După cum spunea ea, acest om, care s-a păstrat atît de bine, sănătos tun și cu care ai fi putut să ai multe desfătări, era un desfrînat cu poftă nefirești. Iată faptele pe care se întemeia în defăimările ei. La cîteva luni după ce plecase pacostea de contesă, care trăise vreme de șase luni pe socoteala dumisale, într-o dimineață, înainte de a coborî din pat, doamna Vauquer auzise pe scară foșnet de rochie de mătase și pas ușor de femeie, era un sprintenă, care se strecura spre odaia lui Goriot, a cărei ușă se deschisese cu înțelepciune taman atunci, îndată după aceea, Silvia cea butucănoasă veni să-i spună stăpînă-si că o fată, prea drăguță ca să poată fi cînstită, îmbrăcată ca o zeiță, cu ghetă înalte de fetru, pe care nu se vedea nici un strop de glod, se strecurase ca un tipar, din uliță pînă în kuhne, și o întrebase care este apartamentul domnului Goriot. Doamna Vauquer și bucătăreasa «îhmisale au ascultat la ușă și au prins cîteva cuvinte rostite cu duioșie în timpul acestei vizite, care n-a fost tocmai scurtă. La plecare, cînd domnul Goriot își întovărășea dama, Silvia cea butucănoasă și-a luat în grabă panerul și s-a făcut că pleacă la piață, ca să-i poată urmări pe cei doi îndrăgostiți.

— Doamnă, i-a spus stăpînă-si cînd s-a întors, al dracului de bogat trebuie să fie totuși domnul Goriot, ca să le țină pe picior așa mare .' închipuiți-vă -că la colț cu strada Estrapade aștepta o trăsură de casă, o minune, nu altceva, în care s-a urcat ea.

La prînz, doamna Vauquer s-a ridicat de la masă ca să tragă o perdea, apărîndu-l astfel pe domnul Goriot de o rază de soare, care îl stînjenea, căzîndu-i drept în ochi.

— Eh, domnule Goriot, frumoasele te îndrăgesc și soarele te caută, spuse ea, făcînd aluzie la vizita pe care o primise neguțătorul. Și, drace, știu că ai gust bun, era tare drăgălașă...

3

33

— Era fata mea, spuse el cu un fel de mîndrie, în care ceilalți clienți ai pensiunii se grăbiră să vadă o neroadă îngîmfare de bătrîn, care încearcă să iasă cu fața curată.

O lună mai tîrziu, domnul Goriot primi o a doua vizită. Fiică-sa, care înția oară venise în rochie de dimineață, de data aceasta veni după amiază, îmbrăcată ca pentru vizită. Clienții pensiunii care ședeau de vorbă în salon avură prilejul s-o vadă, drăguță, cu părul auriu, subțirică, grațioasă și mult prea distinsă ca să poată fi fata unui om ca moș Goriot.

- lac-o și p-a doua ! spuse Silvia cea butucănoasă, care nu o mai recunosc.

Cîteva zile după aceea, o altă tînără, înaltă și bine împlinită, oacheșă, cu părul negru și ochii vii, întrebă de domnul Goriot.

- lac-o și p-a treia .' spuse Silvia.

Această a doua fată, care înția oară venise să-l vadă pe tată-său dimineața, cîteva zile mai tîrziu, înspre seară, coborî din trăsură în rochie de bal.

- lac-o și p-a patra ! spuseră deodată doamna Vauquer și Silvia cea butucănoasă, nerecunoscînd nici pe

departe în această doamnă din înalta societate pe fata care întâia oară venise îmbrăcată într-o modestă rochie de dimineață.

În vremea aceea, Goriot plătea încă o mie două sute de franci pensiune. Doamna Vauquer găsi că e foarte firesc ca un om bogat să aibă patru sau cinci amante, ba chiar îl socoti foarte dibaci în încercarea de a le prezenta drept fetele lui. Iar faptul că le aducea la pensiunea Vauquer nu o necăji de fel. Numai că, găsind în aceste vizite explicația nepăsării lui Goriot față de ea însăși, își îngădui, la începutul celui de-al doilea an, să-l numească motan bătrîn. În sfîrșit, cînd pensionarul nu mai putu plăti decît cei nouă sute de franci, văzînd într-o zi pe una dintre aceste doamne coborînd din trăsură, doamna Vauquer îl întrebă cu toată insolența ce are de gînd să facă din casa dumisale. Moș Goriot îi răspunse că doamna e fata lui cea mare.

— Dar ce, ai treizeci și șase de fete ? spuse înăcrită doamna Vauquer.

34

i

— N-am decît două, răspunse pensionarul, cu blîndețea omului scăpătat, care din pricina sărăciei a ajuns la cea mai de pe urmă supunere.

Către sfîrșitul celui de-al treilea an, moș Goriot, re-strîngîndu-și și mai mult cheltuielile, se mută la catul al treilea, plătind patruzeci și cinci de franci pe lună pensiune. Renunță la tutun, își concedie -peruchierul și nu-și mai pudră părul. Cînd se înfățișă pentru prima oară nepudrat, gazda, văzîndu-i adevărata culoare a părului, un cenușiu murdar care bătea în verzui, slobozi un strigăt de mirare. Cu fața sa înnegurată tot mai mult, zi cu zi, pe nesimțite, de tristețea durerilor tănuite, moș Goriot părea cel mai mîhnit dintre toți mesenii. Atunci nimeni nu mai avu nici o îndoială : moș Goriot era un bătrîn deșucheat, și dacă ochii dumisale scăpaseră pînă acum de vătămătoarea înrîurire a leacurilor cerute de bolile de care suferea, aceasta nu se datora decît iscusinței doctorului său. Culoarea respingătoare a părului era urmarea exceselor pe care le făcuse și a drogurilor pe care le luase ca să le poată continua. Aceste bîrfeli își găseau o îndreptățire în starea trupească și sufletească a moșneagului. Cînd văzu că frumoasa lui rufărie s-a ferfenițit, își cumpără o pînză ieftină de paisprezece bani cotul, ca s-o înlocuiască. Diamantele, tabachera de aur, lanțul, bijuteriile pieriră una cîte una. Lepădase fracul albastru-deschis și tot costumul lui bogat, ca să poarte — iarna, ca și vara — o redingotă de postav grosolan, de culoare castanie, o jiletcă de păr de capră și pantaloni cenușii de piele de drac. Trupește, se împuțina văzînd cu ochii ; picioarele i se subțiară ; pe fața-i pînă atunci buhăită de mulțumirea unei fericiri burgheze se iviră cute multe și adînci ; fruntea i se încreți, fălcile îi ieșiră la vedere. Trecuseră patrii ani de cînd se așezase în strada Neuve-Sainte-Genevieve și era de nerecunoscut. Blajinul fabricant de făinoase care la șazeци și doi de ani nu arăta nici de patruzeci, tîrgovețul voinic și pîntecos, bine păstrat în nerozia lui, cu o sprinteneală care îi înveșlea pe trecători, cu surîsul oarecum tineresc, părea acum un septuagenar îndobitocit, gălbejit, tremurînd din toate încheieturile. Ochii albaștri și plini de viață aveau acum umbre tulburi, cenușii, erau stinși, nu mai lăcrimau, ci, cu tivul

3

35

lor roșiatice, parcă plîngeau cu sînge. Unii îl priveau cu silă, alții cu milă. Cîțiva tineri studenți în medicină, văzînd cum îi atîrnă buza de jos și măsurîndu-i din ochi unghiul facial, îl declarară atins de cretinism, după ce îl hărțuiseră îndelungă vreme, fără a scoate nimic de la el. Într-o seară, după masă, cînd doamna Vauquer îi spusese în batjocură : „Eh, fetele dumitaje nu mai vin să te vadă ?” punîndu-i la îndoială paternitatea, moș Goriot tresări, ca și cînd gazda l-ar fi îmboldit cu un fier.

— Mai vin cîteodată, răspunse el cu glas tulburat.

— Ah ! Ah ! le mai vezi cîteodată ? strigară studenții. Bravo, moș Goriot !

Dar bătrînul nu auzi glumele pe care le stîrnise răspunsul său : căzuse iarăși într-o îngîndurare, pe care cei ce nu-l cunoșteau îndeajuns o socoteau un fel de toropeală senilă, datorită lipsei de inteligență. Dacă l-ar fi cunoscut temeinic, poate că i-ar fi preocupat adînc problema stării lui trupești și sufletești ; dar lucrul acesta era deosebit de anevoios. Deși era ușor de aflat dacă Goriot fusese într-adevăr fabricant de făinoase și la cît se ridica averea lui, bătrînii, a căror curiozitate se trezise, nu ieșeau din cartierul lor și trăiau la pensiune ca stridiile pe stîncă. Cît despre ceilalți, îndată ce ieșeau din strada Neuve-Sainte-Genevieve, viața Parisului, cu însuflețirea ei deosebită, îi făcea să-l uite cu totul pe bietul moșneag, pe seama căruia se veseleau. Atît pentru bătrînii înguști la minte, cît și pentru tinerii fără de griji, sărăcia lucie în care trăia moș Goriot și înfățișarea lui neroadă nu se potriveau de fel cu avuția sau cu vreo însușire oarecare. Cît despre femeile pe care le dădea drept fetele lui, toți împărtășeau părerea doamnei Vauquer, care spunea, cu judecata aspră a tuturor bătrînelor care s-au deprins să-și facă tot felul de închipuiri și a căror îndeletnicire de fiecare seară este trîncăneala :

— Dacă moș Goriot ar avea fete atît de bogate, cum păreau a fi doamnele care veneau să-l vadă, n'-ar sta el în casa mea la catul al treilea, cu patruzeci și cinci de franci pe lună, și n-ar umbla îmbrăcat ca un nevoiaș.

Nimic nu putea să dezmință aceste presupuneri. Așa că, spre sfârșitul lunii noiembrie 1819, când a izbucnit această dramă, fiecare dintre cei ce se aflau la pensiune

36

își avea, în privința bietului bătrîn, ideile lui bine statornicite. Moș Goriot n-avusese în viața lui nici nevastă, nici fată ; abuzînd de plăcerile vieții, a ajuns un melc, o moluscă antropomorfă, bună de clasat în familia casche-tiferelelor, spunea un slujbaș de la Museum, unul din abonații la masă. Poiret era un vultur, un gentilom pe lângă Goriot. Poiret vorbea, raționa, răspundea ; e drept că vorbind, raționînd, răspunzînd nu spunea nimic, pentru că avea obiceiul să repete cu alte cuvinte ceea ce spusese ceilalți; dar lua parte la convorbire, era viu, părea sensibil, în vreme ce moș Goriot, spunea mai departe slujbașul de la Museum, se statornicise definitiv la zero grade Reaumur.

Eugene de Rastignac se întorsese de acasă într-o stare de spirit pe care desigur că au cunoscut-o toți tinerii cu însușiri alese sau cei cărora o situație anevoioasă le dă pentru o clipă calități de oameni de elită. În cel dintîi an al șederii sale la Paris, puțină muncă pe care o cere luarea primelor examene în facultate îi lăsase destul timp liber ca să poată, gusta desfătările Parisului. Unui student nu-i rămîne prea mult timp liber dacă vrea să vadă tot ce se joacă la fiecare teatru, să cerceteze ieșirile labirintului parizian, să afle deprinderile, să învețe limba și să se obișnuiască cu plăcerile pe care nu le poate găsi decît în capitală, dacă vrea să scotocească în toate ungherele, unde vrei și unde nu vrei, să urmeze cursurile care îl atrag, să inventarieze tezaurele muzeeleor. Și atunci, studentul se înflăcărează pentru niște nimicuri, care i se par mărețe, își descoperă un om de seamă printre profesorii de la College de France 2, plătiți ca să fie la înălțimea auditoriului, își îmbătoșează cravata și se îmbracă, sclivisit ca să cucerească femeile care vin la Opera Comică în primele locuri de la galerie, în aceste inițieri succesive, studentul își leapădă zgura, dobîndește o mai largă priveliște asupra vieții și pînă la urmă ajunge să-și dea seama că societatea este alcătuită dintr-o suprapu-

1 Mușcam d'Instoire Hatmelle era numele pe care-l purta atunci Grădina-Botanică.

Institut de învățămînt superior din Paris, fondat în 1530, unde audierea cursurilor nu era urmată de obligativitatea examenelor.

37

nere de straturi omeneste. Dacă la început a privit ca în-cîntare echipajele care defilează pe Champs-Elysees sub îmbelșugata revărsare a soarelui, curînd după aceea ajunge să le rîvnească. Cînd Eugene plecă în vacanță, după ce își luase bacalaureatul în litere și bacalaureatul în drept, el trecuse prin această ucenicie fără să fi băgat de seamă. Iluziile lui din copilărie, gîndurile pe care și le făcuse acolo, în provincie, se mistuiseră. Cu această nouă înțelegere a lucrurilor și cu o nemăsurată ambiție, el putu să vadă lumea de la conacul părintesc, familia lui, în adevărata lor lumină. Taică-său, maică-sa, cei doi frați, cele două surori și o mătușă, care n-aveau altă avere decît o pensie, trăiau toți din moșioara de la Rastignac. Acest domeniu, cu un venit de vreo trei mii de franci, legat de rodul viei, trăia în nesiguranța în care trăiește orice podgorie, prin însăși natura produsului ei : și totuși, din acest venit trebuia să smulgă în fiecare an o mie două sute de franci pentru Eugene, înfățișarea acestei neconținute strîmtori, care îi fusese cu generozitate ascunsă pînă acum, comparația pe care fu silit s-o facă între surorile lui, care i se păruseră atît de frumoase cînd era copil, și femeile de la Paris, care i se arătasera ca niște frumuseți de vis, viitorul îndoielnic al acestei numeroase familii, care nu se întemeia decît pe el, zgîrcenia încordată cu care văzu că se adunau cele mai neînsemnate roade ale pămîntului, băutura ce se făcea pentru casă din drojdia care rămînea în teasc, în sfîrșit, o mulțime de împrejurări, pe care ar fi de prisos să le însemnăm aici, îi înzeciră dorința de a se înălța cît mai sus și îi stîrniră o aprigă sete de onoruri. Ca toate sufletele mari, Eugene nu voia să recurgă la nimeni, decît la propriile lui însușiri. Dar el avea în întregime firea meridionalului ; cînd pornea deci ia fapta, hotărîrile lui trebuiau să treacă prin acele șovăiri care-i cuprind pe tinerii ce se află în largul mării, neștiind nici în ce parte să-și îndrepte puterile, nici sub ce unghi să umfle pînzele. Dacă la început voise să se scufunde cu totul în muncă, mai tîrziu, ispitit de trebuința de a-și făuri legături, își dădu seama de marea înfrîurire pe care o aveau femeile în viața socială și se hotărî pe loc să se avînte în societatea înaltă, pentru a-și cucerii cîteva proteguitoare ; ar putea oare să dea greș în această încercare

33

un tînar înflăcărat și spiritual ca el, al cărui spirit și a cărui înflăcărare erau .și mai puternic puse în lumină de o ținută elegantă și de un fel de frumusețe energică, de care femeile se lasă prinse cu atîta voie bună ? Aceste gînduri îl năpădiră pe cîmp, în timpul plimbărilor pe care odinioară le făcea cu atîta voioșie împreună cu surorile lui, care însă acum îl găsiră cu totul schimbat. Mătușă-sa, doamna de Marcillac, fusese pe vremuri prezentată la curte, unde avusese prilejul să cunoască aristocrația cea mai aleasă. Răscolind amintirile cu care ea îl legănase de atîtea ori, tînarul plin de ambiție își dădu seama că și-ar putea crea

cîteva legături în societate cel puțin tot așa de folositoare ca și învățătura pe care o dobîndea la Facultatea de drept ; o iscodi deci în privința rudelor cu care ar putea să intre în legătură. După ce scutură arborele genealogic cu toate ramurile lui, bătrîna doamnă socoti că, dintre toți cei care ar putea fi de folos nepotului ei în gîntea egoistă a neamurilor avute, doamna vicontesă de Beauseant ar fi cea mai puțin îndărătnică. Îi scrise acestei tinere femei o scrisoare în stilul de pe vremuri și i-o înmîină lui Eugene, spunîndu-i că, dacă va izbuti pe lîngă vicontesă, ea îl va ajuta să-și regăsească și rudele celelalte. Rastignac trimise doamnei de Beauseant scrisoarea pe care i-o dăduse mătușă-sa. Vicontesă îi răspunse printr-o invitație la balul de a doua zi.

Aceasta era situația generală în pensiunea de familie a doamnei Vauquer la sfîrșitul lui noiembrie 1819. Cîteva zile mai tîrziu, Eugene se întoarse de la balul doamnei de Beauseant către ceasul două noaptea. Ca să cîștige timpul pierdut, studentul, plin de curaj, își făgăduise pe cînd dansa să lucreze pînă în zori. Era cea dintîi noapte de veghe în mijlocul acestui cartier tăcut, și se afla sub vraja înșelătoarei energii pe care i-o dăduse strălucitoarea priveliște a înaltei societăți. Masa de seară n-o luase la doamna Vauquer. Pensionarii își închipuiseră deci că nu se va întoarce decît a doua zi dimineată, cum se mai în-tîmplase de atîtea ori cînd fusese la serbările de la Prado sau la balurile de la Odeon și cînd venise cu ciorapii de mătase plini de glod și cu pantofii de bal scîlciați. Cînd se duse să închidă poarta, Christophe rămase o vreme să mai caște gura pe uliță. Tocmai atunci se ivi Rastignac, ast-

39

fel încît putu să se urce în camera lui fără să facă nici un zgomot, urmat de Christophe, care în schimb făcea destul. Eugene se dezbracă, își puse papucii de casă, îmbracă o redingotă ponosită și își aprinse focul de turbă, grăbindu-se să se apuce de lucru, iar Christophe, bocănind cu încălțările lui greoaie, acoperi aceste pregătiri, care trecură aproape neuzite, înainte de a se cufunda în cărțile lui de drept, Eugene rămase cîteva clipe pe gînduri. Cunoscută în doamna vicontesă de Beauseant pe una dintre reginele modei din Paris, iar casa ei era socotită drept cea mai plăcută din tot foburgul Saint-Germain<sup>1</sup>. Prin nume și prin avere, făcea parte din stratul cel mai de sus al aristocrației. Mulțumită doamnei de Marcillac, mătușă-sa, el, un biet student sărac, se bucurase de o bună primire în această casă, favoare pe care n-o putea prețui în toată însemnătatea ei. A fi admis în saloanele acelea aurite era un adevărat brevet de înaltă noblețe, înfățișîndu-se în această societate, cea mai inaccesibilă din toate, cucerise dreptul de a putea intra pretutindeni. Orbit de strălucitoarea reuniune, neputînd să schimbe decît puține cuvinte cu vicontesă, Eugene se mulțumise să deosebească în mulțimea zeităților pariziene care se îmbulzeau la această petrecere pe una dintre acele femei care vrăjesc dintru început pe orice tînăr. Despre contesa Anastasie de Restaud, înaltă și bine împlinită, se spunea că avea o statură cum puține se aflau în tot Parisul, închipuiți-vă o femeie cu ochi mari, întunecați, cu o mină minunată, cu un picior bine desenat, cu mișcări pline de foc, o femeie pe care marchizul de Ronquerolles o numea un cal pursînge. Această finețe a nervilor nu-i împuțina oi nimic farmecul ; trupul i se arcuia în rotunjimi pline, fără a se putea spune că e prea grasă. Cal pursînge, femeie de rasă — locuțiunile acestea începuseră a înlocui încetul cu încetul îngerii cerului, figurile osianice<sup>2</sup>, toată vechea mitologie a iubirii, respinsă de dandism<sup>3</sup>. Pentru Rastignac, însă.

.ale

Cartier al nobilimii franceze.

Eroi ai poemelor compuse de Ossian, legendar bard scoțian (secolul al II-lea), ăror chipuri străvād prin nouri și ceața.

Dandy — tînăr de o eleganță prea rafinată, uneori exagerată. Dandism omportare, ținută de daxdy.

doamna Anastasie de Restaud era femeia pe care o dorea. In lista dansatorilor pe care contesa îi scrisese pe evantai, Rastignac obținuse două dansuri, și în timpul celui din-tîi contradans găsise prilejul să vorbească cu ea.

— Unde aş putea să vă mai văd, doamnă ? o întrebases el dintr-o dată, cu năvalnica putere a pasiunii, care place atît de mult femeilor.

— O, răspunse ea, la Bois, la Bouffons<sup>1</sup>, la mine, pretutindeni.

Și zvînturatul meridional se grăbise a se împrieteni cu această fermecătoare contesă, atît cît se poate împrieteni un tînăr cu o femeie în răstimpul unui contradans și al unui vals. Spunînd că este văr cu doamna de Beauseant, femeia, pe care el o socotea o înaltă doamnă, îl invită la ea, deschizîndu-i astfel ușa casei ei. După surîsul pe care i-l aruncă la despărțire, Rastignac își spuse că va trebui să-i facă o vizită. In aceeași seară, norocul îi scosese în cale un om care nu-și bătuse joc de ignoranța lui, socotită păcat de moarte în lumea unor impertinenți iluștri, cum erau toți acei Maulincourt, Ronquerolles, Maxime de Trailles, de Marsay, Adjuda-Pinto, Vandenesse, care strălucneau acolo în toată gloria îngîmfării lor, între femeile cele mai elegante, ca lady Brandon, ducesa de Lan-geais, contesa de Kergarouet, doamna de Serizy, ducesa de

Carigliano, contesa Ferraud, doamna de Lanty, marchiza d'Aiglemont, doamna Firmiani, marchiza de Listo-mere și marchiza de d'Espard, ducesa de Maufrigneuse și les Grandlieu<sup>2</sup>. Din fericire pentru el, neștiutorul student dădu peste marchizul de Montriveau, amantul ducesei de Langeais, un general de o copilăroasă naivitate, care îl lămură că doamna de Restaud locuiește în strada Helder. Să fii tânăr, să fii însetat de lume, să flămânzești după o femeie și, deodată, să vezi că ți se deschid două case ! Să pui piciorul în foburgul Saint-Germain', la vicontesă de Beauseant, și genunchiul în șoseaua Antin<sup>3</sup>, la contesa

1 E vorba de teatrul Bouffons, unde trupe de actori — mai ales italieni — dădeau spectacole de operă bufă.

1 Personaje din romanele lui Balzac care alcătuiesc marele ciclu al Comediei umane.

8 Arteră din Paris, locuită de negustori bogați și mai ales de bancheri.

41

de Restaud Y Să-ți arunci o privire de-a lungul saloanelor Parisului, crezându-te băiat destul de drăguț ca să poți afla sprijin și ocrotire în sufletul unei femei din această societate ! Să te simți destul de ambițios ca să poți da o superbă lovitură de picior în coarda întinsă pe care trebuie să pășești cu siguranța acrobatului ce știe că nu se va prăbuși... și să găsești într-o femeie fermecătoare cumpăna cea mai de temei ! Cu aceste gânduri și în fața acestei femei, care se înălța, minunată, în preajma focului de turbă, între Codul civil și sărăcia lui, cine n-ar fi căutat oare să-și pătrundă viitorul și cine nu l-ar fi împodobit cu toate izbînzile din lume, așa cum făcea Eugene în seara aceea ? Cu gândurile împrăștiate, el se bucura de pe acum cu atîta tărie de fericirile ce aveau să vină încît se și vedea alături de doamna de Restaud, cînd tăcerea nopții fu tulburată de un oftat, ca un ah ! al sfîntului Iosif care în sufletul tînărului răsună ca un horcăit de muribund. Deschise încetinel ușa, și ieșind în sală văzu un tiv de lumină sub ușa lui moș Goriot. Temîndu-se ca vecinul său să nu fie poate bolnav, se aplecă și privind pe gaura cheii îl văzu pe bătrîn îndeletnicindu-se cu o treabă care i se păru atît de suspectă, încît socoti ca o îndatorire față de societate să cerceteze îndeaproape ce învîrtește în miez de noapte așa-zisul fabricant de făinoase. Moș Goriot, după cum se vedea, răsturnase masa și legase de stîngia ei o farfurie și o supieră, amîndouă de argint aurit, bogat împodobite, cuprinzîndu-le în jur cu o sîrmă groasă și strîngîndu-le cu atîta putere, încît era vădit că le frîngea, ca să facă din ele un lingou.

— Drace, zdravăn om ! își spuse Rastignac văzînd brațele puternice ale bătrînului, care, cu ajutorul acelei legături, plămădea fără nici un zgomot argintul aurit, ca pe o pastă. Să fie oare un hoț sau un tăinuitor, care, ca să-și poată duce fără primejdie negoțul, face pe prostul, pe neputinciosul și trăiește ca un milog ? se întrebă Eugene, ridicîndu-se o clipă.

1 E vorba, probabil, de o analogie cu strădaniile lui Iosif din Arimateea (personaj biblic) de a-l coborî pe Cristos de pe cruce și de a-l înmormînta.

42

Studentul se uită iarăși pe gaura cheii. Moș Goriot, care desfăcuse legătura, luase bucata de argint, o pusese pe masă, după ce așternuse mai întîi învelitoarea, și o rostogoli pînă cînd îi dădu rotunjimea unei bare, treabă pe care o împlini cu o minunată ușurință.

— Să fie tot așa de puternic pe cît era regele August al Poloniei ? își spuse Eugene, cînd bara fu aproape rotunjită.

Moș Goriot își privi cu tristețe opera ; lacrimi prinseră a-i curge pe obraz. Suflă în feștila la a cărei lumină lucrase pînă atunci, și Eugene îl auzi culcîndu-se și oftînd ușor.

„E nebun”, gîndi studentul.

— Sărman copil !' spuse cu glas tare moș Goriot.

Auzind aceste cuvinte, Rastignac chibzui că e mai înțelept să țină în taină această întîmplare și să nu-l osîndească în chip nesocotit pe vecinul său de cameră. Cînd să se întoarcă în odaia lui, auzi deodată un zgomot destul de greu de redat, pricinuit pesemne de niște oameni care urcau scara încălțați cu tîrlici de stofă.

Eugene ciuli urechea și deosebi în adevăr două respirații alternative. Fără să fi auzit nici scîrțîitul ușii, nici pașii oamenilor, văzu deodată o slabă licărire de lumină la catul al doilea, la d. Vautrin.

„Cam multe mistere pentru o pensiune de familie f'” își spuse el.

Coborî cîteva trepte, rămase la pîndă și auzi clinchet de monede de aur. Îndată, lumina se stinse, și cele două respirații se auziră din nou, fără ca ușa să fi scîrțîit. Apoi, pe măsură ce se depărtau cei doi oameni, zgomotul slăbea.

— Cine-i acolo ? striga doamna Vauquer, de la fereastra odăii ei.

— Eu, maică Vauquer, m-am întors acasă, răspunse Vautrin cu vocea lui groasă.

„Ciudat ! Christophe pusese zăvorul, își spuse Eugene intrînd în odaia lui. Aici la Paris trebuie să stai de veghe noaptea, ca să știi ce se petrece în preajma ta.”

Abătut de la gîndurile lui de dragoste și de mărire de aceste mici întîmplări, se apucă de lucru. Dar cum gîndurile îi erau îndreptate cînd către moș Goriot, cu bănuielile pe care i le stîrnise, cînd — mai ales —

către doamna

43

de Restaud, care îi răsărea în față în orice clipă vestin- du-i un destin strălucit, se culcă și adormi cu pumnii strînși. Din zece nopți pe care un tînăr le făgăduiește muncii, șapte sînt dăruite somnului. Vîrsta de douăzeci de ani nu-i vîrsta vegherilor.

A doua zi dimineată se lăsase asupra Parisului o ceață deasă, dintr-acelea care învăluie și înnegurează orașul în-tr-afît încît pînă și oamenii cei mai rînduiți în treburi se înșală asupra orei. Se pierd însemnate întîlniri de afaceri. La vremea prînzului, toți cred că e opt dimineata. Era nouă și jumătate, și doamna Vauquer nu se mișcase încă din pat. Christophe și butucănoasa Silvia, întîrziind și ei, își luau în tihnă cafeaua, preparată cu caimacul strîns de la laptele destinat pensionarilor, pe care Silvia îl fierbea mai mult pentru ca doamna Vauquer să nu bage de seamă această nelegiuîtă dijmuire.

- Silvia, spuse Christophe muind în ceașcă cea dintîi felie de pîine prăjită, noaptea asta au venit doi inși la d. Vautrin, care, oricum, e un om de treabă. Dacă doamna intră la bănuieli, să nu-i spui nimic.

— Ți-a dat ceva ?

— Mi-a dat pataca de cinci pe luna asta, ca și cînd mi-ar fi spus : „Ține-ți gura”.

— Numai el și doamna Couture nu sînt cîr\_pănoși. Toți ceilalți parcă ar vrea să-ți ia cu stînga bacșișul pe oare ți-l dau cu dreapta de Anul nou, spuse Silvia.

— Și, la urma urmei, ce-ți dă ? făcu Christophe. O prăpădită de pataca dă cinci franci. Iacătă doi ani de cînd moș Goriot își face singur pantofii. Lui Poiret, zgîrie-brînză cum e, puțin îi pasă de vacs și mai degrabă l-ar bea decît s'ă-l strice pe scîlcieturile lui. Cît despre piper-nicitu ă'la de student, îmi dă patruzeci de bănuți. Cu patruzeci de bănuți nu-mi plătește nici peria de lustruit. Și, pe deasupra, își vinde și vechiturile. Ce mai șandrama !

— Eh ! făcu Silvia sorbindu-și cafeaua cu înghițituri mici, locurile noastre sînt totuși cele mai procopsite din cartier : trăim bine. Dar, Christophe, pentru că veni vorba de babacul Vautrin, ai auzit ceva ?

— Da. Acum cîteva zile am întîlnit pe uliță un domn, care mi-a spus : „La voi locuiește un domn voinic, care-și cănește barbetele. ?” „Nu, domnule, i-am răspuns eu, nu

și-l cănește. Un om așa de vesel n-are vreme pentru asemenea treabă.” I-am povestit întîmplarea asta lui domnu Vautrin, care mi-a spus : „Bine-ai făcut, băiete ! Totdeauna să răspunzi la fel. Nimic mai urît decît să ne dăm metehnele în vileag. Din pricina asta ajung unii oameni de nu se mai pot căsători.”

— Eh, iacă, și pe mine — într-o zi, la piață — a vrut unul să mă tragă de limbă ca să spun dacă l-am văzut cînd își schimbă cămașa. Auzi pozna !... He, făcu ea tăind firul istorisirii, bate zece fără un sfert la Val-de-Grâce1 și nimeni nu mișcă.

— Ei aș ! Au plecat cu toții. Doamna Couture și domnișoara cea tînără s-au dus pe la opt la Saint-fîtienne, ca să se grijească. Moș Goriot a plecat cu un pachet. Studentul se-ntoarce abia la zece, cînd se sfîrșește cursul. I-am văzut plecînd, cînd măturam scara. Ba moș Goriot m-a și lovit cu drăcia pe care o ducea-n brațe, că era tare ca fierul. Ce-o fi învîrtind omu ăsta ? îl răsucesc toți ca pe un titirez, dar — oricum — e un om de treabă, care face mai multe parale decît toți ceilalți laolaltă. Nu dă mare lucru ; dar cucoanele la care mă mîna cîteodată scutură niște bacșișuri strașnice și-s tare bine-mpopoțonate.

— Alea care cică-s fetele lui, ha ? O duzină-n cap.

— Eu am fost numai la două, alea care au, venit și aici.

— Auzi că doamna a-nceput să miște. Are s-o pornească iar cu tărăboiul ei. Trebuie să mă duc. Dumneata ia seama la lapte, Christophe, să nu-și vîre pisica botul.

Silvia urcă scara către odaia stăpîna-si. - Ce-i asta, Silvia ? M-ai lăsat să dorm dusă pînă la zece fără un sfert ? Asta nu s-a mai întîmplat niciodată.

— E o ceață, s-o tai cu cuțitul.

— Și masa de dimineată ?

— Eh, pensionarii dumneavoastră parc-aveau pe dra-cu-n ei. Au șters-o cînd plesnea de ziuă.

— Vorbește corect, Silvia, urmă doamna Vauquer. Se .spune : „cînd se crăpa de ziuă”.

1 Spital din Paris.

45

— Ah, doamnă, am să spun cum vreți dumneavoastră. Dar, oricum ar fi, veți lua masa de dimineată la zece. Michonneau și Poiret nici n-au mișcat pînă acu. Numai ei sînt acasă, și dorm ca doi bușteni ce sînt.

— Bine, Silvia, dar tu-i pui pe-amîndoi laolaltă, ca și cînd...

— Ca și cînd ce ? urmă Silvia, cu rîsul ei zgomotos de năroadă. Amîndoi fac doar o pereche minunată.

— Mi se pare ciudat, Silvia, cum a intrat astă-noapte în casă domnul Vautrin după ce Christophe a pus

zăvorul la poartă.

— Dimpotrivă, doamnă, Christophe l-a auzit pe domnul Vautrin și s-a dus de i-a deschis. Și iacătă că dumneavoastră ați crezut...

— Dă-mi camizola și du-te de pregătește masa. Fa niște cartofi la berbecul care a rămas de ieri și niște pere coapte, din cele de două parale bucata.

Puțin după aceea cobori și doamna Vauquer, tocmai în clipa în care motanul, răsturnînd cu o lovitură de labă farfurioara care acoperea o cană cu lapte, începuse să linciurească în mare grabă.

— Mistigris ! strigă bătrîna.

Motanul fugi, dar după un timp veni să se alinte la picioarele ei.

— Da, da, acuma-ncepi cu șiretlicurile, lichea bătrîna f. spuse ea. Silvia ! Silvia !

— Da, doamnă. Ce s-a-ntîmplat ?

— Ia vezi din care ceașcă s-a înfruptat motanul.

— Asta e numai din vina dobitocului de Christophe, că doar i-am spus să pună masa. Unde-o fi șters-o ? Dar n-aveți grijă, doamna. Ceașca asta am s-o dau lui moș Goriot. Am să pun nițică apă înăuntru, și n-are să bage de seamă. Că nu ia seama la nimic, nici chiar la mîncare.

— Dar unde s-o fi dus caraghiosul ăla ? spuse doamna Vauquer așezînd farfuriile pe masă.

— Cine poate ști ? ! Învîrtește niște afaceri îndrăcite.

— Am dormit prea mult, zise doamna Vauquer.

— De aceea arătați ca o roză abia smulsă din grădină L

46

În clipa aceea se auzi clopoțelul de la poartă, și Vau-Irin intră în salon, cîntînd cu glasul puternic :

Am cutreierat lumea îndelung Și pretutindeni wt-ant arătat...

— Oh ! Oh ! Bună ziua, maică Vauquer, spuse el cînd dădu cu ochii de gazdă, pe care o cuprinse curtenitor cu amîndouă brațele.

— Haide, sfîrșește...

— Spune „Neobrăzatele !”, urmă el. Hai, spune. Vrei să spui, sau nu ? Iaca, am să-ți dau ajutor la pusul mesei. Ah ! sînt drăguț, nu-i așa ?

Să curtezi și brune, și blonde, Să iubești, să suspini...

Am văzut ceva ciudat...

... la voia întîmptării.

— Ce ? întrebă văduva.

— La opt și jumătate, moș Goriot se afla la un argintar de pe strada Dauphine, care cumpără tacîmuri și găitane de fier. I-a - vîndut pe preț bun un obiect de menaj de argint aurit, destul de bine teșit pentru un om care nu e de meserie.

— Ei, adevărat ?

— Da. Mă întorceam acasă, după ce condusesem un prieten, care a plecat în străinătate cu un vas din serviciul Mesageriilor regale. L-am pîndit pe moș Goriot să văd ce are de gînd — știi, ca să' mai rîdem I S-a întors în cartierul nostru și s-a oprit în strada Greș, la un cămătar vestit, Gobseck I, un păcătos, care ar fi în stare să facă pietre de domino din ciolanele lui taică-său, un fel de ovrei, arab, grec, țigan, un .om pe care cu greu J-ai putea jefui, pentru că își ține toți banii la bancă.

I Personaj balzacian, din nuveja cu același titlu.

47

— Dar la urma urmei, moș Goriot ăsta ce face ?

— Nu face nimic, răspunse Vautrin. — Dimpotrivă,, desface. E destul de idiot ca să se ruineze în dragostea lui pentru fetele alea care...

— Vine . ! anunță Silvia.

— Christophe, strigă moș Goriot, vino cu mine. Chris-tophe porni după moș Goriot și se întoarse îndată.

— Unde te duci ? îl întrebă doamna Vauquer.

— M-a trimis domnul Goriot.

— Ce-i asta ? zise Vautrin, smulgînd din mîna lui Christophe o scrisoare, pe care citi : „Doamnei contese Anastasie de Restaud". Și te duci... urmă el înapoiind scrisoarea lui Christophe.

- în strada Helder. Am poruncă să n-o dau decît în mîna doamnei contese.

— Ce e înăuntru ? făcu Vautrin ridicînd scrisoarea în lumina ferestrei. Un bilet de bancă ?

Nu ! întredeschise plicul. O poliță achitată ! strigă el. Drace ! E galant babalîcul. Hai, pehlivanule, vezi-ți de drum, urmă Vautrin, lăsîndu-și laba uriașă pe scăfîrlia lui Christophe și răsucindu-l pe călcîie ca pe un zar. Te-ai învîrtit de un bacșiș zdravăn.

Sfîrșiră de pus masa. Silvia fierbea laptele. Doamna Vauquer aprindea focul, ajutată de Vautrin, care fre-dona mereu :

Am cutreierat lumea îndelung Și pretutindeni m-am arătat...

Doamna Couture și domnișoara Taillefer se întoarseră tocmai în clipa cînd totul era gata.

— Unde ați fost cu noaptea-n cap, frumoasa mea doamnă ? o întrebă doamna Vauquer pe doamna Couture.

— Am fost să ne rugăm Sfîntului Ștefan din Munte. Nu trebuie să ne ducem astăzi la d. Taillefer ?

Biata micuță tremură ca o frunză, urmă doamna Couture așe-zîndu-se la gura sobei și întinzîndu-și picioarele.

Din pantofii ei începură să se ridice aburi.

— Încălzeste-te și dumneata, Victorine, spuse doamna Vauquer.

48

— Faci foarte bine, domnișoară, că te rogi lui Dumnezeu să îmblînzească inima tatălui dumitale, spuse Vautrin dîndu-i un scaun. Dar atît nu-i de-ajuns. V-ar trebui un prieten, care s-o zgîlție pe scîrnăvia, pe sălbăticiunea aceea care, după cum umblă vorba, stă pe o avere de trei milioane, dar nu vrea să te înzestreze. O fată frumoasă are totuși nevoie de zestre în vremea de astăzi !

— Biata copilă ! spuse doamna Vauquer. Dar lasă, puicuță, pînă la urmă monstrul are să plătească păcatul pe care-l săvîrșește.

Auzind aceste cuvinte, ochii Victorinei se umplură de lacrimi, iar văduva, la un semn pe care i-l făcu doamna Couture, tăcu.

— Dacă am putea să-l vedem măcar, dacă aș putea să-i vorbesc, să-i dau cea din urmă scrisoare pe care i-a scris-o nevastă-sa... reluă vorba văduva comisarului-ordonator. N-am îndrăznit să i-o trimit prin poștă, îmi cunoaște scrisul...

— O, nevinovate, nefericite și prigonite femei ! strigă Vautrin, tăindu-le vorba. Aici ați ajuns ? Peste cîteva zile am să-mi vîr și eu nasul în treburile dumneavoastră, și o să vedeți că totul are să meargă bine.

— Oh .' domnule, spuse Victorine, învăluindu-l într-o privire deopotrivă înlăcrimată și învăpăiată pe Vautrin, care nu se arătă totuși tulburat, dacă știți vreo cale pe care să puteți ajunge la tatăl meu, spuneți-i că dragostea lui și cinstea mamei mele au pentru mine mai mult preț decît toate bogățiile din lume. Dacă veți izbuti să-l îmblînzeți cîtuși de puțin în asprimea lui, am să mă rog lui Dumnezeu pentru dumneavoastră. Fiți încredințat că am să vă port o recunoștință...

— Am străbătut lumea îndelung, cîntă Vautrin, cu o notă de ironie în glas.

Goriot, domnișoara Michonneau, Poirot coborîră și ei, atrași poate de mirosul rîtașului pe care-l pregătea Silvia pentru berbecul care rămăsese din ajun. În clipa cînd cei șapte tovarăși de masă se așezară, spunîndu-și și bună ziua, ceasul bătu zece. În uliță se auziră pașii studentului.

49

— În sfîrșit, domnule Eugene, spuse Silvia, astăzi mănînci și dumneata o dată cu toți ceilalți.

După ce îi salută pe pensionari, studentul se așează lîngă moș Goriot.

— Am avut o aventură ciudată, zise el scoțîndu-și în farfurie o copioasă porție de berbec și tăindu-și o bucată zdravănă de pîine, pe care doamna Vauquer le măsură din ochi.

— O aventură ? întrebă Poirot.

— Și de ce te miri, rablă bătrînă ? îi spuse Vautrin lui Poirot. Domnul e făcut să aibă aventuri.

Domnișoara Taillefer strecură o privire sfioasă către tînărul student.

— Povestește-ne aventura, îl rugă doamna Vauquer.

— Ieri am fost la balul doamnei vicontese de Beau-seant, o vară de-a mea, care are o casă minunată, cu apartamente îmbrăcate în mătase, care, pe scurt, ne-a dat o serbare superbă, unde am petrecut ca un rege...

- Ca un sfredeluș, spuse Vautrin întrerupîndu-l scurt.

— Domnule, se iuți Eugene, ce vrei să spui ?

- Am spus sfredeluș pentru că sfredelușii petrec mai bine decît regii.

— Adevărat. Aș fi mai bucuros să fiu această mică păsărică fără nici o grijă decît rege, pentru că... făcu Poirot, idemistul.

— În sfîrșit, urmă studentul tăindu-i vorba, am dansat cu una dintre cele mai frumoase femei, o contesă fermecătoare, cea mai ispititoare făptură pe care am văzut-o în viața mea. Purta în păr flori de piersic, avea la cingătoare cel mai frumos mănunchi de flori, flori naturale, care te îmbătau cu mireasma lor. Dar ar fi trebuit s-o vedeți ; e cu neputință să descrii o femeie cuprinsă de însuflețirea dansului. Ei bine, astăzi pe la nouă dimineața am'întîlnit-o pe această divină contesă mergînd pe strada Greș. Oh, cum îmi bătea inima !

Credeam că...

— Că vine încoace, îl completă Vautrin, aruncându-i o privire scormonitoare. Se ducea, fără îndoială, la taica

l Numit astfel fiindcă repeta mecanic cele auzite de la interlocutorii săi. "(De la lat. idem — identic, la fel.)

50

Gobseck, un cămătar. De câte ori vei scotoci în inima unei femei din Paris, vei găsi întîi cămătarul, și apoi amantul. Contesa dumitale se numește Anastasie de Restaud și locuiește în strada Helder.

La auzul acestui nume, studentul se uită țintă la Vautrin. Moș Goriot ridică deodată capul și-i cuprinse pe amîndoi într-o privire luminoasă și plină de neliniște, care îi surprinse pe toți ceilalți pensionari.

— Christophe are s-ajungă prea tîrziu, ea s-a și dus într-acolo ! strigă îndurerat Goriot.

— Am ghicit, spuse Vautrin plecîndu-se la urechea doamnei Vauquer.

Goriot era cu gîndul aiurea, nici nu-și dădea seama ce mîncă. Niciodată nu arătase atît de îndobitocit și de copleșit ca în clipa aceea.

— De unde dracu știi cum o cheamă, domnule Vautrin ? întrebă Eugene.

— Ah, ah, iacă-tă că și moș Goriot știa, răspunse Vautrin. De ce să nu știu și eu ?

— Domnul Goriot ? strigă studentul.

— D-apăi cum ?! zise bietul moșneag. Și spui că ieri era strașnic de frumoasă, ha ?

— Cine?

— Doamna de Restaud.

— Ia te uită la bătrînul zgîrie-brînză, făcu doamna Vauquer către Vautrin, cum îi lucesc ochii !

— Așadar, e întreținută lui ? îl întrebă în șoaptă domnișoara Michonneau pe student.

— Oh, da, era peste măsură de frumoasă, reluă vorba Eugene, pe care moș Goriot îl privea cu nesaț. Dacă n-ar fi fost și doamna de Beauseant, divina mea contesă ar fi fost regina balului. Tinerii nu se uitau decît la ea ; eram al doisprezecelea pe lista ei ; a fost poftită la toate contradansurile. Femeile celelalte turbau, nu alta ! Dacă ieri a fost o ființă cu adevărat fericită pe lume, asta a fost ea. Cu drept cuvînt se spune că nimic nu-i mai frumos decît o fregată cu pînze, un cal în galop și o femeie dansînd.

— Ieri în vîrfurile scării, la o ducasă, spuse Vautrin. Azi dimineată pe treapta cea mai de jos, la un cămătar. Astea-s parizienele. Dacă bărbații nu le pot da

d

51

destui bani pentru lux, care nu cunoaște nici o frînă, atunci se vînd. Dacă nu știu să se vîndă, sînt în stare să-și spintece mamele, ca să scoată cît le trebuie pentru a se putea arăta în lume în toată strălucirea. Pe scurt: știu să înfrunte cele mai grele primejdii : Cunosc, cunosc .'

Moș Goriot, care, în timp ce vorbea studentul, se luminase la chip ca soarele în zilele lui minunate, se întunecă dintr-o dată auzind neîndurătoarele observații ale lui Vautrin.

— Bine, spuse doamna Vauquer, dar unde ți-e aventura ? Ai vorbit cu ea ? Ai întrebat-o dacă vrea să învețe dreptul ?

— Nici nu m-a văzut, răspunse Eugene. Dar să în-tîlnești una dintre cele mai frumoase femei din Paris pe strada Greș, la ceasul nouă, o femeie care fără îndoială că n-a putut să se întoarcă acasă după bal decît la două dimineata, nu vi se pare un lucru ciudat ? Numai la Paris se pot întîmpla asemenea aventuri.

— Fleacuri ! Sînt atîtea altele și mai ciudate ! — strigă Vautrin.

Domnișoara Taillefer abia ascultă toată istorisirea, cufundată cu totul în gîndurile pe care i le stîrnea noua încercare ce avea să facă în ziua aceea de a răzbate pînă la tatăl ei. Doamna Couture îi făcu semn că e vremea să se îmbrace. Ieșiră amîndouă. Moș Goriot se ridică și el.

— L-ați văzut ? spuse doamna Vauquer către Vautrin și ceilalți pensionari ai ei. Nu mai încape vorbă că toată averea și-a cheltuit-o cu femeile alea.

— Nimeni n-are să mă facă să cred, izbucni studentul, că frumoasa contesă de Restaud e amanta lui moș Goriot.

— Dar, spuse Vautrin întrerupîndu-l, nici nu vrem să t'e convingem. Ești încă prea tînăr ca să cunoști cu adevărat Parisul. Mai tîrziu ai să afli că în lumea asta sînt ceea ce noi numim oameni pătimași...

La aceste cuvinte, domnișoara Michonneau se uită la Vautrin cu ochi plini de înțelegere. Era ca un cal de regiment în clipa cînd aude goarna.

52

— Ah, ah ! făcu Vautrin oprindu-se ca să-i arunce o privire adîncă, parcă noi n-avem micile noastre patimi ?

Bătrîna domnișoară lăsa ochii în jos, ca o călugăriță rușinată la vederea unei statui.

— Ei bine, urmă el, oamenii ăștia cînd mușcă dintr-o idee nu-i mai dau drumul. Nu-și pot stîmpăra setea decît cu o anume apă, de la o anume fîntînă, cel mai adesea stătută. Ca să bea din apa aceea ar fi în stare să-și vîndă nevestele și copiii, ar fi în stare să-și vîndă și sufletul diavolului. Pentru unii, fîntînă asta este jocul de cărți, Bursa, o colecție de tablouri sau de insecte, muzica ; pentru alții — o femeie care știe să le bucătă-rească cele mai alese bunătăți. Acestora din urmă poți să le oferi toate femeile de pe pămînt. Zadarnic. Au să-ți rîdă în nas, pentru că ei nu o vor decît pe aceea care știe să le împlinească dorința pătimașă. Adesea, femeia asta nu-i iubește de fel, îi bruftuiește și le vinde foarte scump mici fărîme de mulțumire. Caraghioșii ăștia nu se dezgustă însă niciodată și sînt în stare să pună zălog la muntele de pietate cea din urmă învelitoare de pat ca să-i ducă femeii iubite ultimul ban. Moș Goriot e unul dintre ei. Contesa îl stoarce pentru că știe că-i va păstra taina. Asta e înalta societate. ' Bietul om nu se gîndește decît la ea. Dincolo de patima lui, cum ai văzut, e o bestie de rînd. Cum îl aduci însă la capitolul ăsta, îi trec prin ochi scilipiri de diamant. O taină ca asta e ușor de dezlegat. Astăzi de dimineață a dus la topit oarecare argintărie aurită și după aceea l-am văzut intrînd la taica Gobseck, în strada Greș. Fii atent la ce-ți spun ! Întorcîndu-se acasă l-a trimis pe nărodul de Christophe ra contesa Restaud. Christophe ne-a arătat adresa de pe plic, în care era o poliță achitată. E limpede că dacă și contesa s-a dus la bătrînul cămătar treaba nu îngăduia întîrziere. Moș Goriot i-a achitat în chipul cel mai elegant datoria. Nu-i nevoie de cine știe ce deșteptăciune ca să vezi cum s-au petrecut lucrurile. Aceasta dovedește, tinere, că în vreme ce petrecea, dansa și se maimuțărea vînturîndu-și florile de piersic și ținîndu-și rochia cu două degete, contesa dumitale era, cum se spune, la mare ananghie, gîndindu-se la polițele ei sau ale amantului ei, care urmau a fi protestate.

53

— Ceea ce spui dumneata îmi stîrnește o cumplită dorință de a cunoaște adevărul. Mîine am să mă duc la doamna de Restaud, spuse cu însuflețire Eugene.

— S-ar putea să te întâlnești cu bătrînul Goriot, venit să primească prețul darului pe care cu atîta eleganță i l-a făcut.

— Așadar, spuse Eugene cu silă, Parisul dumitale e o mocirlă ?

— Și încă ce mocirlă ! urmă Vautrin. Cei care se mînjesc de glod umblînd în trăsura sînt cinstiți, iar cei care se mînjesc umblînd pe jos sînt pungași. Dacă ai nefericirea să șterpelești un lucru de nimic, te arată lumea cu degetul în Piața Palatului de Justiție, ca pe o ciudățenie. Dacă furi însă un milion, ești socotit în saloane drept o încarnare a virtuții. Și ca să menținem această morală cheltuim treizeci de milioane pe an cu jandarmeria și justiția... Nostimă treabă !

- Cum, exclamă doamna Vauquer, să-și fi vîndut moș Goriot serviciul de argint aurit ?

- N-avea pe capac două turturele pe o creangă ? întrebă Eugene.

— Ba da.

— Ținea mult la el. în timp ce se trudea să-l teșească, plîngea. întîmplător, l-am văzut, spuse Eugene.

— Ținea la el ca la viața lui, răspunse văduva.

— Vedeți ce pătimaș e unchiașul ? strigă Vautrin. Femeia aceea știe cum să-l învîrtească. Studentul se urcă în camera lui. Vautrin ieși în oraș. Puțin după aceea, doamna Couture și domnișoara Taille-fer plecară cu birja, pe care le-o adusesese Silvia. Poirot oferi brațul domnișoarei Michonneau și porniră amîndoi să facă o plimbare la Grădina Botanică, cele două ceasuri care urmau fiind cele mai frumoase din tot cursul zilei.

— Ei, iacătă-i, parc-ar fi luați cu cununie, spuse Silvia cea butucănoasă. Asta e întîia oară cînd ies împreună în oraș. Atîta sînt de uscați, că dacă s-ar ciocni ar scapără taman ca un amnar.

— Ar fi vai de șalul domnișoarei Michonneau, spuse doamna Vauquer rîzînd : ar arde ca iasca.

Goriot se întoarce către ceasul patru și, la lumina celor două lămpi care fumegau, o văzu pe Victorine cu

54

ochii înroșiți. Doamna Vauquer asculta istorisirea vizitei pe care o făcuseră fără nici un folos în dimineața aceea la domnul Taillefer.

Plictisit că trebuie să le primească, Taillefer le îngăduise totuși să ajungă pînă la el, ca să aibă o lămurire cu ele.

— Draga doamnă, povestea doamna Couture doamnei Vauquer, închipuie-ți că nici măcar n-a poftit-o pe Victorine să șadă, așa că tot timpul a rămas în picioare. Cît despre mine, mi-a spus foarte rece, fără pic de mînie, să nu ne mai ostenim să venim la el ; că domnișoara — n-a numit-o fiica lui — își face ei însăși un rău tulbu-rîndu-l cu aceste vizite (o dată pe an, monstrul !) ; că mama Victorinei neavînd nici o

avere cînd s-a căsătorit, Victorine nu-i poate pretinde nimic ; pe scurt, lucrurile cele mai aspre, care au făcut-o pe biata micuță să izbucnească în plîns. Atunci, mititica de ea, s-a aruncat la picioarele tatălui ei și i-a spus fără teamă că dacă a stăruit atîta, a fost numai pentru mamă-sa, că ea se va supune fără murmur voinței lui, dar că îl roagă să citească testamentul bieteii răposate. Și Victorine a luat scrisoarea și i-a pus-o în față, spunîndu-i din adîncul inimii cele mai frumoase lucruri din lume — nu știu de unde le-o fi cules, pesemne ca Dumnezeu i le dicta, pentru că biata copilă era atît de inspirată, încît ascul-tînd-o plîngeam și eu, ca o proastă. Și în timpul ăsta, știi ce făcea această scîrnăvie de om ? Își tăia unghiile ! A luat scrisoarea, pe care biata doamnă Taillefer a udat-o cu lacrimile ei, și a zvîrlit-o pe cîmin, spunînd : „Bine !” A dat s-o ridice de jos pe fiică-sa, dar cînd ea a vrut să-i sărute mîinile, și le-a tras înapoi. Nu e un ticălos în toată puterea cuvîntului ? Cît despre nătăflețul de fe-cioru-său, cînd a intrat în odaie nici măcar n-a salutat-o pe soră-sa.

— Sînt deci niște monștri . ' strigă moș Goriot.

— După aceea, urmă doamna Couture fără să ia în seamă izbucnirea unchiașului, tatăl și fiul au plecat, sa-lutîndu-mă și rugîndu-mă să-i iert, căci au treburi grabnice. Asta a fost toată vizita noastră. Cel puțin, a văzut-o pe fiică-sa. Nu înțeleg cum poate s-o riege, că seamănă cu el ca două picături de apă.

55

Pensionarii — cei interni ca și cei externi — sosiră unii după alții, urîndu-și bună ziua și începînd a-și spune tot felul de fleacuri, glumele obișnuite ale parizienilor din anume categorii sociale, în care prostia intră ca element principal și al căror merit stă îndeosebi în gest sau pronunție. Acest fel de a vorbi se schimbă neconștient. Gluma din care izvorăște nu dăinuie niciodată o lună încheiată. Un eveniment politic, un proces de la Curtea cu juri, un cîntec de stradă, o farsă făcută de un actor - totul slujește la întreținerea acestui joc al spiritului, care constă mai ales în a prinde ideile și cuvintele din zbor, ca pe niște mingi, și apoi în a le arunca îndărăt, ca dintr-o lovitură de rachetă. Diorama 1, invenția cea nouă, care îi dădea spectatorului o iluzie optică mai puternică decît panorama 2, adusesese în unele ateliere de pictură un nou gen de glumă, o vorbire în rama, caraghioslîc pe care unul dintre obișnuiții pensiunii Vauquer, un pictor tînăr, îl inoculase tovarășilor săi de masă.

— Eh, domnule<sup>3</sup> Poiret, cum merge mica dumitale sănătaterama ? întrebă funcționarul de la Museum. Apoi, fără să mai aștepte răspunsul, se întoarse către doamna Couture și Victorine : Sînteți mîhnite, doamnele mele.

— Nu mîncăm ? strigă Horace Bianchon, student în medicină și prieten cu Rastignac. Micul meu stomac mi-a căzut usque ad talones .

— Strașnic jricorama ! zise Vautrin. Ho, moș Goriot, mai strînge-te oleacă, ce dracu ! Ai astupat toată gura sobei cu picioarele dumitale .’...

— Ilustre domnule Vautrin, spuse Bianchon, de ce spui dumneata jricorama ? Greșești, se spune frigorama.

— Nu, zise slujbașul de la Museum, se spune jricorama, după regula : „Mi-e fric la picioare”.

1 Vederi pictate pe pînză și supuse unui joc de lumini într-o cameră complet întunecată.

1 Un mare tablou circular, întins pe zidurile unei rotonde și luminat de sus. În așa fel încît spectatorul, plasat în centrul rotondei, avea iluzia că se află pe o înălțime și că vede în jur o priveliște nesfîrșită. Ca și diorama, ca și — mai tîrziu — lanterna magică, toate sînt popasuri în drumul către marea invenție a cinematografului.

3 In text : wOHSiewrre,

' In călcîie (lat.).

— Ah ! Ah !

— Iată și pe excelența-sa marchizul de Rastignac, doctor în drept-curmeziș<sup>1</sup>, strigă Bianchon înșfăcîndu-l pe Eugene de gît și strîngîndu-l să-l înăbușe. Hei . ' LInde-s ceilalți ?

Domnișoara Michonneau intră ușurel, salută tăcută pe meseni și se așeză lîngă cele trei femei.

— Cînd văd liliacul ăsta bătrîn îmi vine să clănțan din dinți, spuse Bianchon cu glas scăzut către Vautrin. Cum tocmai acum studiez sistemul lui Gali<sup>2</sup>, găsesc că are bosa lui Iuda.

— Domnul l-a cunoscut personal ? întrebă Vautrin.

— Cine nu s-a întîlnit cu el ?! răspunse Bianchon. Pe cuvîntul meu, fata asta bătrînă și clorotică îmi amintește de viermii aceia lungi, care pînă la urmă izbutesc să roadă bîrna cea mai puternică.

— Uite care-i povestea, tinere, spuse cvadragenarul mîngîindu-și barbetele :

Și ca un trandafir, a trăit cît trăiesc trandafirii : O singură dimineață.

— Ah ! Ah ! Uite o minunată suporama, spuse Poiret văzîndu-l pe Christophe, care intrase purtînd cu

cinstea cuvenită castronul cu supă.

— Mă iartă, domnule, interveni doamna Vauquer, este o supă de varză.

Toți tinerii izbucniră în râs.

— Te-a înfundat, Poiret.'

— Poirrette înfundat!

— Marchează două puncte la maica Vauquer, zise Vautrin.

— Ați văzut ce ceață a fost azi-dimineață ? întrebă slujbașul.

1 In text : droit-travers.

1 Josepht Caii (1758—1828), medic german, întemeietorul frenologiei (teorie care definea caracterul uman după conformația craniului). Mai târziu, dovedindu-se -neîntemeiată, această teorie a fost părăsită.

56

57

— A fost, răspunse Bianchon, o ceață frenetică și nemaipomenită, o ceață lugubră, melancolică, verzuie, înăbușitoare, o ceață Goriot.

— Coriorama, spuse pictorul, pentru că nu se vedea nimic.

— He, milord Gâ-oriette, est vorba de domneta.

Așezat în coada mesei, lângă ușa prin care se servea, moș Goriot înălță capul, adulmecînd o bucată de pîine pe care o avea sub șervet, deprindere veche, din vremea cînd făcea negoț, și care mai ieșea uneori la iveală.

— He, strigă înăcrită doamna Vauquer, cu o voce care birui deopotrivă zgomotul lingurilor, al farfuriilor, ca și glasurile celorlalți pensionari, nu cumva nu-ți place pîinea ?

— Dimpotrivă, doamnă, răspunse bătrînul, e făcută, din făină de fitampesl, calitatea-ntîi.

— După ce o cunoști ? îl întrebă Eugene.

— După culoarea atît de albă, după gust...

— După gustul nasului, pentru că văd că o miroși, spuse doamna Vauquer. Atîta ai strîns baierile pungii, încît pînă la urmă o să găsești mijlocul să te hrănești adulmecînd aerul din cuhne.

— Să-ți brevetezi invenția, spuse slujbașul de la Mu-seum, și ai să te îmbogățești.

— Lăsați-l în pace ! Asta e numai ca să ne încredințeze că a fost fabricant de făinoase, zise pictorul.

— Așadar, nasul dumitale este o retortă ? întrebă din. nou slujbașul de la Museum.

— Re... ce ? făcu Bianchon.

— Re-țetă. -V Re-zedă.

— Re-vers.

— Re-gres.

— Re-flex.

— Re-flux.

— Re-cord.

— Re-cordorama.

1 Localitate în Franța, vestită pentru grînele sale.

Aceste opt răspunsuri țîșniră din toate ungherele în- căperii, iuți ca o salvă de pușcă, și stîrniră cu atît mai vîrtos rîsul, cu cît bietul moș Goriot se uita la tovarășii de masă cu înfățișarea de prostănac a omului ce încearcă să înțeleagă o limbă pe care n-o cunoaște.

— Re... ? îl întrebă pe Vautrin, care ședea lângă el.

— Revent, amice, răspunse Vautrin plesnindu-i o palmă în pălărie și înfundîndu-i-o pînă peste ochi.

Uluit de această neașteptată lovitură, bietul moșneag rămase o clipă încremenit. Christophe îi luă farfuria din față, crezînd că-și sfîrșise supa ; așa că, după ce își așeză pălăria cum se cuvenea, cînd dădu să-și urmeze cina nimeri cu lingura în scîndura mesei. Cei de față izbucniră în hohote de râs.

- Faci glume proaste, domnule, spuse bătrînul, și dacă îți vei mai îngădui vreodată o asemenea lovitură...

— Ce-o să se întîmple, tătucule ? îi tăie vorba Vautrin.

— Ai să mi-o plătești scump într-o bună zi...

— în iad, nu-i așa ? întrebă pictorul. In colțul întunecat în care sînt puși copiii răutăcioși.

— Văd că nu mănînci nimic, domnișoară, spuse Vautrin către Victorine. Așadar, tata s-a arătat îndărătnic.

— O grozăvie ! zise doamna Couture.

- Ar trebui pus la locul lui, spuse Vautrin.

— Dar, interveni Rastignac, care ședea lângă Bianchon, domnișoara ar putea să intenteze un proces de pensie alimentară, de vreme ce nu mănîncă de fel. Eh, eh .' Ia uitați-vă cum o cercetează moș

Goriot pe domnișoara Victorine !

Bătrînul uitase de masă și privea la biata fată, în ale cărei trăsături era o izbucnire de cumplită suferință, suferința copilului nerecunoscut, care totuși își iubește tatăl.

— Dragul meu, spuse Eugene cu glas scăzut, ne-am înșelat cu toții în privința lui moș -Goriot. Nu este nici idiot, nici neputincios. Aplică-i sistemul lui Gali și spune-mi ce crezi despre el. Astă-noapte l-am văzut frîngînd un serviciu de argint aurit, ca pe un bulgăre de ceară ; și în clipa aceea îi citeai pe față simțăminte neobișnuit de puternice. Are o viață atît de plină de

58

59

taine, încît merită osteneala de a o cerceta. Da, da, Bianchon, poți să rîzi cît poțeste, dar eu nu glumesc.

— Sînt de acord, răspuse Bianchon, că omul ăsta e un caz clinic. Dacă vrea, îl disec.

— Nu, studiază-i craniul.

— Ah, prostia lui poate fi contagioasă.

A doua zi, Rastignac se îmbracă cu toată grija, și pe la ceasul trei după amiază o porni către doamna de Restaud. Pe drum se lăsă cuprins de acele speranțe de o nebună nechibzuință, care înfrumusețează cu atîtea minunate emoții viața tuturor tinerilor : în asemenea clipe ei nu mai socotesc nici piedicile, nici primejdiile, ci văd numai iz-bînda, poetizîndu-și existența prin simplul joc al închipuirii și simțindu-se nefericiți sau mîhniți atunci cînd li se prăbușesc planurile, care nu trăiau decît în neînfrîinatele lor dorințe ; dacă n-ar fi neștiutori și sfioși, viața socială li s-ar părea de netrăit. Eugene pășea cu luare-aminte, păzindu-se de glodul uliței ; dar mergînd, se gîndea ce are să-i spună doamnei de Restaud, aduna provizii de vervă, născocea răspunsuri spirituale într-o convorbire imaginară, își pregătea replici subtile, fraze în genul lui Talleyrand', presupunînd ca va găsi o clipă prielnică pentru a-i face mărturisirea de dragoste pe care își întemeia întregul lui viitor, într-acestea, studentul calcă într-o băltoacă, așa că ajungînd în piața Palais-Royal fu nevoit să-și lustruiască ghetele și să-și perie pantalonii.

- Ah, dacă as fi bogat, își spuse el schimbînd o patacă de cinci franci pe care o luase la el pentru cazul cînd s-ar întîmpla vreo nenorocire, aș fi luat o trăsură, și pe drum as fi putut chibzui în deplină liniște.

În cele-din urmă ajunse la casa din strada Helder și întrebă de contesa de Restaud. Slugile, care-l văzuseră străbătînd curtea pe jos, fără să fi auzit vreun huruit de trăsură oprită la poartă, îi aruncară o privire de dispreț. Eugene o primi cu mînia rece a omului care știe bine că într-o zi va birui. Privirea aceea îl umilise cu atît mai mult cu cît încă de cînd intrase în curte înțelesese că în

l Ckarles-Maurice Tallcyratid-Perigord (1754—1838), om politic francez, abil și lipsit de scrupule.

60

această privință se afla în inferioritate : în adevăr, un cal minunat bătea pămîntul cu copita, înhămat cu toată bogăția la una dintre acele elegante cabriolette care arată cu prisosință belșugul unei vieți de risipă și lasă să se întrevadă deprinderea tuturor fericirilor pe care le poate dăruia Parisul. Eugene se înnegura dintr-o dată. Sertărașele din creier, pînă atunci deschise și pe care se biziua a le găsi pline de spirit, se închiseră pe loc, iar el se simți stupid. Un valet de cameră se duse să-l anunțe. Așteptînd răspunsul, Eugene rămase în anticameră, schimbîndu-se de pe un picior pe altul, cu cotul rezemat pe încheietoarea ferestrei și privind distrat în curte. Timpul i se părea nesfîrșit, și fără îndoială că ar fi plecat dacă n-ar fi fost înzestrat cu aceea stăruință caracteristică meridionalului, care cînd merge drept către țintă face adevărate minuni.

— Domnule, spuse valetul, doamna este în budoarul dumisale și, fiind foarte ocupată, nu mi-a dat nici un răspuns ; dar domnul, dacă vrea, poate să poftască în salon ; mai așteaptă cineva.

Admirînd înfricoșătoarea putere a acestor oameni, care pot cu un singur cuvînt să pună sub acuzare și să-și judece stăpîinii, Rastignac deschise cu hotărîre ușa pe care cu puțin înainte ieșise valetul, gîndind fără îndoială că în felul acesta se va arăta față de aceste slugi cutezătoare ca un obișnuit al casei; dar — spre marea lui uluire — se trezi într-o cămară plină cu lămpi, dulapuri, un aparat de încălzit prosoapele de baie — o cămară care dădea într-o sală întunecată și către scara din dos. Rîsetele înăbușite pe care le auzi în urma lui îi stîrniră un simțămînt de stînjenire.

— Salonul este aici, domnule, îi spuse valetul, cu un respect prefăcut, care părea încă o batjocură. Întorcîndu-se cu grabă, Eugene se lovi de o cadă, dar — din fericire — își prinse la vreme pălăria, care altfel ar fi căzut în baie. Tocmai atunci, la celălalt capăt al sălii, luminată de o lampă mică, se deschise o ușă, și Rastignac auzi în același timp glasul doamnei de Restaud și glasul lui moș Goriot, iar după aceea îi auzi sărutîndu-se. Eugene se întoarse în sufragerie, o străbătu și, pășind în urma valetului, intră în primul salon. Cum fereastra dădea către curte, rămase în dreptul ei. Voia să vadă dacă acest moș

Goriot era același moș Goriot pe care-l cunoștea de la pensiune. Inima îi bătea cu putere și îi veni în minte cumplita reflecție pe care le făcuse Vautrin. Valetul îl aștepta la ușa salonului, din care ieși un tânăr elegant.

— Plec, Maurice, spuse el nerăbdător. Spune-i doamnei contese că am așteptat-o mai mult de-o jumătate de ceas.

Îndrăznețul acesta, care fără îndoială trebuie să fi avut o anume îndreptățire în atitudinea lui, porni, fredonând un crîmpei de arie italienească, către fereastra la care ședea Eugene, ca să-l vadă la față și în același timp să vadă ce se întâmplă în curte.

— Ar fi mai bine dacă domnul conte ar mai aștepta o clipă ; doamna a sîrșit, zise Maurice întorcîndu-se în anticameră.

Între timp, moș Goriot ieșise pe scara de serviciu și se îndrepta către poarta cea mare. Unchiașul se pregătea să-și deschidă umbrela, fără să bage de seamă că pe poarta larg deschisă intrase într-un tilbury l un tânăr spîlcuit. Moș Goriot avu doar vremea să se tragă îndărăt, pentru a nu fi strivit.. Speriindu-se de umbrelă, calul zvîcni ușor, pornind în goană către peronul de intrare. Tânărul se întoarse mîniat, dar dînd cu ochii de moș Goriot îl salută înainte ca acesta să fi ieșit pe poartă, cu considerația silită acordată cămătarilor, de care avem nevoie sau cu respectul ce trebuie dat fără voie unui om compromis, de care după aceea te vei rușina tu însuși. Moș Goriot răspunse cu ui mic salut prietenesc, plin de bonomie. Toate acestea se petrecură cu repeziciunea fulgerului. Eugene urmărise scena cu atîta încordare, încît nici nu-și dădu seama că nu se află singur în salon, cînd deodată auzi vocea contesei.

— Ah, plecai, Maxime ? întrebă ea, cu un glas în care imputarea se îmbina cu o fărîmă de ciudă.

Contesa nu băgase de seamă că între timp intrase în curte elegantul tilbury. Intorcîndu-se brusc, Rastignac o văzu îmbrăcată într-o minunată rochie de. casă de cașmir alb cu funde trandafirii, pieptănată în fugă, ca mai toate

1 Cabrioletă ușoară, elegantă, cu două locuri, numită astfel după numele inventatorului ei.  
02

parizienele dimineața. Din toată ființa ei se desprindea o mireasmă îmbătătoare. Fără îndoială că abia ieșise din baie, și frumusețea domolită — dacă putem spune astfel — era și mai ispititoare, iar ochii îi eraU umezi. Tinerii știu să prindă totul dintr-o privire : spiritul lor se contopește cu frumusețea unei femei, așa cum o plantă soarbe din aer substanțele potrivite naturii ei. Așa și Eugene simți frăgezimea mîinilor ei, fără ca pentru asta să aibă nevoie să le atingă. Cuprinzîndu-i sîinii cu privirea, văzu sub țesătura cașmirului răsfrîngerile lor trandafirii, răsfrîngeri pe care rochia de casă ușor întredeschisă le dezvăluia cînd și cînd. De ajutorul corsetului, contesa nu avea nevoie : cîngătoa-rea era de ajuns ca să-i învedereze mijlocul mlădios. Gîtul ei era o poftire la dragoste, iar picioarele se ascundeau cu drăgălășenie în pantofii de casă. Eugene nu-l văzu pe Maxime decît în clipa cînd acesta luă mina contesei ca să i-o sărute ; tot atunci îl văzu și contesa pe Eugene.

— Ah, dumneata erai, domnule de Rastignac.' Sînt bucuroasă să te văd, spuse ea cu un aer în fața căruia oamenii de spirit știu că trebuie să se supună.

Maxime se uita cînd la contesă, cînd la Eugene, cu o privire menită a-l face pe acest musafir nepoftit să înțeleagă că trebuie să plece fără întîrziere.

„Ah, draga mea, sper că ai să mi-l dai degrabă afară pe acest mic caraghios." Așa s-ar fi putut tălmăci în cuvinte, limpede și deschis, privirile acelu tânăr de o cutezătoare mîndrie pe care contesa Anastasie îl numise Maxime și al cărui chip ea îl cerceta cu acea stăruință supusă, care mărturisește deodată fără voia ei toate secretele unei femei. Rastignac se simți cuprins de o aprigă ură împotriva acestui tânăr. Mai întîi, Maxime, cu frumosul lui păr auriu, atît de bine încrețit, îl făcea pe Eugene să-și dea seama cît de îngrozitoare este pieptănătura lui ; în al doilea rînd, Maxime avea ghetе scumpe și curate, în timp ce ale lui Eugene, cu toată grija cu care umblase pe uliță, prinseseră o ușoară dîră de noroi ; în sîrșit, Maxime purta o ele-gant „ redingotă, care îi cădea strîns pe trup, dîndu-i o siluetă de femeie frumoasă, pe cînd Eugene era îmbrăcat, la ceasul două și jumătate, în frac negru. Băiatul isteț din Charente înțelese că, prin îmbrăcămintea lui, fusese biruit de acest dandi înalt și subțiratic, cu privirea limpede, cu

— fața palidă, unul dintre oamenii care ar fi în stare să-și însușească chiar și averea unor orfani. Fără a mai aștepta răspunsul lui Eugene, doamna de Restaud trecu ca într-o bătaie de aripi în celălalt salon ; poalele rochiei de casă fluturau de o parte și de alta, strîngîndu-se și desfășurîndu-se și dîndu-i astfel înfățișarea unui fluture uriaș. Maxime o urmă. Cuprins de mînie, Eugene veni după ei. Toți trei se găsiră deci față-n

față, în mijlocul vastului salon, dinaintea căminului. Studentul știa prea bine că-l stînje-nește pe acest odios Maxime, dar voia cu tot dinadinsul să-l stînjenească, înfruntînd chiar primejdia de a o nemulțumi pe doamna de Restaud. Deodată, amintindu-și că-l întîlnise la balul doamnei de Beauseant, înțelese ce legături erau între Maxime și doamna de Restaud, și cu acea tinerească îndrăzneală care te face să săvîrșești cele mai grozave nerozii sau să dobîndești cele mai mari izbînzi, Eugene își spuse : „Este rivalul meu și trebuie să-l răpun”.

Nechibzuitul ! Nu știa că Maxime de Trailles, contele, se lăsa insultat, pentru ca astfel să aibă dreptul de a trage întîiul la duel și să-și poată ucide adversarul. Eugene era un iscusit vînător, dar nu ajunsese încă să doboare într-o sală de tir douăzeci de păpuși din douăzeci și două. Tînărul conte se trînti într-o berjeră 1, lîngă foc, luă văturaiul și începu a răscoli jeraticul din cămin cu o mișcare atît de repezită, cu o față atît de întunecată, încît pe frumosul chip al Anastasiei se așternu într-o clipă umbra mîhnirii. Tînăra femeie se întoarse către Eugene și-i aruncă una din acele priviri reci, întrebătoare, care spun limpede : „De ce nu pleci ?” și după care oamenii binecrescuți știu că trebuie să găsească fără întîrziere cîteva fraze, ce s-ar cuveni să fie numite fraze de plecare.

Eugene însă luă o înfățișare plăcută și spuse :

— Doamnă, țineam să vă văd pentru...

Se opri brusc. Se deschisese o ușă. Domnul din tilbury se ivi în prag ; fără pălărie și fără a o saluta pe contesă, aruncă o privire neliniștită către Eugene, întinzîndu-i mîna lui Maxime și spunîndu-i „Bună ziua” cu o frățietate care

1 Fotoliu larg și adine.

64

pe tугene îl aruncă într-o adevărată uluire. Tinerii din provincie nu știu cît de plăcută e viața în trei.

— Domnul de Restaud, îi spuse contesa lui Eugene, ară-tînd către bărbatu-său.

Eugene se înclină adînc.

— Domnul, urmă ea, prezentîndu-l pe Eugene contelui de Restaud, este domnul de Rastignac, rudă prin familia Marcillac cu doamna vicontesă de Beauseant, la al cărei bal din zilele trecute am avut plăcerea să-l întîlnesc.

Rudă prin țawilia Marcillac cu doamna vicontesă de Beauseant ! Aceste cuvinte, pe care contesa le rostise cu oarecare emfază, din pricina mîndriei pe care o simte orice doamnă cînd poate dovedi că nu primește decît oaspeți aleși, avură un efect magic : contele își părăsi ținuta lui de o rece solemnitate și îl salută pe student.

— Sînt încîntat, domnule, spuse el, că am prilejul să vă cunosc.

Chiar și contele Maxime de Trailles îi aruncă lui Eugene o privire neliniștită, părăsind înfățișarea impertinentă de pînă atunci. Această lovitură de baghetă, datorită puternicei intervenții a unui nume, deschise într-o clipă treizeci de sertărașe în creierul tînărului meridional și-i redete spiritul pe care și-l pregătise. Ca într-o scăpărare de lumină, văzu deodată limpede viața înaltei societăți pariziene, care pînă în clipa aceea i se arătase învăluită în întuneric. Casa Vauquer, moș Goriot — toate acestea rămaseră undeva departe.

— Credeam că familia Marcillac s-a stins, spuse contele de Restaud către Eugene.

— Da, domnule, răspunse el. Unchiul meu, cavalerul de Rastignac. s-a căsătorit cu ultima moștenitoare a familiei Marcillac. N-au avut decît o fată, care s-a măritat cu mareșalul de Clarimbault, strămoș dinspre mamă al doamnei de Beauseant. Noi sîntem ramura cea mică, ramură cu atît mai scăpătată cu cît unchiul meu, viceamiralul, și-a pierdut toată averea în slujba regelui. Guvernul revoluționar n-a vrut să admită creanțele noastre cînd a lichidat Compania Indiilor.

5

65

— Unchiul dumitale nu comanda Le Vengewrl înainte de 1789 ?

— Ba da.

— Atunci, trebuie să-l fi cunoscut pe bunicul meu, care comanda Warwick 2.

Maxime ridică ușor din umeri, uitîndu-se către doamna de Restaud ca și cînd i-ar fi spus : „Dacă începe să vorbească despre marină cu asta, sîntem pierduți” ; Anastasie înțelese privirea domnului de Trailles. Cu acea minunată putere pe care o au femeile, spuse zîmbind :

— Vîno, Maxime, am să te întreb ceva. Domnilor, vă lăsăm să navigați împreună pe Warwick și pe Le VeHgeur.

Se ridică și-i făcu un semn de vicleană veselie lui Maxime, care o însoți către budoarul ei. Dar abia ajunse la ușă această pereche morganatică — pentru a folosi o spirituală expresie germană, care nu poate fi

tălmăcită în franceză —, și contele întrerupse convorbirea cu Eugene.

— Anastasie, strigă el, rămîi, draga mea ! Știi bine că... - Mă întorc, mă întorc, spuse ea curmîndu-i vorba. Lipsesc numai o clipă, ca să-l rog ceva pe Maxime.

Și se întoarse îndată. Ca toate femeile care nu-și pot împlini fanteziile decît ținînd seama de firea bărbatului po.ntru a ști pînă unde pot merge fără a pierde o atît de prețioasă încredere, și care tocmai de aceea nu-l necăjesc niciodată în lucrurile mărunte ale vieții, contesa înțelesese din mlădierea vocii contelui că, dacă ar mai fi înțrziat în budoar, n-ar fi fost de fel în siguranță. Această nepotrivită întîmplare era numai din pricina lui Eugene. De aceea contesa, întorcîndu-se către Maxime, i-l arătă pe student cu un gest sj\_ o înfățișare de vădită ciudă. Dar Maxime se ridică și spuse, ironic contelui, nevestei acestuia și lui Eugene :

— Eh, văd că aveți treabă. Nu vreau să vă stingheresc, ..Rămîneți cu bine.

Și plecă cu grabă.

— Mai stai, Maxime ! strigă contele.

1 Răzbunătorul.

Numele unui vas de luptă, după numele contelui de Warwick, genera] englez, ucis în 1471.

06

— Vino diseară la masă, îi spuse contesa, care, lăsîndu-i încă o dată pe Eugene și pe conte, se duse după Maxime în celălalt salon, unde zăboviră îndeajuns împreună, nădăjduind că domnul de Restaud va izbuti să scape de Eugene.

Rastignac îi auzea cînd pe unul, cînd pe celălalt rîzînd, vorbind, tăcînd. Dar răutăciosul student își cheltuia verva cu domnul Restaud, îl măgulea, îl atrăgea în alte discuții, ca să stea pînă la reîntoarcerea contesei, crezînd că va putea afla legăturile dintre ea și moș Goriot. Femeia aceasta, vădit îndrăgostită de Maxime, care se dovedea stăpînă pe bărbatul ei și care era legată în taină de bătrî-nul fabricant de făinoase — i se părea într-adevăr un mister. Eugene voia cu orice preț să pătrundă misterul acesta, nădăjduind că astfel va stăpîni ca un suveran această femeie, pariziană în adevăratul înțeles al cuvîntului.

— Anastasie ! strigă contele, chemîndu-și iarăși nevasta.

— Haide, bietul meu Maxime, zise contesa, trebuie să ne resemnăm. Pe diseară.

— Sper, Nasie, îi șopti el la ureche, că vei porunci ca niciodată să nu mai fie primit acest tînăr, care de cîte ori ți se întredeschidea rochia se uita la tine cu ochi de foc. Are să-ți facă o mărturisire de dragoste, are să te compromită și o să mă silești să-l ucid.

— Ești nebun, Maxime, spuse ea. Nu-ți dai seama că acești tineri studenți sînt, dimpotrivă, cele mai bune paratrăsnete ? N-ai nici o grijă, am să fac așa încît Restaud să prindă dușmănie pe el.

Maxime izbucni în rîs și ieși, urmat de contesă, care trecu la fereastră, ca să-l vadă cum se va urca în trăsură, cum își va juca în loc calul și cum va plesni din bici. Nu se întoarse în salon decît după ce slugile închiseră poarta cea mare.

— Ascultă, dragă, îi strigă contele cînd o văzu în prag, moșia pe care o stăpînește familia domnului nu-i departe de Verteuil, pe Charente ; unchiul domnului și bunicul meu se cunoșteau.

- Sînt încîntată că sîntem între cunoscuți, răspunse în-gîndurată contesa.

— Mai mult decît vă închipuiți, adăugă Rastignac cu glas scăzut.

67

— Cum ? întrebă ea cu grabă.

— Da, urmă el, am văzut ieșind de la dumneavoastră un domn cu care sînt vecin de cameră în aceeași pensiune — moș Goriot.

La auzul acestui nume, împodobit și cu anexa moț, contele care răscolea jeraticul în cămin, zvîrli cleștele în foc, ca și cînd i-ar fi ars mîna, și se ridică.

- Domnule, ai fi putut să spui domnul Goriot ! strigă el.

Văzîndu-l pe conte atît de întăritat, contesa mai întîi păli, apoi se învăpăie și rămase stîmjenită. După un răstimp îi răspunse, cu un glas pe care se strădui a-l face cît mai firesc și cu o înfățișare de prefăcută degajare :

- Este omul pe care-l iubim cel mai mult.

Se opri, aruncă o privire către pian și, parcă sub imboldul unui capriciu, spuse :

— Vă place muzica, domnule ?

— Mult, răspunse Eugene, stacojiu la față și îndobitocit de gîndul nelămurit că a săvîrșit o uriașă nerozie.

— Cîntați ? întrebă ea îndreptîndu-se spre pian și tre-cîndu-și mîna cu o mișcare plină de vioiciune, peste toate clapele, de la do de jos pînă la fa de sus. Rrrah !

— Nu, doamnă.

Contele de Restaud se plimba de la un capăt la altul al salonului.

— Păcat, vă lipsește unul dintre cele mai puternice mijloace de succes. Ca-a-ro, ca-a-a-ro, ca-a-a-ro, nou du-bi-ta-re l, cîntă contesa.

Rostind numele lui moș Goriot, Eugene dăduse o lovitură de baghetă magică, dar cu un efect potrivit celui care se produsese cînd pronunțase cuvintele „rudă cu doamna de Beauseant”. Se găsea în situația unui om care, primit printr-o favoare în casa unui amator de curiozități, lovește din greșeală o vitrină plină de figurine sculptate și răstoarnă trei-patru capete care nu erau destul de bine fixate, în clipa aceea ar fi vrut să-l înghită pămîntul. Fața doamnei de Restaud era aspră, rece, și ochii ei, acum nepăsători, ocoleau privirile bietului student.

1 Iubitule, nu te îndoi (it.).

68

— Doamnă, spuse el, văd că aveți de vorbit cu domnul de Restaud. Vă rog să primiți omagiile mele și să-mi îngăduiți...

— Oricînd veți veni, spuse cu grabă contesa oprindu-l cu un gest, fiți încredințat că ne veți face — domnului de Restaud și mie — cea mai mare plăcere.

Eugene se înclină adînc în fața celor doi soți și ieși, urmat de domnul de Restaud, care, în ciuda împotrivirilor sale, îl întovărăși pînă în anticameră.

— Cînd se va mai înfățișa domnul acesta, spuse contele lui Maurice, nici doamna, nici eu nu vom fi acasă. Cînd Eugene ieși începuse să plouă.

„Uite, își spuse el, am făcut o sîngăcie, căreia nu-i cunosc nici cauza, nici urmările; iar acum, pe deasupra, o să-mi stric fracul și pălăria. Mai bine aș rămîne în ungherul meu și aș învăța dreptul, cu un singur gînd: să ajung un magistrat strașnic. Cum să merg în lume, cînd ca să mă înfățișez așa cum se cuvine îmi trebuie cabrioletă, ghete lustruite, dichisuri de care nu te poți lipsi, lanțuri de aur, dimineata mănuși albe de căprioară, care costă șase franci, și seara mănuși galbene? Dracu să te ia, moș Goriot, unchiaș caraghios ce ești!”

Cînd ajunse sub poarta de la stradă, un birjar, care desigur că pusese la adăpost o pereche de însurăței și acum voia să-i ciupească stăpînului său cîteva curse de contrabandă, văzîndu-l pe Eugene fără umbrelă, în frac negru, jiletcă albă, mănuși galbene și ghete lustruite, îi făcu semn. Eugene era sub puterea uneia din acele minii înăbușite care-l împing pe un tînăr să se afunde tot mai mult în prăpastia în care a intrat, ca și cînd în adîncul ei ar nădăjdui să găsească o ieșire. Primi cu o înclinare din cap invitația birjarului. Se urcă în trăsura în care cîteva bobite de floare de lămîiță și cîteva fire de beteală mărturiseau trecerea însurățeilor.

— Unde merge domnul? întrebă birjarul, care se grăbise să-și lepede mănușile albe.

„Ei, ce dracu?! își spuse Eugene. De vreme ce mă afund, cel puțin să trag un folos din asta!”

— La casa Beauseant, adăugă el cu glas tare.

— Care? întrebă birjarul.

69

acest bătrînd a, miS ?V,ese]«c. fa ,doamnei de

5 . care ioti te; ca f, tr. Ufl

" d c 6 dea «a

-

70

Aau e s,,h

începuse r per«til. Cei ,

r,,

c

.

u

,pentr" mPartame«e e J g<be »« a Sa fac

P»rtare' .?« țabar n. de rei?e, nu arD c « fi scară Jarl' W1 «odetă? de fej"ntele - JJ pn'm«-

De trei ani, vicontesa se împrietenise cu unul dintre cei mai cunoscuți și mai bogați seniori portughezi, marchizul de Adjuda-Pinto. Era una dintre acele nevinovate legături care au atîta farmec pentru cele două ființe, legate atît de strîns, încît nu mai pot îngădui între ele pe un al treilea. De aceea, vicontele de

Beauseant dăduse el însuși pildă celorlalți, respectînd — de voie, de nevoie — această legătură morganatică. La începutul acestei prietenii, cei care veniseră către ceasul două ca să o vadă pe vicontesa o găsiseră totdeauna în tovărășia marchizului de Adjuda-Pinto. Cum nu putea să le închidă ușa, pentru că aceasta ar fi fost o necuviință, doamna de Beauseant își primea musafirii cu atîta răceală și în timpul vizitei privea cu atîta luare-aminte ornamentele tavanului, încît toți își dădeau seama cît de mult o stînjeneau. Cînd Parisul află că oricine vine s-o vadă între ceasul două și patru o tulbură, doamna de Beauseant se găsi în cea mai deplină singurătate. Cînd se ducea la Bouffons sau la Operă, era întovărășită de domnul de Beauseant și de domnul de Adjuda-Pinto ; dar, ca un om care știe cum să se poarte în lume, domnul de Beauseant, după ce îi instala în lojă, pleca. Acum, domnul de Adjuda urma să se căsătorească. Lua o domnișoară de Rochefide. Din toată înalta societate, o singură ființă nu știa nimic de această căsătorie, și ființa aceasta era doamna de Beauseant. Cîteva prietene îi vorbiseră destul de vag; ea rîsese, crezînd că prietenele voiau să tulbure o fericire de care erau geloase, în timpul acesta urma să se facă legiuitele anunțuri. Deși venise hotărît să anunțe vicon-tesei apropiata lui căsătorie, frumosul portughez nu îndrăznea totuși să-i spună nici un cuvînt. De ce ? Fără îndoială, nimic nu este mai greu decît să-i dai unei femei un asemenea ultimatum. Sînt oameni care se simt mai în largul lor în timpul unui duel în fața adversarului, gata să-i înfigă spada în inimă, decît înaintea unei femei care, după ce-și debitează toate elegiile vreme de două ceasuri, face pe moarta și cere săruri. Astfel, în clipa aceea domnul de Adjuda-Pinto ședea pe ghimpi și abia aștepta să plece, spunîndu-și că doamna de Beauseant are să afle această știre pe altă cale, că are să-i scrie și că lui îi va fi mai ușor să dezbată acest asasinat din dragoste, prin cores-

72

pondență decît prin viu grai. Cînd valetul de cameră al vicontesei anunță că a sosit domnul Eugene de Rastignac, marchizul de Adjuda-Pinto avu o tresărire de bucurie. Trebuie să știți că o femeie îndrăgostită este mult mai iscusită în a-și făuri bănuieli decît în a da înfățișări diferite desfătărilor sale. În clipa cînd urmează să fie părăsită, ghicește tîlcul unui gest într-un răstimp mai scurt decît îi trebuia armăsarului lui Virgilius ca să adulmece îndepărtatele corpuscule care-i vesteau iubirea. Fiți încredințați, deci, că doamna de Beauseant a surprins involuntara, ușoara, dar îngrozitor de naiva tresărire a domnului de Adjuda-Pinto. Eugene nu știa că la Paris nu trebuie să te înfățișezi nicăieri înainte de a fi aflat de la prietenii casei povestea bărbatului, a nevestei și a copiilor, ca să nu săvîrșești fără voie una dintre acele bătălii despre care se spune cu atîta haz în Polonia : înjugă cinci boi la car, fără îndoială ca să te scoată din hîrtoapele în care te-ai împotmolit. Dacă aceste neplăceri, care se pot întîmpla în orice convorbire nu au încă, în Franța, un nume al lor, lumea își închipuie, desigur, că ele nu se întîmpla niciodată, asta e din pricina vastei publicități pe care o au în țara noastră clevetirile. După ce se împotmolise o dată la doamna de Restaud, care nu-i lăsase nici măcar răgazul să înjuge cei cinci boi la car, numai Eugene era în stare s-o ia da capo cu bătăliia, venind la doamna de Beauseant. Dacă însă mai înainte stînjenisese cumplit pe doamna de Restaud și pe domnul de Trailles, acum îl scotea din încurcătură pe domnul de Adjuda.

— Cu bine ! spuse portughezul, grăbindu-se să plece, cînd Eugene intră în minunatul salonaș, în care cenușiul se îmbina cu trandafiriul, iar luxul părea a fi numai eleganță.

— Dar rămînem înțeleși pentru astă-seară, spuse doamna de Beauseant întorcînd capul către marchiz și aruncîndu-i o privire. Nu mergem la Bouffons ?

— Nu pot, răspunse el punînd mîna pe clanță. Doamna de Beauseant se ridică și îl chemă lîngă ea, fără ca măcar să se uite la Eugene, care — în picioare, uluit de strălucirea acelei minunate avuții — credea că trăiește aieva cine știe ce poveste arabă ; aflat în fața acestei femei, care însă nici nu-l băga în seamă, acum nu

73

știa în ce ungher să se mai ascundă. Vicontesa ridicase arătătorul mîinii drepte, și cu o mișcare plină de gingășie îl poftea pe marchiz să se așeze pe scaunul din fața ei. În acest gest, despotismul pasiunii se învedera cu atîta putere, încît marchizul lăsă clanța ușii și veni lîngă vi-contesă. Eugene îl privi nu fără ciudă.

„Acesta-i stăpînul cupeului, își spuse el. Trebuie așadar să ai cai focoși și livrele, trebuie ca aurul să curgă în valuri, ca să poți dobîndi o privire de la una dintre aceste femei ?”

Demonul luxului îi mușcă inima, febra cîștigului îl cuprinse, setea de aur îi usca gîtlejul. Pentru întreg trimestrul avea o sută treizeci de franci. Tată-său, maică-sa, frații și surorile lui, toți laolaltă, nu cheltuiau nici două sute de franci pe lună. Această comparație de-o clipă între starea lui de acum și ținta la care trebuia să ajungă îi spori și mai mult uluirea.

— Dar de ce nit poți să vii la Teatrul Italian ? îl întreabă vicontesa, rîzînd, pe portughez.

— Am treabă. Iau masa la ambasadorul Angliei.

— Ai să lași treburile pe altă dată.

Cînd un om înșală o femeie, e osîndit să grămădească minciuni peste minciuni. Domnul de Adjuda spuse atunci rîzînd :

— Ții cu tot dinadinsul ? — Sigur că da.

— Asta voiam să aud, răspunse el aruncîndu-i o privire care ar fi liniștit pe oricare altă femeie.

Luă mîna vicontesei, o sărută și plecă.

Eugene își trecu mîna prin păr și se frînse de mijloc într-un salut, crezînd că acum doamna de Beauseant avea să-și aducă aminte de el.

Dar ea se ridică deodată, trecu cu grabă în galerie și, alergînd la fereastră, îl văzu pe domnul de Adjuda tocmai în clipa cînd se urca în trăsură. Ascultînd cu încordare porunca pe care acesta avea s-o dea, îl auzi pe servitor repetînd vizitiului :

— La domnul de Rochefide.

Cele cîteva cuvinte și felul cum domnul de Adjuda se afundă în pernele trăsorii au fost ca un fulger și ca un trăsnet pentru această femeie, care se întoarse copleșită

74

de ucigătoare temeri. La atîta se reduc în înalta societate catastrofele cele mai îngrozitoare. Vicontesa trecu în camera ei de culcare, se așeză la o măsuță și luă o gingașă filă de hîrtie.

„De vreme ce iei masa la familia Rochefide, scrise ea, iar nu la Ambasada engleză, îmi ești dator o explicație. Te aștept.”

După ce îndreptă cîteva litere stîlcite de tremurul convulsiv al mîinii, adăugă un C., care însemna „Claire de Bourgogne”, și sună.

— Jacques, spuse ea către valetul de cameră, care veni de îndată, la șapte și jumătate te duci la domnul de Rochefide și întrebi de domnul marchiz de Adjuda. Dacă domnul marchiz e acolo, îi dai biletul acesta, fără să aștepti răspuns ; dacă nu e acolo, te întorci și-mi aduci scrisoarea.

— Este cineva în salon, care așteaptă pe doamna vicontesa.

— Ah, da, spuse ea deschizînd ușa.

Eugene începuse a se simți foarte stingherit, cînd în sfîrșit o văzu pe vicontesa, care-i spuse cu un glas atît de tulburat, încît tînrul fu mișcat pînă în adîncul sufletului :

— Mă iartă, domnule, am avut de scris cîteva rînduri, dar acum sînt cu totul a dumatiale.

Nu știa ce spune, pentru că iată ce gîndea : „Ah ! vrea să se însoare cu domnișoara de Rochefide ! Dar e liber ? Astă-seară, această căsătorie va fi sfărîmată, sau dacă nu, eu... Dar mîine nici nu va mai fi vorba de asta.”

— Verișoară... spuse Eugene.

— Cum ? făcu vicontesa aruncîndu-i o privire a cărei asprime îl îngheță.

Eugene înțelese ce însemna acest cum. în răstimp de trei ceasuri aflate atîtea lucruri, încît acum veghea neconținut.

— Doamnă... reluă vorba, roșind. Șovăi o clipă și apoi urmă :

— Vă cer iertare. Am nevoie de atîta ocrotire, încît o fărîmă de rudenie n-ar pricinui poate nici un necaz.

Doamna de Beauseant surise, dar cu mîhnire ; simțea de pe acum nenorocirea care vuia în jurul ei.

75

— Dacă ați cunoaște starea în care se află familia mea, urmă el, cred că v-ar plăcea să jucați rolul uneia din acele zîne binefăcătoare care sînt bucuroase să înlăture piedicile din calea finilor lor.

— Ei bine, vere, spuse ea rîzînd, cu ce-ți pot fi de folos ?

- Știu și eu ?! însuși faptul că țin de dumneavoastră printr-o legătură de rudenie, care se pierde în întuneric, este pentru mine un uriaș noroc. Dar m-ați tulburat, nu mai știu ce voiam să vă spun. Sînteți singura ființă pe care o cunosc în tot Parisul... Ah, da, voiam să vă cer sfatul, rugîndu-vă să mă primiți ca pe un biet copil care vrea să se agate de poala rochiei dumneavoastră și care ar fi în stare să-și dea viața pentru dumneavoastră.

— Ai fi în stare să ucizi un om pentru mine ?

— Aș ucide și doi, făcu Eugene.

- Copil ce ești ! Da, ești un copil, spuse ea, stă-pînindu-si lacrimile. Dumneata ai iubi cu toată sinceritatea.

— Oh ! făcu el ridicînd capul.

Răspunsul trufaș pe care-l dăduse Eugene stîrni în sufletul vicontesei un viu interes față de el. Pentru în-tîia oară meridionalul lucra cu chibzuință, între salonașul albastru al doamnei de Restaud și salonașul tran-

dafiriu al doamnei de Beauseant, el făcuse trei ani de drept parizian, despre care nu se vorbește de fel, deși alcătuiește o înaltă jurisprudență socială care, bine învățată și bine aplicată, te duce oricât de sus.

— Ah, mi-am adus aminte, zise Eugene. Am remarcat la balul dumneavoastră pe doamna de Restaud, și astăzi dimineață i-am făcut o vizită.

- Cred că ai stînjinit-o, spuse doamna de Beauseant surîzînd.

— Eh, da, sînt un neștiutor, care fără ajutorul dumneavoastră are să-și ridice toată lumea împotriva lui. Cred că e foarte greu să găsești la Paris o femeie tînără,, frumoasă, bogată, elegantă care să fie liberă, și totuși am nevoie de una ca să mă învețe ceea ce dumneavoastră femeile știți să lămuriți atît de minunat : viața. Pretutindeni am să dau peste un domnul de Trailles

76

oarecare. Am venit deci la dumneavoastră ca să-mi dezlegați o enigmă și ca să vă rog a-mi spune ce prostie am făcut. Am vorbit despre un oarecare moș...

— Doamna ducesă de Langeais, anunță Jacques tăind vorba studentului, care schiță un gest de mare ciudă.

- Dacă vrei să izbutești în lume, îi spuse cu glas scăzut contesa, mai înainte de orice, să nu fii atît de demonstrativ.

— Ah, bună ziua, draga mea, urmă ea ridicîndu-se ca s-o primească pe ducesă, ca și cînd și-ar fi întîmpinat o soră ; îi strînse manile cu o risipă de mîngîieri, la care ducesa răspunse la rîndul ei cu cele mai drăgălașe dezmierdări.

„Iată două bune prietene, își spuse Rastignac. De aci înainte voi avea două ocrotitoare. Aceste două femei au desigur aceleași afecțiuni, și cea care a sosit acum fără îndoială că se va interesa și ea de mine."

— Cărui minunat datoresc fericirea de a te vedea, draga mea Antoinette ? întrebă doamna de Beauseant.

— L-am văzut pe domnul de Adjuda-Pinto intrînd la domnul de Rochefide, și atunci mi-am închipuit că ești singură.

Doamna de Beauseant nici nu-și mușcă buza, nici nu se împurpura la față ; privirea ei rămase aceeași, și fruntea i se luminează parcă, în vreme ce ducesa rostea aceste cuvinte fatale.

— Dacă aș fi știut că ești ocupată... adăugă ducesa întorcîndu-se către Eugene.

— Domnul este domnul Eugene de Rastignac, unul dintre verii mei, îl prezentă vicontesa. Ai știri de la generalul de Montriveau ? făcu ea. Serizy mi-a spus ieri că nu s-a mai arătat pe nicăieri. A fost astăzi pe la dumneata ?

Ducesa, despre care se spunea că fusese părăsită de domnul de Montriveau, pe care-l iubea nebunește, simți drept în inimă ascuțișul acestei întrebări și, roșind, răspunse :

77

— Ieri a fost la Elysee.

— De serviciu ? întrebă doamna de Beauseant.

— Clara, desigur că știi, reluă ducesa aruncînd valuri de răutate din ochi, că mîine se fac anunțurile pentru căsătoria domnului de Adjuda-Pinto cu domnișoara de Rochefide.

Lovitura era prea tare ; contesa păli, dar răspunse rîzînd :

— Un zvon dintre cele cu care se amuză proștii. Ce l-ar putea face pe domnul de Adjuda să ducă în familia Rochefide unul dintre cele mai fâlnice nume ale Portugaliei ? Familia Rochefide abia a fost înnobilită de curînd.

— Dar Berthe va avea, zice-se, o rentă de două sute de mii de livre.

— Domnul de Adjuda e prea bogat ca să-și facă asemenea socoteli.

— Bine, draga mea, dar domnișoara de Rochefide e o fată fermecătoare.

— Ah!

— în sfîrșit, el ia masa astă-seară la ei, și toate condițiile au și fost hotărîte. Mi se pare foarte ciudat că ești atît de puțin informată.

— Așadar, domnule, ce nerozie ai făcut ? întrebă doamna de Beauseant. Acest biet copil, abia aruncat în lume, nu înțelege nimic din tot ce vorbim noi, draga mea Antoinette. Fii îngăduitoare față de el și hai să amînam discuția noastră pe mîine. Vezi, mîine faptul va căpăta întărire oficială, iar tu, desigur, vei fi destul de îndatoritoare ca să-l anunți.

Ducesa întoarse către Eugene una din acele priviri trufașe care-l învăluie pe un om din cap pînă-n picioare, îl turtesc și-l reduc la zero.

— Doamnă, fără să-mi dau seama, am înfipt un pumnal în inima doamnei de Restaud. Fără să-mi dau seama, asta a fost greșeala mea, spuse studentul, pe care inteligența îl slujise destul de

bine și care descoperise mușcătoarele ironii ce se ascundeau sub frazele pline de prietenie ale celor două femei. Dumneavoastră nu-i izgoniți pe cei care, pricinuindu-vă o suferință, îi cunosc toată taina, ba poate că vă și temeți de ei ; în

78

... , timp însă, cel care jignește fără a ști cât de adâncă este rana pe care o face este privit ca un prost, ca un neîndemînic care nu e în stare să tragă folos din nimic și toți îl disprețuiesc.

Doamna de Beauseant aruncă studentului o privire caldă, în care sufletele alese știu să pună deopotrivă recunoștință și demnitate. Privirea aceasta fu ca un balsam, care alină inima studentului adînc sîngerată de privirea de portărel cu care îl cîntărise cu o clipă mai înainte ducesa.

— închipuiți-vă, urmă Eugene, că izbutisem să do-bîndesc bunăvoința domnului de Restaud; pentru că, spuse el întorcîndu-se către ducesa cu o înfățișare în același timp umilă și vicleană, trebuie să vă mărturisesc, doamnă, că nu sînt decît un biet student, cu de-săvîrșire singur, cu desăvîrșire sărac...

— Să nu spuneți asta, domnule de Rastignac... Nouă femeilor nu ne plac niciodată oamenii care displac celorlalți.

— Ah ! făcu Eugene, n-am decît douăzeci și doi de ani, trebuie să știi să rabzi suferințele, vîrstei tale. De altfel, în clipa de față sînt la spovedanie și nicăieri n-aș fi putut găsi un mai frumos confesional în care să pot îngenunchea ; aici păcătuiești, și dincolo te învinuiești.

Ducesa luă o înfățișare aspră auzind aceste cuvinte îndreptate împotriva religiei, pe care le și înfieră pentru necuviința lor, spunînd vicontesei :

— Domnul vine de la...

Doamna de Beauseant rîdea din plin — și de văru-său, și de ducesa :

— Abia a sosit, draga mea, și caută o învățătoare care să-l învețe cum să se poarte.

— Doamnă ducesa, reluă vorba Eugene, nu este oare firesc să cauți a te iniția în tainele celor care ne vrăjesc ?

„Ia uite, își spuse în sine, văd c-am început să vorbesc ca un frizer."

— Dar doamna de Restaud este, pare-mi-se, eleva domnului de Trailles, zise ducesa.

— Habar n-aveam, doamnă, reluă studentul. Așa că m-am aruncat ca un zevzec între ei doi. Pînă la urmă,

79

ajunsesem să mă înțeleg destul de bine cu sos cît despre nevastă-sa, îmi dădeam seama că are sa mă îngăduie o vreme, cînd deodată m-am apucat să le spun că cunoșteam pe un om pe care-l văzusem ieșind pe scara de serviciu și care, în fundul unei săli întunecoase, o îmbrățișase pe contesă.

— Cine era ? întrebară amîndouă.

— Un bătrîn care trăiește cu doi ludovici pe lună, la capătul foburgului Saint-Marceau ; un nenorocit în toată puterea cuvîntului, de care-și bate joc toată lumea și căruia îi spunem moș Goriot.'

— Dar copil ce ești, izbucni vicontesa, doamna de Restatid este una dintre domnișoarele Goriot.

— Fata unui fabricant de făinoase, reluă ducesa, o femeiușcă prezentată la curte în aceeași zi cu fata unui cofetar. Nu-ți mai aduci aminte, Clara ? Regele a început să rîdă și a făcut în latinește o glumă bună în legătură cu făina. Oameni... dar cum a spus oare ? oameni...

— EjusdetH farinael, zise Eugene.

— Chiar așa, întări ducesa.

— Ah, este deci tatăl ei ! urmă studentul, cu o mișcare de groază.

— Bineînțeles. Moșneagul are două fete, pe care le iubește nebunește, deși și una, și cealaltă aproape că l-au renegat.

— Cea de-a doua, zise vicontesa întorcîndu-se către doamna de Langeais, nu s-a măritat cu un bancher care are un nume nemțesc, un baron de Nucingen ? Nu se numește Delphine ? Nu este blonda care vine la Operă în una din lojile laterale, care vine și la Bouffons și rîde foarte tare, ca să atragă atenția spectatorilor asupra ei ?

Ducesa răspunse rîzînd :

— Dar, draga mea, te admir. De ce te ocupi atît de mult de oamenii ăștia ? Numai un îndrăgostit nebun, cum a fost Restaud, s-a putut mînji cu făina domnișoarei Anastasie. Oh .' Pînă la urmă n-are să se dove-

l Din

aceeași făină, de aceeași teapa.

... „: un bun negustor ! Nevastă-sa a încăput pe mîna domnului de Trailles, care o va nenoroci.

— Și-au renegat tatăl !' repetă Eugene.

— Da, da, reluă vicontesa. Și-au renegat tatăl, tatăl lor, un tată admirabil, care le-a dat, pe cît se spune, cîte cinci sau șase sute de mii de franci fiecareia, ca să le facă fericite măritîndu-le bine și care nu și-a păstrat pentru el decît o rentă de opt sau zece mii de livre, închipuindu-și că fetele lui vor rămîne ale lui, că și-a întemeiat alături de el două existențe, două case în care va fi adorat, răsfațat. Și după doi ani, ginerii l-au alungat din societatea lor ca pe cel din urmă nenorocit...

Cîteva lacrimi se rostogoliră din ochii lui Eugene, care se adăpase de curînd din seninele și sfintele simțiri ale vieții de familie, care se afla încă sub vraja credințelor de tinerețe și care își trăia cea dintîi zi pe cîmpul de bătaie al civilizației pariziene. Tresăririle sufletului, atunci cînd sînt cu adevărat sincere, trec atît de firesc asupra celor din jur, încît, vreme de-o clipă, toți trei se priviră în tăcere.

— Ei, Doamne, da, spuse doamna de Langeais, faptul pîne într-adevăr groaznic, și totuși vedem în fiecare zi asemenea întîmplări. Care să fie pricina ? Spune-mi, draga mea, te-ai gîndit vreodată ce este un ginere ? Un ginere este un om pentru care noi, dumneata, sau eu creștem o ființă plătind și scumpă, o ființă de care sîntem legate cu o mie de legături, care vreme de șaptesprezece ani este bucuria întregii familii, care este surlatul ei pur, cum ar spune Lamartine, dar care va ajunge flagelul aceleiași familii. Cînd omul acesta ne-o va lua din mîinile noastre, mai întîi se va sluji de dragostea ei față de el ca de o secure, cu care va tăia în sufletul și în carnea acestui înger toate simțămintele prin care biata ființă era legată de familia ei. Pînă ieri, fata noastră era totul pentru noi, și noi eram totul pentru ea ; a doua zi, însă, e dușmanca noastră. Nu vedem oare asemenea tragedii repetîndu-se în fiecare zi ? Într-o casă, nora își înfruntă cu toată cutezanța socrul care a jertfit totul fiului său. În casa de-alături, un ginere își alungă soacra. Aud adesea pe unul și pe altul întrebîndu-se ce drame se petrec astăzi în societate ;

81

dar drama ginerelui este înfricoșătoare, fără să nftii fof besc de căsătoriile noastre, care au ajuns adevărate negliobii, înțeleg prea bine ce s-a întîmplat cu bietul fabricant de făinoase. Pe cît mi-aduc aminte, acest Foriot...

— Goriot, doamnă.

- Da, acest Moriot pe vremea Revoluției a fost președintele secției din care făcea parte ; a fost amestecat în toate secretele foametei, care a rămas de pomină ; în vremea aceea și-a început cariera, vînzînd făină pe preț înzecit. Și-a avut să vîndă cît a poftit. Administratorul bunică-mi i-a vîndut făina pentru niște sume imense. Fără-ndoială că acest Noriot împărțea cîștigul cu Comitetul salvării publice, cum făceau toți cei de teapa lui. Mi-aduc aminte că administratorul îi spunea bunicii că poate să rămînă în toată siguranța la Grandvilliers, pentru că grîul ei era un excelent certificat de civism. Ei bine, acest Lorient, care vindea grîu celor care tăiau capetele semenilor lor, n-a avut decît o pasiune. După cum se spune, își adoră fetele. Pe cea mare a cocoțat-o în casa lui Restaud, iar pe cealaltă a gre-fat-o baronului de Nucingen, un bancher bogat, care face pe regalistul, înțelegeți prea bine că pe vremea Imperiului cei doi gineri nu aveau prea mari necazuri primind în casele lor pe acest cetățean de la Nouăzeci și trei ! ; era pe timpul lui Bonaparte, și asemenea lucruri erau trecute cu vederea. Cînd s-au întors însă Bourbonii, cetățeanul îl cam stînjenea pe d. de Restaud și cu atît mai vîrtos pe bancher. Fetele, care își iubeau poate și atunci tatăl, au încercat să împace și capra, și varza — și tatăl, și soțul ; au început a-l primi pe Lorient numai cînd nu aveau. nici un alt musafir, născocind cele mai duioase pretexte. „Vino, tată, o să ne simțim mai în voie, pentru că o să fim între noi !" etc. Întrucît mă privește, draga mea, cred că simțămintele adevărate au ochi și inteligență : de aceea acest biet om de la Nouă-

1 După ce-i sfîlcește în mod intenționat numele, arătîndu-și în chipul acesta disprețul pentru burghezie, ducesa de Langeais îl numește pe Goriot cetățean de la Nouăzeci și trei, adică partizan al perioadei celei mai radicale a revoluției din 1789—1794.

82

foi și trei a simțit că-i sîngeră inima. A înțeles ca fetelor le era rușine să se arate în lume alături de el ; că ele își iubeau bărbații și că el primejduia reputația ginerilor lui. Nu-i rămînea decît să se sacrifice. Și s-a sacrificat, pentru că era tată ; el însuși și-a impus surghiunul. După aceea, văzînd că fetele erau mulțumite, a înțeles că făcuse tocmai ceea ce trebuia. Tatăl și copiii au fost complici în această mărunță crimă. Și lucruri de felul acesta vedem pretutindeni, în saloanele fetelor lui, acest moș Lorient n-ar fi arătat oare ca o pată de țigete pe un preș ? El singur nu s-ar fi simțit în voie și s-ar fi plictisit. Ceea ce i s-a întîmplat acestui

părinte i se poate în-tîmpla celei mai frumoase femei cu omul cel mai iubit : dacă îl plictisește cu dragostea ei, el pleacă, recurge la orice lașitate ca să scape de ea. Toate sentimentele ajung cîndva la punctul acesta. Sufletul nostru este ca un tezaur : dacă-l goleşti dintr-o dată, ești ruinat. Nu îngăduim unui simțămînt să se arate în toată plinătatea lui, cum nu îngăduim unui om să n-aibă un ban în pungă. Acest părinte dăruise tot ce avea. Vreme de douăzeci de ani dăruise măruntaiele din el, dragostea lui ; într-o zi și-a dăruit și averea. După ce au stors bine lămîia, fetele au zvîrlit-o la colțul străzii.

— Lumea e ticăloasă, spuse vicontesa jucîndu-se cu franjurile șalului, fără a ridica ochii, lovită în plin de cele cîteva cuvinte pe care doamna de Langeais le strecurase înadins în istorisirea acestei întîmplări.

— Ticăloasă ? Nicidecum, reluă ducesa. Lumea își urmează drumul ei, atîta tot. Vă spun toate acestea ca să vă arăt că nu mă înșel de fel în privința lumii. Sînt de părerea dumitale, spuse ea strîngînd mîna vicontesei. Lumea este o mocirlă, să încercăm a rămîne deasupra ei.

Se ridică și o sărută pe doamna de Beauseant pe frunte, spunîndu-i :

— Ești foarte frumoasă în clipa asta, draga mea. Ai cele mai gingașe culori pe care le-am văzut vreodată. înclinînd ușor din cap către vărul vicontesei, plecă.

— Moș Goriot e sublim ! spuse Eugene, amintin-du-și noaptea în care-l văzuse frîngîndu-și argintăria.

Doamna de Beauseant nu-l auzi, era copleșită de gînduri. Urmă un răstimp de tăcere, și bietul student, în-

tr-un fel de rușinată încremenire, nu cuteza nici ea plece, nici să rămîină, nici să vorbească.

— Lumea e ticăloasă și înveninată, spuse într-un tîrziu contesa. Cum te lovește o nenorocire, se ivește totdeauna un prieten gata să vină și să ți-o spună, gata să-ți scormonească sufletul cu un pumnal, făcîndu-te să-i admiri minerul. Au și început sarcasmele, a și început batjocura. ' Ah, sînt hotărîtă să mă apăr !

înălță fruntea ca o adevărată femeie din înalta societate, și în ochii plini de mîndrie scăpărară fulgere.

— Ah, făcu ea, văzîndu-l pe Eugene, dumneata erai aici. '

— încă, răspunse el cu o înfățișare vrednică de milă.

— Ei bine, domnule de Rastignac, să te porți cu lumea asta așa cum merită. Vrei să te înalți ; te voi ajuta. Să cercetezi pînă în străfunduri ticăloșia femeiască și să masori în toată întinderea ei nemernica vanitate a bărbaților. Deși am citit îndeajuns această carte a lumii, erau totuși unele pagini pe care nu le cunoșteam. Acum, știu totul. Cu cît vei fi mai socotit, mai rece, cu atît vei ajunge mai sus. Lovește fără milă ; vei fi temut. În femei și bărbați să nu vezi decît niște cai de poștă pe care poți să-i lași să crape în marginea drumului, la cel dintîi popas, unde ți se dau alții : numai așa vei ajunge să-ți înfăptuiești năzuințele. Vezi, în lumea asta dacă n-ai să găsești o femeie care să-ți poarte de grija n-ai să însemni nimic. Trebuie să fie tînără, bogată, elegantă. Dacă ai însă o simțire sinceră, ascunde-o ca pe-o comoară ; nu îngădui nimănui să ți-o bănuiască, pentru că altfel ești pierdut. Nu vei mai fi călău, ci victimă. Dacă te vei îndrăgosti vreodată, păstrează-ți bine taina ! N-o da în vileag mai înainte de a ști cui îți deschizi sufletul. Ca să-ți aperi din vreme această iubire care n-a luat încă ființă, învață să nu te încrezi de fel în lumea asta. Ascultă-mă, Miguel... (Vicontesa se înșelase cu naivitate în privința numelui, fără să-și fi dat seama.) Există un lucru mai groaznic chiar decît felul în care a fost părăsit acel părinte de către cele două fiice ale sale, care ar fi bucuroase să-l știe mort: este dușmănia dintre cele două surori. Restaud e de neam

84

vechi, nevastă-sa a fost adoptată, a fost prezentată la curte ; dar soră-sa, bogata ei soră, frumoasa doamnă Delphine de Nucingen, măritată cu un om de afaceri, moare de ciudă. Gelozia o roade ; între ea și soră-sa e o depărtare de o sută de leghe ; soră-sa nu mai e soră-sa, și amîndouă se leapădă una de alta, cum s-au lepădat de tatăl lor. De aceea, doamna de Nucingen ar linge tot noroiul din strada Sainr-Lazare pînă-n strada Grenelle ca să poată intra în salonul meu. A crezut că de Marsay o va ajuta să-și ajungă ținta și s-a făcut sclava lui de Marsay, înăbușîndu-l cu dragostea ei. Dar lui de Marsay puțin îi pasă de ea. Dacă mi-o vei prezenta, vei fi Benjaminul ei și te va adora. După aceea, iubește-o dacă poți ; dacă nu, slujește-te de ea. Am s-o văd o dată sau de două ori, la seratele cele mari, cînd vine lume multă ; dar n-am s-o primesc niciodată dimineața. Am s-o salut, și asta-i va fi de ajuns. Dumneata ți-ai închis singur ușa contesei, rostind numele lui moș Goriot. Da, dragul meu, poți să te duci de douăzeci de ori la doamna de Restaud, n-ai s-o găsești niciodată acasă. Te-ai dat singur afară. Așadar, moș Goriot să te introducă la doamna Delphine de Nucingen. Frumoasa doamnă de Nucingen va fi firma dumi-tale. Fii omul ales de ea, celelalte femei vor înnebuni după dumneata.

Rivalele, prietenele, cele mai bune prietene vor voi să te răpească din brațele ei. Sînt femei care nu iubesc decît pe bărbatul ales de o altă femeie, după cum sînt atîtea biete burgheze care, copiind modelul părărilor noastre, speră să-și însușească și felul nostru de a fi. Vei avea succes. La Paris, succesul e totul, e cheia puterii. Cînd femeile spun că ești spiritual, că ai talent, bărbații le cred, dacă nu-i dezamăgești. Atunci vei putea să vrei orice, vei răzbate pretutindeni. Și vei afla atunci ce e lumea — o reuniune de înșelași și de înșelători. Nu te amesteca nici cu unii, nici cu alții. Ca să intri în acest labirint, îți dau nu-1 Erou biblic, iubit cu pasiune de tatăl său, Iacob ; prin extensie, numele Ini e folosit pentru a desemna persoana favorită a cuiva.

85

mele meu, ca un fir al Ariadnei<sup>1</sup>, dar să nu-l compor miți, spuse ea sumetîndu-și capul și aruncînd o privire de regină către student. Să mi-l aduci înapoi nepătat. Și-acum, lasă-mă... Și noi, femeile, avem bătațiile noastre...

— Și dacă veți avea vreodată nevoie de un om de ispravă care să dea foc pulberii din stîncă ? spuse Eugene tîindu-i vorba.

— Ei ? întrebă ea.

El se băt看 cu mîna în piept, răspunse cu un surîs la surîsul vară-si și plecă. Era ceasul cinci, îi era foame și se temea că va ajunge prea tîrziu la masa de seară, în temerea aceasta, simți fericirea de a străbate Parisul în goană. Această plăcere pur fizică îi îngădui să se lase cu totul în voia gîndurilor care-l asaltau. Cînd un tînar de vîrsta lui e lovit de disprețul cuiva, se înfurie, turbează, ridică pumnul împotriva întregii societăți, vrea să se răzbune și în același timp se îndoiește de el însuși. În clipa aceea, Rastignac era copleșit de cuvintele acestea : Ți-ai închis singur ușa contesei.

„Am să mă duc .” își spuse el, și dacă doamna de Beauseant are dreptate, dacă vor fi dat poruncă să nu fiu primit... eu... Doamna de Restaud mă va găsi în toate saloanele în care va veni. Voi învăța să mînuiesc armele, să trag cu pistolul șirl voi ucide pe frumosul ei Maxime.”

„Dar banii ! îi striga conștiința lui, de unde ai să-i iei ?”

Deodată, avu în fața ochilor strălucitoarea bogăție din casa contesei de Restaud. Văzuse acolo luxul de care, fără îndoială, fosta domnișoară Goriot trebuia să fie foarte îndrăgostită — aurării, lucruri scumpe puse la vedere, luxul lipsit de inteligență al oricărui parvenit, risipa de bani a oricărei curtezane. Această orbitoare imagine fu nimicită de mărețul palat Beauseant. Închipuirea lui, strămutată în sferele înalte ale societății pariziene, stîrni în sinea lui o mie de gînduri rele, care-i

lărgiră în același timp și mintea, și conștiința. Lumea i se arată așa cum era : legile și morala neputincioase față de cei bogați, iar averea — ultima ratio tiundi<sup>1</sup>. „Vautrin are dreptate, averea înseamnă virtute .” își spuse el.

Cînd ajunse în strada Neuve-Sainte-Genevieve, urcă în grabă în camera lui, coborî ca să-i dea zece franci birjarului și intră în sala de mîncare, cu toate duhurile ei, unde îi văzu înșiruiți, ca vitele în fața ieslei, pe cei optsprezece tovarăși de masă, gata să înceapă a mesteca din fălci. Priveliștea acestei mizerii și întreaga înfățișare a sălii i se păsură groaznice. Tranziția era prea bruscă și contrastul prea puternic ca să nu-i dezlănțuie în suflet, dincolo de orice măsură, simțămîntul ambiției. De o parte fragedele și fermecătoarele imagini ale celei mai elegante lumi, chipuri tinere, pline de viață, încadrate în adevărate minuni de artă și de lux, capete pasionate, pline de poezie ; de cealaltă parte — tablouri sinistre în chenare de glod și fețe pe care pasiunile nu-și lăsaseră decît coardele și mașinăria lor. Învățăturile pe care mînia i le smulsese doamnei de Beauseant, viclenele ei făgăduieli îi reveniră în gînd, și mizeria începu a le dezbate. Ca să ajungă la bogăție, Rastignac hotărî să lupte pe două metereze în același timp, să se întemeieze pe știință și pe iubire, să fie și savant, și om de lume. Era încă destul de copilăros. Aceste două lumi sînt niște asimptote<sup>2</sup>, care nu se pot întîlni niciodată.

— Ești cam posomorit, domnule marchiz, îi spuse Vautrin aruncîndu-i una dintre acele priviri prin care acest om răzbătea parcă în cele mai ascunse taine ale sufletului.

— Nu sînt dispus să îngădui glumele celor care îmi spun „domnule marchiz”, răspunse el. Aici, ca să fii un adevărat marchiz trebuie să ai o sută de mii de livre rentă, și cînd trăiești în casa Vauquer nu prea ești favoritul Fortunei<sup>3</sup>.

<sup>1</sup> Mitologia povestește că Ariadna, fiica regelui Minos din Creta, l-a scos din labirint pe legendarul Tezeu, cu ajutorul unui ghem de ață. În text are sens de călăuză, de mijloc de orientare.

1 Rațiunea supremă a lumii (lat.).

În geometrie, drepte situate în așa fel față de o curbă încît nu se tot întîlni niciodată.

Zeița soartei și a norocului la romani.

Vautrin se uită la Rastignac cu un aer părintesc și

disprețuitor, ca și cînd ar fi spus : „Mormolocule, aș

putea să te-nghit dintr-o îmbucătură.” și apoi răspunse :

— Ești necăjit poate pentru că n-ai avut succes pe lîngă frumoasa contesă de Restaud.

— Mi-a închis ușa în nas pentru că i-am spus că tată-său mănîncă la masă cu noi, izbucni Eugene.

Cei de față se uitară unii la alții. Moș Goriot lăsă capul în jos și se întoarse într-o parte, ca să-și șteargă ochii :

— Mi-ai aruncat tutun în ochi, îi spuse el vecinului său.

— De-acîi înainte, oricine îl va jigni pe moș Goriot va avea de-a face cu mine, răspunse Eugene cu privirea țintită asupra celui care ședea alături de fostul fabricant de făinoase. Moș Goriot prețuiește mai mult decît noi toți laolaltă. Nu vorbesc, bineînțeles, de doamne, spuse el întorcîndu-se către domnișoara Taillefer.

Fraza aceasta curmă dintr-o dată discuția. Eugene o rostise într-un chip care-i făcu pe toți ceilalți să tacă.

Numai Vautrin îi spuse în zeflema :

- Ca să-l iei pe moș Goriot pe seama dumitale și să te declari girantul său trebuie să știi bine cum se ține o sabie în mînă și cum se trage cu pistolul.

— Chiar așa voi face, spuse Eugene.

— Așadar, astăzi ai început lupta.

— Poate că da, răspunse Rastignac. Dar n-am de dat socoteală nimănui despre treburile mele, pentru că nici eu nu caut să aflu ce fac alții noaptea.

Vautrin se uită chiorș la Rastignac.

— Băiețuș, dacă vrei să nu te lași păcălit de păpușile de la bîlci, trebuie să intri în baracă, iar nu să te mulțumești a privi prin găurile pînzei. Și cu asta, basta, adăugă el văzîndu-l pe Eugene gata să-și iasă din fire. O să stăm olecuță de vorbă, între patru ochi, oricînd vei voi.

Masa urmă într-o tăcere posomorită. Moș Goriot, copleșit de adîncă durere pe care i-o pricinuisese fraza studentului, nu înțelese că cei din jur îl priveau cu alți

jchi și că un tînăr care era în stare să curme persecuțiile de pînă atunci îi luase apărarea.

— Domnul Goriot, murmură doamna Vauquer, ar fi deci în momentul de față tatăl unei contese ?

— Și al unei baronese, îi răspunse Rastignac.

— Alceva nici n-ar putea face, îi spuse Bianchon

I lui Rastignac. I-am studiat capul: n-are decît o bosă, bosa paternității, așa că o să fie un părinte etern l.

Eugene era prea încordat pentru ca gluma lui Bianchon să-l poată înveseli. Voia să folosească sfaturile doamnei de Beauseant și se întreba de unde și cum să-și procure banii de care avea nevoie. Căzu pe gînduri vă-zînd cum i se desfășurau în fața ochilor, îmbelșugate și deșarte în același timp, toate savanele lumii.

Cînd se sfîrși masa, ceilalți se ridicară pe rînd și ieșiră.

— Așadar, mi-ai văzut fata ? îl întrebă Goriot cu glasul tulburat.

Trezit din gîndurile sale, Eugene îi luă mîna, îl privi cu un fel de duioșie și-i răspunse :

— Ești un om de treabă și meriți toată stima. Vom vorbi despre fetele dumitale mai tîrziu.

Se ridică fără a mai asculta ce-i spunea moș Goriot

Își se retrase în odaia lui, unde îi scrisese mamei sale scrisoarea următoare :

„Dragă mamă, vezi, poate mai ai un sîn pentru mine. Sînt pe punctul de a mă îmbogăți. Am însă nevoie de o mie două sute de franci — și asta cu orice preț. Nu-i spune nimic tatei despre această cerere a mea, poate că s-ar împotrivi, iar eu dacă n-aș putea (ace rost de acești bani aș cădea pradă unei asemenea deznădejdi, încît aș fi în stare să-mi zbor creierii. Îți voi explica motivele mele îndată ce te voi vedea, pentru că ar trebui să-ți scriu volume întregi ca să te fac să înțelegi situația în care mă aflu. N-am jucat cărți, măicuța mea dragă, și nici n-am vreo datorie ; dar dacă vrei să-mi salvezi viața pe care mi-ai dat-o, găsește-mi cu orice chip această sumă. În puține cuvinte, am fost la vicontesa de Beauseant, care m-a luat sub ocrotirea ei. Trebuie să ies în lumea bună și n-am nici măcar cu ce să-mi cumpăr o pereche de mănuși. Aș fi în stare să măninc pîine goală, să beau apă chioară, la nevoie chiar să ajenez, nu mă pot lipsi însă de uneltele cu care se muncește via prin partea locului. E vorba, întrucît mă privește, să-mi croiesc drum în viață sau să rămîn în noroi. Știu cîte speranțe v-ați pus voi în mine

88

89

ți vreau să le înfăptuiesc fără întârziere. Măicuța mea dragă, vinde ceva din vechile tale bijuterii, am să-ți cumpăr altele cît de curîr.' " Cunosoc îndeajuns situația familiei noastre ca să pot prețui așa cum se cuvine un sacrificiu ca acesta, și fii încredințată că nu-ți cet să-l faci în zadar, căci de-ar fi așa aș fi un monstru, în rugămintea mea să nu vezi decît strigătul unei imperioase necesități, întregul nostru viitor atîrnă de acest ajutor bănesc cu care trebuie să încep războiul ; căci această viață a Parisului este o neconținută luptă. Dacă pentru a completa suma nu găsești alt mijloc decît să vinzi dantelele mătușii, spune-i că am să-i trimit altele, mai frumoase etc."

În același timp scrise cîte o scrisoare fiecăreia dintre surorile lui, cerîndu-le să-i trimită economiile lor ; și ca să le smulgă fără ca ele să vorbească în familie de acest sacrificiu, despre care știa că vor fi fericite să-l facă pentru el, căută să miște gingășia lor sufletească atingînd coarda onoarei, care este atît de întinsă și răsună cu atîta putere în inimile tinere. Cînd sfîrși aceste scrisori, se simți cuprins de un tremur pe care nu și-l putea stăpîni ; îi bătea inima, tresărea. Tînărul însetat de măriri cunoștea imaculata noblete a acestor suflete îngropate aaolo, departe, în singurătatea lor; el știa cîte suferințe va pricinui celor două surori ale sale, după cum tot așa de bine știa cît de bucurioase vor fi ; cu cîtă voie bună vor sta de vorbă, în taină, în cel mai dosit ungher al grădinii despre preaiubitul lor frate. Conștiința lui se înălță deodată, și în lumina ei le văzu numărîndu-și în ascuns mica lor comoară ; le văzu des-fășurînd viclenia lor de fete ca să-i trimită incognito acești bani, încercînd cea dinții înșelătorie ca să fie cu adevărat sublime.

„Inima unei surori este pură ca diamantul, este un abis de duioasă iubire !" își spuse Eugene.

Îi era rușine de scrisorile pe care le scrisese. Cît de puternice vor fi rugile lor, cît de pur va fi elanul cu care sufletele lor vor chema sprijinul cerului ! Cu cîtă voluptate se vor sacrifica ! Cît de îndurerată va fi mamă-sa dacă nu-i va putea trimite toți banii ! Și din toate aceste minunate simțăminte, din toate aceste cumplite sacrificii, el își va face scara pe care va urca pînă la Delphine de Nucingen. Cîteva lacrimi, cele din urmă fărîme de tămîie aruncate pe sfîntul altar al familiei, îi picurară din ochi. Umbla de colo-colo într-o frămîn-

90

tare plină de deznădejde. Moș Goriot, văzîndu-l în această stare prin ușa care rămăsese întredeschisă, intră

înăuntru și-l întrebă :

— Ce s-a întîmplat, domnule ?

— Ah ! Bunul meu vecin, sînt încă fiu și frate, după ,cum dumneata ești tată. Cu drept cuvînt tremuri pentru soarta contesei Anastasie. A încăput pe mîinile unui oarecare Maxime de Trailles, care o va distruge.

Moș Goriot se trase îndărăt îngăimînd cîteva cuvinte, pe care Eugene nu le înțelese. A doua zi, Rastignac se duse să pună scrisorile la poștă. Șovăi pînă în clipa din urmă, dar le aruncă în cutie, spunîndu-și : „Voi izbuti". Cuvînt de jucător, cuvînt de mare căpitan de oaste, cuvînt fatalist care-i duce pe oameni mai degrabă la pierzanie decît la mîntuire.

Cîteva zile după aceea, Eugene se duse la doamna de Restaud, dar nu fu primit. Reveni încă de trei ori, și ,de fiecare dată găsi ușa închisă, deși venise la ora la care contele Maxime de Trailles nu se afla acolo. Vi-contesa avusese dreptate. Studentul se lăsă de învățătură. La cursuri se ducea numai cînd se striga catalogul, și îndată ce răspundea prezent o și zbughea, își făcuse raționamentul pe care și-l fac mai toți studenții. Va da un zor în preajma examenelor; hotărî să-și facă reînscriserile trimestriale pentru anul al doilea și al treilea, iar după aceea să învețe temeinic și dintr-o dată toate cursurile de drept, în ultimul moment. Avea astfel în fața lui cincisprezece luni de libertate, ca să navigheze pe oceanul Parisului, ca să neguțeze cu femeile sau ca să-și pescuiască norocul. În săptămîna aceea o vazu de două ori pe doamna de Beauseant, la care nu se intra decît în clipa în care ieșea trăsura marchizului de Adjuda. Vreme de cîteva zile încă, această vestită femeie, cea mai poetică figură din tot foburgul Saint-Germain, rămase biruitoare, făcînd să se amîne căsătoria domnișoarei de Rochefide cu marchizul de Adjuda-Pinto. Dar aceste ultime zile, care, din pricina temerii că-și va pierde fericirea, au fost mai înflăcărâte decît toate celelalte, trebuiau să grăbească dezastrul. Marchizul de Adjuda, ca și familia Rochefide, văzuseră în .cearta și în împăcarea care îi urmasă o împrejurare fe-

91

ricită; ei sperau că doamna de Beauseant se va deprinde încetul cu încetul cu ideea acestei căsătorii și că va sfîrși prin a-și jertfi diminețile unui viitor prevăzut în viața tuturor bărbaților, în ciuda celor mai sfînte făgăduințe reînnoite în fiecare zi, domnul de Ad-juda juca deci teatru, iar vicontesei îi plăcea să se lase

înșelată, „în loc să sară, ca o adevărată aristocrată, pe fereastră, ea se rostogolește pe scară”, spunea ducesa de Langeais, prietena ei cea mai bună. Totuși, aceste ultime lumini străluciră un răstimp destul de lung, în care vicontesa rămase la Paris, putînd astfel să-l ajute pe tînărul ei văr, căruia îi purta un fel de superstițioasă afecțiune. Eugene se dovedise plin de devotament și de simțire față de ea, într-o împrejurare în care îndeobște femeile nu găsesc la nimeni o privire de milă sau de sinceră consolare, în asemenea clipe, dacă un bărbat le spune cuvinte de mîngiere o face cu o anume chibzuință.

În dorința de a cunoaște în chip desăvîrsit terenul înainte de a încerca atacul împotriva casei Nucingen, Rastignac voi să afle în amănunt viața de pînă atunci a lui moș Goriot și culese știri sigure, care se pot rezuma astfel :

Jean-Joachim Goriot fusese înainte de Revoluție un simplu lucrător la fabrica de făinoase, priceput, strîngător și destul de întreprinzător ca să poată cumpăra rondul de comerț al stăpînului său, pe care soarta îl făcu să cadă victimă celui dintîi val de răzvrătire din 1789. Goriot se stabilă în strada Jussienne, lîngă hala de grîne, și avu chibzuință de a primi președinția secției respective, ca să poată obține pentru negoțul său ocrotirea personajelor cu cea mai mare trecere în acea vreme plină de primejdii. Această înțelepciune fusese obîrșia averii sale, care începu să se înfiripe în timpul foametei, falsă sau adevărată, din pricina căreia grînele ajunseseră la Paris la prețuri uriașe. Mulțimea se omora la ușa brutărilor, în vreme ce anumiți oameni cumpărau făinoase de la băcăni fără nici o îmbulzeală. În anul acela, cetățeanul Goriot adună capitalul care mai tîrziu îi dădu putința să-și facă negoțul cu acea superioritate pe care o are totdeauna cel ce dispune de

92

un mare fond bănesc. S-a întîmplat și cu el ceea ce se întîmplă cu toți oamenii care au o pricepere mărginită : l-a salvat propria lui mediocritate. De altfel, averea lui neieșind la iveală decît atunci cînd bogăția nu mai era o primejdie, el nu stîrni pizma nimănui. Negoțul de grîne îi absorbise parcă toată inteligența. Cînd era vorba de diferitele feluri de grîu de făină, de grăunțe, de cunoașterea calității și a provenienței lor, de meșteșugul păstrării lor, de prevederea prețurilor, de pro-fetizarea recoltelor bogate sau sărace, de mijlocul de -a-ți procura cereale cît mai ieftine, aducîndu-le din Si-cilia sau din Ucraina, Goriot era neîntrecut. Din felul cum își ducea afacerile, cum explica legile asupra exportului și importului de grîne, cum le studia în spiritul lor, cum le descoperea lipsurile, l-ai fi crezut în stare să conducă un minister. Plin de răbdare, activ, energic, statornic, iute în expediția mărfii, avea un ochi de vultur, depășind totul, prevăzînd totul, știind totul, ascunzînd totul; diplomat în concepție, soldat în luptă, îndată însă ce ieșea din specialitatea lui, din dugheana lui sărăcăcioasă și obscură, în pragul căreia își petrecea ceasurile de trîndăvie, cu umărul rezemat de ușorul ușii, era din nou stupidul și grosolanul lucrător de odinioară, omul incapabil să înțeleagă un raționament, nesimțitor față de toate desfătările spiritului, spectatorul care adormea la teatru, unul din acei Dolibani ai Parisului, tari numai în prostia lor. Oamenii aceștia sînt aproape toți la fel. Aproape toți poartă în inima lor o simțire sublimă. Două simțăminte atotstăpînitoare umpluseră și sufletul acestui neguțător de făinoase, ab-sorbindu-i toată seva, după cum comerțul de grîne îi cuprinsese toată inteligența creierului. Nevastă-sa, singura fată a unui bogat fermier din ținutul Brie, a fost pentru el obiectul unei adorații religioase, al unei nemărginite iubiri. Goriot o prețuia pentru firea ei, plă-pîndă și puternică, simțitoare și drăgălașă în același timp, care era cu totul potrivnică firii lui. Dacă este im simțămînt cu adevărat înnăscut în sufletul omului, acesta nu este oare mîndria de a ocroti în fiecare clipă o ființă slabă ? Adăugați iubirea, această recunoștință vie cu care toate sufletele cinstite înconjură izvorul plă-

93

cerilor lor, și veți înțelege o mulțime de ciudățenii morale. După șapte ani de fericire, peste care nu trecuse nici o înnegurare, Goriot, din nefericire pentru el, își pierdu nevasta tocmai atunci cînd ea începuse a-l stă-pîni chiar dincolo de sfera sentimentelor. Dînsa i-ar fi cultivat poate această fire amorțită, i-ar fi stîrnit poate înțelegerea pentru felurile înfățișări ale lumii și ale vieții, în această stare, simțămîntul paternității s-a dezvoltat în sufletul lui Goriot pînă la nesocotință. Dragostea lui înșelată de moarte, o întoarse asupra celor două fete ale sale, care la început îi împliniră din belșug toate simțămintele. Oricît de strălucite erau propunerile pe care i le făceau unii neguțători sau fermieri dornici să-l aibă ginere, el rămase mai departe în văduvia lui. Socru-său, singurul om pentru care avea o oarecare slăbiciune, spunea că știe sigur că Goriot jurase în fața neveste-si să-i rămînă credincios chiar și după moartea ei. Oamenii din hale, incapabili să înțeleagă această minunată nebunie, începură să facă glume și-i născociră o poreclă caraghioasă. Cel dintîi dintre ei care, bînd un aldămaș, se apucă să i-o spună în față se trezi cu o lovitură de pumn în umăr, care-l zvîrli cu capul înainte într-un stîlp de piatră din strada Oblin. Devotamentul nechibzuit, dragostea plină

de temeri pe care Goriot le purta fetelor lui erau atât de bine cunoscute, încât într-o zi unul dintre concurenții lui, vrînd să-l îndepărteze din piață, pentru ca astfel să-și poată hotărî singur prețul pe care-l voia, îi spuse că Delphine a fost doborâtă de o cabrioletă. Palid, galben ca ceara, Goriot plecase îndată din hale. Vreme de cîteva zile după aceea a fost bolnav din pricina reacțiunii pe care i-au pricinuit-o simțămintele potrivnice stîrnite de această falsă alarmă. Nu s-a repezit în umărul acelui om cu laba lui gata să strivească orice-i ieșea în cale, în schimb, cînd l-a prins la strîmtoare l-a împins la faliment, alungîndu-l astfel din hale. Educația celor două fete a fost, firește, cu totul nechibzuită. Avînd un venit de șaizeci de mii franci, din care nu cheltuia pentru el nici o mie două sute, fericirea lui Goriot era să împlinească toate fanteziile fetelor lui ; cei mai buni profesori primiră sarcina să le înzestreze cu talentele care fac do-

94

vadă unei bune creșteri ; le luă de asemenea o domnișoară de companie, care, din fericire pentru ele, se ni-meri să fie o femeie de spirit și de gust. Călăreau, aveau trăsura lor, duceau viața pe care ar fi dus-o amantele unui bătrîn și bogat senior. Era de ajuns să-și spună dorințele lor oricît de costisitoare, pentru ca îndată tatăl lor să le împlinească. Și în schimbul tuturor acestor daruri nu le cerea decît o mîngiere. Goriot își socotea fetele lui în rîndul îngerilor și deci cu mult deasupra lui, bietul de el ! Pînă și suferințele pe care i le pricinuia îl făceau fericit. Cînd ajunseră la vîrsta mărișului, își aleseră bărbații după gustul lor ; fiecare dintre ele primi , , drept zestre jumătate din averea bătrînului. Curtată pentru, frumusețea ei de contele de Restaud, Anastasie avea înclinări aristocratice, care o îndemnară ca părăsind casa părintească să se avînte în lumea mare. Delphine era iubitoare de arginți : se mărită cu Nucingen, bancher de origine germană, care deveni baron al Sfîntului Imperiu. Goriot rămase neguțător de făinoase. Curînd după aceea, fetele și ginerii se simțiră rușinați din pricină că bătrînul își ducea mai departe negoțul, deși asta era toată viața lui. După ce rabdă vreme de cinci ani stăruințele lor, se învoi în sfîrșit să se retragă din afaceri cu ceea ce va lua din vînzarea fondului de comerț și cu ceea ce cîști-gase în acești ani din urmă ; cu acest capital, care după socotelile doamnei Vauquer, la care venise să se statornicească, urma să-i aducă un venit de opt la zece mii de franci pe an, se aruncă în această pensiune din pricina deznădejdiei care îl cuprinsese cînd văzuse că fetele, silite de bărbații lor, refuzaseră nu numai să-l țină în casele lor, dar chiar să-l primească din cînd în cînd în văzul lumii.

Aceasta era tot ce știa despre moș Goriot un oarecare domn Muret, care-i cumpărase fondul de comerț. Presupunerea pe care le făcuse ducesa de Langeais față de Rastignac își primeau astfel întărirea. Aci se sfîrșește expunerea acestei obscure dar cumplite drama\_jdin -viața Parisului. 'JOJ jIM Mt-kf J Către sfîrșitul acestei prirrie săptămîni xdin decembrie, Rastignac primi două scrisori : una de la mamă-sa, cea-| laltă de la sora cea mare. Cele două scrisuri, pe care le

95

cunoștea atât de bine, îl făcură să freamăte de bucurie și să tremure de spaimă, în cele două plicuri subțirele era hotărîrea de viață sau de moarte a speranțelor lui. Dacă gîndindu-se la sărăcia în care trăiau ai lui aștepta cu oarecare înfricoșare răspunsul lor, își dăduse seama prea bine de dragostea ce i-o purtau ca să nu se teamă că le va fi supt cele din urmă picături de sînge. Scrisoarea maică-si avea următorul cuprins : „Iubitul meu copil, îți trimit ceea ce mi-ai cerut. Caută să întrebuințezi cu folos acești bani ; chiar dacă ar fi vorba de salvarea vieții talc, n-aș putea să găsesc a doua oară o sumă atât de mare fără a-l încunoștința pe tatăl tău, ceea ce ar tulbura armonia căsniciei noastre. Ca să ne-o procurăm ar trebui să ipotecăm bucata noastră de pămînt. Nu pot să judec valoarea unor proiecte pe care nu le cunosc ; dar de ce natură sînt ele, ca să te temi a mi le mărturisi ? Această explicație nu cerea în nici un caz volume întregi ; nouă. mamelor, ne este de ajuns un singur cuvînt, și acesta mi-ar fi cruțat chinurile incertitudinii. Nu pot să-ți ascund dureroasa impresie pe care mi-a pricinuit-o scrisoarea ta. Iubitul meu fiu, ce simțămînt te-a silit să-mi torni în suflet o asemenea spaimă ? Desigur că ai suferit adînc scriindu-mi, pentru că și eu am suferit adine citindu-ți scrisoarea. Pe ce drum vrei să pornești ?

Vrei să-ți clădești viața și fericirea înfățișîndu-te drept ceea ce nu ești și intrînd într-o lume unde nu vei putea răzbate decît făcînd cheltuieli bănești pe care nu le vei putea suporta decît pierzînd un timp atât de prețios pentru studiile tale ? Bunul meu Eugene, în privința aceasta crede ce-ți spune inima mamei tale : la capătul cărărilor întortocheate nu este nimic măreț. Răbdarea și resemnarea trebuie să fie virtuțile tinerilor care se află în situația ta. Nu te dojenesc, nu vreau să însoțesc darul nostru cu nici o amărăciune. Îți vorbesc ca o mamă deopotrivă de prevăzătoare și încrezătoare în același timp. Dacă tu îți cunoști îndatoririle, eu știu tot așa de bine ce suflet curat și ce minunate năzuințe ai. Ți-aș putea spune deci fără teamă : Haide, dragul meu, înainte ! Dar tremur, pentru că sînt mamă ; și fiecare pas al tău va fi însoțit cu dragoste de rugile și

binecuvîntările noastre. Fii chibzuit, drag copil. Trebuie să ai înțelepciunea unui om în toată puterea cuvîntului : de mintea ta atîrnă soarta a cinci1 ființe care-ți sînt scumpe. Da, tu ești tejt norocul nostru, după cum fericirea ta este și a noastră. Toți ne rugăm lui Dumnezeu să te ajute în tot ce vei întreprinde. Mătușa ta, doamna de Marcillac, a fost în această împrejurare de o rară bunătate. A admis pînă și povestea cu mînușile tale. Spunea, plină de veselie, că are o slăbiciune pentru tine, cel mai mare dintre copiii noștri. Dragul meu Eugene, să-ți iubești mătușa ; nu-ți voi spune ce a făcut mătușa.

1 In realitate e vorba de faste ființe : tai frați, două surori, părinții si a. pentru tine decît după ce vei izbuti ; altfel, banii ei ți-ar arde degetele. Voi, copiii, nu vă puteți da seama ce înseamnă să-ți jertfești amintirile ! Dar ce n-am jertfi oare pentru voi ? Îmi spune să-ți scriu că te sărută pe frunte și că prin acest sărut ar vrea să-ți insuflă puterea de a fi cît mai fericit. Această blîndă și minunată femeie ți-ar fi scris cu mîna ei dacă guta nu i-ar fi înțepenit degetele. Taică-tău e sănătos. Recolta lui 1819 întrece toate speranțele noastre. Adio, drag copil ; despre surorile tale nu-ți spun nimic. Laure îți scrie și ea. Îi las ei plăcerea de-a flecari despre micile întîmplări din viața noastră. Deie Domnul să izbutești ! Oh ! da, să izbutești. Eugene, m-ai făcut să trec printr-o durere prea mare ca s-o mai pot îndura încă o dată. Acum, cînd aș fi vrut să am avere ca s-o pot dărui copilului meu, am înțeles ce înseamnă să fii sărac, în sfîrșit, adio ! Nu ne lăsa fără știri și primește sărutarea pe care ți-o dă mama ta."

Cînd sfîrși de citit scrisoarea, Eugene era cu ochii în lacrimi ; îl vedea aieva pe moș Goriot fărîmîndu-și argintăria și vînzînd-o ca să plătească polița fiică-si.

„Maică-ta și-a fărîmat bijuteriile ! Își spunea el. Mă-tușă-ta a plîns, desigur, vînzîndu-și cîteva din relicvele ei .' Cu ce drept o blestemi pe Anastasie ? Ceea ce a făcut ea pentru amantul ei, tu ai făcut din egoism, pentru viitorul tău ! Dintre Voi doi, care prețuiește mai mult ?"

Studentul simți un foc chinuitor, care-i mistuia străfundurile ființei, îi venea să renunțe la gîndul de a intra în societatea înaltă, să nu primească banii aceștia. Fu cuprins de acele nobile și minunate remușcări tainice a căror valoare oamenii arareori știu s-o prețuiască atunci cînd își judecă semenii și care fac adesea ca îngerii cerului să-l absolve pe ucigașul osîndit de judecătorii pă-mîntești. Rastignac deschise scrisoarea soră-si, ale cărei întorsături de frază de o nevinovată grație îi înviorară inima.

„Scrisoarea ta a picat tocmai la timp, dragă frate. Agathe și cu mine voiam să întrebuițăm banii noștri în atîtea chipuri, încît nu ne puteam hotărî ce să cumpărăm cu ei. Tu ai făcut ca slujitorul regelui Spaniei cînd a răsturnat toate ceasornicele stăpînului său — ne-ai pus de acord. Intr-adevăr, ne certam neconținut căreia dintre dorințele noastre să-i dăm preferință, fără a bănuî, dragul meu Eugene, întrebuițarea care înmănunchea toate aceste dorințe laolaltă. Agathe a sărit în sus de bucurie. Ce să-ți mai spun, toată ziua am fost nebune de bucurie ; drept care (stilul mătușii), mama ne-a spus, luîndu-și înfățișarea ei severă : «Dar ce v-a apucat, domnișoarelor ?» Dacă ne-ar fi și ciocănit oleacă, am fi fost, cred.

96

7 — Balzac — Opere alt-se

97

și mai mulțumite. Femeia care suferă pentru cel pe care-l iubește trebuie să găsească în aceasta o mare plăcere .' Numai eu . ședeam îngîndurată și mîhnită, în mijlocul bucuriei mele. Voi fi desigur o nevăastă rea, sînt prea cheltuitoare, îmi cumpărasem două cordoane, un croșet drăguț, ca să găuresc ochiulețele corsetelor, și alte nerozii de acestea, așa că aveam mai puțini bani decît dolofana de Agathe, care este strîngătoare și adună peticele ca o țarcă. Avea două sute de franci ! Iar eu, bietul meu prieten, numai cincizeci de taleri. Mi-am primit pedeapsa cu vîrf și îndesat ; îmi vine să arunc cordonul în fîntînă pentru că niciodată n-o să-l mai pot purta cu voie bună. Te-am jefuit. Agathe a fost fermecătoare. Mi-a spus : «Să-i trimitem cei trei sute cincizeci de franci din partea amîndurora .'» Eu însă nu m-am putut opri să-ți istorisesc lucrurile așa cum s-au petrecut. Știi cum am făcut ca să-ți executăm întocmai porunca ? Ne-am luat glorioasa noastră avere, am plecat amîndouă la plimbare și cînd am ajuns în șosea am tras o fugă pînă la Ruffec, iar aici pur și simplu i-am dat banii domnului Grimbart, care ține biroul Mesageriilor regale ! La întoarcere ne simțeam ușoare ca două rîndunele. «Fericirea ne-o fi făcînd așa de „ușoare"1 ?» mi-a spus Agathe. Am mai sporovăit noi despre multe și felurite lucruri, pe care n-am să ți le repet, domnule parizian, pentru că prea era vorba numai și numai de dumneata. Oh, frățioare, te iubim mult In două cuvinte, asta-i tot. Cît despre păstrarea tainei, după cum spune mătușa, două mici prefăcute ca noi, sînt în stare de orice, chiar să-și țină și gura, cînd e nevoie. Mama a fost la Angouleme împreună cu mătușa, în chipul cel mai misterios, și amîndouă au păstrat o deplină tăcere asupra înaltelor scopuri politice ale călătoriei lor, care de altfel n-a avut loc decît după îndelungate conferințe, de la care noi am -fost izgonite, ca și d. baron. Ce de lucruri

mai preocupă spiritele în tot cuprinsul Statului Rastignac ! Rochia de muselină înflorată pe care infantele o brodează pentru majestatea-sa regina se lucrează mai departe în cel mai profund secret. Au mai rămas de făcut numai două platei. S-a hotărât ca în partea dinspre Varteuil să nu se mai ridice împrejmuire de zid, ci să se facă un gard viu. Prostimea o să rămână fără poamele din partea locului și fără spalieri, dar străinii vor avea o minunată priveliște. Dacă moștenitorul prezumtiv are nevoie de batiste, îi dăm de știre că preaînalta doamnă, văduva lui Marcillac, scotocind în ale sale comori și cufere, cunoscute sub numele de Pompei și Herculenum, a descoperit o bucată de frumoasă pânză de Olanda, de care nici nu-și mai aducea aminte ; principesele Agathe și Laure au pus la porunca ei acul, ața și mâinile lor, care sînt ca totdeauna olecuță cam prea roșii. Cei doi tineri principii, don Henri și don Gabriel, potrivit funestului lor obicei, se îndoapă ca și în trecut cu magiun de fructe și must de struguri, le mînie pînă la turbare pe surorile lor, nu vor să învețe nimic, umblă hoinari după cuiburi de păsări, ridică toată-casa cu larma lor și, înfrîngînd

! Joc de cuvinte intraductibil : *allegre* — a ușura, și *alteger* — a micșora, a împuțina. legile Statului, strică răchita ca să-și facă nuiiele de joacă. Nunțiu! papal, numit vulgar domnul preot, îi amenință cu excomunicarea dacă vor urma să lase-n plata Domnului sfintele canoane ale gramaticii pentru războinicele pușcoace de soc. Adio, dragă frate ; nici o scrisoare n-a dus cu ea vreodată atîtea rugi pentru fericirea ta și nici o iubire atît de desăvîrșit mulțumită. Așadar, cînd vei veni acasă vei avea să ne istorisești multe ! Mie îmi vei spune tot, pentru că sînt cea mai mare. Mătușa ne-a dat să înțelegem că ai succes în lumea bună.

E vorba de o doamna, ăar mai mult nu ne spune...

Față de noi bine-nțeles ! Ascultă, Eugene, dacă vrei, noi ne putem lipsi de batiste, ca să-ți facem cămăși. Răspunde-mi repede în privința asta. Dacă ai grabnică nevoie de cămăși frumoase și bine cusute, trebuie să ne apucăm de lucru îndată ; și dacă la Paris sînt modele pe care noi nu le cunoaștem, poți să ne trimiți unul, mai ales pentru manșete. Adio, adio ! îți sărut tîmpla stingă, care este numai a mea...

I Fila următoare o las Agathe, care mi-a făgăduit că nu va citi nimic din ceea ce ți-am scris. Dar, ca să fiu mai sigură, am să stau lînga ea cît timp îți va scrie. Sora ta, care te iubește.

Laure de Rastignac"

„Ah, da, își spuse Eugene, da, trebuie să mă îmbogățesc cu orice preț ! Comori întregi n-ar putea răsplăti acest devotament. Aș vrea să le pot aduce toate fericirile deodată. O mie cinci sute cincizeci de franci ! gîndi el după un răstimp. Fiecare ban trebuie să-și dea folosul cuvenit ! Laure știe ce spune. N-am decît cămăși de pînză groasă. Cînd o fată se hotărăște să vegheze asupra fericirii cuiva, e mai vicleană ca un hoț. Inocență față de ea însăși și prevăzătoare față de mine, este asemenea îngerului din cer, care iartă păcatele de pe pămînt fără să le înțeleagă."

Lumea întreagă era a lui ! își și chemase croitorul, îl și iscodise, îl și cucerise. De cînd îl văzuse pe d. de Trailles, Rastignac înțelesese înfrîurirea pe care o au croitorii asupra vieții oamenilor tineri. Dar, vai ! Nu există drum de mijloc între aceste două extreme : un croitor este sau un vrăjmaș de moarte, sau un prieten pe care ți-l dăruiește nota de plată. Eugene întîlni în croitorul său un om care înțelesese rostul negoțului său și care se socotea o trăsură de unire între prezentul și viitorul tinerilor. De aceea Rastignac, recunoscător, îl îmbogăți

99

pe acest om printr-unul din acele cuvinte de spirit din care mai tîrziu avea să-și facă o adevărată faimă.

— Cunosce doi pantaloni făcuți de el care s-au casă- torit cu un venit de douăzeci de mii de livre, spunea Eugene.

O mie cinci sute de franci bani pe masă, și fă-ți cîte rînduri de haine poștești ! în clipa aceea bietul nostru meridional se scutură de toate îndoielile și coborî la masă cu acea înfățișare care nu poate fi definită și pe care o are orice tînăr cînd are bani. Cînd banul alunecă în buzunarul unui student, el simte crescînd în sine o coloană fantastică de care știe că se poate rezema. Calcă mai falnic ca înainte, își dă seama că pîrghia lui are un punct de sprijin te privește drept în ochi neșovăitor, se mișcă sprinten, în ajun, sfios și umil, s-ar fi lăsat lovit fără împotrivire : a doua zi ar fi în stare să lovească el un prim-ministru. în inima lui se petrec fenomene nemaipomenite : vrea tot și poate tot, dorește tot ce-i trece prin cap, e vesel, generos, plin de însuflețire. Pe scurt, pasărea odinioară fără aripi și-a regăsit semețul ci zbor. Studentul fără bani înhață un căpețel de plăcere, asemenea cîinelui care strecurîndu-se printr-o mie de primejdii fură un os, îl sfărîmă, îi sughe măduva și aleargă mai departe ; dar tînărul care țacăne în buzunărașul jiletcii cîteva fugare monede de aur, trecătoare, își degustă plăcerile, le amănunțește, își face o desfătare din aceasta, e în al nouălea cer, nu mai știe ce înseamnă cuvîntul mizerie, întreg Parisul e al lui. Vîrsta la care totul strălucește, totul scînteiază, totul arde ca o vîlvătaie ! Vîrsta voiniciei bucuroase, de care nu se folosește nimeni, nici bărbatul,

nici femeia ! Vîrsta datoriilor și a înfriguratelor temeri, care fac ca fiecare plăcere să fie de zece ori mai puternică ! Cine n-a bătut malul stîng al Senei, între strada Saint-Jacques și strada Saints-Peres, habar n-are ce este viața !

„Ah, dac-ar ști parizienele, aici ar veni să caute dragostea .” își spunea Rastignac înfulecînd perele coapte de două parale bucata care se serveau la masa doamnei Vauquer.

Tocmai atunci, un factor de la Mesageriile regale se înfățișă în sala de mîncare, după ce mai întîi își vestise sosirea prin zbirnîitul clopoțelului de deasupra porții cu

100

zăbrele, întrebă cine este domnul Eugene de Rastignac și-i întinse două săculețe și un registru, în care trebuia să iscălească de primire, în clipa aceea Rastignac se simți sub pătrunzătoarea privire a lui Vautrin ca sub arsura unei plesnituri de bici.

— Acum o să ai cu ce să-ți plătești lecțiile de scrimă și ședințele de tir, îi spuse el.

- Au sosit galioanele-l, făcu doamna Vauquer uitîndu-se la cele două săculețe.

Domnișoara Michonneau se temu să ridice privirile asupra banilor, de frică să nu i se citească lăcomia în ochi.

— Aveți o mamă tare bună, spuse doamna Couture.

— Domnul are o mamă tare bună, repetă Poiret.

— Da, mămica și-a stors toată vloga, zise Vautrin. Acum poți să-ți faci toate poftetele, să intri în lumea mare. să pescuiești fete cu zestre și să dansezi cu contese care poartă flori de piersic în păr. Dar ascultă puțin eu tinere : apucă-te de tir !

Vautrin schiță mișcarea omului care-și ochește adversarul. Rastignac voi să dea un bacșiș facton'l'n, dar ni» găsi nimic în buzunar. Vautrin se scotoci și aruncă slujbașului o bănuță.

— Acum ai credit mare, adăugă el întorcîndu-se către student.

Rastignac se văzu nevoit să-i mulțumească, deși, după acel înveninat schimb de cuvinte pe care-l avusese în ziua cînd fusese la doamna de Beauseant, nu-l mai putea suferi, în cele opt zile care urmaseră, Eugene și Vautrin nu-și mai vorbiseră, mulțumindu-se doar să se cerceteze în tăcere. Studentul se întrebese zadarnic pentru ce. De bună seamă, ideile țîșnesc în raport direct cu forța cu care sînt; concepute și lovesc fără greș acolo unde le trimite creierul, după o lege matematică asemănătoare cu aceea care dirijează proiectilul cînd iese din țeava mor-tierului. Efectele sînt felurite. Dacă sînt firi simțitoare în care ideile se înfig adînc și fac ravagii, tot așa de adevărat este că sînt și firi puternic fortificate, craniile apărute

1 Veche denumire a corăbiilor spaniole

î;rtRM- j im

de metereze de aramă, iar cînd voința altora se izbește de asemenea apărări, ea se frînge și cade la pămînt, cum cad gloanțele în fața unui zid masiv. Și, în sfîrșit, sînt firi moi și pufoase, în care ideile altora mor, ca ghiulelele care se afundă fără a exploda în pămîntul afinat al redutelor. Rastignac avea unul dintre acele capete pline de pulbere, care explodează la cea mai ușoară lovitură. Tinerețea lui era atît de clocotitoare de viață, încît era larg deschisă acestui tir de idei, acestei contagiuni de simțăminte, ale căror bizare manifestări ne izbesc fără să ne dăm seama. Vederea lui morală era tot așa de pătrunzătoare și de lucidă ca și ochii lui de linx. Fiecare dintre simțurile lui duble avea acea ciudată putere de întindere, acea flexibilitate care-i îngăduia să răzbată înainte și apoi să se întoarne încărcat cu toate senzațiile înregistrate, însușiri care ne minunează cînd le întîlnim la oamenii superiori, spadasi dibaci în a descoperi într-o clipă punctul slab al oricărei cuirase. De altfel, în luna din urmă, în sufletul lui Eugene crescuseră deopotrivă și defectele, și însușirile. Defectele i le stîrnea lumea bună, în care intrase, și în același timp împlinirea dorințelor lui, din ce în ce mai mari. Printre însușiri se număra și acea vivacitate meridională care în fața unei piedici îl împingea de-a dreptul către ea, ca s-o înlăture, și care nu îngăduie unui om de dincolo de Loara să zăbovească prea mult în vreo nesiguranță oarecare. Calitate în care nordicii văd un defect : după judecata lor, dacă prin aceasta s-a ridicat Murat, tot din aceeași pricină i s-a tras și moartea. Se cuvine să tragem deci concluzia că un meridional, care are darul de a îmbina violența nordicilor cu îndrăzneala celor de dincolo de Loara, este un om întreg și a lui va fi întreaga lume. Rastignac nu putea deci să rămînă îndelungă vreme sub focul bateriilor lui Vautrin fără a se lămuri dacă omul acesta Ji era prieten, sau dușman, în fiecare clipă i se părea că acest ciudat personaj îi ghicea pasiunile și-i citea în suflet, în vreme ce în sufletul lui Vautrin totul era așa de strașnic ferecat, încît avea parcă neclintita profunzime a unui sfînx care

1 loacliim Murat (1767-Iglî), ofițer francei, ajuns, din simplu agricultor, cumnatul lui Napoleon Bonaparte.

știe, care vede tot și nu spune nimic. Acum, când se știa cu buzunarul plin, Eugene se răzvrăti.

— Fii bun și așteaptă-mă, spuse el către Vautrin, care se ridicase să plece, după ce savurase cel din urmă strop de cafea.

— De ce ? întrebă cvadragenarul punându-și pălăria cu boruri largi și luându-și bastonul cu șis de fier, pe care adesea îl învîrtea ca pe o morișcă, gata să se lupte fără teamă cu patru tîlhari deodată.

— Am să-ți plătesc datoria, urmă Rastignac desfăcînd pe loc un săculeț, și întorcîndu-se către doamna Vauquer îi numără o sută patruzeci de franci. Socoteală dreaptă -prietenie dreaptă, îi spuse el văduvei. Sîntem chit pînă la Sfîntu Silvestru, Schimbă-mi o patacă de cinci franci.

— Socoteală dreaptă — prietenie dreaptă, repetă Poirot, cu ochii la Vautrin.

— Uite și datoria, spuse Rastignac întinzînd banii către sfînxul cu perucă.

— Parcă ți-ar fi frică să-mi fii datornic, izbucni Vautrin înfigîndu-și pătrunzătoarea privire pînă-n străfundurile sufletești ale tînărului și aruncîndu-i una din acele priviri zeflemitoare și diogenice x din pricina cărora Eugene fusese de o sută de ori pînă acum gata să se ia la harță.

— ...Mda, răspunse studentul, care se ridicase, cu cele două săculețe în mînă, ca să se urce în camera lui. Vautrin ieșea pe ușa care dădea în salon, iar Rastignac se îndrepta spre cea care ducea către scara interioară.

— Află, domnule marchiz de Rastignacorama, că ceea ce mi-ai spus adineauri nu-i tocmai politicos, răspunse Vautrin trîntind ușa dinspre salon și îndreptîndu-se către. Eugene, care-l privea cu răceală.

Luînd cu sine pe Vautrin, Rastignac închise ușa sufrageriei și amîndoi se opriră sub scara interioară, în sălița pătrată dintre culme și sala de mîncare, a cărei ușă cu tăblii de lemn dădea spre grădină, avînd deasupra un geam cu zăbrele de fier. Acolo, studentul începu vorba, de față fiind și Silvia, care fîșnise din bucătărie :

1 Cinice, caustice. De la Diogexe, filozof antic grec (413—323 î.e.n.), care disprețuia conveniențele sociale.

— Domnule Vautrin, eu nu sînt marchiz și nu mă numesc Rastignacorama.

— Au să se-ncaiere, spuse domnișoara Michonneau cu nepăsare.

- Să se-ncaiere ! repetă Poirot.

— Da de unde ?' răspunse doamna Vau"uer mîngîind grămăjoara de bani pe care o avea în față.

— Uite că se duc sub tei f strigă domnișoara Victorine, ridicîndu-se ca să poată privi în grădină.

— Și totuși, bietul tînăr avea dreptate.

- Să mergem sus, micuța mea dragă, spuse doamna Couture. Treburile astea nu ne privesc...

Doamna Couture și Victorine se ridicară, dar în ușă dădură de bucătăreasa Silvia, care le tăie drumul.

— Ce-o mai fi și asta ? întrebă ea. Domnul Vautrin i-a spus domnului Eugene : „Să ne explicăm .”" Apoi l-a luat de braț, și acum ia uități-vă cum mai umblă prin anghinarea noastră.

Tocmai atunci, Vautrin se ivi în prag.

— Măicuță Vauquer, spuse el zîmbind, să nu te sperii, vreau să-mi încerc pistoalele afară, sub tei.

— Oh, domnule, z se Victorine împreunîndu-și mîinile, de ce vreți să-l ucideți pe Eugene ?

Vautrin se trase doi pași îndărăt, uitîndu-se țintă la Victorine.

— Ia uite, altă poveste .' strigă el cu un glas batjocoritor care o făcu să roșească pe biata fată. E drăguț băiatu ăsta, nu-i așa ? Mi-ai dat o idee. Am să vă fac fericiți pe amîndoi, frumoasa mea copilă.

Doamna Couture o luă de braț pe orfana a cărei ocrotitoare era și, trăgînd-o după sine, îi spuse la ureche :

— Vai, Victorine, ești nemaipomenită astăzi

— Nu vreau să se tragă cu pistolul aici la mine, spuse doamna Vauquer. Doar n-oi fi avînd de gînd să sperii vecinii și să-mi aduci poliția-n casă, la ceasu ăsta ? !

— Haide, liniștește-te, măicuță Vauquer, răspunse Vautrin. La, la, binișor... O să ne ducem la sala de tir. Se întoarce la Rastignac, pe care-l luă prietenește de braț.

— Chiar dacă ți-aș dovedi că, la treizeci și cinci de pași depărtare, bag cinci gloanțe pe rînd într-un as de

pica, îi spuse el, tot nu ți-ai pierde curajul. Am impresia că ești nițeluș cam turbat, și, cu firea asta ești în stare să te lași ucis, ca un imbecil.

— Dai îndărăt, zise Eugene.

— Nu mă scoate din sărite ! răspunse Vautrin. Dimineața asta nu e prea rece, hai să stăm acolo, urmă el arătîndu-i scaunele vopsite în verde. Acolo nu ne poate auzi nimeni. Am să-ți vorbesc. Ești un băietan de

treabă și nu-ți vreau răul. Te iubesc, ai cuvîntul de cinste al lui Tromp... (Mii de tunete !) Ai cuvîntul de cinste al lui Vautrin. Am să-ți spun și de ce te iubesc. Pînă atunci, află că te cunosc ca și cînd ai fi copilul meu și am să-ți-o dovedesc. Pune săculețele coale, reluă Vautrin arătîndu-i masa rotundă.

Rastignac puse banii pe masă și se așeză pe un scaun, bîntuit de curiozitatea pe care i-o stîrnise în cel mai înalt grad brusca schimbare ce se săvîrșise în purtarea acestui om, care, după ce-i spusese că-l va ucide, acum i se înfățișa, ca un ocrotitor.

— Arzi de nerăbdare să afli cine sînt, cu ce m-am îndeletnicit sau cu ce mă îndeletnicesc astăzi, urmă Vautrin. Prea multe vrei să știi, micuțule ! Haide, liniș-tește-te. în privința asta, s-auzi alte lucruri ! Am trecut prin nenorociri, întîi ascultă ce-ți spun eu și după aceea ai să-mi răspunzi. Uite viața mea de pînă astăzi, în trei cuvinte. Cine sînt ? Vautrin. Ce fac ? Fac ce-mi place. Să trecem mai departe. Vrei să știi ce fel de om sînt ? Sînt bun cu cei care-mi fac bine sau cu care mă înțeleg sufletește. Acestora le îngădui orice. Pot să-mi fărîme țurloaiele cu lovituri de picior, că nu le spun nici măcar : Luați seama ! Dar, zău, sînt de o drăcească răutate cu cei care mă hărțuiesc sau pe care nu-i am la inimă. Și e bine să știi că pot ucide un om fără să-mi pese, cum nu-mi pasă de asta ! spuse Vautrin zvîrlind un scuipat printre dinți. Numai că mă străduiesc să-lucid corect, adică atunci cînd este absolută nevoie. Sînt ceea ce se cheamă un artist. Așa cum mă vezi, am citit Memoriile lui Ben-venuto Cellini1, și încă în italienește. De la omul acesta,

1 Sculptor, gravor și argintar italian, care a trăit la curtea lui Francisc I, regele Franței (1500—1571).

105

1

care era un falnic haidamac, am învățat să imit Providența, care ne ucide fără nici o noimă, și să iubesc frumosul, oriunde îl găsesc. Și la urma urmei, nu ți se pare minunată o partidă în care joci singur împotriva tuturor și ai noroc ? Am cugetat temeinic asupra alcătuirii actuale a dezordinii voastre sociale. Duelul e un joc de copii, micuțule, o neghiobie. Cînd dintre doi oameni unul trebuie să piară, trebuie să fii imbecil ca să te lași pe seama hazardului. Duelul ? Cap, sau pajură . ' Asta e tot. Eu bag cinci gloanțe într-un as de pică, unul , după altul, unul peste altul, în aceeași gaură, și încă de la treizeci și cinci de pași ! Cînd ți-a dat Dumnezeu acest mic talent, te socoti sigur c-ai să-ți dobori dușmanul. Ei bine, am tras asupra unui om de la douăzeci de pași și nu l-am nimerit. Caraghiosul nu pusese mîna în viața lui pe un pistol. Uite, spuse acest om extraordinar des-făcîndu-și jiletca și arătîndu-și pieptul păros ca o spinare de urs, dar garnisit cu o coamă roșcată, care-ți stîrnea un fel de scîrbă amestecată cu spaimă, ageamiul mi-a pîrlit blana, adăugă apăsînd degetul lui Rastignac pe o gaură pe care o avea în piept. Dar pe vremea aceea eram un copil, aveam vîrsta dumitale — douăzeci și unu de ani. Mai credeam încă în ceva, în iubirea femeii și într-o grămadă de alte prostii, care au să te zăpăcească și pe dumneata. Ne-am fi putut bate, nu-i așa ? Poate că m-ai fi ucis. Să presupunem că în clipa asta aș fi fost în mormînt. Dar dumneata unde ai fi fost ? Ar fi trebuit să speli putina, să te duci în Elveția, să papi banii babacului, care însă n-are nici o lețcaie. Am să-ți arăt limpede situația în care te afli. Dar am s-o fac cu superioritatea unui om care după ce a cercetat toate lucrurile astea a văzut că nu sînt decît două căi de urmat : ori supunerea stupidă, ori răzvrătirea. Eu nu mă supun la nimic, înțelegi ? Știi ce-ți trebuie dumitale, pe calea pe care ai pornit ? Un milion, și chiar acum. Fără asta, cu căp-șorul ăsta al nostru, s-ar putea întîmpla să ne ducem să hoinărim printre lațurile de la Saint-Cloud, ca să vedem dacă nu cumva s-o fi aflînd o ființă supremă prin partea locului. Milionul acesta am să-ți-l dau eu. Tăcu un răstimp, privindu-l pe Eugene.

106

— Ah, ah, ai început să te uiți parcă mai frumos la tătucu Vautrin. De cînd auziși cuvîntul de adineauri, ești ca o fată căreia i s-a spus „Pe diseară" și care se gătește lingîndu-se pe bot, ca mîța după ce a băut lapte. Fie ce-o fi. Sa vedem, care pe care ! Să-ți facem mai întîi socoteala, tinere. Avem acasă pe tata, pe mama, pe mătușa, două surori (optsprezece și șaptesprezece ani), doi frățiori (cincisprezece și zece ani) ; acesta e întregul echipaj, după condica de apel. Mătușa le crește pe cele două surori ale dumitale. Preotul vine acasă să-i învețe latina pe cei doi frați. Familia mănîncă mai mult terci de castane decît pîine albă, tata își cruță cît poate pantalonii, mama abia izbutește să-și facă o rochie de iarnă și una de vară, surioarele se descurcă cum pot. Știu tot; am umblat și eu prin sud. Cam așa trebuie să stea lucrurile și pe la dumneata, dacă nu ți se trimit decît o mie două sute de franci pe an, iar din moșioara dumneavoastră cît un ceaunaș l abia puteți scoate trei mii de franci. Avem o bucătăreasă și un servitor, trebuie să păstrăm decorul, tata e baron. Cît despre noi, sîntem un ambițios, ne-am aliat cu familia de Beauseant, dar umblăm pe jos ; vrem să ne îmbogățim, dar n-avem nici un ban ; mîncăm mizerabilele tocane ale doamnei Vauquer, dar ne plac strălucitele mese care se dau în foburgul Saint-Germain ; dormim într-un pat prăpădit, dar vrem să avem un

palat ! N-am să te dojenesc pentru ceea ce vrei să ai. Nu oricine se naște ambițios, sufletele ! In-treabă-le pe femei ce fel de oameni caută, și îți vor răspunde că pe cei ambițioși. Ambicioșii au șalele mai puternice, sîngele — mai bogat în fier, inima — mai caldă decît ceilalți oameni. Și femeia se simte așa de fericită și așa de frumoasă în clipele în care e tare, încît dintre toți oamenii îl alege pe cel care are o forță uriașă, înfruntînd chiar primejdia de-a fi zdrobită de el. Am făcut acest inventar al năzuințelor dumitale ca să-ți pot pune probleme. Problema aceasta iat-o. Ni-e o foame de lup ; avem niște colțșori tare ascuțiți ; cum facem ca să avem ce băga în oală ? Mai întîi avem să mîncăm

! Ioc de cuvinte intraductibil : terre=pămînt, tsrrine=bărdacă, ceaun da pămînt.

Codul, ceea ce nu-i tocmai plăcut si nici nu duce la nimic ; dar așa trebuie. Fie. O să ne facem avocat ca să ajungem președinte de curte cu juri și să vîrîm în pușcărie pe niște bieți pîrliți care prețuiesc mai mult decît noi, punîndu-le pe umăr inițialele T. F.1 și dovedind astfel celor bogați că pot să doarmă în deplină liniște. Nu-i o treabă tocmai nostimă, și apoi, ține mult. Întîi, doi ani de așteptare la Paris, doi ani în care ne uităm cu jînd la toate zaharicalele după care ne lasă gura apă. E obositor să poștești neconținut și să nu te sature niciodată. Dacă ai fi un gălbejit și dacă ai avea fire de moluscă, n-ai avea de ce să te temi ; dar sîngele nostru e fierbinte ca al leului și avem o asemenea poftă, încît din pricina ei am fi în stare să facem douăzeci de nerozii pe zi. Așadar, supliciul acesta, cel mai cumplit din cîte vedem în infernul bunului Dumnezeu, te va doborî. Să spunem că vei fi cuminte, că vei bea lapte și vei face elegii ; în cazul acesta, inimos cum ești după un lung șir de necazuri și de lipsuri, care chiar și pe un cîine l-ar face să turbeze, va trebui să începi ca substitut al unui caraghios oarecare, în cine știe ce fundătură de provincie, unde stă-pînirea îți va arunca o leafă de o mie de franci pe an cum arunci o strachină de fiertură unui zăvod de măcelărie. Latră după toți hoții, pledează pentru bogătani, mîna la ghilotină oameni de inimă. ' Omu dumneavoastră f Dacă n-ai neamuri la Ierusalim, putrezești într-un tribunal de provincie. Tocmai bine pe la treizeci de ani ai să ajungi judecător cu o mie două sute de franci pe an, dacă între timp nu-ți vei fi aruncat roba la gunoi. Pe la patruzeci de ani ai să te însori cu vreo fată de morar, cu un venit de — hai să zicem — șase mii de livre pe an. Mulțumesc. ' Dacă ai avea proptele ai ajunge procuror la treizeci de ani cu leafă de o mie de taleri și ai lua de nevastă pe fata primarului. Dacă mai faci și cîteva mărunte acte de lichelim politic, cum ar fi de pildă sa citești pe un buletin Villele în loc de Manuel2 (nume care l Travail forcé — muncă silnică.

l Joseph, conte de Villele, era sub Restaurație șeful ultraregalistilor ; Jacques-Antoine Manuel era deputat liberal, opoziționist. A citi deci pe UD buletin Villele în loc de Manuel înseamnă a favoriza extrema dreapta.

108

rimează și, deci, nu-ți pricinuiesc frămîntări de conștiință), ajungi procuror general la patruzeci de ani și poți pune mîna pe un mandat de deputat. Trebuie să mai ții seama, dragă băiete, că în acest răstimp ne-am cam ferfenițit mica noastră conștiință, că vreme de douăzeci de ani am trecut prin atîtea necazuri, prin atîtea tainice suferințe și că surioarele noastre au rămas fete bătrîne. Pe deasupra, am onoarea să-ți atrag luarea-aminte că în toată Franța nu sînt decît douăzeci de procurori generali și că sînteți vreo douăzeci de mii de aspiranți la acest grad, printre care se afla destui caraghioși care ar fi în stare să-și vîndă familia ca să salte cu o treaptă mai sus. Dacă ți-e silă de meseria asta, hai să căutăm alta. Baronul de Rastignac vrea poate să intre în avocatură ? Frumușică socoteală ! O să te chinuiești vreo zece ani, o să cheltuiești în fiecare lună o mie de franci, o să-ți faci o bibliotecă, un cabinet de notariat, o să umbli prin lumea bună, o să te ploconești în fața celor de la care poți ciupi un proces, o să gonești prin tot Palatul de Justiție pînă ți-o ieși limba de-un cot. Dacă din meseria asta te-ai putea pricopsi, n-aș zice nu. Dar găsește-mi, rogu-te, în tot Parisul cinci avocați care la vîrsta de cincizeci de ani să cîștige cincizeci de mii de franci pe an ! Haida-de. ' Mai degrabă m-aș face tîlhar la drumul mare decît să-mi terfelesc sufletul în felul acesta. Și apoi, de unde să luăm banii ? Chestia nu-i tocmai veselă. Ar mai fi o cale : o femeie cu zestre. Vrei să te însori ? Asta înseamnă să-ți agăți o piatră de gît. Și pe urmă, dacă te însori pentru bani, ce mai rămîne din onoarea, din noblețea noastră ? Mai bine ridică-te dintru început împotriva orînduirilor omenești. N-ar fi nimic să te tîrăști ca un șarpe dinaintea unei femei, să-i lingi picioarele maică-si, să te bălăcești în josnicie mai rău decît o scroafă, îh ! N-ar fi nimic, dacă cel puțin ai izbuti să fii fericit. Dar lîngă o femeie pe care o vei lua în condițiile acestea vei avea soarta nenorocită a pietrelor de canal, peste care trec toate murdăriile. Mai bine să te războiești cu bărbații decît cu nevasta. Ai ajuns la răscrucea vieții, tinere. Alege-ți calea. Ai și ales-o : ai fost la verișoara noastră, doamna de Beauseant, și acolo ai adulmecat luxul. Ai fost la doamna de Restaud, fata lui moș Goriot, și ai

adulmecat pariziana. In ziua aceea, cînd te-ai întors, îți erau scrise în frunte cuvintele pe care le-am citit din-tr-o dată : Cît mai sus I cît mai sus, cu orice preț. Bravo, mi-am spus, Ștrengarul ăsta-mi place. Ai avut nevoie de bani. De unde să-i iei ? Ai stors la sînge pe surioarele dumitale. Mai toți frații ciupest cît pot de la surioarele lor. Cei o mie cinci sute de franci ai dumitale, smulși, Dumnezeu știe cum, dintr-un ținut în care găsești mai degrabă castane decît bani, au să se ducă unul după altul, ca soldații cînd pornesc după furțișaguri prin livezile oamenilor. Și după asta ce-ai să faci ? Ai să muncești ? Munca, așa cum o înțelegi dumneata în clipa de față, abia poate aduce la bătrînețe un apartament în casa măicuței Vauquer unui flăcău de vîrtoșia lui Poiret. Cincizeci de mii de tineri care se află, toți, în situația dumitale își propun să rezolve problema unei grabnice îmbogățiri. Dumneata ești unul dintre acești cincizeci de mii. Gîn-dește-te ce străduințe va trebui să depui și cît de înverșunată va fi lupta. Vă veți mîncă unii pe alții, ca păianjenii închiși într-o oală, din pricină că nu se găsesc cincizeci de mii de slujbe bune. Știi cum își croiesc oamenii drum aici la Paris ? Ori prin strălucirea geniului, ori prin iscusința corupției, în această mulțime de oameni, trebuie să răzbați ca o ghiulea de tun sau să te strecorei pe sub ascuns, ca și ciuma. Cîntea nu slujește la nimic. Oamenii se pleacă sub puterea geniului, îl urăsc, încearcă să-l defaime, pentru că geniul ia ce i se cuvine și nu împarte cu nimeni ; dacă însă stăruie, oamenii se pleacă în fața lui ; pe scurt, îl adoră în genunchi dacă n-au putut să-l îngroape în noroi. Dar talentele sînt rare ; .corupția este în floare. Corupția este astfel arma mediocrității, care se revarsă din belșug, și pretutindeni îi vei simți ascuțișul. Vei vedea femeii ai căror bărbați au o leață de șase mii de franci pe an și care cheltuiesc numai pentru îmbrăcăminte peste zece mii de franci. Vei vedea slujbași cu o mie două sute de franci pe an cumpărînd pă-mînt. Vei vedea femeii prostituîndu-se ca să poată ieși la plimbare în trăsura feciorului unui pair al Franței V care 1 Membru al Camerei aristocraților, numită la Ckambre des pairs, care a funcționat în Franța de la 1814 pînă la 1848.

IIP

are dreptul să gonească la cursele de la Longchamps pe alea din mijloc. L-ai văzut pe acest biet nătărău, moș Goriot, silit să plătească polița girată de fie-sa, al cărei bărbat are un venit anual de cincizeci de mii de franci. Te desfid să faci doi pași în Paris fără să dai de cele mai infernale uneltiri. Aș fi în stare să-mi pun capul, contra unui firicel de salată din stratul acesta, că vei intra în cel mai cumplit viespar cu cea dintîi femeie care îți va plăcea, chiar dacă va fi bogată, frumoasă și tînără. Toate sînt în conflict cu legea, toate sînt în război cu bărbații lor, în toate privințele. N-aș mai isprăvi niciodată dacă aș sta să-ți lămuresc toate tîrgurile care se fac pentru amanți, pentru rochii, pentru copii, pentru cheltuiala casei sau pentru vanitate, rareori, din virtute, crede-mă. De aceea omul cîstit este inamicul tuturor. Dar ce socoti că este un om cîstit ? La Paris, om cîstit este cel care tace și refuză să ia parte la împărțea generală. Nu-ți vorbesc de acei bieți sclavi care pretutindeni fac toată treaba fără să fie niciodată răsplătiți pentru munca lor și pe care ei îi numesc frăția jerpeliților lui Dumnezeu. Fără îndoială, în lumea lor virtutea înflorește în toată minunata ei prostie, dar tot acolo s-a așezat și mizeria. Văd de pe acum schima pe care ar face-o acești oameni de ispravă dacă Dumnezeu ne-ar face proasta glumă de a lipsi de la judecata de apoi. Așadar, dacă vrei să te îmbogățești degrabă, trebuie ori să fii bogat dinainte, ori să te arăți ca atare. Ca să te înavuțești trebuie să dai lovituri mari ; altminteri, joci cu țîrîta — și atunci, să fii sănătos, tinere ! Dacă în cele o sută de profesii pe care le poți face se întîmplă ca zece oameni să ajungă repede la țîntă, lumea spune că sînt hoți. Nu-ți rămîne decît să tragi concluzia. Ți-am înfățișat viața așa cum este. Nu e mai frumoasă decît o cuhne, duhnește la fel și nu poți găti mîncare fără să te murdărești pe mîini. Învață doar să ieși cu fața curată. La asta se reduce toată morala vremii noastre. Dacă îți vorbesc așa despre lume, este pentru că ea însăși mi-a dat acest drept : o cunosc. Socoti, poate, că o învinuiesc ? Nicidecum. Totdeauna a fost așa. Moraliștii n-au s-o poată schimba niciodată. Omul este o ființă imperfectă. Uneori însă este mai mult sau mai puțin ipocrit. Atunci nerozii spun despre el că

111

este sau că nu este cîstit. Nu învinuiesc pe bogătași și nu apăr poporul : omul de sus, omul de jos, omul de mijloc — toți sînt la fel. În toată această cireada de boi găsești dintr-un milion de exemplare zece viteji care se ridică deasupra tuturor lucrurilor și chiar deasupra legilor. Printre ei mă număr și eu. Dacă ești un om cu adevărat superior, du-te drept la țîntă și cu fruntea sus. Dar va trebui să te lupți cu pizma, cu defăimarea, cu mediocritatea, cu întreaga lume. Napoleon a dat peste un ministru de război pe care-l chema Aubry1 și care era cit p-aci să-l trimită în surghiun. Pipăie-te pe toate părțile. Cercetează-te dacă ești în stare să te scoli în fie-. care zi mai dîr decît în ajun. În această situație, am să-ți fac o propunere pe care nimeni n-ar respinge-o. Ascultă cu luare-aminte. Eu, vezi dumneata, am o idee. Ideea mea este să duc o viață patriarhală pe un vast domeniu, de vreo sută de mii de pogoane, undeva în Statele Unite,

prin sud. Vreau să mă fac plantator, să am sclavi, să câștig câteva bune milioane, vînzînd boi, tutun, lemne, să trăiesc ca un împărat, făcîndu-mi toate poftele și ducînd un trai pe care nici nu-l poți concepe aici, unde oamenii stau înfundați în vizuinile astea de ipsos. Eu sînt un mare poet. Dar poeziile mele nu le scriu ; ele devin fapte și simțiri, în clipa de față am cincizeci de mii de franci, cu care n-aș putea să cumpăr decît patruzeci de negri, îmi trebuie două sute de mii ca să am două sute de negri și să-mi pot împlini dorința de-a trăi patriarhal. Negrii aceștia, vezi dumneata, sînt ca niște copii care-ți vin de-a gata : faci cu ei ce poțezi, fără ca un procuror cîrcotaș să-ți ceară socoteală. Cu acest capital negru voi avea în zece ani trei sau patru milioane. Dacă izbutesc, nimeni nu mă va întreba „Cine ești ?” Voi fi domnul Patru Milioane, cetățean al Statelor Unite. Voi avea cincizeci de ani, nu voi fi încă hodorogit și-mi voi petrece zilele așa cum mi-o trăsni prin cap. În două cuvinte, dacă îți dau o zestre de un milion îmi dai două sute de mii de franci ? Un comision de douăzeci la

1 E vorba probabil de Francois Aubry (1750—1802), fost membru în Comitetul salvării publice, care a avut înaintea funcții militare și care a- sfîrșit ca. deportat la Cayenne.

112

sută, ha ? E prea mult? Ai să câștigi dragostea femeiuștii dumitale. După nuntă, vreme de cincisprezece zile te vei arăta tulburat, chinuit de remușcări, mîhnit. Apoi, într-o noapte, după oarecare nazuri, între două îmbrățișări, spunîndu-i „dragostea mea !”, îi vei mărturisii că ai niște datorii care se ridică la două sute de mii de franci. Comedia asta o joacă în fiecare zi tinerii cei mai distinși. O femeie tînără are totdeauna punga deschisă pentru cel care i-a cucerit inima. Crezi că din treaba asta ai să rămîi păgubit ? Nu. Vei găsi mijlocul să recîștigi cei două sute de mii de franci într-o afacere oarecare. Cu banii și cu inteligența dumitale, ai să aduni averea pe care o vei dori. Ergo !, după un răstimp de șase luni veți fi fericiți și dumneata, și femeia vrednică de iubirea dumitale, și tătucul Vautrin, fără să mai vorbim de fericirea, familiei dumitale, care iarna își suflă-n pumni, pentru că n-au cu ce face focul în sobă. Nu te mira nici de ceea ce-ți propun, nici de ceea ce-ți cer ! Din șaizeci de căsătorii strălucite care se fac la Paris, patruzeci și șapte dau loc la tîrguri de felul acesta. Camera notarilor a silit pe domnul...

— Și ce trebuie să fac ? întrebă cu lăcomie Eugene.

— Aproape nimic, răspunse Vautrin neputîndu-și stă-pîni o tresărire de bucurie, asemenea strigătului înăbușit al pescarului în clipa cînd simte că peștele s-a prins în cîrligul undiței. Ascultă-mă cu luare-aminte ! Inima unei biete fete nenorocite și sărace este ca un burete lacom să se îmbibe de iubire, ca un burete uscat care se umflă de îndată ce simte un strop de simțire. A face curte unei fete care trăiește în singurătate, deznădejde și sărăcie și care nici nu bănuiește ce noroc o așteaptă, drace ! asta înseamnă să ai chintă și paisprezece la mîină, înseamnă să știi dinainte numerele cîștigătoare la loterie, înseamnă să joci la Bursă cunoscînd știrile care au să vină. Clădești pe piloni solizi o căsătorie indestructibilă. După aceea, oricîte milioane i-ar veni acestei fete, ea ți le va-pune pe toate la picioare, ca pe niște pietricele. „la-le, iubitul meu ! la-le, Adolf ! la-le, Alfred ! la-le, Eugene !”

1 Cuvînt latinesc — așadar, prin urmare.

va spune fata, dacă Adolf, Alfred sau Eugene a avut înțelepciunea să se sacrifice pentru ea. Prin sacrificiu înțeleg să-ți vinzi o haină veche ca să mergeți împreună la restaurantul „Cadran bleu” și să mîncăți pateuri cu ciuperci, iar de acolo să vă duceți seara la teatrul Am-bigu-Comique. Sau să-ți pui ceasornicul amanet la muntele de pietate ca să-i cumperi un șal. Nu vorbesc de mîzgălelile amoroase și nici de mofturile la care țin atîta femeile, ca de pildă cînd ești departe de ele să arunci pe scrisoarea de dragoste câteva picături de apă în chip de lacrimi : am impresia că dumneata cunoști foarte bine graiul inimii. Parisul, vezi dumneata, este ca o pădure din Lumea Nouă, în care se agită douăzeci de triburi sălbatice — illinoi și huroni — trăind din produsul pe care îl dau diferitele clase sociale ; iar dumneata ești un vîntător de milioane. Ca să pui mîna pe ele te folosești de capcane, de țivlitori, de momeli. Unii vînează zestre, alții — mezaturi. Există mai multe feluri de a vîna. Unii pescuiesc conștiințe, ceilalți își vînd clienții, legați cobză. Cel care se întoarce cu tolba plină este salutat, sărbătorit, primit în societatea bună. Să fim drepiți cu acest pămînt atît de primitor ; aici ai de-a face cu cel mai îngăduitor oraș din lume. În vreme ce mîndrele aristocrații din toate capitalele Europei resping din rîndurile lor pe un milionar infam. Parisul îl primește cu brațele deschise, aleargă la serbările lui, sade la masa lui și ciocnește cu infamia lui.

— Dar unde să găsesc o asemenea fată ? întrebă JEugene.

— E de pe acum a dumitale, o ai în față !

— Domnișoara Victorine ?

— Chiar ea .’

— în ce fel ?

— S-a. și îndrăgostit de dumneata micuța dumitale baroană de Rastignac !

— Dar n-are un ban, urmă Eugene cuprins de mirare.

— Ah, iată-ne în sfârșit aici încă două cuvinte, zise Vautrin, și vom fi pe deplin lămuriți. Taica Taillefer

114

este un bătrîn ticălos care, pare-se, și-a ucis un prieten în timpul Revoluției. E unul dintre îndrăzneții care-mi plac mie, pentru gîndirea lor independentă. E bancher, principal asociat în firma „Frederic Taillefer et Comp.". Are un singur fiu, căruia vrea să-i lase tot ce are, păgubind astfel pe Victorine. Nedreptățile de felul acesta nu-mi plac. Eu semăn cu Don Quijote : apăr pe cel slab împotriva celui tare. Dacă prin voința Celui-de-sus Taillefer ar rămîne fără acest fiu, el și-ar relua fata, pentru că vrea să aibă un moștenitor oarecare — prostie care este în firea oamenilor — căci nu mai poate avea copii de-aici încolo, după cum știu prea bine. Cu blîndețea și drăgălășenia ei, Victorine va izbuti îndată să-l atragă pe tată-său, iar după aceea îl va face să se-nvîrtă ca un titirez, sub biciul iubirii ! Pe de altă parte, ea va fi prea simțitoare la dragostea dumitale ca să te poată uita, așa că o vei lua de nevastă. Cît despre mine, iau asupra-mi rolul proniei cerești și-l voi face pe Dumnezeu să voiască. Am un prieten căruia m-am devotat, un colonel din armata Loarei, care acum face parte din garda regală. Ascul-tîndu-mi sfaturile, s-a făcut ultraregalist : nu face parte dintre imbecilii care țin la opiniile lor. Dacă ar fi să-ți mai dau vreo povață, înțerașule, ți-aș da-o pe aceasta : nu cumva să-ți prețuiești opiniile mai mult decît vorbele. Cînd ți le-o cere cineva, vinde-le pe loc. Cine se laudă că nu și-a schimbat niciodată părerea își ia sarcina de a umbla toată viața în linie dreaptă și este un nerod care crede în infailibilitate. Nu există principii, există numai evenimente ; nu există legi, există numai împrejurări : omul superior merge laolaltă cu evenimentele și împrejurările, ca să le poată cîrmui. Dacă ar exista principii și legi fixe, popoarele nu le-ar schimba cum schimbăm'noi cămășile. Individul nu este obligat să fie mai înțelept decît întreaga nație. Omul care a adus Franței cele mai puține servicii este un fetiș venerat, pentru că toată viața a mers cu cei de stînga și e bun cel mult de pus la Con-

8

115

1

servator<sup>1</sup>, între mașini, cu eticheta La Fayette -. în același timp, prințul, asupra căruia fiecare își aruncă piatra și care disprețuiește îndeajuns omenirea ca să-i scuie în față toate jurămintele pe care ea i le cere, a împiedicat împărțirea Franței la Congresul de la Viena<sup>3</sup> : îi datorăm lauri, dar îl acoperim cu noroi. Treburile astea le cunosc prea bine .' Cunosc tainele afitor oameni ! De ajuns. Voi rămîne și eu neclintit în opinia mea numai în ziua cînd voi găsi trei capete care să gîndească la fel în privința aplicării unui principiu, dar pînă atunci pot să aștept mult și bine .' Nu poți găsi nici chiar în tribunale trei judecători care să aibă aceeași părere asupra unui articol de lege. Dar să mă întorc la omul meu. Ar fi în stare să-i răstignească a doua oară pe Isus, dacă i-aș spune s-o facă. Cînd tătucul Vautrin îi va sufla o singură vorbă, îndată va căuta pricină acelui caraghios care nu-i trimite soră-si nici măcar un franc și...

Vautrin se ridică, se așează în poziție de apărare și, schițînd mișcarea unui maestru de scrimă care atacă, adăugă :

— ...și la cimitir cu el .'

— Ce grozăvie ! strigă Eugene. Ai glumit ; nu-i așa, domnule Vautrin ?

— La-la-la, liniștește-te, urmă Vautrin. Nu fi copil. Sau, dacă asta te poate înveseli, mînie-te, înfurie-te .' Spune-mi că sînt un nemernic, un scelerat, un ticălos, un bandit, dar să nu-mi spui nici' escroc, nici spion .' Haide, trage-ți salva de ocări. Te iert, e așa de firesc la vîrsta dumitale .' Am fost și eu ca dumneata. Numai

<sup>1</sup> Conservatorul de arte și meserii, întemeiat la Paris în 1794 pentru învățămîntul artelor și științelor aplicate.

— — — r----- -, n.iga, urtl

Inoperant, De aceea Vautrin îl trece printre obiectele de la Conservatorul (școala) de arte și meserii,

<sup>3</sup> Aluzie la Talleyrand, prinț de Benevent, ministru al afacerilor externe sub Directorat, Consulat și Imperiu. Raliindu-se la Restaurația Burbonilor, a jucat un rol important în Congresul de la Viena din 1814,

116

că e nevoie și de chibzuință. Va veni o zi cînd vel săvîrși fapte și mai rele. Te vei duce să faci curte unei femei și vei primi bani de la ea. Te-ai gîndit la asta ? întrebă Vautrin. Pentru că, altfel, cum ai să izbutești în viață dacă nu-ți vei vinde dragostea ? Virtutea, dragul meu student, nu poate fi împărțită în felii. Virtutea este sau nu este. Ni se spune să ne căim de greșelile noastre. Frumușică treabă : te speli de o

crimă printr-un act de căină ! Seducînd o femeie ca să ajungi pe cutare treaptă a scării sociale, vîrînd zîzanie între copiii, unei familii, în sfîrșit, săvîrșind toate ticăloșiile care se practică — în taină sau altfel — pentru a-ți împlini o plăcere ori un interes personal, socoti, poate, că acestea sînt acte de credință, de speranță și de caritate ? De ce se dau două luni de închisoare unui dandi care într-o noapte șterpelește jumătate din averea unui copil și de ce ocna unui biet pîrlit care fură o hîrtie de o mie de franci, cu circumstanțe agravante ? Astea-s legile dumneavoastră. Nu există în ele un singur articol care să nu fie de-a dreptul absurd. Un om cu mînuși și cu vorba meșteșugită săvîrșește asasinate în care sîngele nu se varsă, ci se dăruiește ; un asasin deschide o ușă cu un șperaclu : două isprăvi de noapte ! între ceea ce-ți propun eu și ceea ce-ai să faci dumneata singur într-o zi, nu lipsește decît sîngele. Crezi că există un lucru necleintit în lumea asta ! Disprețuiește deci oamenii și caută ochiurile prin care poți să ieși din rețeaua Codului. Taina marilor averi, a căror obîrșie nu se cunoaște, este o crimă care a fost uitată, pentru că a fost săvîrșită după toate regulile artei.

să mă prezinte nevestei mareșalului.

Eugene se gîdea cu o lăuntrică bucurie că de data aceasta se va înfățișa la vicontesă bine îmbrăcat, așa cum va fi totdeauna de aci încolo. Ceea ce moraliștii numesc abisurile inimii omenеști sînt numai înșelătoarele gînduri, nestăpînitele tresăriri ale interesului personal. Toate acele peripeții care prilejuiesc atîta vorbărie, toate acele repezi schimbări sînt numai chibzuințe care au un singur scop : să ne bucurăm cît mai mult de viață. Văzîndu-se îmbrăcat, bine înmănușat, bine încălțat, Rastignac uită virtuoasa lui hotărîre. Cînd trece de partea nedreptății, tinerețea nu are curajul să se uite în oglinda conștiinței, pe cînd maturitatea se privește cu toată luarea-aminte : în asta e toată deosebirea dintre cele două faze ale vieții. De cîteva zile, cei doi vecini, Eugene și moș Goriot, legaseră bună prietenie. Această tainică amicitie a lor pornea din aceleași pricini sufletești din care izvorîse nepotrivirea de simțăminte dintre

119

Vautrin și student. Dacă un filozof îndrăzneț ar vrea să cerceteze efectele simțirilor noastre asupra lumii fizice, el ar găsi fără îndoială nenumărate dovezi ale materialității lor în raporturile pe care le creează între noi și animale. Nici un fizionomist nu poate ghici un caracter cu repeziciunea cu care orice cîine își dă seama dacă un necunoscut îl iubește sau nu. Împreunarea atomilor, expresie care a ajuns un fel de zicală de care se slujește oricine, constituie unul din acele fapte ce ră-mîn în vorbirea popoarelor ca să dezmință năîngiile filozofice de care se ocupă cei cărora le place să cearnă rămășițele cuvintelor primitive. Deodată, te simți iubit. 'Simțămîntul acesta răzbate prin spații și se întipărește în toate lucrurile. O scrisoare este un suflet ; este un . atît de credincios ecou al vocii care vorbește, încît firile gingașe o socot una dintre cele mai de preț comori ale iubirii. Prin sentimentele lui necugetate, moș Goriot se ridicase pînă la acel sublim la care se înalță neamul cîinilor, așa încît el adulmecase mila plină de înțelegere, bunătatea plină de prețuire și tinereasca simpatie pe care studentul i le purta în adîncul sufletului său. . Această prietenie, care abia se înfiripa, nu dăduse totuși loc la nici o mărturisire. Dacă Eugene își arătase dorința de a o vedea pe doamna de Nucingen, nu o făcuse cu gîndul că bătrînul l-ar fi putut introduce în casa ei, ci numai cu nădejdea că vreo indiscreție de-a lui i-ar putea fi de folos. Iar moș Goriot nu-i vorbise despre fetele lui mai mult decît ceea ce-și îngăduise să spună de față cu toți ceilalți în ziua cînd ele veniseră să-l vadă la pensiune.

— Dragă domnule, îi spusese bătrînul a doua zi, cum ai putut să crezi că doamna de Restaud s-ar fi supărat pe dumneata pentru că ai rostit numele meu ? Amîn-două fetele mă iubesc mult. Sînt un tată fericit. Numai că cei doi gineri s-au purtat rău cu mine. N-am vrut să le fac pe cele două ființe, care-mi sînt atît de scumpe, să sufere din pricina neînțelegerilor mele cu bărbații lor și am preferat să le văd în ascuns. Această taină îmi dă nenumărate bucurii, pe care ceilalți părinți, cei care pot să-și vadă fetele oricînd doresc nu le vor înțelege niciodată. Eu nu-mi pot vedea fetele, înțe-

120

legi ? Și atunci cînd vremea e frumoasă, mă duc la Champs-Elysees, după ce mai întîi întreb pe cele două cameriste dacă fetele ies în ziua aceea la plimbare. Le aștept în marginea aleii ; cînd văd trăsurile apropiindu-se, îmi bate inima ; le admir în toaletele lor ; iar ele îmi aruncă în treacăt un surîs, care îmi învăluie în aur întreaga priveliște, ca și cînd s-ar fi revărsat asupra-i razele unui soare minunat. Și pentru- că ele trebuie să se întoarcă, rămîn pe loc. Le mai văd o dată l Aerul le-a priit, au obrajii trandafirii. Aud în preajmă un glas : „Ce frumoasă femeie !" și asta îmi umple inima de bucurie. Nu este sînge din sîngele meu ? Iubesc pînă și caii care le poartă și aș vrea să fiu cățelușul care stă pe genunchii lor. Plăcerile lor sînt toată viața mea. Fiecare iubește în felul lui. Iubirea mea nu supără pe nimeni. Atunci, de ce nu-mi dau pace oamenii ? în felul meu, sînt fericit. Calc vreo lege dacă mă duc să-mi văd fetele seara, cînd pleacă de-acasă ca să se ducă la bal ? Și cît sufăr dacă ajung prea tîrziu și mi se spune : „Doamna a plecat" ! O dată, ca s-o văd pe Nasie, am așteptat pînă la ceasul trei dinspre ziuă, pentru că n-o văzusem de două zile. Era cît pe ce să mor de bucurie ! Dacă ți se întîmplă să vorbești despre mine, să nu spui, rogu-te, decît un singur lucru : cît de bune sînt fetele cu mine. Vor să mă copleșească cu tot felul de daruri, dar mă împotrivesc, spunîndu-le : „Țineți-vă banii ! Ce vreți să fac eu cu lucrurile astea ? Mie nu-mi trebuie nimic." într-adevăr, dragă domnule, ce sînt eu ? Un cadavru fără nici o însemnătate, al cărui suflet este pretutindeni unde se află fetele mele. După ce vei vedea pe doamna de Nucingen, ai să-mi spui care dintre ele ți se pare mai frumoasă, zise bătrînul după un răstimp de tăcere, văzînd că Eugene se pregătea să plece la Tuileries, ca să facă o plimbare pînă la ceasul cînd putea să se înfățișeze la doamna de Beauseant.

Această plimbare îi fu fatală. Cîteva femei se uitară îndelung la el. Era așa de frumos, așa de tînăr și de o eleganță atît de aleasă ! Văzîndu-se privit aproape cu admirație, nu se gîndi de fel la surorile și la mătușa

lui, cărora le luase cel din urmă ban, nici

121

1

la tot ceea ce, cu o clipă mai înainte, respinsese cu atîta silă în numele virtuții. Trecuse în zbor deasupra lui demonul care atît de ușor poate fi luat drept înger, acel Satan cu aripile scîldate în atîtea culori, care seamănă rubine, care își aruncă săgețile de aur pe frontoanele palatelor, care îmbujorează obrajii femeilor și îmbracă într-o neroadă strălucire tronurile, atît de simple la obîrșia lor. Îl auzise glăsuind pe zeul acelei sforăitoare vanități, a cărei hîrîială ni se pare simbolul puterii. Cuvîntul lui Vautrin, oricît de cinic ar fi fost, se înfipsea în inima lui cum se întipărește în amintirea unei fecioare mîrșavul chip al bătrînei negu-țătoare de vechituri, care i-a spus : „Ai putea să ai valuri de aur și de iubire .” După ce se plimbă agale, către ceasul cinci, Eugene se duse la doamna de Beauseant, unde primi una din acele cumplite lovituri împotriva cărora sufletele tinere nu pot lupta. Pînă atunci, vicon-tesa se arătase față de el plină de acea politicoasă blîndețe, de acea dulce grație pe care o dă educația aristocratică și care nu este desăvîrșită decît dacă izvorăște din inimă.

De data aceasta, cînd intră, doamna de Beauseant avu o mișcare iute și-i spuse scurt : . — Domnule de Rastignac, mi-e cu neputință să te primesc, cel puțin în clipa aceasta ! N am vreme... Pentru un observator — și Rastignac dobîndise în scurtă vreme această însușire — fraza, mișcarea, privirea, mlădierea vocii răsfrîngeau firea și deprinderile castei. Sub mînușa de catifea, el văzu mîna de fier; sub bunele maniere — egoismul și adevărata personalitate ; sub lustrul de deasupra — lemnul crud. Auzi și el în sfîrșit acel Noi, Rege e, care, pornind de sub penajele tronului, se sfîrșește sub creasta coifului celui din urmă gentilom, întemeindu-se pe cuvîntul ei, Eugene se încrezuse cu prea mare ușurință în noblețea femeii. Ca toți nenorociții, el semnase cu bună-credință minunatul pact care îl leagă pe binefăcător de cel îndatorat și al cărui prim articol consacră o desăvîrșită egalitate între sufletele cu adevărat mari. Binefacerea care unește două ființe în una singură este o pasiune cerească tot așa de neînțeleasă, tot așa de rară ca și adevărata

122

iubire. Și una, și cealaltă izvorăsc din nebuna dărnicie a sufletelor alese. Vrînd cu orice preț să ajungă la balul ducesei de Carigliano, Rastignac înghiți această dezlănțuire de mînie.

— Doamnă, spuse el cu glasul tulburat, n-aș fi venit să vă stînjenesc dacă n-ar fi vorba de un lucru însemnat. Fiți atît de bună și îngăduiți-mi să vă văd mai tîrziu. Voi aștepta.

— Bine, vino să iei masa cu mine, răspunse ea, oarecum stingherită de asprimea cu care-i vorbise ; pentru că într-adevăr era tot așa de bună pe cît era de distinsă.

Deși mișcat de această neașteptată schimbare, Eugene, plecînd de la doamna de Beauseant, își spunea : „Tîrăște-te, rabdă tot. Cum vor fi oare celelalte, dacă antr-o clipită cea mai bună dintre femei șterge toate făgăduielile de prietenie pe care ți le-a făcut și te aruncă deoparte, ca pe-un pantof vechi ? Așadar, fiecare pentru sine ? E drept, casa ei nu este o dugheană și e vina nea că am nevoie de sprijinul ei. Trebuie — cum spune autrin — să te faci ghiulea de tun.”

Dar aceste amare reflecții se împrăstiară cînd Eugene e gîndi la plăcerea pe care spera s-o aibă luînd masa a vicontesă. Astfel, printr-un fel de fatalitate, cele mai mărunte întîmplări din viața lui se uneau ca să-l îm-ijnă pe calea pe care, după cum îi spusese cumplitul finx al casei Vauquer, va trebui — ca pe un cîmp de ? ătaie — să ucidă ca să nu fie ucis și să înșele ca ă nu fie înșelat. Va trebui să-și lase la barieră con-tiința, sufletul, să-și pună o mască, să-și bată joc de oameni fără nici o milă și, ca în vechea Lacedemonă, ă înșface norocul pe furiș, ca să fie vrednic a purta coroana. Cînd se întoarse la vicontesă, Rastignac o găsi de o fermecătoare bunătate, așa cum se arătase totdeauna față de el. Trecură împreună în sufragerie unde o aștepta vicontele și unde strălucea acel lux care însoțea mesele și care în timpul Restaurației a fost ridicat, după cum se știe, la cel mai înalt grad. Ca mai toți oamenii blazați, domnul de Beauseant nu mai avea nici o altă plăcere decît cea pe care i-o dădea o masă aleasă, în privința mîncării bune, făcea parte din școala lui Ludovic al XVIII-lea și a ducelui D'Escars. Masa

123

vicontelui oferea deci un lux îndoit : al mîncării șf, al serviciului. Eugene, care mîncea pentru întîia oară într-o casă în care mărirea socială este ereditară, nu avusese pînă atunci prilejul să vadă o asemenea priveliște. Pe atunci moda suprimase supeurile, cu care se sfîrșeau balurile odinioară, pe vremea Imperiului, și la care ofițerii trebuiau să-și refacă puterile, în vederea bătăliilor ce-i așteptau atît în țară, cît și peste hotare. Iar Eugene nu luase parte pînă atunci decît la baluri. Dar siguranța de sine, prin care mai tîrziu avea să se

remarce în chip strălucit și pe care începea s-o aibă încă de pe acum, îl făcu să nu rămână într-o înmărmurire de neghiob. Văzînd însă argintăria cizelată și toate nenumăratele meșteșuguri ale unei mese strălucite, care fu servită de la început pînă la sfîrșit fără a se auzi nici cel mai ușor zgomot, lucru pe care Eugene îl admira pentru înfrîna oară, i-ar fi fost foarte greu unui tînăr cu imaginația înflăcărată să nu prefere această viață de o necurmată eleganță vieții de lipsuri pe care se hotărîse s-o îmbrățișeze în dimineața aceleiași zile. Gîndul îl întoarse pentru o clipă înapoi, la pensiunea în care trăia, și îl cuprinse o groază atît de adîncă, încît își jură că — în ianuarie — va pleca de la doamna Vauquer, ca să se așeze într-o casă curată și în același timp ca să scape de Vautrin, care-l ținea parcă neconținut de umăr, cu mîna lui puternică. Cînd cugeti la nenumăratele forme gălăgioase sau mute pe care le ia corupția la Paris, orice om de bun-simț se întreabă ce judecată rătăcită face ca statul să întemeieze în orașul acesta școli și să adune laolaltă atîția tineri. Cum de mai sînt respectate femeile frumoase și cum se face că aurul pe care zarafii îl pun la vedere nu dispăre ca prin farmec din căușele lor ? Cînd te gîndești însă cît de rare sînt crimele și chiar, delictele săvîrșite de tineri, cît respect se cuvine să avem pentru acești răbdători Tantalii care, războindu-se cu ei înșiși, ies aproape totdeauna biruitori . ' Dacă cineva l-ar zugrăvi cum se l Tmtalus — în mitologia greacă, rege al Lydiei și fiul lui Zeus. Poftind la masă cițiva zei din Olimp, ei le-a servit carnea fiilor săi, pentru care a fost osîndit să fie aruncat în Tartar și supus unor chinuri îngrozitoare.

124

cuvine în lupta lui cu Parisul, bietul student ar fi unul dintre cele mai dramatice subiecte ale civilizației noastre moderne. Doamna de Beauseant se uita zadarnic la Eugene, îmbiindu-l să spună ce avea de spus ; el nu voia să înceapă vorba în fața vicontelui.

— Vrei să mă duci astă-seară la Teatrul Italian ? îl întreabă vicontesa pe bărbatu-său.

— Cred că nu te îndoiști nici o clipă cîtă plăcere mi-ar face dacă aș putea să-ți dau ascultare, răspunse el cu o curtenie zeflemitoare, care însă pe student îl amăgi. Dar trebuie să mă întîlnesc cu cineva la. Teatrul de Varietăți.

„Se întîlnește cu amanta lui", își spuse vicontesa.

— Așadar, astă-seară nu îl ai pe Adjuda ? întreabă vicontele.

— Nu, răspunse ea cu ciudă.

- Ei bine, dacă ai nevoie cu orice chip de un braț, ia-l pe-al domnului de Rastignac.

Vicontesa se întoarse către Eugene, surîzînd.

- Are să fie destul de compromițător pentru dumneata, spuse ea.

- francezul iubește primejdia, pentru că în ea găsește gloria, a spus domnul de Chateaubriand, răspunse Rastignac înclinîndu-se.

Puțin după aceea, plecă împreună cu doamna de Beauseant, într-un cupeu tras de cai iuți, către teatrul la care pe vremea aceea mergea toată înalta societate ; iar cînd intră în una din lojile din față și văzu că toate lornietele din sală se îndreptau spre el și spre vicontesa, se crezu dintr-o dată într-o lume de vis. Pășea dintr-o încîntare în alta.

- Spuneai că vrei să-mi vorbești, zise doamna de Beauseant. Ah, iată pe doamna de Nucingen în cea de-a treia lojă de lîngă noi. Sora ei și domnul de Trail-les sînt în partea cealaltă. Pe cînd vorbea, vicontesa se uita către loja în care ar fi trebuit să se afle domnișoara de Rochefide, și, văzînd că domnul de Adjuda lipsea, fața îi străluci de bucurie.

— E fermecătoare, zise Eugene după ce se uitase îndelung la doamna de Nucingen.

125

— Are gene albe.

— Da, dar ce drăguță talie subțirică !

— Are mîini prea mari.

— Ce ochi minunați !

— Are fața lunguiață.

— Dar o față prelungă dă o anume distincție.

— Bine că o are cel puțin pe față ! Pentru că, altminteri, vezi te rog cum mînuiește lornionul ! în fiecare mișcare scoate capul Goriot-ul din ea, observă vicontesa, spre marea mirare a lui Eugene. În adevăr, doamna de Beauseant își plimba lornieta peste întreaga sală, ca și cînd nici nu s-ar fi uitat la doamna de Nucingen, deși în realitate nu pierdea din ochi nici una din mișcările ei. Era o lume de o minunată distincție. Delphine de Nucingen se simțea destul de măgulită văzînd că tînărul, frumosul, elegantul văr al doamnei de Beauseant nu se uită decît la ea și nu mai vedea pe nimeni în jur.

— Dacă vei continua s-o copleșești cu privirile du-mitale, vei stîrni un scandal, domnule de Rastignac. Sărimd în capul oamenilor, așa cum ai început, nu vei ajunge la nimic.

- Scumpa mea verișoară, răspunse Eugene, ai avut bunăvoința să mă ocrotești pînă acum ; dacă vrei să-ți desăvîrșești opera, nu-ți mai cer decît un serviciu, care, dumitale nu-ți va da prea multă osteneală, iar mie îmi va fi de mare folos. Iată-mă îndrăgostit !

— Așa degrabă ?

— Da.

— De femeia aceasta ?

— Dorințele mele ar găsi oare ascultare în altă parte ? întrebă el aruncînd o privire pătrunzătoare către vară-sa. Doamna ducesă de Carigliano, reluă el după un răstimp de tăcere, e prietenă cu doamna ducesă de Berry. Fii bună și vezi-o, recomandă-mă și pe mine și ia-mă cu dumneata la balul pe care-l dă luni. Voi întîlni acolo pe doamna de Nucingen și voi da cel dintîi asalt.

— Cu plăcere, răspunse ea. Dacă femeia aceasta îți place, treburile dumitale sentimentale vor merge foarte bine. Iată-l pe de Marsay în loja prințesei Galathionne. Doamna de Nucingen. este supusă unui adevărat supliciu,

turbează de furie. Aceasta este cea mai prielnică clipă ca să te apropii de-o femeie, mai ales de femeia unui bancher. Doamnelor acestora de pe șoseaua Antin le place grozav să se răzbune.

— Dar dumneata ce-ai face într-o asemenea împrejurare ?

— Eu ? Aș suferi în tăcere.

în același timp, marchizul de Adjuda tocmai intră în loja doamnei de Beauseant.

— Am dat peste cap treburile pe care le aveam, ca să te pot vedea, zise el, și ți-o spun ca să nu fie considerat drept un sacrificiu.

Strălucirea care se ivi deodată pe chipul vicontesei îl învăță pe Eugene să cunoască de atunci înainte înfățișarea adevăratei iubiri și să n-o confunde niciodată cu prefăcătoriile cochetăriei pariziene. Cuprins de o tăcută admirație pentru vară-sa, se ridică suspinînd și dădu locul său domnului de Adjuda.

„Ce aleasă, ce sublimă făptură este femeia care nutrește o asemenea iubire .’ își spuse el. Și omul acesta o va trăda pentru o păpușă ! Cum poate oare s-o trădeze ?”

Îl cuprinse o copilărească tulburare. Ar fi vrut să cadă la picioarele doamnei de Beauseant, ar fi vrut să fie puternic ca un demon, ca s-o poată lua în sufletul lui, ca vulturul care, smulgînd de pe cîmpie o căpriță albă de la ugerul maică-si, o duce în cuibul său. Se simțea umilit că în acest vast muzeu al frumuseții nu se afla nici un tablou al lui, nu avea nici o amantă.

„O amantă și o situație cvasiregească, își spunea el, acesta este semnul puterii.”

Și se uită la doamna de Nucingen ca un om jignit de adversarul său. Vicontesa se întoarse către el și, printr-o singură clipire din ochi, îi mulțumi de-o mie de ori pentru atitudinea lui reținută. Actul întîi se sfîrșise.

— Cunoști destul de bine pe doamna de Nucingen ca să-i poți prezenta pe domnul de Rastignac ? întrebă ea pe marchizul de Adjuda.

— Dar va fi încîntată să-l cunoască pe domnul, răspunse marchizul.

126

127

f

Falnicul portughez se ridică și-l luă de braț pe student, care într-o clipită se găsi în fața doamnei de Nucingen.

— Doamnă baroană, zise marchizul, am cinstea să vă prezint pe cavalerul Eugene de Rastignac, văr cu vicontesa de Beauseant. I-ați făcut o atît de puternică impresie, încît, ca să-l fac deplin fericit, am ținut să-l aduc în fața idolului său.

Aceste cuvinte fură rostite cu un ton glumeț, menit să le învăluie înțelesul oarecum. brutal, care însă, înfățișat cu dibăcie, nu displace niciodată unei femei. Doamna de Nucingen surise și-i arătă lui Eugene scaunul bărbatului ei, care ieșise din lojă cu puțin înainte.

— Nu cutez să vă propun a rămîne lîngă mine, domnule, îi spuse ea. Cine are fericirea de-a sta alături de doamna de Beauseant nu-și părăsește locul.

— Dar, răspunse Eugene cu glas scăzut, mi se pare, doamnă, că dacă aș vrea să-i fac o plăcere vară-mi ar trebui să rămîn lîngă dumneavoastră, înainte de-a veni domnul marchiz, vară-mea și cu mine tocmai vorbeam despre distincția dumneavoastră, spuse el cu glas tare.

Domnul de Adjuda se retrase.

— Așadar, domnule, rămîneți cu mine ? Vom avea prilejul să ne cunoaștem. Doamna de Restaud îmi stîrnise mai demult cea mai vie dorință de-a vă vedea.

— Atunci, e tare ipocrită, pentru că în realitate a dat poruncă să nu fiu primit.

— Cum asta ?

— Doamnă, voi avea tăria suflatească de-a vă spune motivul ; dar, încredințîndu-vă această taină, cer toată îngăduința dumneavoastră. Sînt vecin cu tatăl dumneavoastră. Nu știam că doamna de Restaud este fata lui. Am avut nechibzuința de-a vorbi' despre dînsul, cu toată nevinovăția, supărîndu-i astfel pe sora dumneavoastră și pe bărbatul ei. Doamna ducesă de Langeais și vară-mea au găsit că această apostazie l filială este o faptă atît de urîță, încît dacă v-aș spune felul cum au jude-  
l Renegarea unei doctrine sau a unei concepții. În text 'e vorba de renegarea lui moș  
Goriot de către cele două fiice ale sale.

128

cat-o nici nu v-ar veni să credeți. Cînd le-am povestit scena, au rîs nebunește. Și atunci, făcînd o paralelă între dumneavoastră și sora dumneavoastră, doamna de Beauseant mi-a vorbit de dumneavoastră în cuvinte foarte frumoase și mi-a spus cît de minunat vă purtați cu vecinul meu, domnul Goriot. Și în adevăr, cum să nu-l iubiți ? Pune atîta pasiune în adorația ce vă poartă, încît am și început să fiu gelos. Astăzi dimineată am vorbit cu el, vreme de două ceasuri, numai de dumneavoastră. După aceea, cu sufletul plin de tot ce-mi po-  
vestise tatăl dumneavoastră, astă-seară, luînd masa cu vară-mea, i-am spus că nu puteți fi atît de frumoasă pe cît sînteți de iubitoare. Vrînd fără îndoială să sprijine o admirație atît de caldă, doamna de Beauseant m-a adus aici, spunîndu-mi cu grația ei de totdeauna că voi avea prilejul să vă văd.

— Cum, domnule, spuse nevasta bancherului, vă da-toresc chiar de pe acum recunoștință ? Asta înseamnă că în scurtă vreme vom fi prieteni vechi.

— Deși în preajma dumneavoastră prietenia trebuie să fie un simțămînt puțin obișnuit, zise Rastignac, n-aș vrea să fiu niciodată prietenul dumneavoastră.

Aceste nerozii, veșnic aceleași și folosite de toți începătorii, izbutesc totdeauna să încînte femeile și nu par sărăcuțe decît cînd le citești cu mintea rece, în cărți. Ele dobîndesc o neprețuită valoare prin gestul, prin glasul, prin privirea tînărului care le rostește. Doamna de Nucingen îl găsi pe Rastignac fermecător. Apoi, ca toate femeile, neputînd răspunde nimic la niște întrebări puse atît de fățiș, vorbi despre altceva.

— Da, soră-mea își face rău ei însăși prin felul cum se poartă cu bietul tata, care a fost pentru noi un adevărat Dumnezeu. Cît despre mine, numai după ce domnul de Nucingen mi-a impus să nu-l primesc decît dimineata a trebuit să mă supun în această privință. Dar din pricina aceasta, multă vreme am fost foarte nenorocită. Plîngeam neconținut. Această constrîngere, care venea după alte asprimi ale căsătoriei, a fost una din cauzele care au contribuit în cea mai mare măsură la tulburarea căsniciei noastre, în ochii lumii sînt, fără îndoială, cea mai fericită femeie din Paris ; în realitate, însă, sînt cea

9

129

M

mai nenorocită. Auzindu-mă cum îți spun toate acestea, ai să mă crezi nebună. Dar dumneata cunoști pe tata, și asta mă face să nu te socot un străin.

— Niciodată, îi spuse Eugene, nu v-a ieșit în cale un om care să dorească a va sluji cu mai multă însuflețire. Către ce năzuți dumneavoastră, toate ? Către fericire, urmă el cu un glas care pătrundea în suflet. Dacă pentru o femeie fericirea stă în a fi iubită, adorată, în a avea un prieten căruia să-i poată mărturisi toate dorințele, toate fanteziile, toate mîhnirile, toate bucuriile, față de care să se poată arăta cu sufletul despuat de orice prefăcătorie, cu toate drăgălașele-i defecte și cu toate minunatele-i însușiri, fără a se teme că va fi trădată, ei bine, credeți-mă, această inimă devotată, totdeauna înflăcărată, n-o puteți găsi decît la un tînăr plin de iluzii, gata să înfrunte moartea la un singur semn al dumneavoastră, un tînăr care nu cunoaște încă nimic din lumea asta și care nici nu vrea să afle nimic, pentru că lumea lui sînteți dumneavoastră. Eu — veți rîde desigur de naivitatea mea — eu vin dintr-un fund de provincie și sînt cu desăvîrșire curat, pentru că n-am cunoscut decît suflete pure. La iubire nici nu mă gîn-deam. S-a întîmplat însă să vin la vară-mea, care m-a așezat prea aproape de inima ei ; ea m-a făcut să ghicesc toate nenumăratele comori ale pasiunii. Sînt ca și Cherubinl, amantul tuturor femeilor, așteptînd să mă închin cu totul uneia dintre ele. Cînd am intrat în sala aceasta, văzîndu-vă, am avut simțămîntul că o apă mă purta parcă spre dumneavoastră. Mă gîndisem atît de mult la dumneavoastră ! Dar nu vă visasem atît de frumoasă pe \_cît sînteți în realitate.

Doamna de Beauseant mi-a poruncit să nu vă mai privesc cu atîta stăruință. Nu știe cît de ispititor este să privești frumoasele dumneavoastră buze roșii, fața albă, ochii atît de blînzi... Acum eu sînt cel care spune nebunii, dar lăsați-mă să vi le spun.

! Adolescentul care începe să cunoască dragostea, personaj din NuHla lui Fig<mi de Bcaumarchais.

130

Nimic nu e mai plăcut pentru o femeie decît să asculte asemenea vorbe dulci. Le ascultă și cea mai severă, și cea mai cucernică, chiar dacă nu se cuvine să răspundă la ele. După acest început, Rastignac spuse tot ce avea pe suflet cu un glas înăbușit, ca să fie și mai plăcut; iar doamna de Nucingen îl îndemna su-rîzîndu-i, și la răstimpuri privea spre de Marsay, care nu părăsea de fel loja prințesei Galathionne. Rastignac rămase lîngă doamna de Ntfcingen pînă cînd bărbatul ei veni s-o ia.

- Doamnă, îi spuse Eugene, voi avea deci plăcerea să vă văd înainte de balul ducesei de Carigliano.

— Tacă toamna fă înfiță, zise baronul, un alsacian pîntecos, a cărui față rotundă vestea o primejdioasă ascutime de spirit, fiți încrețit că feți fi pine primit.

„De vreme ce nu s-a simțit jignită cînd am între-bat-o : «Mă vei iubi ?», treaba merge bine. I-am pus zăbală calului. Să sărim în șa și să strunim bine frîul", își spunea Eugene, ducîndu-se să se încline către doamna de Beauseant, care se pregătea să plece împreună cu domnul de Adjuda.

Bietul student nu știa că baroana de Nucingen fusese toată seara cu gîndurile împrăștiate, așteptînd de la de Marsay una din acele scrisori hotărîtoare, care sfîșie sufletul. Fericit de amăgitoare-i izbîndă, Eugene o în-tovărăși pe vicontesă pînă sub peristilul teatrului, unde fiecare își aștepta trăsura.

— Vărul dumitale parcă ar fi alt om, spuse portughezul rîzînd către vicontesă după plecarea lui Eugene. O să pună mîna pe toți banii bancherului. E mlădios ca un tipar și cred că are să ajungă departe. Numai dumneata ai fost în stare să-i alegi pe sprinceană o femeie care tocmai în clipa aceasta trebuie consolată.

— Dar, spuse doamna de Beauseant, rămîne de văzut dacă nu-l iubește încă pe cel care o părăsește. Studentul se întoarse pe jos de la Teatrul Italian pînă în strada Neuve-Sainte-Genieve, făurind în gînd cele mai frumoase planuri. Băgase de seamă că și cînd se afla în loja vicontesei, și după aceea, cînd trecuse în loja doamnei de Nucingen, «doamna de Restaud îl urmă-

9

131

rise din ochi, și socotea că de aci încolo ușa contesei îi va fi iarăși deschisă. Astfel, își asigurase în mijlocul înaltei societăți pariziene patru legături însemnate — pentru că spera să dobîndească și bunăvoința doamnei de Carigliano. Fără a ști prea bine cum, el bănuia de pe acum că, în complicatul joc de interese din această lume, trebuie să se agate de anume roți ca să se poată cățăra sus pe mașină și se simțea destul de puternic ca să poată opri roata în loc.

„Dacă doamna de Nucingen mi se va arăta binevoitoare, o voi învăța cum să-și conducă bărbatul. Omul acesta face afaceri strălucite, și cu ajutorul lui m-aș putea îmbogăți dintr-o singură lovitură."

Aceste gînduri, Rastignac nu și le-mărturisea de-a dreptul ; nu ajunsese încă atît de dibaci încît să poată pune în cifre o anumită situație, s-o poată cîntări și socoti. Ideile acestea pluteau în zare ca niște nori ușurei și, fără a fi atît de brutale ca ideile lui Vautrin, dacă ar fi fost totuși cercetate în creuzetul conștiinței nu s-ar fi găsit în ele nici o substanță cu adevărat pură. După un șir de asemenea tîrguieli cu ei înșiși, oamenii ajung la acea morală lăbărtată care este morala vremurilor de astăzi, vremuri în care rareori mai întîlnim, ca odinioară, oameni dintr-o bucată, voințe minunate care nu se pleacă niciodată în fața răului și căroră cea mai mică abatere de la linia dreaptă li se pare o crimă ; mărețe imagini ale cinstei sufletești, care ne-au dăruit pînă acum două capodopere : Alceste<sup>1</sup>, al lui Moliere, și acum, de curînd, Jenny Deans și tatăl ei din opera lui Walter Scott<sup>2</sup>. Poate că o operă opusă acestora, zugrăvind pe un om din înalta societate, un ambițios, care își rostogolește conștiința pe cel mai întortocheat drum, care încearcă să meargă pe marginea răului, pentru ca, atingîndu-și ținta, să-și poată păstra în același timp, cel puțin pe dinafară, o înfățișare de om cum-

' Personajul principal din comedia Mizantropul de Moliere. care nu consimte la nici un compromis și nu face nici o concesii.

. 2 Eroi din romanul Prmttoasa fată din Perttt al scriitorului scoțian Walter Scott (1771—1832).

132

secede — poate că o asemenea operă n-ar fi nici mai puțin frumoasă, nici mai puțin dramatică.

Cînd ajunsese în poarta pensiunii, Rastignac era cu totul îndrăgostit de doamna de Nucingen, care i se păruse

gingașă și zveltă ca o rîndunică. Ochii de un farmec amețitor, țesutul subțire și mătășos al pielii, sub care parcă vedeai cum curge sîngele, părul bălai, glasul răscolitor — toate îi stăruiau în gînd. La această vrajă contribuise poate și mersul pe jos, care-i pusese sîngele în mișcare. Studentul bătut cu putere în ușa lui Moș Goriot.

— Vecine, spuse el, am văzut-o pe doamna Delphine.

— Unde ?

— La Teatrul Italian.

— Era voioasă ? Haide, intră.

Bătrînul, în cămașă de noapte, așa cum se sculase, descuie ușa și apoi se vîrî degrabă în pat.

— Spune-mi cum era, îl rugă el.

Eugene, care intra pentru înfrîna oară ia moș Goriot, nu-și putu stăpîni o tresărire de uimire văzînd chițimia în care locuia tatăl, după ce privise cu încîntare scumpa găteală a fetei. Fereastra n-avea perdele; din pricina umezelii, tapetul se desprinsese ici și colo de pe perete și se răsucise, dezvelind tencuiala afumată, întins pe patru-i hodorogit, Goriot n-avea decît o învelitoare subțire și o plăpumioară vătuită înfiripată din trențele străvechilor rochii ale doamnei Vauquer. Pardoseala era jilavă și năclăită de praf. În dreptul ferestrei era un bătrînesc și pintecos scrin de lemn de trandafir, cu mînere de aramă răsucite ca un curmei de viță și chenăruite cu frunzulițe și floricele, o mobilă veche, avînd deasupra o tăblie de lemn, pe care se aflau un lighean și un ibric de spălat, și alături toate ustensilele de trebuință pentru bărbierit. Într-un ungher — pantofii. La capătul patului — o măsuță de noapte, căreia îi lipseau și marmura de deasupra, și ușa din față. Lîngă cămin, în care nu se zărea nici urmă de foc, era masa pătrată de lemn de nuc, de a cărei stinghie se slujise moș Goriot cînd își țese serviciul de argint. Un birou dărăpănat, pe care se afla pălăria bătrînului, un jilț de pai cu fundul spart și două scaune întregiau acest sărăcăcios mo-

133

bilier. De săgeata de deasupra patului, fixată pe podea cu o treanță, spînzura o biată fișie de stofă vrîstată în pătrățele roșii și albe. Fără îndoială că pînă și cel mai sărman comisionar avea în mansarda lui niște boarfe mai acătării decît cele pe care le pusese doamna Vauquer în odaia lui moș Goriot. Înfățișarea acestei încăperi te îngheța, îți strîngea inima și te făcea să te gîndești la cea mai jalnică celulă de închisoare. Din fericire, Goriot nu văzu înfățișarea pe care o luase chipul lui Eugene, cînd își așezase lumina pe masa de noapte. Bătrînul se întoarse către el, trăgîndu-și învelitoarea pînă sub bărbie.

— Ia spune, care-ți place mai mult : doamna de

Restaud, sau doamna de Nucingen ?

— Prefer pe doamna Delphine, răspunse studentul, pentru că te iubește mai mult.

La auzul acestor cuvinte, rostite cu înflăcărare, bătrînul scoase brațul de sub învelitoare și strînse mîna

lui Eugene.

— Mulțumesc, mulțumesc, răspunse cu glas tulburat.

Și ce ți-a spus despre mine ?

Studentul îi repetă cuvintele baroanei înfrumuseșîndu-le ; iar bătrînul le ascultă cum ar fi ascultat liturghia

la biserică.

— A, scumpa mea copilă ! Da, da, mă iubește mult. Dar să nu dai crezare celor ce ți-a spus în privința Anastasiei. Vezi dumneata, între ele este oarecare gelozie. E și aceasta o dovadă a dragostei ce-mi poartă. Doamna de Restaud mă iubește și ea. Știu prea bine. Un tată este față de copiii lui ca Dumnezeu față de noi oamenii : pătrunde pînă în fundul sufletelor lor și le cunoaște toate gîndurile. Amîndouă sînt deopotrivă de iubitoare. Oh, dacă aș fi avut și gineri buni, ce fericit aș fi fost ! Se vede însă că aici pe pămînt nu ne este dat să cunoaștem fericirea deplină. Dacă aș fi putut să stau la ele și, nu spun mai mult, dar să le fi auzit glasul, să le fi știut acolo, lîngă mine, să le fi văzut umblînd prin casă, plecînd la plimbare, ca pe vremea cînd ședeau la mine, eh, cum mi-ar fi săltat inima de bucurie ! Erau elegant îmbrăcate ?

134

— Da, zise Eugene. Dar, domnule Goriot, cînd fetele trăiesc în atîta bogăție, cum poți dumneata să locuiești

în cocioaba asta ?

— Zău, răspunse el cu o înfățișare care părea nepăsătoare, la ce mi-ar folosi o casă mai bună ? Sînt lucruri pe care nu pot să ți -le lămuresc. Nu mă pricep să leg două vorbe ca lumea. La mine totul este

aici, adăugă el arătînd spre inimă: Viața mea, toată, este în cele două fete. Dacă ele petrec, dacă sînt fericite și bine îmbrăcate, dacă pășesc pe covoare scumpe, ce importanță are ce haină port eu sau în ce ungher mă odihnesc ? Nu simt de fel frigul dacă știu că ele stau la căldură. Nu mă plictisesc niciodată dacă știu că ele petrec. N-am alte necazuri decît pe ale lor. Cînd vei fi și dumneata tată, cînd îți vei vedea copiii ciripind și cînd îți vei spune : „Au răsărit din mine", cînd vei simți că acele plăpînde făpturi țin de fiecare picătură din sîngele dumitale și că în ele este tot ce ai avut mai bun în dumneata, pentru că așa și este, atunci vei ajunge să crezi că ești legat de copiii dumitale trup de trup, că la fiecare pas al lor te clatină dumneata însuși. Le aud glasul pretutindeni. O privire a lor cînd e tristă îmi îngheață sîngele în vine. Într-o zi ai să-ți dai seama că fericirea lor te face mult mai fericit decît propria dumitale fericire. N-aș putea să te lămuresc cum se întîmplă asta ; sînt tresăriri lăuntrice care împrăstie mulțumirea pretutindeni. Trăiesc trei vieți deodată, înțelegi ? Vrei să-ți spun o nostimadă ? Eu n-am înțeles dumnezeirea decît atunci cînd am devenit tată. Dumnezeu e întreg și pretutindeni, pentru că din el a izvorît întreaga creație. Așa sînt eu cu fetele mele, domnule. Numai că eu le iubesc mai mult decît iubește Dumnezeu lumea, pentru că lumea nu este așa de frumoasă pe cît este Dumnezeu, pe cînd fetele mele sînt mult mai frumoase decît mine. Ele sînt mult mai frumoase decît mine. Sînt atît de aproape de sufletul meu, încît parcă știam că ai să le vezi în seara asta. Doamne ! Dacă s-ar ivi un om care s-o facă pe Delphine fericită, atît de fericită cît poate fi o femeie care se simte iubită, aș fi în stare să mă bag slugă la omul acela, aș fi în stare să-i curăț încălțările. Mi-a spus camerista ei că domni-

4 'IC

șorul acela, de Marsay, e un cîine păcătos. Cîteodată îmi venea să-i succesc gîtul. Să nu iubești o asemenea bijuterie de femeie, cu glas de privighetoare, și croită ca un adevărat model . ' Unde i-or fi fost ochii cînd s-a hotărît să se mărite cu namila aceea de alsacian ? Amîndouă ar fi trebuit să-și ia bărbați tineri, drăguți, curtenitori, în sfîrșit, au făcut-o după capul lor.

Moș Goriot era sublim. Eugene nu-l văzuse pînă acum. strălucind de focul pasiunii lui părintești. Un lucru vrednic de-a fi luat în seamă este această putere de infuzie pe care o au simțămintele. Cea mai grosolană X ființă, de îndată ce dă grai unei puternice și adevărate iubiri, împrăstie un anume fluid, care-i schimbă fața, îi însuflețește gestul, îi înfrumusețează glasul. Adesea, ființa cea mai stupidă, sub puterea pasiunii, ajunge la cea mai înaltă elocință în idei, dacă nu chiar în vorbire, și pare că se mișcă într-un cerc de lumină, în clipa aceea, bătrînul avea în glas și în gest acea putere de împărtășire a simțămintelor la care nu poate ajunge decît un mare actor. Dar simțămintele noastre nu sînt oare niște poeme ale voinței ?

— Ei bine, îi spuse Eugene, poate că n-o să-ți faci prea mult sînge rău aflînd că se va despărți de acest de Marsay. Domnișorul a părăsit-o ca să treacă la prințesa Galathionne. Cît despre mine, află că în seara aceasta m-am îndrăgostit de doamna Delphine.

— Ei aș . ' făcu moș Goriot.

- Da. Și pare-mi-se că nici eu nu i-am displăcut. Vreme de un ceas' am vorbit numai despre dragoste, iar poimîine, sîmbătă, îi voi face o vizită.

— Oh, ce drag mi-ai fi, domnule, dacă ai izbuti să-i placi ! Dumneata ești bun, dumneata n-ai fi în stare s-o faci să sufere. A, dar dacă ai înșela-o, ți-aș suci gîtul. O femeie nu iubește de două ori în viață. Doamne, am început să spun prostii, domnule Eugene. E cam frig aici, să nu răcești. Doamne, așadar ai vorbit cu ea. Pentru mine ți-a spus ceva ?

„Nimic", gîndi Eugene.

— Mi-a spus, zise el cu glas tare, că te sărută ca o fiică iubitoare.

136

— Cu bine, vecine . ' Somn ușor, vise plăcute. Ale mele au și început, de cînd mi-ai spus vorba asta. Dumnezeu să-ți împlinească toate dorințele ! Astă-seară ai fost îngerul meu bun, mi-ai adus ceva din mireasma fetei mele.

„Sărmanul om ! își spuse Eugene, înainte de a adormi. Inima cea mai împietrită s-ar înduioșa de asemenea lucruri. Cît despre fie-sa, nici nu se sinchisește de el, cum nu se sinchisește de sultanul turcilor."

După această convorbire, moș Goriot îl socoti pe Eugene un prieten vrednic de a-i încredința orice taină, ceea ce niciodată nu nădărdise că va întîlni în viață, între ei se crease singura legătură pe care bătrînul putea s-o aibă cu vreun alt om. Pasiunile nu se înșală niciodată în chibzuințele lor. Moș Goriot știa că, dacă Delphine s-ar îndrăgosti de Eugene, el, bătrînul, ar fi mult mai aproape de fie-sa și s-ar bucura de o mai bună primire în casa ei. De altfel îi și mărturisise lui Eugene una din suferințele lui. Doamna de Nucingen, căreia îi dorea de dimineată pînă seara toate fericirile din lume, nu cunoscuse încă încîntările iubirii. Fără îndoială, Eugene era, după cum spunea bătrînul, unul dintre tinerii cei mai drăguți din cîți întîlnise el în viață și Goriot avea parcă presentimentul că acest tînr va dărui Delphinei toate desfătările de care pînă

acum nu avusese parte. Moșneagul îl înconjură deci pe Eugene cu o prietenie din zi în zi mai puternică, fără de care nici n-ai fi putut cunoaște deznodământul acestei istorisiri.

A doua zi, la masa de amiază, clienții pensiunii rămaseră surprinși văzînd că moș Goriot, care se așezase lângă Eugene, nu-și mai lua ochii de la el, că schimbă cu el cîteva cuvinte și că fața bătrînului, care pînă atunci fusese ca o mască de gips, se schimbase cu totul. Vautrin, care în ziua aceea îl vedea pentru întîia oară pe student după discuția ce avusese loc între ei, voia parcă să-i citească în suflet. Aducîndu-și aminte de planul acestuia, Eugene, care noaptea trecută, înainte de-a adormi, măsurase vastul cîmp ce se desfășura înaintea ochilor lui, se gîndi fără voie la zestrea domnișoarei Taillefer și nu se putu stăpîni de-a se uita la Victorine ca un tînăr plin de virtuți la o moștenitoare

137

bogată. O clipă, din întîmplare, ochii li se întîlniră. Biata fată îl găsi pe Eugene încîntător în hainele cele noi. Acest schimb de priviri, care nu ținu mai mult de o secundă, fu atît de grăitor, încît Rastignac putu să-și dea seama că spre el se îndreaptă toate acele nelămurite dorințe care le cuprind cîndva pe fete și pe care ele le leagă de ființa celui dintîi bărbat fermecător ce le iese-n cale. Un glas tainic îi striga : „Opt sute de mii de franci .” Dar el se aruncă din nou în amintirea întîm-plărilor din seara trecută, spunîndu-și că pasiunea pe care se străduia s-o aibă pentru doamna de Nucingen era cel mai bun leac împotriva acestor ticăloase gînduri, care-l cuprindeau fără de voie în învăluirea lor :

— Aseară s-a cîntat la Teatrul Italian Bărbierul din Sevilla, de Rossini. Niciodată n-am auzit o muzică atît de frumoasă, spuse el. Doamne, e o adevărată fericire să ai o lojă la Italieni !

Moș Goriot prinse vorba din zbor, cum prinde cîinele o mișcare a stăpînului.

— Dumneavoastră, bărbații, trăiți ca-n sînul lui Avraam, spuse doamna Vauquer; vă faceți toate mendrele.

— Cu ce te-ai întors acasă ? îl întrebă Vautrin.

— Pe jos, răspunse Eugene.

— Eu, urmă Vautrin, care voia să-l ispitească, nu m-aș mulțumi cu jumătăți de plăceri. Dacă m-aș duce la teatru, aș vrea să am trăsura mea, loja mea și să mă întorc apoi acasă cît mai comod cu putință. Tot sau nimic, asta e deviza mea.

— Minunată deviză .' încuviință doamna Vauquer.

— Poate că te vei duce pe la doamna de Nucingen, spuse Eugene în șoaptă lui Goriot. Are să te primească, desigur, cu brațele deschise și are să te întrebe mii de nimicuri despre mine. Am aflat că ar fi în stare să facă orice ca să fie primită de vară-mea, vicontesa de beau-sesnt. Nu uita să-i spui că o iubesc prea mult ca să nu-i dau această mulțumire.

Ca să scape cît mai degrabă din această casă groaznică, Eugene plecă îndată la Facultatea de drept, și de acolo hoinări toată ziua prin oraș, pradă acelei înfierbîntări a minții prin care trec toți tinerii bîntuiți

138

de nădejdi prea puternice. Vorbele lui Vautrin îl îndemnau să cugete asupra orînduirii sociale, cînd, de-odată, în Grădina Luxemburg îi ieși în cale prietenul său Bianchon.

— Ce-i cu tine, ce ești așa de grav ? îl întrebă studentul în medicină, luîndu-l de braț ca să se plimbe împreună prin fața palatului.

— Mă frămîntă gînduri rele.

— De ce fel ? Sînt leacuri și împotriva gîndurilor.

— Ce leac ?

— Să li te supui.

— Glumești, fără să știi despre ce e vorba. L-ai citit pe Rousseau t ?

— Da.

— Îți amintești de pasajul în care îl întreabă pe cititor ce-ar face dacă ar putea să se îmbogățească ucigînd pe un mandarin din China printr-un simplu act de voință, fără măcar să se cîntească din Paris ?

— Da.

— Ei bine...

— Fleacuri ! Eu am ajuns la al treizeci și treilea mandarin.

— Lasă gluma. Dacă ți s-ar face dovada că lucrul este cu putință și că nu-i nevoie să faci decît un simplu semn din cap, spune : ai face-o ?

— E bătrîn tare mandarinul ? Dar oricum, tînăr sau bătrîn, paralytic sau sănătos tun, zău... A dracului treabă ( Ei bine, nu .' .

— Ești un băiat de ispravă, Bianchon. Dar dacă ai iubi o femeie atît de mult încît să-ți dai sufletul pentru ea și dacă ar avea nevoie de bani, de mulți bani, pentru rochii, pentru trăsuri, în sfîrșit, pentru toate

fanteziile ei...

— Bine, dar tu îmi spui lucruri care-mi întorc mintea pe dos și după aceea îmi ceri să mai și gîndesc.

— Am înnebunit, Bianchon. Vindecă-mă. Am „două surori de-o frumusețe, de-o nevinovăție îngerească și vreau să le văd fericite. De unde să scot, cel mai târziu

! hau-lacques Rousseau (1712—1778), scriitor și filozof francez, democrat, ideolog al micii burghezii.

139

pînă în cinci ani, două sute de mii de franci pentru zestrea lor ? Vezi tu, se ivesc în viață anume împrejurări în care trebuie să riști totul, iar nu să te mulțumești a cîștiga doar cîțiva gologani.

— Dar tu pui o problemă de care se lovește oricine cînd intră în viață și vrei să tai nodul gordian cu sabia. Pentru asta, dragul meu, ori ești Alexandru Machedon, ori sfîrșești la ocnă. Întrucît mă privește, sînt fericit să-mi creez o mărunță existență în provincie, unde voi lua locul lui taică-meu, în chipul cel mai stupid cu putință.

. Simțămintele unui om își pot găsi împlinirea într-un cerc cît de mic, cu aceeași îmbelșugare ca și într-o vastă circumferință. Napoleon nu mînca seara de două ori și nici nu putea să aibă mai multe amante decît un simplu student în medicină cînd ajunge intern la spitalul Capuțini-lor. Fericirea fiecăruia, dragul meu, se va mărgini totdeauna între talpa piciorului și occiput; și fie că ne va costa un milion pe an sau numai o sută de ludovici, percepția intrinsecă a acestei fericiri va fi aceeași în străfundurile ființei noastre. Iată de ce conchid să nu-l ucidem pe chinezul tău.

— Mă simt ușurat, Bianchon, și-ți mulțumesc. Vom fi totdeauna prieteni.

— Ascultă, reluă vorba studentul în medicină, ieșind de la cursul lui Cuvier 1: și intrînd în Grădina Botanică, am zărit-o pe Michonneau cu Poiret stînd pe o bancă de vorbă cu un domn, pe care anul trecut, în timpul mișcărilor de stradă, l-am văzut prin preajma Camerei Deputaților și care mi-a făcut impresia unui agent de poliție deghizat în onest rentier, împerecherea asta trebuie studiată. Am să-ți spun altă dată de ce. La revedere, trebuie să răspund la apelul care se face la ceasul patru.

Cînd Eugene se întoarse la pensiune, moș Goriot îl aștepta.

— Uite o scrisoare de la ea, spuse bătrînul. Frumos scris, ha !

Eugene deschise scrisoarea și citi :

! Georges Cuvier (1769—1832), naturalist francez, cunoscut pentru lucrările sale de anatomie comparată, paleontologie și clasificarea lumii animale.

140

„Domnule, tata îmi spune că vă place muzica italiană. Aș fi fericită dacă ați vrea să primiți un loc în loja mea. Vom putea asculta sim-bătă pe Fodor și Pellegrini”, așa încît sînt încredințată că nu mă veți refuza. Bărbatu-meu vă roagă, împreună cu mine, să luați masa cu noi, prietenește. Dacă primiți, va fi mulțumit că-l veți scăpa de cor-vada conjugală de-a mă însoți la teatru. Nu-mi răspundeți nimic și veniți, iar pînă atunci primiți salutările mele.

D. de N.”

— Arată-mi-o și mie, se rugă bătrînul de Eugene după ce acesta citise scrisoarea. Nu-i așa că ai să te duci ? adăugă, adulmecînd hîrtia. Ce parfum minunat ! Pe aici au trecut degetele ei !

„O femeie nu cade așa pe capul unui bărbat, își spunea studentul. Vrea să se slujească de mine ca să-l aducă înapoi pe de Mârșav. Asemenea lucruri nu se fac decît din ciudă.”

— Eh, la ce te gîndești ? întrebă moș Goriot.

Eugene nu cunoștea nebuna vanitate de care erau cuprinse pe atunci anume femei și nu știa că, pentru a răzbate în foburgul Saint-Germain, o nevastă de bancher era în stare să facă orice sacrificiu. După moda acelei vremi, în lumea femeilor pe treapta cea mai de sus ședeau acelea care erau primite în lumea din foburgul Saint-Germain — lume alcătuită din așa-numitele doamne de la Castelul cel Mic, în fruntea cărora erau doamna de Beauseant, prietena ei ducesa de Langeais și ducesa de Maufrigneuse. Numai Rastignac nu cunoștea apriga dorință a femeilor care locuiau pe șoseaua Antin de-a se ridica în sfera înaltă în care străluceau constelațiile sexului lor. Dar această neîncredere îi fu de mult folos, dîndu-i deopotrivă putința de-a se arăta nepăsător și trista putere de-a pune el condiții în loc să le primească pe cele pe care i le-ar fi pus ea.

— Da, mă voi duce, răspunse el.

Astfel, curiozitatea îl purta către doamna de Nucingen ; dacă însă această femeie l-ar fi disprețuit, el ar fi ! Iqseph Fodor (1752—1828), violonist olandez : Felice Pellegrini (1774—1832), cîntăreț

si compozitor italian, profesor la Conservatorul din Paris.

141

fost dus poate de pasiune. Aceasta nu-l împiedică totuși să aștepte cu un fel de înfrigurare ziua următoare și ceasul plecării. Pentru orice tânăr, cea dintâi legătură cu o femeie are poate tot atîta farmec ca și înfîia iubire nevinovată. Siguranța izbînzii aduce cu sine o mie de netulburate fericiri pe care oamenii nu le mărturisesc și care alcătuiesc farmecul unui anume fel de femei. Dorința izvorăște în aceeași măsură din greutățile pe care le în-tîlnești în cale, ca și dintr-o biruință ușoară. Toate pasiunile oamenilor sînt fără nici o îndoială aștîtate sau întreținute de una sau alta din aceste două cauze, care își împart în două împărția iubirii. Această împărțire este, poate, o consecință a marii probleme a temperamentelor, problemă care, orice s-ar spune, domină întreaga socie- lătate. Dacă firile melancolice au nevoie de tonicul cochetăriei, oamenii iuți sau sanguini părăsesc cîmpul de luptă cînd văd că împotrivirea durează prea mult. Cu alte cuvinte, elegia este prin esența ei tot așa de -limfatică pe cît de bilios este ditirambul, în vreme ce se îmbrăca, Eugene gusta toate măruntele fericiri pe care tinerii nu îndrăznesc să le mărturisească de teama de-a nu fi luați în rîs, dar care au darul de a le gîdila amorul propriu. Pieptănîndu-se, își spunea că peste acești cîrlionți întunecați va luneca privirea unei femei frumoase, își îngădui toate maimuțările copilărești pe care le face orice fată cînd își pune rochia de bal. Desfăcînd pulpanele hainei, își admiră silueta subțiratică.

„Fără doar și poate că nu-i cea mai urîță.” își spuse el.

După aceea cobori tocmai în clipa cînd obișnuirii pensiunii erau la masă și primi cu veselie uralele și neroziile pe care le stîrnea eleganta lui ținută. O trăsătură a moravurilor caracteristice acestor pensuni este uimirea pe care o stîrnește o îmbrăcăminte bine îngrijită. Cînd unul pune o haină nouă, fiecare trebuie să-și spună cuvîntul.

— Tî, tî, tî, tî. ' făcu Bianchon plescăindu-și limba de cerul gurii, ca și cînd ar fi îndemnat un cal la drum.

— Arăți taman ca un duce, ca un pair l zise doamna Vauquer.

— Domnul se duce să facă o cucerire ? își dădu cu părerea domnișoara Michonneau.

142

— Cucuriguuu ! strigă pictorul.

— Complimente nevastei dumitalc, spuse slujbașul de la Museum.

— Domnul are o nevastă ? întrebă Poiret.

— O nevastă cu mai multe compartimente, merge și pe apă, culoare garantată, prețul între douăzeci și cinci și patruzeci, desen cadrilat după ultima modă, ține la spălat, îmbracă frumos, jumătate ață, jumătate bumbac, jumătate lînă, ia cu mîna durerea de măsele și alte maladii aprobate de Academia regală de medicină ! Foarte bună pentru făcutul copiilor ! Și mai bună contra durerilor de cap, obezității și altor boli de esofag, ochi și urechi ! strigă Vautrin cu comică repeziciune și cu accentul unui scamator. Mă veți întreba, domnilor, cît costă minunea asta ? Doi bani ? Nu. Nu costă nimic. E un rest dintr-o furnitură pe care am făcut-o pentru împăratul mongolilor și pe care toți suveranii din Europa, între care și maaarele duce de Baden, au dorit s-o vadă ! Intrați, domnilor ! Drept înainte. Nu uitați, vă rog, să treceți pe la casă. He, muzica ! Bum, la, la, bum, bum ! Domnu cu clarinetu, cînti prost și am să-ți dau peste labe, adăugă Vautrin cu glas răgușit.

— Doamne, ce haz are ! spuse doamna Vauquer către doamna Couture. Cu omu ăsta nu m-aș plictisi niciodată.

Printre risetele și glumele pe care le dezlănțui acest comic discurs, Eugene prinse privirea furișată a domnișoarei Taillefer, care se înclinase către doamna Couture ca să-i spună ceva la ureche.

— A venit cabrioleta, anunță Silvia.

— Dar unde-o fi invitat la masă ? întrebă Bianchon.

— La doamna baroană de Nucingen.

- Fata domnului Goriot, răspunse studentul. La auzul acestui nume, toate privirile se întoarseră către fostul fabricant de făinoase, care se uita la Eugene cu un fel de pizmă.

în strada Saint-Lazare, Rastignac se găsi în fața unei case cu coloane subțiratice, cu porticuri meschine, care alcătuiesc ceea ce se numește la Paris stilul drăgălaș, o adevărată casă de bancher, plină de zorzoane scumpe, de stucaturi, de scări în mozaic de marmură. Doamna de Nucingen îl aștepta într-un salonaș tapetat cu motive

143

italiene, care prin înfățișarea lui semăna oarecum cu o cafenea. Baroana era tristă, în străduințele ei de a-și ascunde mîhnirea, Eugene o urmări cu atît mai atent cu cît se vedea bine că nu pune nici o prefăcătorie. Crezuse că venirea lui o va însenina, și cînd colo o găsea în plină deznădejde. Această dezamăgire fu ca o împunsătură în amorul lui propriu.

— Am prea puține drepturi, doamnă, ca să pot cere încrederea dumitale, îi spuse el după ce o hărțuise cu felurite glume în privința frămîntării pe care o avea, dar dacă te stînjenesc, mă bizui pe bună-credința dumitale și te rog să mi-o spui fățiș.

— Rămii, răspunse ea. Dacă ai pleca, aș fi cu desă-vîrșire singură. Nucingen ia masa în oraș și nu vreau să fiu singură, am nevoie de distracție.

— Dar ce ai ?

— Ești cel din urmă căruia aș putea să i-o mărturisesc .' strigă ea.

— Vreau totuși să știu ce s-a întîmplat. Poate că sînt și eu amestecat oarecum în această taină.

— Poate ! Dar nu, urmă ea, e vorba numai de unele neînțelegeri, cum sînt în orice casă, și care trebuie îngropate în adîncul inimii. Nu ți-am spus și alaltăieri ? Nu sînt de fel fericită. Lanțurile de aur sînt cele mai grele.

Cînd o femeie spune unui tînăr că e nefericită, el, ' dacă este inteligent și bine îmbrăcat și dacă are în buzunar o mie cinci sute de franci, care-i asigură un bun răstimp de trai fără griji, va gîndi așa cum gîndea în clipa aceea Eugene și va cădea pradă îngîmfării.

— Dar ce poți dori dumneata peste ceea ce ai ? răspunse -Eugene. Ești frumoasă, tînără, iubită, bogată.

— Să nu vorbim de mine, zise ea înclinînd capul cu mîhnire. Vom lua masa împreună, numai .noi doi și vom merge să ascultăm cea mai fermecătoare muzică. Îți plac ? urmă după o clipă, ridicîndu-se ca să-și arate rochia de cașmir alb cu desene albastre-verzui de cea mai bogată eleganță.

— Aș vrea să fii cu totul a mea, zise Eugene. Ești fermecătoare.

— Ai avea o tristă proprietate, răspunse ea cu un surîs plin de amărăciune, în casa asta nu este nimic care

144

să-ți vestească vreo nefericire, și totuși, în ciuda acestor aparențe, sînt deznădăjduită. Nopti întregi nu dorm din pricina suferințelor. O să mă urîtesc.

— Oh, asta e cu neputință, spuse studentul. Dar aș vrea să știu care sînt suferințele pe care o iubire devotată n-ar putea să le șteargă.

— Ah, dacă ți le-aș mărturisi ai fugi de mine, răspunse ea. Iubirea dumitale de pînă acum izvorăște dintr-o curtenie pe care o au în chip obișnuit toți bărbații ; dar dacă m-ai iubi cu adevărat, ai cădea într-o adevărată deznădejde. Vezi bine deci că nu pot să-ți mărturisesc nimic, îndură-te, urmă ea, și haide să vorbim despre altceva. Vino să-ți arăt casa.

— Nu, doamnă, să rămînem aici, răspunse Eugene așezîndu-se lîngă doamna de Nucingen, pe canapeluța din fața căminului, și luîndu-i mîna cu o mișcare hotărîtă.

Ea i-o lăsă în voie, ba chiar și-o sprijini în mîna lui, cu una din acele mișcări încordate care mărturisesc o adîncă tulburare.

— Ascultă, îi spuse Rastignac, dacă ai vreo durere, trebuie să mi-o mărturisești. Vreau să-ți dovedesc că te iubesc pentru dumneata însăși. Sau te hotărăști să-mi vorbești și să-mi mărturisești suferințele dumitale, ca să le pot înlătura, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să ucid șase oameni, sau plec chiar acum, în clipa aceasta, și nu mai mă întorc niciodată.

— Ei bine, izbucni ea, cuprinsă de un gînd disperat care o făcu să-și dea o lovitură de pumn în frunte, am să te pun chiar acum la încercare. Da, își spuse ea, alta cale n-am. Sună.

— S-au pus caii la trăsura domnului ? îl întrebă pe valet.

— Da, doamnă.

— O iau eu. Domnul are să meargă cu trăsura și cu caii mei. Nu servești masa înainte de șapte. Haide, vino, îi spuse lui Eugene, care credea că visează cînd se văzu în cupeul domnului de Nucingen, lîngă această femeie. La Palais Royal, lîngă Teatrul Francez, porunci ea vizitiului.

10

145

Pe drum părea frămîntată și nu răspunse la nici una din nenumăratele întrebări ale lui Eugene, care nu știa

cum să-și lămurească această încăpățînată și de nepătruns împotrivire.

„Numai de n-aș pierde-o l' își spunea el.

Cînd trăsura se opri, baroana se întoarse către student cu o înfățișare care îl făcu să-și înăbușe nesocotitele cuvinte, pentru că în răstimp Eugene se înfierbîntase.

— Mă iubești ? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el ascunzîndu-și neliniștea care-l cuprinsese.

- Și n-ai să gîndești nimic rău despre mine, orișice ți-aș cere ?

— Nu.

— Ești hotărît să mi te supui ?

— Orbește.

— Ai jucat vreodată cărți ? îl întrebă ea cu glas tremurat.

— Niciodată.

— Ah ! respiră ușurată. Atunci, vei avea noroc. Uite punga mea. Ia-o ! Înăuntru sînt o sută de franci, tot ce am eu, o femeie atît de fericită. Intră într-o casă de joc, nu știu anume unde, dar știu că pe-aici pe la Palais Royal se găsesc cîteva. Joacă cei o sută de franci la jocul care se numește ruletă. Ori îi pierzi pe toți, ori îmi aduci șase mii de franci. Cînd te vei întoarce îți voi istorisi toate suferințele mele.

— Dracu să mă ia dacă înțeleg ceva din toată treaba asta, dar am să fac așa cum mi-ai spus, zise el cu bucuria pe care i-o pricinuia gîndul : „Dacă își dezvăluie toate tainele față de mine, după aceea nu va putea să-mi refuze nimic”.

Eugene luă frumoasa pungă și alergă la casa cu numărul 9, după ce află de la un hăinar care e cea mai apropiată casă de joc. Se urcă sus, își lăsă pălăria la garderobă, intră și întrebă unde e ruleta. Spre uimirea obișnuiților casei, un om de serviciu îl duse în fața unei mese lungi. Eugene, urmărit cu privirea de toți cei de față, întrebă fără nici o șovăire unde trebuie să pună miza.

146

— Dacă puneți un ludovic pe unul dintre aceste treizeci și șase de numere și dacă numărul dumneavoastră iese, luați treizeci și șase de ludovici, îi spuse un bătrîn respectabil, cu părul alb.

Eugene aruncă suta de franci pe cifra anilor lui — douăzeci și unu. Un strigăt de mirare izbucni din toate părțile înainte de a-și da seama ce se întîmplase. Cîștigase fără să știe.

— Luați-vă banii, îi spune domnul în vîrstă, cu sistemul acesta nu puteți cîștiga de două ori.

Eugene ia lopățica, pe care i-o întinde domnul în vîrstă, trage către sine cei trei mii șase sute de franci, și, ca și înainte, fără a cunoaște nimic din regula jocului, îi pune pe toți pe roșu. Galeria îl privește cu invidie văzînd că joacă mai departe. Roata se învîrtește, cîștiga încă o dată, și bancherul îi aruncă încă trei mii șase sute de franci.

— Aveți șapte mii două sute de franci, îi șopti la ureche domnul în vîrstă. Vă rog ascultați-mă și plecați îndată, roșu a ieșit de opt ori în șir. Iar dacă sînteți un spirit caritabil puteți răsplăti acest sfat bun ușurînd suferințele unui om care a fost prefect sub Napoleon și care se găsește astăzi în cea mai grea lipsă.

Uluit, Rastignac îl lasă pe bătrînul cu tîmplele albe să-i ia zece ludovici și coboară scările, ducînd cei șapte mii de franci, neînțelegînd încă nimic din rînduiala jocului, dar uimit de norocul său.

— Eh, acum unde mă mai duci ? zise el arătînd doamnei de Nucingen cei șapte mii de franci după ce vizitiul închisese ușa cupeului.

Delphine îl trase nebunește către sine și-l îmbrățișa cu putere, dar fără patimă.

— M-ai salvat !

Lacrimi de bucurie îi năvăliră din plin pe obraji.

— Am să-ți spun tot, prietene. Pentru că vei fi prietenul meu, nu-i așa ? Mă vezi bogată, trăind în belșug, vezi că nu-mi lipsește nimic sau pîrînd că nu-mi lipsește nimic. Ei bine, află că domnul de Nucingen nu-mi lasă nici un ban pe mînă : toate cheltuielile casei — trăsurile, lojile la teatru — le plătește el singur ; pentru toalete îmi dă o sumă care nu-mi ajunge, ținîn-

10

147

du-mă cu voință într-o mizerie pe care n-o știe nimeni. Sînt prea mîndră ca să-l implor. Și dacă i-aș cumpăra banii pe prețul pe care vrea să mi-i vîndă, n-aș fi oare cea din urmă dintre creaturi ? De ce m-am lăsat jefuită, avînd o avere de șapte sute de mii de franci ? Din mîndrie, din indignare. Sîntem așa de tinere, așa de neștiutoare cînd ne mărităm ! De cîte ori trebuia să-i cer bani lui bărbatu-meu aveam simțămîntul că fiecare cu-vînt m-ar fi izbit peste gură. N-am cutezat niciodată, am mîncat micile mele economii și banii pe care mi i-a dat bietul tata ; după aceea am început să fac datorii. Căsătoria

a fost pentru mine cea mai groaznică decepție. Nu pot să-ți spun tot ce-aș avea de spus. Mulțumește-te să știi că dacă ar trebui să trăiesc cu Nucingen altfel decât avînd fiecare dintre noi apartamentul lui, separat, m-aș arunca pe fereastră. Cînd a trebuit să-i mărturisesc datoriile pe care le aveam, ca orice femeie tînă, bijuterii, fantezii (bietul tata ne obișnuise să nu renunțăm la nici o plăcere), am trecut printr-un adevărat martiriu. Pînă la urmă însă, am avut tăria să-i spun. Nu aveam și eu averea mea ? Nucingen și-a ieșit din minți, mi-a spus că am să-l ruinez și cîte alte grozăvii. ' Dacă m-ar fi înghițit pămîntul în clipa aceea, ce fericită aș fi fost ! A plătit pentru că-mi luase zestrea, dar de-atunci mi-a hotărît pentru cheltuielile mele o sumă pe care am primit-o cu resemnare, ca să am liniște în casă. După aceea am vrut să răspund amorului propriu al cuiva, pe care-l cunoști, spuse ea. E adevărat că m-a înșelat ; aș vorbi cu păcat însă dacă n-aș recunoaște că a fost o fire aleasă. Dar m-a părăsit într-un chip nevrednic. ' Un om n-ar trebui să părăsească niciodată pe femeia, căreia i-a aruncat într-o clipă de strîmtoare un pumn de aur. ' Ar trebui s-o iubească totdeauna. Dumneata, cu noblețea sufletească pe care o ai la douăzeci și unu de ani, tînă și neîntinată cum ești, mă vei întreba cum poate o femeie să primească bani de la un bărbat. Doamne ! Dar nu este oare firesc să împărțim totul cu ființa căreia îi datorăm fericirea ? Cînd ai dăruit tot ce ai, cum să te mai îngrijești de o pătîcică din acel tot ? Banul nu ajunge să însemne ceva decât în clipa în care dragostea s-a irosit. Nu te-ai legat

148

pe toată viața ? Cine se gîndește la despărțire cînd se crede cu adevărat iubit ? Cînd ne jurați o iubire veșnică, cum am putea să mai avem interese deosebite ? Astăzi, cînd Nucingen n-a vrut să-mi dea șase mii de franci» el, care dă această sumă în fiecare lună amantei lui, o fată de la Operă, nu-ți poți închipui cît am suferit. Voiam să-mi iau viața. Cele mai bune gînduri îmi treceau prin minte. Am avut clipe cînd pizmuiam o simplă servitoare, pe camerista mea, pentru soarta ei. Să mă fi dus să-i spun tatii ar fi fost o nebunie. Anastasie și cu mine l-am sugrumat : ar fi fost în stare să se vîndă și pe el, sărmanul, dacă ar fi putut dobîndi cei șase mii de franci. I-aș fi pricinuit o deznădejde zadarnică. Dumneata m-ai scăpat de rușine și de moarte, mă doborîse durerea. Ah, domnule, îți datoram această lămurire : m-am purtat nebunește cu dumneata. Adineauri, după ce-ai plecat, după ce te pierdusem din ochi în mulțimea de pe uliță, îmi venea să cobor din cupeu și să fug... Unde ? Nu știu nici eu... Aceasta este viața pe care o duc jumătate din femeile din Paris : sub cea mai strălucitoare înfățișare, ele ascund în adîncul sufletului cele mai chinuitoare griji. Cunoscut biete ființe mai nenorocite chiar decât mine. Sînt femei care pun pe furnizorii lor să le facă note de plată false. Altele sînt silite să-și fure bărbații : astfel, unii dintre ei sînt încredințați că un cașmir de o sută de ludovici se vinde cu cinci sute de franci, iar alții că un cașmir de cinci sute de franci face o sută de ludovici. Poți întîlni și femei păcătoase, care-și țin copiii nemîncăți și ciupesc de ici, de colo ca să-și facă o rochie, întrucît mă privește, nu m-am rhînjit niciodată cu asemenea ticăloase înșelătorii. Măcar această tortură sufletească n-o am. Iată ultima mea spaimă. Dacă atîtea femei se vînd bărbaților lor ca să-i poată stăpîni, eu cel puțin sînt liberă ! Aș putea să-l fac pe Nucingen să mă învăluie în aur din creștet pînă-n tălpi, dar prefer să plîng cu capul rezemat pe pieptul unui om pe care îl pot prețui. Ah ! astă-seară domnul de Mârșav nu va mai avea dreptul să se uite la mine ca la o femeie pe care a plăti t-o.

149

își îngropa fața în palme ca să-și ascundă lacrimile, dar Eugene îi dădu mîinile deoparte, ca s-o poată privi: avea o înfățișare sublimă.

— Nu-i așa că-i groaznic să amesteci banii cu iubirea ? N-ai să mă poți iubi niciodată, spuse ea. Cu totul descumpănit de acest amestec de simțăminte curate care fac măreția femeilor și de păcate pe care sînt silite să le săvîrșească din pricina orînduirii sociale de astăzi, Eugene rostea duioase cuvinte de mîngîiere uitîndu-se cu încîntare la această minunată femeie de o atît de copilărească nechibzuință în strigătul ei de durere.

- Făgăduiește-mi că n-ai să faci din toate acestea o armă împotriva mea, îi spuse ea.

— O, doamnă, nici n-aș fi în stare, răspunse el.

Cu o mișcare plină de recunoștință și de drăgălășenie, ea îi luă mîna și o puse pe inima ei.

— Mulțumită dumitale, iată-mă iarăși liberă și voioasă. Simțeam o mîna de fier asupra mea, care mă apăsa neconținut. De astăzi înainte vreau să duc o viață simplă, să nu mai cheltuiesc nimic. Spune-mi,

prietene, am să-ți plac așa cum voi fi ? Păstrează asta, îi spuse ea luînd numai șase hîrtii. La drept vorbind, îți datorez o mie de taleri, pentru că am mers în tovărășie cu dumneata.

Eugene se apără ca o fecioară. Cînd însă baroana îi spuse : „Dacă nu-mi vei fi complice te voi socoti dușman .” primi banii.

- îi voi păstra ca pe o rezervă, cînd se va ivi o nenorocire, zise el.

- Iată cuvîntul pe care-l așteptam cu groază .' izbucni ea pîlînd. Dacă vrei să fii ceva în viața dumitale, jură-mi, spuse ea, că niciodată de aci încolo nu vei mai juca. Doamne, din pricina mea să apuci pe calea asta ? Aș muri de durere.

Ajunseră acasă. O clipă, Eugene rămase uluit de contrastul dintre mizeria pe care o aflase și bogăția pe care o vedea. Sinistrele cuvinte ale lui Vautrin îi sunară iarăși în ureche.

— Stai colea, îi spuse baroana cînd intrară în odaia ei, arătîndu-i canapeluța din fața căminului. Am de scris o scrisoare destul de anevoioasă. Sfătuiește-mă.

— Nu scrie nimic, îi spuse Eugene. Pune banii în plic, adresa deasupra și trimite-i prin cameristă.

— Dar ești o drăgălășenie de om ! zise ea. Ah, iată, domnule, ce înseamnă să fii în adevăr binecrescut.

Beau-seant pursînge, adăugă ea surîzînd.

„E fermecătoare", își spuse Eugene, care o îndrăgea tot mai mult.

Se uită prin odaie, în care se simțea ca o adiere volup-tuoasă elegantă a unei bogate curtezane.

— îți place ? îl întrebă ea în timp ce suna să vină camerista.

— Therese, te rog să duci chiar dumneata scrisoarea aceasta domnului de Marsay și să i-o dai în mînă.

Dacă nu e acasă, mi-o aduci îndărăt.

Therese plecă, strecurînd o privire vicleană către Eugene. Masa era gata. Rastignac dădu brațul doamnei de Nucingen, care îl duse într-o minunată sufragerie, unde regăsi același lux pe care-l admirase la vară-sa.

— în zilele cînd vom merge la Teatrul Italian vei lua masa cu mine și apoi mă vei întovărăși.

— Ce ușor m-aș deprinde cu această viață plăcută dacă aș ști că durează ! Dar eu sînt un biet student, care trebuie să-și facă o stare.

— Se va face de la sine, spuse rîzînd doamna de Nucingen. Nu vezi ? Pînă la urmă, toate lucrurile intră în buna lor rînduială : nici nu visam că astă-seară voi fi atît de fericită.

Este în firea femeilor să încerce a dovedi imposibilul prin posibil și a nimici faptele prin presimțiri. Cînd întîia împreună cu Rastignac în loja lor, la Teatrul Bouffons, doamna de Nucingen avea o înfățișare atît de mulțumită și care o făcea așa de frumoasă, încît cei din sală își îngăduiră acele mărunte clevetiri în fața cărora femeile rămîn fără apărare și care te fac să iei drept adevărate păcate născocite fără nici un temei.

Cel care cunoaște Parisul nu crede nimic din tot ce se spune și nu spune nimic din tot ce se întîmplă.

Eugene luă mîna baroanei, și prin strîngerii mai puternice sau mai ușoare își împărtășiră simțămintele pe care le stîrnea muzica. A fost pentru amîndoi o seară de amețitoare încîntări. Au plecat împreună, și

doamna de Nucingen a ținut să-l întovără-

158

151

șească pe Eugene pînă la Pont-Neuf, sfădindu-se tot drumul pentru o sărutare pe care ea nu voia să i-o dea, după ce la Palais Royal îi dăduse atîtea și cu atîta căldură. Pentru această schimbare în purtarea ei, Eugene o dojeni.

— Tot ce a fost adineauri, răspunse ea, pornea din recunoștința pe care ți-o port pentru nesperatul dumitale devotament; acum ar fi o făgăduială.

— Și nu vrei să-mi faci nici una, nerecunoscătoare ! Eugene se mînie. Cu o mișcare de îndurerată neliniște,

care-l încîntă totdeauna pe un îndrăgostit, ea îi întinse mîna să i-o sărute, iar el i-o luă cu o îmbufnare care o fermeca.

- Ne vedem luni, la bal, îi spuse ea.

Pornind pe jos, sub minunata revărsare a luminii de lună, Eugene se adînci în gînduri. Era deopotrivă fericit și nemulțumit; fericit de o aventură al cărei deznodămînt părea că îi va dăruia una dintre cele mai frumoase și mai elegante femei din Paris, ținta dorințelor lui, nemulțumit pentru că-și vedea răsturnate toate planurile de îmbogățire și abia acum își dădea seama de adevărul gîndurilor ne-hotărîte, în voia cărora se lăsase cu două zile mai înainte. Numai în lumina unei înfrîngerii putem vedea cît de aprige sînt cerințele noastre.

Eugene, cu cît se bucura mai mult de desfătările Parisului, cu atît mai vîrtos voia să iasă din viața lui de tînăr sărac și necunoscut. Ghemuind în buzunar hîrtia de o mie de franci, născocea o mie de temeuri vicleane care să-i dea dreptul să și-o însușească, în sfîrșit, ajunse în strada Neuve-Sainte-Genieveve, și urcînd scara zări o pîlpîire de lumină. Moș Goriot lăsase ușa deschisă și lumina aprinsă, pentru ca

studentul să nu uite să-i povestească despre fie-sa, cum spunea el. Eugene nu-i ascunse nimic din tot ce se întâmplase.

— Așadar, strigă moș Goriot în culmea unei deznădăjduite gelozii, ele mă cred ruinat, deși am încă o rentă de o mie trei sute de livre ! Doamne ! De ce n-a venit la mine, biata micuță ? Mi-aș fi vândut rentele, aș fi luat ceva din capital și cu ce-mi rămânea mi-aș fi făcut o pensie viageră. De ce n-ai venit, bietul meu vecin, să-mi spui în ce încurcătură se află fata ? Cum de te-a lăsat inima să riști la joc.biata ei sută de frânți ? Ți se

152

inima de milă. Țștia sînt ginerii ! Oh, dacă aș putea, le-aș suci gîtul. Doamne, să plîngă ea... A plîns ?

— Cu capul pe jiletca mea, răspunse Eugene.

— Oh, dă-mi-o, zise moș Goriot. Cum ! Au curs pe ea lacrimile fetei mele, ale dragei mele Delphine, care cînd era micuță n-a plîns niciodată ! Oh, am să-ți cumpăr altă jiletcă, pe asta să n-o mai porți, să mi-o lași mie. După contractul de căsătorie, are dreptul să se folosească de averea ei. Ah ! chiar mîine am să mă duc la avocatul Derville. Am să cer prin justiție să-i depună întreaga ei avere. Cunosci legile ! Sînt lup bătrîn și am să-mi arăt colții.

— Uite, moșule, mia de franci pe care a vrut să mi-o dea din cîștigul nostru. Păstrează-i-o în jiletcă.

Goriot ridică ochii către Eugene și îi strinse mîna, pe care picură o lacrimă din ochii bătrînelui.

— Dumneata ai să izbutești în viață, îi spuse el. Dumnezeu e drept. Eu știu ce este cîntecul și pot să te încredințez că puțini oameni sînt ca dumneata, îmi dai voie să te socot ca pe un fiu iubit ? Haide, du-te de te culcă. Dumneata poți să dormi, pentru că nu ești încă tată. Ea plîngea, și eu aflui abia acum, eu, care ședeam liniștit la masă, ca un idiot, în vreme ce ea se zbugia, eu, care aș vinde pe Dumnezeu tatăl, pe Dumnezeu fiul și pe Sfîntul Duh ca să le cruț o lacrimă !

„Pe Dumnezeu meu, își spuse Eugene, întinzîndu-se în pat, cred că o să rămîn cîntec toată viața. E o mulțumire și asta, să-ți urmezi imboldurile inimii.”

Numai cei care cred în Dumnezeu, pare-se, săvîrșesc binele în taină, iar Eugene credea în Dumnezeu. A doua zi, la ora balului, Rastignac se duse la doamna de Beau-seant, care îl luă cu sine, ca să-l înfățișeze ducesei de Carigliano. Primit de ducesă cu toată voia bună, Eugene se găsi din nou în fața doamnei de Nucingen. Delphine se găti cu gîndul de a plăcea tuturor, pentru ca astfel să-i placă și mai mult lui Eugene, de la care aștepta cu nerăbdare o privire, fiind încredințată că-și ascunde foarte bine nerăbdarea. Pentru cel care știe să ghicească tresăririle sufletești ale unei femei, clipa aceasta e plină de farmec. Cine nu s-a desfătat adesea rostindu-și cu înțîr-ziere o părere care era așteptată cu înfrigurare, tăinuin-

153

du-și șăgalnic o plăcere, căutînd mărturisiri în neliniștea pe care o stîrnește, bucurîndu-se de temerile pe care știe bine că le va împrăștia cu un singur surîs ? În timpul acelei serbări, studentul avu puțința să-și dea seama dintr-o dată de toată însemnătatea situației lui și înțelese că fiind cunoscut ca văr al doamnei de Beauseant deținea un anume loc în societatea înaltă. Iar cucerirea doamnei de Nucingen, cucerire care se și punea pe seama lui, îl învederă în așa măsură, încît toți ceilalți tineri îi aruncau priviri piznuitoare ; prințind cîteva, avu prilejul să guste cele dintîi bucurii ale trufiei. Trecînd dintr-un salon în altul printre grupurile de invitați, auzi laudele ce i se aduceau pentru norocul pe care-l avusese. Femeile îi preziceau toate izbînzile. Delphine, de teamă să nu-l piardă, îi făgădui sărutarea pe care cu două seri mai înainte i-o refuzase cu atîta înverșunare. La balul acesta, Rastignac primi mai multe invitații. Vară-sa îl înfățișă cîtorva femei care se socoteau, toate, printre cele mai elegante și despre ale căror case se spunea că erau în adevăr plăcute. Astfel, se văzu dintr-o dată intrat în cea mai înaltă și cea mai aleasă lume din Paris. Seara aceea avu pentru el farmecul unui strălucit început, și avea să-și amintească de ea pînă la adînci bătrîneți, ca o fată care nu uită niciodată balul la care a avut cele dintîi izbînzii. A doua zi, în timpul mesei, cînd îi povesti lui moș Goriot aceste succese, de față fiind toți ceilalți clienți ai pensiunii, Vautrin îi în-tîmpină istorisirea cu un surîs drăcesc.

— Și-ți închipui, spuse acest feroce logician, că un tînăr care începe a fi cunoscut în lumea bună poate locui în strada Neuve-Sainte-Genieve, în casa Vauquer, într-o pensiune care, fără îndoială, este în toate privințele vrednică de un nesfîrșit respect, dar care nu se potrivește nici pe departe cu deprinderile societății înalte ? Casa asta e bogată, strălucește prin belșugul ei și se mîndrește a fi în clipa de față castelul unui Rastignac, însă, oricum, se află pe strada Neuve-Sainte-Genieve, și chiar habar n-are ce înseamnă luxul, pentru că este pur și simplu patriar-kalorama. Tînărul meu prieten, urmă Vautrin cu un aer de zeflemea oarecum patern, dacă vrei să te arăți în Paris așa cum se cuvine, îți trebuie trei cai și un tilbury pentru drumurile de dimineață,, un cupeu pentru cele de seară,

154

ceea ce face în totul nouă mii de franci numai pentru vehicule. N-ai fi vrednic de soarta dumitale dacă ai lăsa mai puțin de trei mii de franci la croitor, șase sute de franci la parfumier, o sută de taleri la cizmar, o sută de taleri la pălărier. Cît despre spălătoreasă, o să te coste o mie de franci. Tinerii care au izbînzii în lumea mare trebuie să fie foarte tari în capitolul rufăriei, pentru că este cel mai des cercetat. Altarele bisericii și ale iubirii cer giulgiurile cele mai frumoase. Am ajuns deci la paisprezece mii de franci. Nu mai vorbesc de ceea ce vei pierde la cărți și la curse, de ceea ce vei cheltui pentru felurite daruri. Trebuie să punem cel puțin două mii de franci de buzunar. Am dus și eu viața asta și știu cîți bani înghite... Aducă la aceste prime necesități trei sute de ludovici pentru fiertura cea de toate zilele și o mie de franci pentru culcuș. Iacă, băiete, ori avem douăzeci și cinci de mișoare ale noastre pe an, ori, dacă nu, cădem în noroi, ne facem de rîs și ne trezim dați afară din viitorul care ne așteaptă, din izbînzile și de la amantele noastre ! A, era să uit valetul și groomul ! Cine o să-ți ducă bilețelele de dragoste, Christophe ? Și o să le scrii pe hîrtia pe care o folosești acum ? Ar fi o adevărată sinucidere, în privința asta, crede pe un bătrîn cu experiență, urmă Vautrin cu un rînzorînd în glasul-i de bas. Ori exilează-te într-o mansardă și căsătorește-te cu munca, ori ia altă cale.

Și Vautrin făcu cu ochiul, strecurînd către domnișoara Taillefer o privire care reamintea și închidea în sine toate ispititoarele argumente pe care le semănase în sufletul studentului pentru a-l corupe, în zilele care urma, Rastignac duse viața cea mai împrăștiată. Masa de seară o lua mai totdeauna cu doamna Nucingen, pe care după aceea o întovărășea la petreceri. Se întorcea acasă la ceasul trei «au patru dimineața, se scula la amiază, se îmbrăca și, dacă era vreme frumoasă, se ducea să se plimbe la Bois cu Delphine, risipindu-și fără socoteală vremea, al cărei preț nu-l cunoștea, și adîlcînd toate învățăturile, toate ispitele vieții de lux cu înfrigurata ardore cu care caliciul unui curmal-femelă primește pulberea fecundării. Juca pe sume mari, pierdea sau cîștiga mult, și pînă la urmă se deprinse să ducă viața nemăsurat de costisitoare pe care

155

o duc toți tinerii avuți din Paris. Din cele dintîi cîștiguri, Rastignac înapoiase maică-si și surorilor lui cei o mie cinci sute de franci, trimițîndu-le și cîteva frumoase daruri. Deși anunțase că voia să se mute din casa Vauquer, la sfîrșitul lunii ianuarie încă nu știa cum să iasă din această încurcătură. Aproape toți tinerii sînt supuși unei legi care pare inexplicabilă, dar care izvorăște din însăși tinerețea lor și din furia cu care se avîntă în desfătări. Bogați sau săraci, ei nu găsesc niciodată bani pentru cele de trebuință vieții, dar găsesc totdeauna cînd e vorba să-și îndeplinească un capriciu. Risipitori cu tot ce pot dobîndi pe datorie, ei se dovedesc avari cu tot ce trebuie să plătească cu bani peșin și par a se răzbuna pentru ceea ce n-au, risipind ceea ce pot avea. Astfel, ca să vorbim limpede, un student se îngrijește mai degrabă de pălăria decît de haina lui. Croitorul cîștigă atît de mult, încît devine un permanent creditor, în vreme ce pălărierul, avînd de încasat sume mici, este cel mai înverșunat dintre toți oamenii cu care studentul e silit să se târguiască. Cînd într-o seară, la teatru, lornietele femeilor frumoase prind în lentila lor pe un tînăr de la balcon cu o minunată jiletcă, e foarte îndoielnic dacă acel tînăr are și ciorapi ; neguțatorul care vinde mărunțișurile de îmbrăcăminte este încă una din gîrgărițele care-i rod punga. Aici ajunsese și Rastignac. Totdeauna deșartă cînd avea de plătit ceva doamnei Vauquer, totdeauna plină cînd avea de satisfăcut o cerință a vanității sale, punga lui avea cele mai aiurite ghinioane sau izbînzii, în necurmată contradicție cu cele mai firești soroace de plată. Ca să plece din acea pensiune ticăloasă și plină de toate miasmele, în care simțea că năzuințele lui se înjoseau neconținut, nu trebuia oare să plătească gazdei pe o lună înainte și să-și cumpere mobilă pentru viitorul său apartament de dandy ? Dar tocmai asta nu izbutea niciodată. Dacă pentru a-și rostui bani de joc știa să cumpere pe datorie de la bijutierul lui ceasornice și lanțuri de aur, pe care avea să le plătească scump la viitoarele cîștiguri, dar pe care deocamdată le ducea la muntele de pietate, acest sumbru și discret prieten al întregului tineret, în schimb, cînd era vorba să-și plătească masa și casa sau să-și cumpere uneltele ce-i trebuiau ca să tragă din această viață elegantă foloasele ce urmărea și pierdea

156

pe loc îndrăzneala și nu mai era în stare să născocască nimic. Cerințele obișnuite ale vieții, ca și datoriile făcute pentru nevoile pe care și le împlinise, nu izbuteau de fel să-l inspire în găsirea unei soluții. Ca mai toți oamenii care trăiesc la voia întîmplării, el aștepta pînă în ultima clipă și numai atunci își achita acele creanțe pe care burghezii le socot drept sfînte, asemenea lui Mirabeau I, care nu-și plătea datoria la brutar decît atunci cînd lua înfri-coșătoarea formă a unei polițe, în vremea aceasta, Rastignac pierduse tot ce avea și se înglodase în datorii. Acum începea în sfîrșit să înțeleagă că fără venituri precise îi va fi cu neputință să ducă mai departe această existență. Dar gemînd neconținut sub împunsăturile lipsurilor de tot felul, nu se simțea totuși în stare să renunțe la copleșitoarele desfătări ale acestei vieți și voia cu orice chip să o continue, întîmplările pe care se bizuise în planurile de îmbogățire se dovedeau a fi simple năluciri, iar

adevăratele piedici sporeau zi de zi. Pătrunzînd în tainele căsniciei-domnului și doamnei de Nucingen, își dăduse seama că pentru a face din iubire o unealtă de îmbogățire trebuia mai întîi să deșerte pînă la fund cupa rușinii și să arunce departe acele nobile idei prin care se răscumpără păcatele tinereții. Această viață, strălucitoare pe dinafară, dar pe dinăuntru roasă de toți viermii remușcării, această viață cu plăceri de o clipă ispășite apoi din greu prin îndelungate chinuri, Rastignac și-o însușise și se tăvălea în ea, 'făcîndu-și ca Omul distrat zugrăvit de La Bruyere<sup>2</sup>, un culcuș în glodul din șanțul drumului ; dar, tot ca Omul distrat, nu-și murdărise încă decît veșmintele.

— Eh, l-am ucis pe mandarin ? îl întrebă Bianchon într-o zi, pe cînd se ridica de la masă.

— Nu încă, răspunse el, dar horcăie.

Medicinistul luă acest răspuns drept o glumă, dar Rastignac nu glumise. Pentru înția oară după atîta vreme luase masa de seară la pensiune și tot timpul se arătase îngîndurat. După desert, în loc să plece, rămase în sala de

1 Gabriel-HoHO<sup>1</sup> Rignerfi, cotite de fÎTabeau (1749—1791), orator și om politic francez. Literat și filozof francez (1645—1696), autorul lucrării Leș carocferes,

157

A

m.

J

v

mîncare lîngă domnișoara Taillefer, căreia îi arunca din cînd în cînd priviri pline de înțeles. Cîțiva clienți ai pensiunii zăboveau încă la masă, mîncînd nuci, iar alții se plimbau prin odaie, urmînd discuțiile pe care le începuseră în timpul cinei. Ca în mai toate serile, pleca fiecare cînd voia, după interesul cu care lua parte la discuție sau după cum avea digestia — mai grea sau mai ușoară. Iarna, rareori se întîmpla ca pensionarii să plece mai devreme de ceasul opt, cînd cele patru femei, rămînînd între ele, puteau să se răzbune pentru tăcerea pe care sexul lor le-o impunea în mijlocul acestei reuniuni de bărbați. Vă-zBUu-l pe Eugene atît de copleșit de gînduri, Vautrin, «R la început părea tare grăbit, rămase în sala de mîncare și se așeză astfel încît studentul să nu-l poată vedea și, deci, să-l creadă plecat. Mai tîrziu, în loc să iasă împreună cuipi din urmă pensionari, care mai întîrziaseră, » trecu în salonul de alături și rămase acolo. Vautrin citise în sufletul studentului și avea presimțirea că se va produce un fapt hotărîtor. În adevăr, Rastignac se găsea într-o si-«tie încurcată, prin care vor fi trecut, desigur, mulți tiroi. Îndrăgostită cu adevărat sau doar jucîndu-se de-a dragostea, doamna de Nucingen îl trecuse pe Rastignac prin toate frămîntările unei adevărate pasiuni, desfășurînd pentru el toate resursele diplomației feminine ce se foloseau atunci la Paris. După ce se compromisese în ochii lumii,, pentru ca astfel să-l poată statornici lîngă sine pe vărul doamnei de Beauseant, acum, cînd urma să-i dea cu ' adevărat drep'turile, de care părea că se și bucură, doamna de Nucin|n șovăia. Vreme de o lună, ea îi întăritase cu atîta iscusință simțurile, încît sfîrșise prin a-l lovi în suflet. Dacă, la începutul legăturii lor, studentul se socotise stăpîn, după aceea doamna de Nucingen fu cea care se dovedi cea mai tare, prin acele viclenii femeiești care stîr-neau în Eugene toate fcițămintele, bune sau rele, ale celor doi sau trei oameni ce trăiesc contopiți în sufletul oricărui tînăr parizian. Să fi fost oare un calcul ? Nu. Fe-meile sînt totdeauna sincere chiar și în împletirea celor mai mari prefăcătorii, pentru că și atunci se pleacă în fața unui simțămînt firesc. Poate că Delphine, după ce îngăduise acestui tînăr să pună atîta stăpînire pe ea și după ce îi arătase atîta dragoste, da ascultare acum unui sim-

158

țămînt de demnitate care o îndemna he să-și ia înapoi concesiile pe care le făcuse, fie să găsească o bucurie în a le amîna împlinirea. Este doar așa de firesc ca o pariziana, chiar atunci cînd e tîrîtă de pasiune, să șovăie în căderea ei și să pună la încercare sufletul, aceluia căruia îi va încredința toată viața ei ! Doamna de Nucingen fusese înșelată înția oară în toate nădejdlile ei de un tînăr egoist, și credința ei nu fusese prețuită așa cum se cuvenea. Cu drept cuvînt putea fi acum neîncrezătoare. Se poate de asemenea ca în purtarea lui Eugene, pe care această atît de grabnică izbîndă îl făcuse trufaș, ea să fi văzut un soi de dispreț pricinuit de ciudățenia situației lor. Ea năzuia fără îndoială să se arate impunătoare unui om de vîrsta lui Eugene și să stea cu măreție în fața lui, după ce atîta ' vreme se făcuse atît de mică înaintea celui care o părăsise. Ea nu voia ca Eugene s-o creadă o cucerire ușoară, tocmai pentru că el știa că fusese amanta lui de Marsay. În sfîrșit, după ce îndurase înjositoarele desfătări ale unui adevărat monstru, ale unui tînăr desfrînat, ea găsea atîta bucurie acum, străbătînd înfloritele ținuturi ale iubirii, încît desigur că se afla ca într-o învăluire de vrajă, privind cu încîntare toate priveliștile, ascultîndu-le îndelung freamătul și zăbovind îndelung sub mîngîierea neprihănitelor adieri. Adevărata iubire plătea păcatele iubirii ticăloase. Dar această

neînțelegere va dăinui, din nefericire, mereu cîtă vreme bărbații nu vor ști ce puzderie de flori cad în sufletul unei femei sub secera celei dintîi înșelări. Oricare ar fi fost însă pricina, Delphine îl amăgea pe Rastignac și-i plăcea să-l amăgească, fără îndoială pentru ca se știa iubită și era deplin încredințată că atunci cînd va hotărî regescul ei bun-plac de femeie va curma într-o singură clipă toate mîhnirile iubitului ei. Dintr-un simțămînt de prețuire față de sine, Eugene nu voia să iasă înfrînt din cea dintîi luptă pe care o da și o urmărea pe Delphine cu toată stăruința, ca urt knător începător care ține cu tot dinadinsul să împuște # potîrnice de ziua Sfîntului Hubert I, pe care-l prăznuiește pentru întîia oară.

» Simțul Hubsrt. despre care se spune că ar fi trăit prin veacul al VII-lea. a fost episcop de Maestricht și Liege și este patronul vînătorilor. E sărbătorit în ziua de 3 noiembrie.

159

Neliniștile prin care trecea, deznădejtile, false sau adevărate, ca și amorul propriu jignit îl legau tot mai strîns de această femeie. Tot Parisul îl socotea stăpînul doamnei de Nucingen, cînd în realitate, din ziua cînd o cunoscuse, el nu făcuse nici un pas mai departe. Neștiind încă în acea vreme că acest șagalic joc de-a dragostea al unei femei dă atîtea foloase cît nu prețuiesc uneori plăcerile înseși ale dragostei împlinite, Eugene era cuprins adesea de o prostească turbare. Dacă în această perioadă, în care femeia cerca să se jape de dragoste, Rastignac lua drept pradă cele dinții poame verzi ale iubirii, prețul lor era însă tot așa de mare pe cît erau de verzi, acruțe și gustoase. Văzîndu-se fără un ban în buzunar și fără nici o nădejde de viitor, cîteodată, în ciuda glasului de împotrivire al conștiinței sale, se gîdea că o căsătorie cu domnișoara de Taillefer i-ar da puțința să se înavuțească, așa cum îi demonstrase Vautrin. Or, în seara aceea Rastignac trăia o clipă în care mizeria lui răcnea cu atîta putere, încît aproape fără voie se lăsă biruit de viclenele argumente ale cumplitelui sfînx, a cărui privire avea une-ori asupra lui o adevărată putere de fascinație. După ce Poiret și domnișoara Michonneau se urcară în camerele lor, Rastignac, crezîndu-se numai cu doamna Vauquer și doamna Couture, care împleteau niște mînecuțe de lîna moțîind lîngă sobă, strecură către domnișoara Taillefer o privire atît de duioasă, încît aceasta își plecă ochii în pămînt.

— Ai vreun necaz, domnule Eugene ? îl întrebă Victo-rine după o clipă de tăcere.

— Cine n-are necazurile lui ? ! răspunse Rastignac. Dacă noi tinerii am ști că sîntem iubiți cu un devotament care să răsplătească jertfele ce sîntem totdeauna gata să facem, poate că n-am avea niciodată necazuri.

Drept răspuns, domnișoara Taillefer îi aruncă o privire care nu lăsa nici o îndoială în privința înțelesului ei.

— De pildă, dumneata însăși, domnișoară, astăzi te socoti sigură de inima dumitale ; dar poți da cheazășie că nu te vei schimba niciodată ?

Un surîs trecu pe buzele biete fete, ca o rază care i-ar fi fișnit din suflet, și chipul îi străluci cu atîta putere,

160

încît Eugene, văzînd că a stîrmit o atît de năprasnică izbucnire de simțăminte, se înpăimîntă.

— Dacă mîne ai fi bogată și fericită, dacă ți-ar cădea din cer o imensă avere, ai mai iubi pe tînărul sărac care îți va fi plăcut în zilele dumitale de strîmtorare ?

Fata înclină din cap cu gingășie.

— Pe un tînăr nefericit ? Ea înclină iarăși din cap.

— Ce prostii spuneți acolo ? strigă doamna Vauquer.

— Dă-ne pace, spuse Eugene, ne înțelegem de minune.

— Așadar, în curînd vom avea căsătoria domnului cavalier de Rastignac cu domnișoara Victorine Taillefer ? întrebă Vautrin cu puternica lui voce, ivindu-se deodată în ușa sălii de mîncare.

— Ah, cum m-ai speriat ! spuseră într-un glas doamna Couture și doamna Vauquer.

— Aș putea nimeri mai rău ! zise rîzînd Eugene, căruia glasul lui Vautrin îi pricinuisese cea mai cumplită tulburare din cîte simțise în viața lui.

— Să lăsăm glumele nepotrivite, domnilor ! zise doamna Couture. Hai sus, fata mea.

Doamna Vauquer porni și' ea în urma celor două pensionare, ca să-și petreacă seara în apartamentul lor, cru-fîndu-și astfel lumina și focul. Eugene rămase singur, față-n față cu Vautrin.

— Știam că ai să ajungi aici, îi spuse acesta cu veșnicul lui sînge rece. Dar ascultă-mă, am și eu slăbiciunile mele sufletești, ca orice om. în clipa asta să nu iei nici o hotărîre, pentru că nu ești în apele dumitale. Ești plin de datorii. Vreau să vii la mine împins nu de pasiune sau de deznădejde, ci numai de rațiune. Ai nevoie poate de o mie de taleri. Ține-i.

Și acest demon, scofînd portofelul din buzunar, trase trei bilete de bancă, pe care le flutură sub ochii studentului. Eugene se afla atunci într-o stare groaznică. Datora marchizului de Adjuda și contelui de Trailles o sută de ludovici, pe care îi pierduse la cărți. Neavînd acești bani, nu cuteza să se ducă la doamna

de Restaud, unde era așteptat în seara aceea. Era una din acele seri când nu sînt invitați decît prietenii intimi, cînd se mănîncă mici prăji-

11

161

turi și se bea ceai, dar cînd poți să și pierzi șase mii de franci la whist.

— Domnule, îi răspunse Eugene abia stăpînindu-și un tremur convulsiv, după destăinuirile pe care mi le-ai făcut, trebuie să înțelegi că-mi este cu neputință să fiu datornicul dumitale.

— Ei bine, mi-ar fi părut rău dacă mi-ai fi dat alt răspuns, urmă ispititorul. Ești un tînăr frumos, gîngăș, mîn-dru ca un leu și blînd ca o fecioară. Ai fi cîminunată pradă pentru diavol, îmi plac tinerii de felul ăsta. Încă două-trei reflecții de înaltă politică, și vei ajunge să vezi lumea așa cum este. Jucînd cîteva mici scene de virtute, omul superior își face toate fanteziile în aclamațiile entuziaste ale nerozilor de la parter, în scurtă vreme, vei fi de-ai noștri. Ah, dacă ai vrea să fii elevul meu, te-aș face să ajungi orice dorești. Nici n-ai apuca să-ți încheși în minte o dorință, că pe loc ți-aș împlini-o cu vîrf și îndesat, oricare ți-ar fi vrerea : onoruri, avere, femei. Am fi în stare să prefacem toată civilizația în ambrozie. Ai fi copilul nostru răsfațat. Benjaminul nostru, și pentru dumneata ar muri toți, cu voie bună. Orice piedică ți s-ar ivi în cale, am înlătura-o. Dar ai încă scrupule, mă socoti deci un sclerat ? Ei bine, un om tot așa de cinstit, pe cît te crezi și dumneata deocamdată, domnul de Turenne I, făcea mici afaceri cu țîlharii de codru, fără să se socoată compromis. Nu vrei să-mi fii dator, ha ? De asta să nu te sinchisești, urmă Vautrin schițînd un surîs. La cearșafurile astea și scrie aici, spuse el scoțînd un formular de poliță ; aici, de-a curmezișul : „Am primit suma de trei mii cinci sute de franci, plătilă peste un an". Pune și data ! Dobînda e destul de mare ca să-ți poată înlătura toate scrupulele. Spune-mi jidov, dacă vrei, și cu asta so-cotește-te achitat de orice recunoștință. Astăzi îți îngădui încă să mă disprețuiești, pentru că știu bine că mai tîrziu vei ține la mine. Vei găsi în mine acele abisuri fără fund, acele vaste simțăminte concentrate pe care imbecilii le numesc vicii, dar niciodată n-ai să mă vezi nici laș, nici

I Henri de La Tour, viconte de Turenne (1611—1675), mareșal al Franței pe vremea lui Ludovic al XII-lea.

162

ingrat. Pe scurt, micuțule, nu sînt nici un pion, nici un nebun, ci sînt un turn I.

— Ce fel de om ești dumneata ? izbucni Eugene. Ai venit pe lume parcă într-adins ca să mă chinuiești.

— Nicidecum. Sînt un om bun, care e gata să se umple el însuși de glod, numai ca să te pună pe dumneata la adăpost pentru tot restul zilelor. Te întreb : pentru ce acest devotament ? Ei bine, am să ți-o spun într-o zi în șoaptă, la ureche. Te-am luat cam pe neașteptate la început, cînd ți-am arătat carionul<sup>2</sup> orînduirii sociale și jocul mașinăriei lui ; dar această primă spaimă îți va trece, cum îi trece leatului cea dinții trică pe cîmpul de luptă, și ai să te deprinzi a vedea în oameni niște simpli soldați hotărîți să moară în slujba celor care se ung ei înșiși regi. Vremurile s-au schimbat. Odinioară îi spuneai unui viteaz : „Iacă o sută de taleri, ucidem-mi pe d. cutare", și te așezai liniștit la masă, după ce, pentru un da sau pentru un nu, trimiseseseși un om pe lumea cealaltă. Astăzi îți propun să-ți dau o avere frumoasă în schimbul unui semn din cap, care nu te compromite cu nimic, iar dumneata stai pe gîin-duri. Trăim într-un veac de moleșeală.

Eugene semnă polița și i-o dădu, primind în schimb biletele de bancă.

— Și acum să vorbim ca doi oameni cu cap, urmă Vautrin. Peste cîteva luni vreau să plec în America să mă fac plantator de tutun. Am să-ți trimit țigările prieteniei. Dacă mă voi îmbogăți, am să te ajut. Dacă nu voi avea copii (ceea ce este foarte probabil, pentru că n-am poftă să mă replantez prin butași în lumea asta), ei bine, atunci am să-ți las toată averea prin testament. Nu este asta o dovadă de prietenie ? Trebuie să știi că țin la dumneata. Așa e firea mea : îmi place să mă devotez altuia. Și am făcut-o de cîteva ori pînă acum. Vezi, micuțule, eu trăiesc într-o sferă mai înaltă decît aceea în care trăiesc ceilalți oameni. Eu socot că faptele sînt simple mijloace și nu am în vedere decît scopul pe care-l urmăresc. Ce înseamnă pentru mine un om ? Asta ! făcu Vau-

" Figuri din jecul de șah.

8 Ceasornic care vestește orele printr-un crîmpei de arie ; aici, în sens de mecanismul orînduirii sociale.

11

163

trin, trosnindu-și unghia degetului gros sub unul din dinții din față. Un om este tot, sau nimic. Cînd îl cheamă Poi-ret, e chiar mai puțin decît nimic : poți să-l strivești ca pe-o ploșniță, e turtit și pute. Cînd însă seamănă cu dumneata, omul este un zeu, nu mai este o mașină învăluită în piele ; este un teatru în care se

mișca cele mai frumoase simțăminte, și eu nu trăiesc decât prin simțăminte. Un simțămînt nu este oare lumea întreagă cuprinsă într-o singură gîndire ? Uită-te la moș Goriot : cele două fete sînt pentru el tot universul, sînt firul cu ajutorul căruia se poate dirigi în labirintul creației. Ei bine, pentru mine, care am cercetat viața în toate amănuntele, nu există decât un singur simțămînt adevărat, prietenia dintre doi bărbați. Pierre și Jaffier, asta e pasiunea mea. Știu pe de rost Veneția salvată 2. Ai văzut mulți oameni afit de viteji încît atunci cînd un camarad le spune : „Hai să îngropăm un cadavru .” să se ducă îndată, fără să sufle un singur cuvînt și fără plicticoase lecții de morală? Iacă, eu am făcut treaba asta. N-aș spune-o oricui. Dar dumneata ești un om superior, dumitaie și se poate spune tot, pentru că înțelegi tot. N-ai să te bălăcești multă vreme în smîrcurile în care viețuiesc pocitaniile din jurul nostru. Și-acum destul, ne-am înțeles. Ai să te însori. Să ne urmărim fiecare țelul. Al meu este de fier și nu se îndoiaie niciodată, he, he J Vautrin plecă, fără a mai aștepta răspunsul negativ al studentului, pe care voia să-l lase liniștit. Cunoștea, pare-se, taina acestor mici împotriviri, acestor lupte din care bărbații își fac o fală față de ei înșiși și de care se slujesc ca să-și îndreptățească faptele lor nevrednice.

„Facă ce-o pofti, eu în nici un caz n-am să mă-nsor cu domnișoara Taillefer .” își spuse Eugene.

După o scurtă criză de febră lăuntrică, pricinuită de gîndul că încheiasă un pact cu omul acesta, care-l îngrozea, dar care creștea în ochii lui prin însuși cinismul ideilor sale și prin îndrăzneala cu care strîngea ca într-o men-

1 Lucrarea cea mai importantă a poetului dramatic englez Thomas Otway <1652—1685>. Piesa, reluată cu succes în Franța pe vremea lui Balzac, produsese asupra acestuia o puternică impresie.

164

ghină întreaga societate, Rastignac se îmbracă, porunci să i se aducă o trăsură și se duse la doamna de Restaud. În zilele din urmă, contesa se arătase deosebit de prevenitoare față de acest tînr, care intra cu pași siguri în lumea bună, unde într-o zi avea să dobîndească poate o în-rîurire de temut. Rastignac își plăti datoriile pe care le avea la domnii de Trailles și de Adjuda, juca whist o parte din noapte și recîștigă tot ce pierduse. Superstițios ca mai toți oamenii care abia își croiesc drumul în viață și care sînt mai mult sau mai puțin fataliști, el socoti că acest noroc e o răsplată cerească pentru stăruința cu care se încapățîna să rămînă pe calea cea bună. A doua zi dimineată îl întrebă cu mare grabă pe Vautrin dacă mai are polița pe care i-o semnase în ajun. La răspunsul afirmativ al acestuia, Eugene îi înturnă cu o firească bucurie cei trei mii de franci.

— Merge bine, îi spuse Vautrin.

— Dar fără să fiu complicele dumitaie, zise Eugene.

— Știu, știu, îl întrerupse Vautrin. Ești încă în perioada copilăriilor. Căști gura la zorzoanele care împodobesc intrarea.

Două zile mai tîrziu, în Grădina Botanică, pe o alee singuratică, Poirer și domnișoara Michonneau ședea pe bancă, la soare, de vorbă cu domnul pe care studentul în medicină îl socotea pe bună dreptate suspect.

— Domnișoară, spunea domnul Gondureau, nu înțeleg cauza scrupulelor dumitaie. Excelența-sa monseniorul ministru al poliției generale a regatului...

— Aha, excelența-sa monseniorul ministru al poliției generale a regatului... ! repetă Poirer.

— Da, excelența-sa se ocupă personal de această afacere.

Cui nu i se va părea de necrezut faptul că Poirer, fost slujbaș, un om fără îndoială cu virtuți burgheze, deși cu totul lipsit de idei, a continuat să-l asculte mai departe pe pretinsul rentier din strada Buffon, după ce acesta rostise cuvîntul poliției, lăsînd astfel să i se vadă sub masca de om de treabă adevărata lui față de agent al instituției din strada Jerusalem ?

Și totuși, nimic nu era mai firesc. Pentru a înțelege mai bine din care anume specie făcea parte Poirer în

165

fe  
vasta familie a neghiobilor, este nevoie să facem o remarcă pe care, de altfel, au mai făcut-o și alți observatori înaintea noastră, dar nu a fost dată în vileag pînă astăzi. Există o populație plumiferă, care trăiește înghesuită în buget, între primul grad de latitudine, unde sînt cuprinse salariile de o mie două sute de franci pe an, un fel de Groenlanda administrativă, și gradul al treilea, de unde încep salariile mai călduțe, de la trei la șase mii de franci, regiunea temperată, în care se aclimatizează și chiar înfloresc gratificația, deși cultura ei întîmpină destule greutăți. Printre trăsăturile prin care această gîntă subalternă își dezvăluie beteaga ei îngustime de spirit, una dintre cele mai caracteristice este un soi de respect involuntar, mașinal, instinctiv, pentru marele lama din orice minister, pe care slujbașul îl cunoaște dintr-o semnătură ilizibilă și sub numele de Excelența-sa monseniorul ministru, patru cuvinte care au același sens ca și ii Bondo Câni din Califul din Bagdad<sup>2</sup> și care, pentru această populație supusă înseamnă

puterea supremă, fără putință de apel. Ca și papa pentru creștini, ministrul este din punct de vedere administrativ infailibil în ochii slujbașului ; strălucirea pe care o împrăștie trece asupra actelor sale, asupra cuvintelor sale, ca și asupra oamenilor care vorbesc în numele său ; învăluie totul cu fantezia lui și dă caracter de lege faptelor pe care le poruncește ; numele de Excelență, care mărturisește curățenia gândurilor și sfințenia hotărârilor sale, slujește drept pașaport ideilor celor mai puțin admisibile. Fapte pe care acești bieți oameni n-ar fi în stare să le facă în propriul lor folos, le să-vîrșesc cu mare grabă de îndată ce aud cuvîntul „Exce-lența-sa”. Birourile administrației au o anume supunere pasivă, după cum armata și-o are pe-a ei, sistem care înăbușă conștiința, distruge personalitatea omului și pînă la urmă îl adaptează la mașina guvernamentală ca pe-un șurub sau ca pe-o piuliță. Astfel, domnul Gondureau, care părea iscusit în cunoașterea oamenilor, vîzînd de la început

1 Persoană care reprezintă autoritatea supremă într-un minister ; la mongoli și la tibetani, marele lama (dalailama) este șeful suprem al religiei budiste.

2 Operă comică într-un act (textul de Saint-Just-Dancourt, mu-ica de Boiel-dieu), reprezentată cu maie succes pe la 1800.

166

în Poiret pe unul dintre acești birocrați neghiobi, a scos, atunci cînd a fost nevoie, cuvîntul de talisman „Excelența-sa” ca pe un Dens ex wachhia ], dezvăluindu-și bateriile și uluindu-l pe Poiret, pe care îl socotea masculul domnișoarei Michonneau, după cum pe ea o socotea femela lui Poiret.

— De vreme ce chiar excelența-sa... Excelența-sa monseniorul... Ah, atunci se schimbă lucrurile, zise Poiret.

— Ai auzit ce spune domnul în a cărui judecată se pare că ai încredere, urmă așa-zisul rentier întorcîndu-se către domnișoara Michonneau. Excelența-sa are în clipa de față cea mai deplină certitudine că pretinsul Vautrin, care locuiește în casa Vauquer, este un ocnaș evadat de la Toulon, unde era cunoscut sub numele de Păcalește-Moartea.

— Ah, Păcalește-Moartea ! făcu Poiret, fericit om dacă merită cu adevărat acest nume.

— Da, urmă agentul. I s-a dat această poreclă pentru că din cele mai îndrăznețe atacuri a avut norocul să scape cu viață. E un om primejdios, înțelegi ? Și are însușiri care-l fac cu totul deosebit. Chiar și condamnarea care i s-a dat i-a creat în banda lui un loc de mare onoare...

— Este deci un om de onoare ? întrebă Poiret.

— În felul lui, da. A consimțit să ia asupra-și crima altuia, un fals săvîrșit de un tînăr foarte frumos, la care ținea mult, un italian, mare cartofor, care după aceea a intrat în armată, unde de altfel s-a purtat foarte bine.

— Dar dacă excelența-sa ministrul poliției este încredințat că domnul Vautrin este Păcalește-Moartea, de ce mai are nevoie de mine ? întrebă domnișoara Michonneau.

— Așa e, interveni Poiret, dacă e adevărat că ministrul, după cum ne-ai făcut onoarea să ne spui, arf o anumită certitudine...

— Certitudine nu este cuvîntul potrivit. E vorba de o bănuială. Veți înțelege îndată problema. Jacques Collin, zis și Păcalește-Moartea, se bucură de toată încrederea

1 In limba latină : „Zeu (cobori!) cu mașina”, expresie privind întrebuițarea unui mijloc neobișnuit și neverosimil pentru a da unei situații un sfîrșit fericit.

167

I

deținuților din trei ocne, care l-au ales agentul și bancherul lor. Aceste afaceri, pe care nu le poate face decît un om de marcă, îi aduc un mare cîștig.

— Ah, ah, înțelegi calamburul, domnișoară ? zise Poi-ret. Domnul îl numește un om de marcă pentru că a fost marcat!

— Falsul Vautrin, urmă agentul, primește capitalurile domnilor ocnași, le plasează, le păstrează și le ține la dispoziția celor care izbutesc să evadeze, a familiilor lor cînd hotărăsc astfel prin testament sau a amantelor lor cînd îi dau dispoziție să le înmîneze anume sume.

— A amantelor lor! Vrei să spui, poate, a nevestelor lor.

— Nu, domnule, mai toți ocnașii n-au decît soții nelegitime, pe care noi le numim concubine.

— Așadar, toți trăiesc în concubinaj ?

— Firește.

— Ei bine, zise Poiret, astea sînt grozăvii, pe care monseniorul n-ar trebui să le tolereze. De vreme ce ai cîntea să vezi pe excelența-sa, e datoria dumitale, care pari a fi însuflețit de idei filantropice, să-l

luminezi asupra purtării imorale a acestor oameni, care dau cea mai rea pildă restului societății.

— Dar, domnule, guvernul nu-i ține acolo unde îi ține ca să-i dea drept pildă de virtute.

— Ai dreptate, îngăduie-mi totuși, domnule...

— Să vedem ce vrea să ne spună domnul, micuțule drag, zise domnișoara Michonneau.

— Îți dai seama, domnișoară, reluă firul Gondureau. Guvernul are un mare interes să pună mîna pe un tezaur ilicit, despre care se spune că se urcă la o sumă destul de mare. Păcălește-Moartea încasează valori uriașe, tăinuind nu numai sumele pe care le posedă unii dintre camarazii săi, ci și pe cele care provin de la Societatea celor zece mii...

— Zece mii de hoți ! izbucni înspăimîntat Poirer.

— Nu. Societatea celor zece mii este o asociație a hoților de elită, a celor ce lucrează în stil mare și nu se

1 Ocnașii erau „marcați” pe braț, pe piept sau pe spate, cu un semn sau cu inițialele lor, pentru a putea fi identificați oricînd.

168

amestecă niciodată într-o afacere care nu le aduce un câștig de cel puțin zece mii de franci. Această societate e alcătuită din cei mai distinși clienți ai curților cu juri. Ei cunosc bine codul, și cînd sînt prinși nu riscă niciodată pedeapsa cu moartea. Collin este omul lor de încredere, sfătuitoarea lor. Cu ajutorul uriașelor lui venituri, omul acesta a știut să-și creeze o poliție a lui și legături foarte întinse, pe care le învăluie într-un mister de nepătruns. Deși e mai bine de un an de cînd l-am împresurat cu spionii noștri, n-am izbutit totuși pînă acum să pătrundem în tainele lui. Cu tezaurul și cu iscusința lui, el întreține viciul în chip statornic, furnizează capitaluri crimei și ține în slujbă o armată de ticăloși, care duc un neînterupt război împotriva societății, înșfăcîndu-l pe Păcălește-Moartea și punînd mîna pe banda lui, am tăia răul de la rădăcină. Iată de ce această expediție a luat proporțiile unei afaceri de stat și de înaltă politică, menită să onoreze pe cei care vor colabora la izbînda ei. Chiar și dumneata, domnule, ai putea să reintri în administrație și să ocupi un loc de secretar la un comisariat de poliție, slujbă care nu te-ar împiedica să-ți primești mai departe pensia.

— Dar, întrebă domnișoara Michonneau, pentru ce nu fuge Păcălește-Moartea cu banii ce i s-au încredințat ?

— Oh ! făcu agentul, dacă ar fura banii ocnașilor, oriunde s-ar duce ar fi urmărit de un om însărcinat să-l ucidă. Apoi, să furi un tezaur nu-i chiar așa de ușor cum ar fi de pildă să răpești pe o domnișoară de neam mare. De altfel, Collin n-ar fi în stare să dea o asemenea lovitură, s-ar socoti dezonorat.

— Așa este domnule, zise Poirer, ar fi cu totul dezonorat.

— Bine, dar toate acestea nu ne lămuresc pentru ce nu veniți pur și simplu să puneți mîna pe el, spuse domnișoara Michonneau.

— Uite, domnișoară, am să-ți răspund... Dar, îi șopti el la ureche, împiedică-l pe domnul dimitale să mă mai întrerupă, pentru că, așa cum a pornit-o, nu mai sfîrșim niciodată. Mare noroc trebuie să aibă bătrînul ăsta dacă mai găsește pe cineva care să stea să-l asculte ! Păcălește-Moartea, venind la Paris, s-a îmbrăcat în pielea unui om

169

cinstit, se înfățișează ca un foarte de treabă burghez parizian și locuiește într-o pensiune care nu bate la ochi. E tare dibaci și nu-i chip să-l iei pe neașteptate. Așadar, domnul Vautrin este un om onorabil, care face niște afaceri uriașe.

„Firește”, spuse Poirer în sinea lui.

— Ministrul nu vrea să-și ridice în cap toată negusto-rimea din Paris și toată opinia publică, arestînd din greșeală pe un autentic Vautrin. Domnul prefect de poliție e în primejdie să-și piardă slujba din cauza dușmanilor pe care-i are. Dacă s-ar face vreo greșeală în afacerea asta, cei care abia așteaptă să-i ia locul s-ar folosi de lătrăturile și de larma cercurilor liberale, ca să-l dea peste cap. Trebuie să lucrăm, deci, cum am lucrat în afacerea Cog-rnard, falsul conte de Sainte-Helene. Dacă el ar fi fost în adevăr conte de Sainte-Helene, am fi dat de bucluc. Uite pentru ce trebuie să verificăm informațiile pe care le avem !

— Da, spuse cu vioiciune domnișoara Michonneau, dar pentru asta vă trebuie o femeie frumoasă.

— Păcălește-Moartea nu se va încurca niciodată cu o femeie, zise agentul. Am să-ți spun un secret : nu-i plac femeile.

— în cazul ăsta, presupunînd chiar că aș primi să fac o asemenea verificare în schimbul a două mii de franci, nu văd cum v-aș putea fi de folos.

— Nimic mai simplu, zise necunoscutul, îți voi da un flacon cu o doză de lichid, preparat anume ca să pricinuiască o revărsare de sînge în creier, care dă toate simp-tomele apopîlexiei, fără a fi însă de fel

primejdioasă. Acest amestec poate fi dat în vin sau cafea. Când vezi că omul se prăbușește, îl întinzi pe un pat și-l dezbraci, chipurile ca să vezi dacă nu cumva trage să moară, îndată ce rămîi cu el, îi arzi o palmă pe umăr, pleosc ! și vezi dacă apar inițialele.

— O nimica toată, zise Poirot.

— Eh, primești ? o întrebă Gondureau pe bătrîna domnișoară.

— Dar, dragă domnule, spuse domnișoara Michonneau, dacă nu vor apărea inițialele, mi se vor plăti totuși cei două mii de franci ?

170

— Nu.

— Care va fi plata mea în acest caz ?

— Cinci sute de franci.

— Să faci un asemenea lucru pentru o sumă așa de mică ? Pentru un om cu conștiință răul este același, și eu, domnule, am conștiința mea, pe care trebuie s-o liniștesc.

— Te asigur, spuse Poirot, că domnișoara are multă conștiință, pe lîngă că este o ființă foarte amabilă și tare dibace.

— Iacă, reluă vorba domnișoara Michonneau, dacă Vautrin este Păcălește-Moartea, îmi dai trei mii de franci ; iar dacă este un burghez oarecare, nu-mi dai nimic.

— Făcut ! zise Gondureau, dar cu condiția să împlinești treaba chiar mîine.

- Prea degrabă, dragă domnule, trebuie să cer și sfatul duhovnicului meu.

- Ce vicleană ! zise agentul ridicîndu-se. Atunci, pe mîine. Și dacă între timp vei avea să-mi dai vreo știre, mă găsești în străduța Sainte-Anne, în fundul curții bisericii Sainte-Chapelle. Sub bolta de la intrare nu e decît o singură poartă, întrebi de domnul Gondureau.

Bianchon venea de la cursul lui Cuvier, și auzul lui fu izbit de un nume atît de original ca Păcălește-Moartea și de acel făcut ! care se știa că e vorba obișnuită a vestitului șef al poliției de siguranță din acea vreme.

— De ce n-ai sîrșit chiar acum ? Afacerea asta ți-ar aduce o rentă viageră de trei sute de franci, spuse Poirot către domnișoara Michonneau.

— Pentru ce ? zise ea. Pentru că trebuie să chibzuim, în caz că într-adevăr domnul Vautrin este ocnașul Păcălește-Moartea, poate că aș scoate mai mult, dacă m-aș aranja cu el. În același timp însă, cerîndu-i bani ar însemna să-l previn și ar fi în stare să spele putina pe gratis. Ceea ce ar fi o păcăleală groaznică.

— Chiar dacă ar fi prevenit, urmă Poirot, nu ne-a spus domnul acesta că este pus sub supraveghere ?

Dumneata însă, în adevăr, n-ai mai cîștiga nimic.

171

„De altfel, gîndi domnișoara Michonneau, nu pot să-l sufăr pe omul ăsta ! Nu găsește să-mi spună decît lucruri neplăcute.”

— Dar, reluă Poirot, așa ar fi mai bine. După cum spunea acest domn, care mi se pare foarte distins, pe lîngă că e bine îmbrăcat, scăpînd societatea de un criminal, orișicît de virtuos ar fi, faci un act de supunere față de lege. Cine a băut, va mai bea. Dacă i-ar veni poftă într-o zi să ne omoare pe toți ? Vezi dumneata, drăcia dracului ! Mai întîi, vina acestor asasinate ar cădea asupra noastră, fără să mai ținem seama că tot noi am fi și cele dintîi victime.

Domnișoara Michonneau era însă atît de frămîntată, încît nu putea să urmărească frazele care cădeau una cîte una din gura lui Poirot, ca picăturile de apă dintr-un robinet ce n-a fost bine închis. Când bătrînul acesta începea să sporovăiască, dacă nu-l oprea domnișoara Michonneau, îi dădea într-una înainte ca o caterincă. După ce atingea un prim subiect, intra în diferite paranteze care-l ducea la un alt subiect, cu totul potrivit, fără să tragă nici o încheiere. Pînă să ajungă la casa Vauquer, Poirot se strecurase într-un lung șir de pasaje și citate tranzitorii, care-l făcuseră să povestească depoziția lui în procesul numitului Ragoulleau și al femeii Morin, în care apăruse ca martor al apărării. Intrînd în casă, tovarășa sa băgă de seamă dintru început că Eugene de Rastignac și domnișoara Taillefer se află într-o convorbire intimă, de un interes atît de palpitant, încît nici unul dintre ei nu prinse de veste cînd cei doi bătrîni pensionari trecură prin sala de mîncare.

— Nici că putea să sîrșească altfel, spuse domnișoara Michonneau. De opt zile se sorbeau din ochi, nu alta !

— Da, răspunse Poirot. Așa încît ea a fost condamnată.

— Cine ?

— Doamna Morin.

— Eu vorbesc de domnișoara Victorine, zise domnișoara Michonneau intrînd fără să-și dea seama în

camera lui Poiret, iar dumneata îi dai zor cu doamna Morin. Cine mai e și asta ?

172

— Dar domnișoara Victorine ce vină are ? întreabă Poiret.

— Are vina că-l iubește pe domnul Eugene de Rastignac și că merge înainte, fără să știe unde are să ajungă, sărmana inocentă !

În dimineața aceea, Eugene se afla în kuhnea deznădejdiei, din pricina doamnei de Nucingen. În adîncul sufletului său, el se lăsase cu totul în seama lui Vautrin, fără a mai voi să cerceteze nici motivele prieteniei pe care i-o purta acest om nemaipomenit, nici unde-l va duce o asemenea tovărășie. Numai o minune l-ar mai fi putut salva din abisul în care făcuse cel dintîi pas cu un ceas mai înainte, cînd schimbase cu domnișoara Taillefer cele mai duioase făgăduințe. Victorine avea simțămîntul că ascultă un glas de înger, cerurile se deschiseseră în fața ochilor ei, iar casa Vauquer se împodobise cu fantasticele culori în care decoratorii de teatru zugrăvesc palatele de pe scenă : iubea și era iubită, sau cel puțin așa credea ! Și care femeie n-ar fi crezut ca și ea, văzîndu-l și ascultîndu-l pe Rastignac, în timpul acestei ore furate tuturor Argușilor din casă ? Zbătîndu-se împotriva conștiinței lui, știind că săvîrșește o faptă rea și voind s-o săvîrșească, spunîndu-și că va răscumpăra acest mic păcat făcînd o femeie fericită, Eugene se împodobise cu propria lui deznădejde și strălucea în toate focurile infernului care sălăș-luia în clipa aceea în inima lui. Din fericire pentru el, minunea se împlini : Vautrin intră plin de veselie și citi dintr-o ochire în sufețele celor doi tineri, pe care-i căsătorise prin uneltirile geniului său diabolic, dar căroră le tulbură pe loc bucuria, cîntînd cu glasul puternic și batjocoritor :

Fcmcketta mea-i fermecătoare în simplitatea ei...

Victorine plecă în fugă, ducînd cu sine o fericire tot așa de mare pe cît fusese și suferința care-i umpluse viața pînă în clipa aceea. Sărmana fată ! O strîngere de mînă, I Argus — uriaș din mitologia clinică, despre care se spunea că are o sută de ochi. devenit simbolul supravegherii neobosite.

173

obrazul atins în treacăt de o suviță din părul lui Rastignac, un cuvînt șoptit atît de aproape încît simțise în ureche caldă unduire care se desprindea de pe buzele studentului, mijlocul cuprins de brațu-i, care tremura ușor, o sărutare pe gît — aceasta a fost logodna iubirii ei, logodnă pe care vecinătatea butucănoasei Silvia, gata să intre oricînd în această strălucitoare sală de mîncare, o făcu mai înflăcărată, mai vie, mai înlănțuitoare decît cele mai minunate mărturii de credință istorisite în paginile celor mai vestite-povestiri de dragoste. Aceste mici îngăduințe, ca să întrebuițăm o minunată vorbă a strămoșilor noștri, păreau adevărate nelegiuiri în ochii unei fete pioase care se spovedea la fiecare cincisprezece zile ! în ceasul acela ea risipise atîta bogăție de suflet cîtă nu ar fi putut să dea niciodată după aceea, nici chiar atunci cînd, bogată și fericită, s-ar fi dăruit întreagă.

— Afacerea s-a făcut, spuse Vautrin lui Eugene. Cei doi dandi ai noștri s-au înjurat. Totul s-a petrecut așa cum se cuvenea. Afacere de opinie. Porumbelul nostru s-a apucat să-mi insulte șoimul, înflînirea are loc mîine, k fortul Clignancourt. La ceasul opt și jumătate, domnișoara Taille-fer, stînd liniștită coala și muind încetinel felioara de pîine cu unt în cafeaua cu lapte, va deveni moștenitoarea averii și a dragostei tatălui ei. Nu ți se pare nostimă povestea asta ? Micul Taillefer e foarte tare în spadă și e sigur de el ca de un brelan de ași ; va fi însă rănit printr-o lovitură născocită de mine, un anume fel de a ridica spada și de a o înfige în fruntea adversanului. Am să-ți arăt figura asta, pentru că este strașnic de folositoare.

Rastignac ascultă prost și nu știa ce să răspundă, în clipa aceea, moș Goriot, Bianchon și alți cîțiva pensionari intrară în sala de mîncare.

— Așa te vreau, îi spunea Vautrin lui Eugene. De data asta știi ce faci. Bravo, vulturașule ! Ai să ajungi conducător de oameni. Ești tare, spătos, viteaz. Toată stima mea .'

Voia să-l ia de mînă, dar Rastignac își trase cu grabă brațul și, pîlînd, se lăsă pe un scaun : i se părea că vede în fața lui o baltă de sînge.

— Aha, tot mai avem cîteva scutece mînjite de virtute .' îi spuse Vautrin cu glasul scăzut. Taica Doliban are trei

174

milioane, îi cunosc averea. Cînd vei umfla zestrea, o să ți se pară că ești imaculat ca o rochie de mireasă.

Rastignac nu șovăi. Hotărî ca, în aceeași seară, să vestească pe domnii Taillefer, tatăl și fiul. După ce plecă Vautrin, moș Goriot îi spuse lui Eugene la ureche :

— Ești trist, copilul meu, dar eu am să te înveslesc. Haide !

Bătrînul fabricant de făinoase își aprinse feștila de la flacăra lămpii. Eugene îl urmă, stăpînit de dorința de a

afla cu o clipă mai degrabă despre ce e vorba.

— Să intrăm la dumneata, spuse bătrînul, care ceruse Silviei cheia lui Eugene. Astăzi de dimineață credeai că nu te iubește, așa-i ? urmă el. Te-a alungat și ai plecat supărat, disperat. Prostuțule ! Mă aștepta pe mine. Înțelegi ? Trebuia să ne ducem împreună ca să sfîrșim de aranjat o bijuterie de apartament, în care ai să te muți peste trei zile. Să nu mă dai de gol. Vrea să-ți facă o surpriză ; dar eu nu puteam să-ți ascund taina asta. Vei sta în strada Artois, la doi pași de strada Saint-Lazare. Vei fi instalat ca un prinț. Ti-am ales mobilele, ca pentru o mireasă. De o lună ne străduim, fără a-ți spune nimic. Avocatul a început lupta, fata mea își va dobîndi venitul zestrei sale — treizeci și sase de mii de franci pe an — iar eu voi cere plasarea celor opt sute de mii de franci în bunuri sigure și văzute.

Eugene se plimba tăcut, cu brațele încrucișate, de la un capăt la altul al odăii lui sărăcăcioase și neorînduite. Moș Goriot prinse o clipă cînd studentul era întors cu spatele, și puse pe cămin o cutie de marochin roșu, pe care erau imprimate în aur armele familiei de Rastignac.

- Dragul meu copil, spuse bietul bătrîn, am intrat pînă în gît în treaba asta. Dar, vezi dumneata, este și oarecare egoism în ceea ce am făcut, pentru că am și eu un interes în schimbarea locuinței dumatiale. Dacă-ți voi cere ceva, n-ai să mă respingi, nu-i așa ?

— Ce?

— Deasupra apartamentului dumatiale, la etajul al cincilea, e o odaie care ține de apartament. Aș vrea să mă mut în ea. Ce zici ? Am îmbătrînit, stau prea departe de fete. N-am să te sînjenesec cu nimic. Numai că am să fiu și eu pe-acolo. Ai să-mi vorbești despre ea în fiecare seară.

175

Asta n-are să te necăjească, nu-i așa ? Cînd te vei întoarce acasă, eu am să fiu în pat; am să te aud și am să-mi spun : „A văzut-o pe mica mea Delphine. A dus-o la bal. Mulțumită lui, e și ea în sfîrșit fericită." Dacă voi fi bolnav, are să fie un balsam pentru sufletul meu să te aud întor-cîndu-te, mișcîndu-te, umblînd prin casă. Vei aduce cu dumneata ceva din ființa fetei mele ? Nu voi avea de făcut decît un pas ca să fiu la Champs Elysees, unde ele se plimbă în fiecare zi, și am să le pot vedea mereu, pe cînd ' acum mi se întîmplă uneori să ajung prea tîrziu. Și apoi, poate că va veni și ea la dumneata. Am s-o aud, am s-o văd în mantila ei de dimineață, cu pasul gingaș ca de pisi-cuță. De o lună e iarăși cum a fost, fetița veselă și drăguță, gătită, de odinioară. Sufletul ei e pe cale să se însănătoșească, și fericirea asta ți-o datorește numai dumatiale. Oh ! pentru dumneata aș fi în stare să fac și imposibilul. Adineauri, întorcîndu-mă împreună cu ea, mi-a spus : „Tăicuțule, sînt foarte fericită " Cînd îmi spune ceremonios tată, mă îngheață ; dar cînd îmi spune tăicuțule, le văd parcă iarăși micuțe, și toate amintirile îmi revin în minte. Am simțămîntul că sînt și mai mult tatăl lor. Mi se pare că nu mi le-a luat încă altcineva. Unchiașul își șterse ochii; plîngea. — De cînd n-p mai auzisem vorbindu-mi astfel, de cînd nu mai mersesem la braț cu ea ! Da, da, de mai bine de zece ani n-am mai mers alături de ele. Ce bine-i să te freci de rochia ei, să mergi în pas cu ea, să-i simți căldura. ' Pe scurt, astăzi de dimineață am dus-o pe Delphine peste tot locul, am colindat prin prăvălii și apoi am înto-vărășit-o acasă. Oh, ia-mă pe lîngă dumneata. ' Cînd vei avea cîteodată nevoie de cineva care să-ți facă vreun serviciu, eu am să fiu acolo. Ah, dacă ar muri namila aceea de alsacian, dacă guta de care suferă ar avea inteligența de a i se sui la stomac, ce fericită ar fi fata. ' Ai fi ginerele meu, ai putea ieși împreună cu ea ca bărbat și nevastă, în văzul lumii. Doamne, necunoscînd nici una din plăcerile lumii, este așa de nefericită, încît îi iert orice. Dumnezeu trebuie să fie de partea părinților care-și iubesc copiii. Să știi că te iubește peste măsură, spuse bătrînul după un răstimp, clătînînd din cap. Tot drumul mi-a vorbit despre dumneata : „Nu-i așa, tată, că e drăguț ? Și are inimă 176

bună. Vorbește despre mine ?" Din tot ce mi-a sporovăit în privința asta, din strada Artois pînă la pasajul Panoramelor, ai putea face cîteva cărți, în sfîrșit, și-a deșertat inima într-a mea. Și toată dimineața m-am simțit tînăr și ușor ca un fulg. I-am spus că mi-ai dat hîrtia aceea de o mie de franci. Oh, draga de ea, era atît de tulburată, încît a plîns. Dar ce ai acolo, pe cămin ? spuse în cele din urmă moș Goriot, care murea de nerăbdare văzîndu-l pe Rastignac neclintit.

Eugene, cu desăvîrșire uluit, se uita prost la vecinul său. Intre duelul care trebuia să aibă loc a doua zi, după cum îl vestise Vautrin, și această împlinire a celor mai scumpe speranțe ale sale, contrastul era atît de puternic, încît în clipa aceea i se părea că trăiește un vis cumplit. Se în turnă către cămin, dădu cu ochii de cutiuța pătrată, o deschise, și înăuntru găsi o filă de hîrtie, sub care se afla un ceasornic Bregnet. Pe fila de hîrtie sta scris :

„Aș vrea să te gîndești la mine în fiecare clipă, pentru că...

Cuvintele din urmă erau desigur în legătură cu vreo sfadă care se stîrnise cîndva între ei. Eugene simți o în-văluire de duioșie. Armele familiei sale erau încrustate în aurul care căptușea cutioara de marochin.

Bijuteria îndelung rîvnită, lănțugul, cheia, modelul, desenurile — toate erau așa cum și le dorise. Moș

Goriot strălucea de bucurie. Fără îndoială că-i făgăduise fie-si să-i povestească în amănunt cum va primi Eugene această surpriză, pentru că în acest joc de emoții bătrînul era cel de-al treilea partener și nu părea de fel cel mai puțin fericit. Ținea mult la Rastignac și din cauza fie-si, și din pricina felului său de a fi.

— Astă-seară ai să te duci s-o vezi. Te așteaptă. Matahala de alsacian supează la dansatoarea lui. Ha-ha, a rămas prostit cînd avocatul meu i-a vorbit pe șleau ! Nu pretinde că o iubește pe fata mea pînă la adorație ? Să îndrăznească s-o atingă, și-î ucid pe loc. Numai cînd mă gîndesc că draga mea Delphine ar putea fi a lui... (bătrînul suspină) aș fi în stare să fac moarte de om. La drept vor-

12

177

6 ,

dt ți,, la " " - mine , în.

cuprinse în brațe

! Ai să te duci

a-ți fiu de folos cu

gen. .dumneatal-S £ f "f Nucin-sa-m, hotărască o oră înTursul se"f Și " sa-i vorbesc într-o

chestiune de cea ml' Că trebuie -Așadar, tinere, strigă mn însemnătate-

schimbată, e adevărat că "faci curt, f™ " " fața deodată «Iii aceia de jos ? Să te

aceea însă fu întrerunf rl v fața ușii cîmînd : P de Vautnn' «re trecea

O. Richard, regele meu

tfl e« i™

! bum ! bum !

™ cutreierat lumea-ndelunz Ș"»«"t»«'<»»»-™ «ratat" tra\_la\_la\_,a

"«

-ește supă, toată

178

— Ascultă, îi spuse Vautrin, vino de ia o sticlă de Bordeaux dintr-ale mele.

— Îți place ceasul ? Întrebă moș Goriot. Se pricepe, nu-i așa ?

Vautrin, moș Goriot și Rastignac coborîră împreună și, venind cu întîrziere, fură siliți să se așeze la masă unul lîngă altul.

În timpul cînei, Eugene se arătă foarte rece față de Vautnn, cu toate că omul acesta, atît de drăguț după judecata doamnei Vauquer, nu desfășurase niciodată atîta vervă ca în seara aceea. Cu glumele-î scînteietoare el izbuti să-i înveselească pe toți mesenii. Numai Eugene era înspăimîntat vîzîndu-l atît de sigur de sine și cu atîta sînge rece.

— Pe unde naiba ai umblat pe ziua de azi ? îi spuse doamna Vauquer. Ești vesel ca un cînteț.

— Cînd fac afaceri bune, sînt totdeauna vesel.

— Afaceri ? zise Eugene.

— Firește. Am livrat o partidă de marfă care are să-mi aducă un bun comision. Domnișoară Michonneau, urmă Vautrin bîgînd de seamă că bătrîna fată îl cercetează cu stăruință, ce nu-ți place la mine, că mă scormonești atîta cu privirile ? Spune-mi ! Sînt gata să mă schimb pe dată, ca să-ți fiu pe plac... Poiret, cred că n-o să ne luăm la harță dintr-un fleac ca ăsta, ha ? zise el uitîndu-se cu ochii micșorați la bătrînul slujbaş.

— Fir-ai să fii ! spuse pictorul cel tînăr către Vautrin. Ar trebui să-mi pozezi pentru Hercule-Poznaș.

— Făcut ! Pe Dumnezeuul meu ! Dacă domnișoara Michonneau binevoiește să pozeze în Venera de la Pere-La-chaise, răspunse Vautrin.

— Și Poiret ? întrebă Bianchon.

— A, Poiret are să pozeze în Poiret ! Va fi zeul livezilor ! strigă Vautrin. E un derivat de pară... x

— Mălăiață ! zise Bianchon. Iar dumneata ai să te afli între pară și brinză2.

1 Joc de cuvinte intraductibil : Foire = pară.

2 Alt joc de cuvinte : entre la poirc et le

12

la sfîrșitul mesei. 179

— Vorbiți numai prostii .' spuse doamna Vauquer. Mai bine ne-ai da și nouă din Bordeaux-ul dumitale. Văd că sticla scoate nasul afară. Asta are să ne întretînă veselia, pe lîngă că e bun pentru stomah.

— Domnii mei, zise Vautrîn, doamna prezidentă ne cheamă la ordine. Doamna Couture și domnișoara

Vic-torine nu se vor supăra de glumele dumneavoastră ; trebuie să respectați însă inocența lui moș Goriot. Vă propun o mică sticlorama de vin de Bordeaux, pe care numele de Laffitte îl face de două ori ilustru, fie spus în treacăt, fără nici o aluzie politică! Hei, chelner zise Vautrin întorcându-se către Christophe, care nici nu se clinti. Vino-ncoace, Christophe f Ce, ai uitat cum te cheamă ? Adu băutura, chelner !

- Iată-o, domnule, răspunse Christophe înfățișându-i sticla.

După ce umplu paharul lui Eugene și pe al lui moș Goriot, Vautrin turnă și într-al său, pe îndelete, câteva picături, și pe când cei doi vecini de masă băură, el îl degustă, dar îndată se strîmbă.

— Ei, drăcie ! Are iz de dop. Christophe, ia tu vinul ăsta, și nouă adu-ne altul, în dreapta, știi ? Sîntem șaisprezece. Adu opt sticle.

— Dacă faci pe generosul, spuse pictorul, află că plătesc și eu o sută de castane.

— Oh { Oh!

— Buuum!

— Prr !

Toți izbucniră în strigăte, care porniră în aceeași clipă din toate părțile, ca niște rachete.

— Hai, măicuță Vauquer, dă și dumneata două de Campanie ! îi strigă Vautrin.

— Na-ți-o ! De ce nu-uni ceri și casa ? Două de șampanie ! Dar asta face doisprezece franci ! De unde să-i scot ? Dacă vrea domnu Eugene să plătească, atunci vă ofer lichior de coacăze.

! Dublă aluzie la cunoscutele vinuri Ckiteau-Lalfitte și la Jacques Laffitte (1767—1744J, financiar vestit în epoca aceea.

180

— Hop și ea cu lichiorul de coacăze, care-ți face pur-gație mai abitir ca mana ! spuse cu glas scăzut studentul

în medicină.

— Bianchon, taci î strigă Rastignac. Cum aud vor-bindu-se de mană... Haide, fie și șampanie, o plătesc, adăugă studentul.

— Silvia, zise doamna Vauquer, adu biscuiți și prăjiturile cele mici.

— Lasă prăjiturile cele mici, că s-au făcut mari. Le-a crescut și barbă. Biscuiții însă poate să-i aducă.

După o clipă, vinul de Bordeaux își făcu efectul, mesenii se însuflețiră, veselia spori, într-o sălbatică dezlănțuire de rîsete, izbucniră câteva imitații de animale. Slujbașul de la Museum, apucîndu-se să redea unul din strigătele Parisului, care se asemana cu miorlăitul unui motan îndrăgostit, alte opt voci prinseră să ragă în același timp cuvintele următoare :

— Ascuțim cuțite !

— Scînteiuțe pentru păsăruici !

— Luați cornete, doamnelor, luați cornete f

— Lipim faianța !

— Pofțiți în baracă, pofțiți în baracă !

— Scuturați-vă nevestele, scuturați-vă hainele !

— Haine vechi, pălării și mărunțișuri de vînzare !

— Cireșe dulci, cireșe !

Premiul întîi îl luă Bianchon, pentru accentul nazal cu care strigă :

— Umbrele, vindem umbrele !

În câteva clipe se stîrni o larmă, să-ți spargă urechile ; cuvintele cădeau alandala, o adevărată scenă de operă, pe care Vautrin o conducea ca un șef de orchestră, supraveghind pe Eugene și pe moș Goriot, care, pare-se, se și îmbătaseră. Rezemați de spătarele scaunelor, amîn-doi contemplau cu o înfățișare gravă această dezordine cu totul neobișnuită și abia dacă mai gustau cînd și cînd din pahare ; amîndoi erau preocupați de ceea ce aveau de făcut în seara aceea, și cu toate acestea nu se simțeau în stare să se ridice de la masă. Vautrin, care urmărea schimbarea înfățișării lor aruncîndu-le priviri piezișe,

181

prinse clipa cînd pleoapele începură a le tremura, gata să se închidă, și plecîndu-se la urechea lui Rastignac, îi spuse :

— Flacăuașul meu, nu sîntem destul de vicleni ca să putem lupta cu tătucul Vautrin, iar el ține prea mult la dumneata ca să te lase să faci prostii. Cînd hotărîsc eu un lucru, numai Dumnezeu din cer poate să mă oprească din drumul meu. Hah, voiam să-i dam de veste lui moș Taillefer, să facem o greșală de mic școlar ! Cuptorul e cald, făina e frămîntată, pîinea e pe lopată. Mîine, cînd om mușca din ea, o să sară cojile pînă-n tavan. Și noi voiam să n-o băgăm la copt ? Nu, nu, are să se coacă toată ! Dacă avem câteva mici

remușcări, o să ni le vindece digestia, în timp ce noi vom trage un pui de somn, colonelul conte Franchssini, cu vârful spadei lui, are să-ți deschidă succesiunea lui Michel Taillefer. Ca moștenitoare a lui frate-său, Victorine va avea un venit de cincisprezece miișoare de franci. M-am informat, și știu că succesiunea mamă-si trece de trei sute de mii...

Eugene asculta aceste cuvinte fără a putea răspunde ; limba îi era lipită parcă de cerul gurii, și o toropeală de neînvins îl doboră ; masa și chipurile mesenilor i se arătau învăluite într-o ceață luminoasă. Puțin după aceea, larma scăzu, pensionarii plecară unul ! cîte unul. Apoi, cînd nu mai rămase decît doamna Vauquer, doamna Couture, domnișoara Victorine, Vautrin și moș Goriot, Rastignac o văzu, ca prin vis, pe doamna Vauquer trebăluind cu carafele, deșertînd ce mai rămăsese pe fund și înjghe-bînd din resturi cîteva sticle pline.

— Ah, ce nebuni și ce tineri sînt ! spunea văduva. Asta a fost cea din urmă frază pe care a mai putut s-o înțeleagă Eugene.

— Numai domnul Vautrin e-n stare de-o pozna ca asta ! zise Silvia. Să-l vedeți pe Christophe cum horcăie ca o sfîrîitoare !

— Rămîi cu bine, măicuță, spuse Vautrin. Mă duc la teatrul de pe boulevard, să-l admir pe domnul Marty în 182

Le Mont sauvage, o piesă minunată, după Le Solitaire l. Dacă vrei, te iau și pe dumneata, ca și pe aceste doamne.

— Mulțumesc, răspunse doamna Couture.

— Cum, vecino, exclamă doamna Vauquer, nu vrei să vezi o piesă scrisă după Le Solitaire, opera lui Atala de Chateaubriand<sup>2</sup> pe care am citit-o cu atîta plăcere și care este așa de frumoasă, încît plîngeam ca Magda-lenele din Elodia<sup>3</sup>, astă-vară, sub tîci, în sfîrșit, o lucrare morală, care ar contribui poate la instruirea domnișoarei dumitale ?

— Nu avem voie să mergem la teatru, răspunse Victorine.

— Hei, aștia doi sînt turtă, zise Vautrin scuturînd pe moș Goriot și pe Eugene, ale căror capete se clătinau caraghios.

Așezîndu-l pe Rastignac cu capul pe spătar, ca să poată dormi în voie, îl sărută cu căldură pe frunte, cîntînd :

Dormiți, îngerașilor, dormiți.

Voi veghea mereu asupra voastră.

— Mă tem că e bolnav, zise Victorine.

— Atunci, rămîi să-l îngrijești, urmă Vautrin, și apoi îi șopti la ureche : Asta e datoria dumitale de soție supusă. Băiatul ăsta te adoră și îți prezic că vei fi femeiușcă lui. În sfîrșit, spuse cu glas tare, au fost venerați în tot ținutul, au trăit fericiți și au avut mulți urmași. Așa sfîrșesc toate romanele de dragoste. Hai, măicuță, zise întorcîndu-se către doamna Vauquer și cuprinzînd-o de mijloc. Pune-ți pălăria, frumoasa rochie înflorată și eșarfa contesei. Eu mă duc să-ți aduc o birjă.

Și ieși cîntînd :

1 Singuraticul. E vorba de figura ermitului din Atalaf care a inspirat și piesa de teatru Le Mont sauvage (Muntele sălbatic).

FraMfois-RcKe de Chateaubriatd (1768—1848), poet și prozator francez, autor, printre altele, al romanului Alaia. Doamna Vauquer confundă titlul cărții cu numele autorului, trădîndu-și astfel incultura.

În limba franceză, expresia „P enrer comute uite Madeleine" înseamnă a plînge cu hohote, cum plîngea Maria-Magdalena la picioarele crucii pe care era răstignit Hristos.

183

Soare, soare, soare divin, Tu, care coci dovleci...

— Doamne f Zău așa, doamnă Couture, cu omu ăsta și într-un bordei aș fi fericită. Și, arătînd către fostul fabricant de făinoase, adăugă : Uite-l pe moș Goriot criță ! Cărpănosu ăsta nu m-a dus în viața lui nicăierea. Dar o să cadă sub masă. Doamne, la vîrsta lui e o necuviință să-și bea mințile . ' O să-mi răspunzi că nu poți să-ți bei ceea ce n-ai. Silvia, du-l în odaia lui.

Silvia îl luă pe bătrîn de subsuori, îl împinse și-l aruncă îmbrăcat, ca pe-o boccea, de-a curmezișul patului.

— Bietul băiat, spunea doamna Couture uitîndu-se la Eugene și ridicîndu-i șuvițele de păr care-i căzuseră în ochi, e ca o fată, nu știe ce înseamnă un exces.

— A, pot să-ți spun că de treizeci și unu de ani, de cînd țin pensiunea, mi-au trecut prin mîină, cum se spune, atîția tineri, dar n-am văzut nici unul atît de drăguț, atît de disting ca domnul Eugene. Ce

frumos e cînd doarme.' Reazemă-i capul pe umărul dumitale, doamnă Couture. Ți-ai găsit ! A căzut pe umărul domnișoarei Victorine. Copiii au un Dumnezeu al lor. Ce pereche drăgălașă ar face amîndoi...

— Taci din gură, vecino, strigă doamna Couture, spui niște lucruri...

— Las', că n-aude. Silvia, hai să mă-mbraci. Am să-mi pun corsetul cel mare.

— Eh, poftim ! Corsetul cel mare după masă, doamnă ? zise Silvia. Nu, caută pe altcineva să-ți strîngă șireturile, că eu n-am poftă să te omor. Dintr-o nechibzuință ca asta, poți să-ți pierzi viața.

— Puțin îmi pasă, vreau ca domnul Vautrin să se mîndrească cu mine.

— Pesemne că-ți iubești tare mult moștenitorii.

— Haide, Silvia, fără argumente, spuse văduva ridi-cîndu-se.

— La vîrsta dumneaei... zise bucătăreasa facînd semn Victorinei către stăpînă-sa.

În sala de mîncare nu mai rămase decît doamna Couture și orfana ocrotită de ea, pe umărul căreia dormea Eugene. Sforăitul lui Christophe răsuna cu putere în tăcerea din casă, astfel încît somnul lui Eugene, care dormea cu o gingășie de copil, părea și mai liniștit. Fericită că putea să-și îngăduie una din acele fapte bune în care se revarsă tot sufletul unei femei și care îi dădea puțința să simtă inima lui Eugene bătînd pe sînul ei, fără ca prin aceasta să se socoată întru nimic vinovată, pe chipul Victorinei plutea lumina ocrotirii materne, care-i dădea o înfățișare mîndră. Peste miile de gînduri care se iveau în ființa ei, se ridica biruitor o furtunoasă dezlănțuire de voluptate, stîrnită de caldă și nevinovată apropiere a celor două tinere trupuri.

— Biata mea fetiță ! spuse doamna Couture strîngîndu-i mîna.

Bătrîna doamnă privea cu încîntare această față neprihănită și îndurerată, pe care în clipa aceea coborîse străluminarea fericirii. Victorine era asemenea acelor naive picturi din evul mediu la a căror zugrăvire artistul trecea peste toate trăsăturile de amănunt, pentru ca, liniștit și îndrăzneț, să-și pună întreaga putere de vrajă a penelului în redarea chipului de o culoare pală, dar în care cerul își răsfrînge parcă toată bogăția lui de nuanțe aurii.

— Si totuși, n-a băut mai mult de două pahare, măicuță, spuse Victorine trecîndu-și degetele prin cîrlionții lui Eugene.

— Tocmai de aceea, fata mea. Dacă ar fi fost un desfrînat, ar fi suportat vinul ca toți ceilalți. Pentru el, beția asta este o laudă.

În uliță se auzi duruit de trăsură.

— Măicuță, zise fata, vine domnul Vautrin. Ia, te rog, pe domnul Eugene. N-aș vrea ca omul acesta să mă vadă așa. Are uneori un fel de-a vorbi de parcă simți că-ți mînjește sufletul, și unele priviri care stînjenesc pe o femeie, ca și cînd ar dezbrăca-o.

— Te înșeli ! spuse doamna Couture. Domnul Vautrin este un om de ispravă, cam cum era răposatul domnul Couture — iute, dar bun, un soi de ursuz cu suflet blajin.

184

185

TT' i

În clipa aceea, domnul Vautrin intră pe nesimțite și privi îndelung tabloul pe care-l alcătuiau cei doi copii sub mîngîietoarea lumină a lămpii.

— Ei bine, spuse el încrucișîndu-și brațele, iată una din acele scene care i-ar fi inspirat pagini minunate bunului Bernardin de Saint-Pierre I, autorul lui Paul și Vir-gmia. Ce frumoasă e tinerețea, doamnă Couture ! Dormi, biet copil, adăugă cu ochii asupra lui Eugene, cîteodată norocul îți vine dormind.

Doamnă, urmă el întorcîndu-se către bătrînă, dacă m-am împrietenit cu băiatul ăsta, dacă sînt mișcat cînd îl văd, e din cauza desăvîrșitei armonii dintre chipul și sufletul lui, care, așa cum îl cunosc, este de o neasemuită frumusețe. Parc-ar fi un heruvim care și-a plecat capul pe umărul unui înger, nu-i așa ? E un tînăr vrednic de-a fi iubit. Dacă aș fi femeie, n-aș dori decît să mor (nu, asta-i o prostie !), n-aș dori să trăiesc decît numai pentru el. Admirîndu-i pe amîndoi, așa cum stau acum, doamnă, zise el cu glas scăzut, ple-cîndu-se la urechea văduvei, cuget fără să vreau că Dumnezeu i-a creat ca să fie unul al celuilalt. Providența are căile sale tainice, ea scormonește în rărunchi și în suflete, izbucni cu glas plin. Copiii mei, văzîndu-vă uniți, uniți în aceeași nevinovăție, uniți în toate simțirile omenești, doresc ca nimic să nu vă mai despartă vreodată. Dumnezeu știe ce face. Și, întorcîndu-se către fată, urmă : Mi se pare că am zărit o dată în palma dumitale linia prosperității. Dă-mi mîna, domnișoară Victorine. Mă pricep în chiromanție și am ghicit adesea norocul. Haide, nu-ți fie frică. Oh ! ce văd aici ? Pe cuvîntul meu de om cinstit, în curînd ai să fii una dintre cele mai bogate moștenitoare din Paris, îl vei copleși de fericire pe cel care te

iubește. Tatăl dumitale te cheamă lângă el. Te vei căsători cu un tânăr de neam și frumos, care te adoră. În clipa aceea, pașii greoi ai cochetei văduve, care cobora scara, curmară profețiile lui Vautrin.

— Uite-o pe măicuța Vauquerre, frumoasă ca un as-trrru, gătită ca un morcov. Nu ne înăbușim olecuță ? îi lăcna Eemi Semardm de Saint-Pierre (1757 1814), scriitor romantic francez, cunoscut mai ales prin romanul sentimental Paul și Virginiu.

186

spuse, punând mîna deasupra corsetului. Strașnic ai mai ferecat fațada, măicuță ! Dacă ne-o apuca plînsul, facem explozie. Dar să n-ai nici o grijă, am să-ți adun cioburile cu toată grija, ca un anticar.

— Se vede omul care cunoaște limbajul galanteriei franceze, spuse văduva plecîndu-se la urechea doamnei Couture.

— Cu bine, copii ! urmă Vautrin întorcîndu-se către Eugene și Victorine. Va dau binecuvîntarea mea, le spuse punîndu-și mîinile pe capetele lor. Crede-mă, domnișoară, nu-i puțin lucru ruga unui om cinstit; ea aduce noroc, pentru că Dumnezeu o ascultă.

— Cu bine, scumpă prietenă, spuse doamna Vauquer către pensionara ei. Crezi, adăugă ea în șoaptă, că domnul Vautrin are intenții cu privire la persoana mea ?

— Eh...

— Ah, mamă dragă, spuse Victorine într-un suspin, cu privirile plecate asupra mîinilor ei, cînd cele două femei rămaseră între ele, dacă s-ar adevăra ceea ce a spus bunul nostru domn Vautrin !

— Dar pentru asta nu-i nevoie decît de un lucru, răspunse bătrîna doamnă. Să-l trîntească într-o zi calul pe monstrul de frate-tău...

— Oh, măicuță...

— Doamne, urmă văduva, o fi poate păcat să vrei răul dușmanului tău. Dacă-i așa, am să mă pocăiesc. Adevărul e că așa fi bucurată să-i duc flori la mormînt. Așa inimă neagră n-am văzut f Nu îndrăznește el să ia apărarea mamă-si, ba, prin tot soiul de tertipuri, caută să pună mîna pe moștenirea ei. Vară-mea avea avere frumoasă. Din nefericire pentru tine, n-a fost trecut în foaia de zestre.

— Norocul pe care l-aș dobîndi cu prețul morții unui 'om m-ar apăsa ca o povară, zise Victorine. Și decît să

piară frate-meu ca să fiu eu fericită, prefer să rămîn toată viața în casa asta.

— Doamne, reluă doamna Couture, doar auziși ce spune bunul domn Vautrin, un om plin de credință, după cum ai văzut, un om care — spre marea mea bucurie — nu este un necredincios, ca toți cei care vorbesc despre

187

Dumnezeu cu mai puțin respect decît însuși diavolul. Ei bine, cine poate ști care sînt căile Providenței ?

Cu ajutorul Silviei, cele două femei îl duseră pe Eugene în odaia lui și-l întinseră pe pat. Bucătăreasa îi desfăcu hainele, ca să se simtă în voie. Înainte de-a ieși din cameră, Victorine, folosind o clipă în care ocrotitoarea ei era întoarsă cu spatele, se plecă și-l sărută pe frunte pe Eugene, fericită de această ispravă, care i se părea o hotie ticăloasă. Cuprinse într-o privire întreaga odaie, adună, ca să spunem așa, într-o singură gîndire toate bucuriile pe care le trăise în ziua aceea, alcătui din ele un tablou și, contemplîndu-l îndelung, adormi, spunîndu-și că e cea mai fericită ființă din Paris.

Petrecerea din seara aceea, în cursul căreia Vautrin strecurase un narcotic în vinul lui Eugene și al lui moș Goriot, a fost pricina prăbușirii sale. Amețit de băutură, Bianchon a uitat s-o descoasă pe domnișoara Michon-neau despre Păcălește-Moartea. Dacă n-ar fi făcut decît să rostească acest nume, atît ar fi fost de ajuns ca să stîrmească prudența lui Vautrin sau Jacques Collin, ca să-i spunem pe adevăratul lui nume, unul dintre cei mai vestiți ocași, în afară de aceasta, porecla de Venera de la Pere-Lachaise o hotărî pe domnișoara Michonneau să-l vîndă pe Collin tocmai în clipa în care, bizuindu-se pe dărnicia lui, chibzuia dacă n-ar fi mai bine să-l vestească despre cele ce se pregăteau, dîndu-i astfel puțința de a dispărea în timpul nopții. Domnișoara Michonneau se duse împreună cu Poiret în strada Sainte-Anne, ca să vorbească cu faimosul șef al poliției de siguranță, cre-zînd că au de-a face cu vreun funcționar superior numit Gondureau. Directorul poliției judiciare îi întâmpină cu voie bună. După o discuție amănunțită, domnișoara Michonneau ceru potiuinea cu ajutorul căreia avea să verifice tatuajul. Cînd marele om din mica stradă Sainte-Anne, începînd să caute fiolele în sertarul biroului, avu o mișcare de vădită mulțumire, domnișoara Michonneau înțelese că această captură înseamnă mult mai mult decît arestarea unui pușcăriaș de rînd. Bătîndu-și capul în toate felurile, ajunse la bănuiala că poliția nădăjduia ca, potrivit destăinuirilor făcute de pușcăriașii trădători, să

pună mîna la timp pe o foarte mare sumă de bani. Cînd își mărturisi această bănuială, vulpoiul zîmbi și se strădui să-i înlăture gîndul acesta.

— Te înșeli, răspuse el. Collin este cea mai primejdioasă sorbonă pe care au avut-o vreodată răufăcătorii. Asta e tot. Tîlharii o știu prea bine. El este drapelul lor, sprijinul lor, un fel de Bonaparte al lor. Toți îl înconjoară cu dragoste. Ticălosul ăsta n-o să-și lase niciodată cioata în Place de la Greve 1.

Văzînd că domnișoara Michonneau n-a înțeles, Gondureau o lămuri că cele două cuvinte de care se folosiseră — sorbonă și cioata — sînt două expresii tari din limbajul hoților, care, cei dintîi, au simțit nevoia de-a privi capul omului sub două aspecte diferite. Sorbom este capul omului în viață, chibzuință și gîndirea lui. Cioata este un cuvînt de dispreț, menit să arate cît de puțin înseamnă un cap desprins de trunchi.

— Collin își bate joc de noi, urmă el. Cînd dăm peste un om ca ăsta, tare ca o bară de oțel englezesc, putem să-l ucidem dacă în clipa arestării opune cea mai mică împotrivire. Socotim că mîine dimineată are să facă vreun act de violență, ca să-l putem omori, în felul acesta scăpăm de proces, de cheltuielile de pază și de hrană, iar societatea se descotorosește de un om de teapa lui. Procedura, citarea martorilor, cheltuielile pe care le avem cu ei, execuția, tot ceea ce legea cere să facem ca să scăpăm de asemenea nemernic, costă peste o mie de taleri, cît ai să încasezi dumneata. Pe deasupra, este și o economie de timp. Cu o bună lovitură de baionetă dată în burta lui Păcălește-Moartea, împiedicăm o sută de alte crime, iar cincizeci de nemernici, gata să se prăbușească în ticăloșie, se vor păzi pe viitor cu toată înțelepciunea să nu ajungă în fața tribunalului corecțional. Iată ce înseamnă o bună poliție ! Adevărații oameni de bine spun că, procedînd astfel, preîntîmpinăm crimele.

— Și apărați țara, zise Poiret.

— Bravo, răspuse șeful, astăzi seară vorbești cu chibzuință. Da, fără îndoială, slujim țara. Cu atît mai gravă

1 În Place de la Greve erau ghilotinați condamnații la moarte.

este nedreptatea pe care ne-o face lumea. Noi aducem societății servicii foarte mari, care nu sînt cunoscute, în sfîrșit, omul superior e dator să se ridice deasupra prejudecăților, iar creștinul trebuie să se împace cu unele suferințe pe care binele le aduce cu sine atunci cînd nu este înfăptuit după ideile împărtășite de toată lumea. Parisul e Paris, asta e ! Cuvîntul acesta explică toată viața mea. Domnișoară, am cîntea să te salut. Mîine mă voi afla, împreună cu oamenii mei, la Jardin du Roi. Trimiți pe Christophe în str. Buffon, să întrebe de domnul Gondureau acolo unde mă voi afla. Domnule, sluga du-mitale. Dacă vi se va fura vreodată ceva, veniți la mine, sînt la dispoziția dumneavoastră.

— Și cînd te gîndești, spuse Poiret către domnișoara Michonneau, că sînt imbecili care-și pierd capul cînd aud de poliție ! Domnul acesta e foarte drăguț și-ți cere un lucru simplu ca bună ziua.

Ziua următoare avea să fie una dintre cele mai extraordinare din istoria casei Vauquer. Pînă atunci evenimentul cel mai de seamă al acestei vieți tihnite fusese meteorica apariție a falsei contese de Ambermesnil. Dar această întîmplare avea să pălească cu totul față de peripețiile acestei zile însemnate, despre care doamna Vauquer avea să vorbească neconținut după aceea. Mai întîi, Goriot și Eugene de Rastignac dormiră pînă la ceasul unsprezece. Doamna Vauquer, care se întorsese la miezul nopții de la teatrul Gaîte, lenevi în pat pînă la zece și jumătate. Christophe, care dăduse gata vinul dăruit de Vautrin, dormi îndelung, așa încît toată treaba din casă se făcu cu mare zăbavă. Poiret și domnișoara Michonneau nu se arătară de fel nemulțumiți din pricină că masa întîrzia. Cît despre Victorine și doamna Couture, ele dormiră toată dimineata. Vautrin plecă în oraș înainte de ceasul opt și se întoarse chiar în clipa în care se servea dejunul. Nimeni nu protestă deci cînd Silvia și Christophe pe la unsprezece și un sfert, ciocăniră la toate ușile, dînd de știre că masa e gata. În timpul cît Silvia și omul de serviciu lipseau din sala de mîncare, domnișoara Michonneau, coborînd cea dintîi, turnă poțiunea în paharul de metal al lui Vautrin, rînduit împreună cu paharele celorlalți pensionari într-o cratiță cu apă fierbinte, ca să

țină cald caimacul ce trebuia pus în cafea. Pe această deprindere a pensiunii se bizuise bătrîna domnișoară în lovitura pe care o pregătise. Cei șapte pensionari se adunară nu fără oarecare anevoință. Eugene, întinzîndu-și brațele alene, cobora cel din urmă, cînd un comisionar îi aduse o scrisoare a doamnei de Nucingen. Scrisoarea avea următorul cuprins :

„N-am să mă arăt față de dumneata, prietene, nici mînioasă, nici de o falsă vanitate. Te-am așteptat pînă la două după miezul nopții. Să aștepți ființa pe care o iubești ! Cine a trecut prin această tortură n-o impune nimănui. Văd bine că iubești pentru întîia oară. Așadar, ce s-a întîmplat ? Sînt îngrijorată. Dacă nu mi-ar fi fost teamă că-mi voi dezvălui tainele sufletului, aș fi venit să văd ce fericire sau ce nenorocire ți s-a

întîmplat. Dar a ieși la ora aceea, în trăsură sau pe jos, nu înseamnă oare să te compromit! cu totul ? Mi-am dat seama ce nefericire este să fii femeie. Liniștește-mă, lămurește-mă pentru ce n-ai vsnit, după tot ce-ți spusese tata. Am să, mă supăr, dar am să te iert. Ești bolnav ? De ce locuiești at' t de departe ? Trimite-mi un cuvînt, pentru Dumnezeu ! Pe curînd, nu-i așa ? Dacă nu poți veni, un cuvînt îmi va fi de ajuns. Spune : «Vin în goană» sau : «Sînt bolnav». Dar dacă nu te-ai fi simțit bine, ar fi venit tata să-mi spună. Atunci, ce s-a întîmplat ?..."

— Da, ce s-a întîmplat ? strigă Eugene, năpustindu-se în sala de mîncare și ghemuind scrisoarea, fără a o citi pînă la capăt. Cît e ceasul ?

— Unsprezece și jumătate, zise Vautrin punîndu-și zahăr în ceașca de cafea.

Ocnașul evadat aruncă lui Eugene una din acele priviri reci și fascinatoare pe care le au numai oamenii înzestrați cu o mare forță magnetică și care, zice-se, au darul de-a calma chiar și pe nebunii furioși din casele de sănătate. Eugene se cutremură din toate măduarele, în stradă se auzi duruit de trăsură, și un servitor, pe care doamna Couture îl recunoscuse pe loc, pentru că purta livreaa casei Taillefer, dădu buzna în odaie, cu o înfățișare în-spăimîntată.

— Domnișoară, strigă el, vă cheamă domnul, tatăl dumneavoastră... s-a întîmplat o mare nenorocire. Domnul Frederic s-a bătut în duel, a primit o lovitură în frunte,

191

II

doctorii nu mai trag nădejde să-l scape. Abia dacă o să aveți timp să vă luați rămas bun de la dînsul. Și-a pierdut cunoștința.

— Bietul băiat exclamă Vautrin. Cum e cu puțință să te iei la harță cu cineva cînd ai un venit de treizeci de mii de livre ? Hotărît lucru, tinerii de astăzi nu mai știu să-și trăiască viața .'

— Domnule .' îi strigă Eugene.

— Ce poțestești, copil mare ce ești ? zise Vautrin sfîrșind în liniște cafeaua, îndeletnicire pe care domnișoara Michonneau o urmărea cu atîta încordare, încît nici nu se tulbură de nemaipomenita întîmplare care-i uluise pe toți ceilalți. Nu se bat oamenii în duel în fiecare dimineață, la Paris ?

— Merg cu tine, Victorine, zise doamna Couture.

Și cele două femei zburară fără a-și mai lua șalurile sau pălăriile, înainte de-a pleca, Victorine, cu ochii plînși, aruncă lui Eugene o privire care spunea : „N-aș fi crezut niciodată că fericirea noastră mă va costa atîtea lacrimi ."

— Doamne, parc-ai fi proroc, domnule Vautrin, zise doamna Vauquer.

— Sînt de toate, spuse Jacques Collin.

— Ciudat.' urmă doamna Vauquer, sporovăind fără rost asupra acestei întîmplări. Moartea ne ia fără să ne întrebe. Tinerii mor adesea înaintea bătrînilor. Noi, fe'-meile, sîntem fericite că nu ne batem în duel; avem însă alte metehne, de care bărbații sînt cruțați. Noi aducem pe lume copiii, iar suferințele unei mame sînt fără de sfîrșit.' Ce noroc pe Victorine .' Tată-său va trebui s-o primească în casa lui.

— Ia uite, zise Vautrin uitîndu-se la Eugene, ieri fata asta n-avea un ban, și astăzi are cîteva milioane.

— Eh, domnule Eugene, exclamă doamna Vauquer, ai cîștigat lozu ăl mare.

Tocmai atunci, moș Goriot se întoarse către student și-l văzu ținînd în mînă scrisoarea ghemuită.

— Nici n-ai citit-o pînă la sfîrșit ! Ce înseamnă asta ? O să fii și dumneata la fel cu toți ceilalți ? îl întrebă bătrînul.

— Doamnă, n-am să mă căsătoresc în viața mea cu domnișoara Victorine, spuse Eugene către doamna Vau-192

quer cu un simțămînt de groază și de silă care-i miră pe cei de față.

Moș Goriot îi luă mîna și i-o strînse. Ar B vrut să i-o sărute.

— Oh, oh ! făcu Vautrin. Italienii au o vorbă minunată : Col tempo !

- Aștept răspunsul, îi spuse lui Rastignac comisionarul trimis de doamna de Nucingen.

— Spune că am să vin.

Omul plecă. Eugene se afla într-o stare de puternică iritare, care îl ducea pînă la nehibzuință.

— Ce-i de făcut ? spunea el cu glas tare. N-am nici o dovadă.

Vautrin zîmbi. În clipa aceea, poțiunea, absorbită de stomac, începu să-și facă efectul. Cu toate acestea, ocnașul era atît de vînjos, încît izbuti să se ridice, se uită la Rastignac și-i spuse cu glas adînc :

— Tinere, norocul ne vine dormind.

Și căzu țeapăn, lovit parcă de moarte.

— Așadar, este o justiție divină ! zise Eugene.

— Dar ce are bietul domn Vautrin ?

— Apoplexie ! strigă domnișoara Michonneau.  
— Silvia, hai, fată, du-te și adu un doctor, zise văduva. Ah, domnule Rastignac, du-te degrabă la domnul Bianchon. S-ar putea ca Silvia să nu-l găsească pe doctorul nostru, domnul Grimpal.  
Rastignac, fericit că are un pretext ca să părăsească această înspăimântătoare hrubă, plecă în goană.  
— Hai, Christophe, dă fuga la farmacie și cere ceva contra apoplexiei.

Christophe plecă.

— Haide, moș Goriot, ajută-ne să-l ducem sus, în camera lui.

Îl luă, îl urcă pe scară și-l așeză în pat.

— Nu pot să vă fiu de nici un folos, trebuie să mă duc la fie-mea, zise domnul Goriot.

— Bătrîn egoist ! strigă doamna Vauquer, pleacă, dar-ar Dumnezeu să mori ca un câine !

1 Cu timpul, încetul cu încetul 13

193

— Du-te și vezi dacă n-ai puțin eter, spuse către doamna Vauquer domnișoara Michonneau, care, ajutată de Poiret, îl dezbrăcase pe Vautrin.

Doamna Vauquer cobori în camera ei, lăsând-o pe domnișoara Michonneau stăpînă pe cîinul de luptă.

— Hai, scoate-i cămașa și întoarce-l degrabă ! Fă și dumneata ceva, scutește-mă de-a vedea un trup gol, zise ea către Poiret. Stai ca o momîie.

Cînd Vautrin fu întors pe-o parte, domnișoara Michonneau îi trase o palmă puternică pe umăr și, în mijlocul petei rosietice, cele două litere fatale se iviră, albe.

- Iacă, ți-ai cîștigat destul de ușor gratificația de trei mii de franci ! exclamă Poiret ținîndu-l pe Vautrin în picioare, în vreme ce domnișoara Michonneau îi puneă cămașa. Of, dar greu mai e, urmă el în timp ce-l culca în pat.

- Lasă vorba ! N-o fi dosit vreo casetă pe-aici ? întrebă cu grabă bătrîna domnișoară, ai cărei ochi cercetau toate mărunțișurile din odaie cu atîta aviditate, încît răzbăteau parcă prin pereți. Dacă am deschide scrinul ăsta, sub un pretext oarecare ? urmă ea.

— Cred că ar fi o greșeală, zise Poiret.

- De loc, făcu ea. Banii, fiind furați de la toată lumea, nu sînt ai nimănui. Dar vine văduva.

— Uite eter, zise doamna Vauquer. într-adevăr, astăzi e ziua aventurilor ! Doamne, omul ăsta nu poate fi bolnav. E alb ca un pui de găină.

— Ca un pui de găină ? repetă Poiret.

— Inima îi bate regulat, spuse văduva punîndu-i mîna pe inimă.

— Regulat ? zise Poiret cu mirare.

— E sănătos tun.

— Crezi ? întrebă Poiret.

- Vezi bine ! Parc-ar dormi. Silvia s-a dus după doctor. Iacă, domnișoară Michonneau, îi e greață de eter. Haida-de, n-are decît un spasm. Pulsul e bun. E tare ca un turc. Ia te uită, domnișoară, ce blană are pe burtă. Omu ăsta trăiește o sută de ani ! Peruca nici nu i s-a clintit. He, e lipită. Poartă păr fals, fiindcă e roșcovan. Roșcovanii ăștia cîcă sînt ori foarte buni, ori foarte răi. El o fi din cei buni ?

194

— Bun de spînzurat, zise Poiret.

— De gîtul unei femei frumoase vrei să spui, exclamă cu însuflețire domnișoara Michonneau. Hai, pleacă, domnule Poiret. E treaba noastră, a femeilor, să vă îngrijim cînd sînteți bolnavi. De altfel, cît te pricepi dumneata la asta, mai bine du-te de te plimbă, adăugă ea. Doamna Vauquer și cu mine avem să-l îngrijim cum se cuvine pe iubitul nostru domn Vautrin.

Poiret ieși fără să crîcnească, încetinel, ca un dine căruia stăpînu-său i-a dat un picior. Rastignac plecase în oraș, pentru că se înăbușea și simțea nevoia să umble, să respire. Această crimă săvîrșită la oră fixă, el voise s-o împiedice în ajun. Ce se întîplase ? Ce trebuia să facă acum ? Tremura la gîndul că e complice.

Vautrin, cu sîn-gele lui rece, îl înspăimînta și acum.

„Dacă totuși Vautrin ar muri fără să spună nimic ?” se întreba Rastignac.

Străbătea aleile grădinii Luxemburg ca și cînd ar fi fost fugărit de o haită de cîini, pe care i se părea că-i și aude hămăind în urma lui.

— Hei, îi strigă Bianchon, ai citit Le pi cfe ?

Le pilote era o gazetă radicală, condusă de domnul Tissot, care trimitea în provincie, cîteva ceasuri după ziarele de dimineață, o ediție cu cele mai noi știri, ce ajungeau astfel în țară cu douăzeci și patru de ore înaintea celorlalte ziare.

- E o întîmplare grozavă, zise internul de la spitalul Cochin. Taillefer-fiul s-a bătut în duel cu contele Fran-

chessini, din vechea gardă, care i-a vîrît de două degete spada în frunte. Iat-o pe mica Victorine una dintre cele mai bogate partide din Paris. Eh, ce spui ? Dacă s-ar fi știut asta... Ce loterie e și moartea ! E adevărat că Victorine îți cam făcea ochi dulci ?

— Tacă-ți gura, Bianchon, n-am să mă însor cu ea niciodată. Iubesc o femeie încîntătoare, care mă iubește și ea...

- îmi spui asta ca și cînd te-ai lupta din rășputeri să nu-i fii necredincios. Arată-mi o femeie care să merite a-i jertfi averea nobilului domn Taillefer.

13

195

— Toți demonii din lume se țin astăzi de capul meu. ' strigă Rastignac.

- Dar cu cine te războiești ? Ai căpiat ? Dă-nii mîna să-ți iau pulsul, spuse Bianchon. Ai febră.

— Du-te la bătrîna Vauquer. Ticălosul de Vautrin s-a prăbușit adineauri, ca mort.

— A, zise Bianchon despărțindu-se de Rastignac, îmi confirmi niște bănuieli pe care vreau să le verific. îndelungata plimbare a studentului în drept avu un caracter solemn. El își făcu oarecum un examen de conștiință. Și dacă în acest răstimp se cercetă cu luare-a-minte, dacă fu necruțător cu el însuși, dacă avu clipe de șovăire în această aspră și cumplită dezbatere, cel puțin cîntea lui se dovedi tare ca o bară de fier care rezistă la toate încercările, își aduse aminte de destăinuirile pe care i le făcuse în ajun moș Goriot, se gîndi la apartamentul pe care i-l alesese Delphine, în strada Artois ; luă din nou scrisoarea ei, o reciti, o sărută.

„O iubire ca asta este ancora mîntuirii mele, își spuse el. Bietul bătrîn a trecut prin multe suferințe sufletești. Nu vorbește niciodată despre mîhnirile lui, dar oricine i le poate ghici. Ei bine, am să-l îngrijesc ca pe-un părinte, am să-i dăruiesc toate bucuriile. Dacă Delphine mă iubește, are să vină adesea la mine și are să-și treacă ziua împreună cu el. Nobila contesă de Restaud este o ticăloasă; ar fi în stare să-l facă pe tată-său portar. Draga mea Delphine ! Ea se poartă mai bine cu moșneagul și e vrednică de-a fi iubită. Ah, astă-seară voi fi fericit. ”

Scoase ceasul și-l admiră.

„Am izbutit în toate. ' Cînd două ființe se leagă într-o iubire veșnică, pot foarte bine să se ajute între ele, așa că îmi este îngăduit să primesc darul acesta. De altfel, fără îndoială că voi răzbate în viață și voi putea să-i întorc totul însutit, în dragostea noastră nu e nici o crimă, nu e nimic care să-i dea prilej chiar și virtuții celei mai severe să-și încrunte sprîncenele. Cîți oameni cinstiți n-au legături de felul acesta ! Nu înșelăm pe nimeni. Ceea ce-i înjosește pe oameni e minciuna. A minți nu înseamnă oare a abdica ? Delphine trăiește despărțită de bărbatu-său de atîta vreme. De altfel, eu

196

însuși am să-i spun alsacianului că trebuie să-mi cedeze femeia pe care nu e-n stare s-o facă fericită. ”

Această luptă a lui Rastignac cu el însuși ținu multă vreme. Deși pînă la urmă virtuțile tinereții trebuiau să iasă biruitoare, o curiozitate de neînvins îl împinse pe la ceasul patru și jumătate, pe înnoptate, către casa Vauquer, pe care își jurase lui însuși s-o părăsească pentru totdeauna. Voia să afle dacă Vautrin murise. După ce-i administrase un vomitiv, Bianchon plecase la spital cu materiile debordate de Vautrin, pentru a le face analiza chimică. Văzînd că domnișoara Michonneau stăruie cu tărie să le arunce, bănuielile lui se întăriseră. Pe de altă parte, Vautrin își revenise prea repede pentru ca Bianchon să nu bănuiască în toată întîmplarea un complot urzit împotriva omului care înveselea întreaga pensiune. Cînd Rastignac se întoarse acasă, Vautrin se afla în sala de mîncare, rezemat de sobă, în picioare. Atrăși de vestea duelului lui Taillefer-fiul, clienții pensiunii, cu excepția lui moș Goriot, dornici să cunoască amănuntele acestei afaceri și înrîurirea ei asupra sorții Victorinei, se adunaseră mai devreme decît de obicei și discutau despre această întîmplare. Cînd sosi, Eugene dădu cu ochii de Vautrin, care ședea neclintit și a cărui privire îi pătrunse atît de adînc în inimă și îi mișcă atît de puternic cele cîteva coarde vinovate, încît se cutremură.

— Ei bine, dragă băiete, îi spuse ocașul evadat, Cîrnalg o să aibă multă bătaie de cap cu mine. După cum spun aceste doamne, am biruit o hemoragie cerebrală, care ar fi putut ucide un bou.

- Ah, poți să spui chiar un taur ! exclamă văduva Vauquer.

— îți pare rău că n-am murit ? îi spuse Vautrin în șoaptă lui Rastignac, încredințat că-i ghicise gîndurile. Asta ar însemna că ești un om al dracului de tare !

— Pe Dumnezeu, zise Bianchon, domnișoara Michonneau vorbea alaltăieri de un domn poreclit Pă-căleşte-Moartea. Numele ăsta ți s-ar potrivi de minune.

1 Moartea.

197

Cuvîntul acesta avu asupra lui Vautrin efectul unui trăsnet : păli, se clătină, și privirea lui, cu forța ei de atracție, căzu ca o rază de soare asupra domnișoarei Michonneau, care, sub această țîșnire de voință,, simți cum i se moaie genunchii. Fata bătrînă se lăsa moale pe un scaun. Lepădînd masca blajină sub care își ascundea adevărata lui fire, chipul ocnașului se înfățișă deodată atît de sălbatic, încît Poiret, dîndu-și seama că domnișoara Michonneau se află în primejdie, sări între-ea și Vautrin. Neînțelegînd încă nimic din această dramă, ceilalți pensionari rămaseră uluiți. În aceeași clipă se auziră în uliță pași soldățești și zăngănit de arme. În timp ce Collin căuta o ieșire, uitîndu-se cu o mișcare reflexă la ferestre, la pereți, patru oameni se iviră în ușa dinspre salon. Cel dintîi era șeful Siguranței, ceilalți trei erau ofițeri de poliție. - în numele legii și al regelui ! spuse unul dintre ofițeri, al cărui glas fu acoperit de un murmur de uimire. În cuprinsul încăperii se așternu îndată tăcerea, iar pensionarii se traseră în lături, lăsînd loc de trecere celor trei polițiști, toți cu mîna în buzunar, pe pistolul încărcat. Doi jandarmi, care veneau în urma agenților, se așezară în fața ușii dinspre salon, și alți doi — în fața celei care da spre scară. Afară, pe pavajul care mărginea tot lungul fațadei, se auziră pași și puști de soldați. Păcălește-Moartea nu mai putea să aibă nici o nădejde de fugă ; toate privirile se pironiră, doborîtoare, asupra lui. Șeful se duse drept la el și dintru început îi dădu o lovitură atît de puternică, încît peruca îi căzu, dezvăluind capul lui Collin în toată hîda lui urîtenie. Cu părul roșu-cărămiziu, tăiat scurt, care dădea întregii lui înfățișări o înfricoșătoare expresie de forță și de viclenie, capul și chipul, în deplină potrivire cu trupul, se iviră într-o străluminare de inteligență, ca și cînd toate focurile infernului l-ar fi cuprins în vîlvătaia lor. În clipa aceea toți cei de față îl înțeleseră pe Vautrin pe de-a-ntregul — cu trecutul, cu prezentul, cu viitorul lui, cu credințele lui neîndurate, cu religia bunului său plac, cu aceea regească putere pe care i-o dădea cinismul gîndirii și faptelor lui, precum și forța unei organizații ce nu se da îndărăt de la nimic. Sîngele îi năvăli în

198

obraz, iar în ochi îi fulgerară două scinteicri ca de' piscică sălbatică. Și deodată avu o zvîcnire în sine, cu o mișcare atît de feroce în forța ei stăpînită și cu un asemenea răcnet, încît toți pensionarii izbucniră în strigăte de spaimă. Vazîndu-l încordat ca un leu, agenții, ținînd seama și de larma celor din jur, scoaseră pistoalele. Cu sclipirea țevilor de armă în față, Collin își dădu seama de primejdia în care se află și deodată făcu dovada celei mai mari puteri omenești. Cumplită și măreată priveliște ! în înfățișarea lui se săvîrși o schimbare, care n-ar putea fi asemuită decît cu aceea care se petrece într-un cazan plin cu fumegarea aburilor, gata să arunce în aer un munte întreg, dar pe care o singură picătură de apă rece îi împrăstie într-o clipită. Picătura de apă care îi răci turbata-i mînie fu o reflecție care-i trecu prin minte cu iuțeala unui fulger. Cu ochii la perucă, Collin zîmbi :

— Astăzi ți-ai uitat politețea acasă, spuse către șeful Siguranței.

Și, întinzînd mîinile spre jandarmi, le făcu semn din cap să se apropie.

— Domnilor jandarmi, puneți-mi cătușele sau lanțul. Cei de față sînt martori că nu opun împotrivire.

Repeziciunea cu care lava și focul țîșniră și se traseră înapoi în acest vulcan uman stîrmi în sala de mîncare un murmur de admirație.

- Ți-a cam pierit piuitul, domnule care înfunzi oa-menii-n pușcării, urmă ocnașul, cu ochii asupra vestitului director al poliției judiciare.

— Hai, dezbrăcați-l ! spuse omul din ulicioara Sainte-Anne, cu o înfățișare plină de dispreț.

— De ce ? zise Collin. Aici sînt și doamne. Eu nu tăgăduiesc nimic și mă predau.

Se opri o clipă și se uită asupra adunării, ca un orator care se pregătește să facă destăinuiuri uluitoare.

— Scrie, taică Lachapelle, spuse el întorcîndu-se către un bătrînel cu părul alb care se așezase la capătul mesei, după ce scosese dintr-o geantă procesul-verbal de arestare. Recunosc că sînt Jacques Collin, zis și Păcălește-Moartea, condamnat la douăzeci de ani de ocnă, și am dovedit chiar acum că-mi merit porecla. Dacă n-aș fi făcut decît să ridic mîna, spuse el către clienții pen-

199

siunii, acești trei copoi ar fi vărsat toată povidla din mine pe bulevardul domestic al măicuței Vauquer. Ne-trebnicii ăștia îți întind tot felul de capcane !

La aceste cuvinte, doamna Vauquer simți că se sfîrșeste.

— Dumnezeule, să-nnebunești, și alta nu l ! Cînd mă gîndesc că nu mai departe decît aseară am fost cu el la teatrul Gaîte ! zise ea către Silvia.

— Fii înțeleaptă, măicuță, urmă Collin. Ce mare nenorocire c-ai fost ieri în loja mea la Gaîte ? strigă el. Te socoti cumva mai bună decît noi ? Toate ticăloșiile pe care le ducem noi în spinare sînt mai puțin djecît ticăloșia pe care o purtați în suflet voi, mădulare fleșcăite ale unei lumi putrede. Chiar și cel mai bun dintre

voi nu mi se împotriva. Oprindu-și privirile asupra lui Rastignac, îi trimise un surîs voios, care contrasta ciudat cu aspra înfățișare a chipului său. Cu toate astea, îngerașule, micul nostru tîrg merge mai departe, dacă-l vei primi ! Știi?

Și fredona :

Fanchetta mea-i fermecătoare în simplitatea ei...

N-ai nici o grijă, urmă el. Știu eu cum să-mi încasez drepturile ; sînt prea temut qa să îndrăznească cineva să mă pingească !

Toată ocna, cu graiul și cu obiceiurile ei, cu năpras-nicele-i treceri de la glumă la groază, cu înspăimîntătoarea-i măreție, cu familiaritatea și cu josnicia ei, apăru deodată în aceste cîteva cuvinte și în acest om, care nu mai era un om, ci tipul reprezentativ al unei întregi nații degenerate, al unui popor sălbatic și logic, brutal și mlădios. Intr-o clipită, Collin se ridicase la înălțimea unui poem blestemat, în sufletul căruia se încăierau toate simțirile omenești, afară de una singură — căința. Avea privirea arhanghelului prăbușit, pornit să ducă un război, fără de sfîrșit. Rastignac lăsă ochii în jos, primind această vinovată înrudire drept o ispășire a gîndurilor lui urîte.

— Cine m-a trădat ? întrebă Collin trecîndu-și cum-plita-i privire peste toți cei de față. Și, oprindu-se asupra

200

domnișoarei Michonneau, urmă : Tu, hoasă bătrînă ! Tu, care-ți vîri nasul peste tot locul, tu mi-ai pricinuit și așa-zisa dambă de ast-dimineață !... Cu două vorbe te-aș putea trimite să-ți reteze capul peste opt zile. Te iert, pentru că sînt creștin. De altfel, nici nu m-ai vîndut tu. Dar atunci, cine ? Ha, ha, cotrobăiți pe sus, strigă el auzind sus pașii poliștilor, care-i deschideau dulapurile și-i luau hîrțile. Cui bu-i gol, păsăruicile au șters-o încă de ieri, așa că n-aveți să aflați nimic. Registrele mele de comerț sînt aici, spuse el ciocnînd cu degetul în frunte. Acuma știu cine m-a vîndut. Nu poate fi altul decît nemernicul acela de Fir-de-Mătase. Nu-i așa, taică înhață-lume ? îl întrebă pe șeful poliției. Numai el știa că păstrez banii acolo sus. Dar acum n-o să mai găsiți nimic, drăguții mei copoași. Cît despre Fir-de-Mătase, în cel mult cincisprezece zile o să-l vedeți cu grădiniță pe burtă, chiar dacă-l veți păzi cu toată jandarmeria voastră. Dar Michonneti ăștea cît i-ați dat ? întrebă pe poliști. O mie de taleri ! Află că făceam mai mult decît atît, găunoasa mea Ninon, putregăită doamnă de Pompadour în zdrențe, Venera de la Pere-Lachaise ! Dacă mi-ai fi dat de veste, ai fi umflat șase mii de franci. Ah, nu știai, bătrînă vînzătoare de oameni ; dac-ai fi știut, ai fi încheiat tîrgul cu mine. Da, ți i-aș fi dat, ca să scap de o călătorie care mă plictisește și care mă face să pierd bani, spunea el pe cînd poliștii îi puneau cătușele. Oamenilor ăștora le face o mare plăcere să mă tîrîie îndelung ca să mă descoasă. Cel puțin dacă m-ar trimite îndată la ocnă, aș putea în scurtă vreme să-mi reiau ocupațiile, în ciuda micilor gură-cască de pe Quai des Orfèvres'. Acolo, la ocnă, toți au să se dea de ceasul morții ca să înlesnească evadarea generalului lor, bunul Păcălește-Moarța ! Este printre voi vreunul care să aibă bogăția asta a mea, peste zece mii de frați gata să facă orice pentru voi ? întrebă el cu mîndrie. Și, bă-tîndu-se în piept, spuse : E ceva bun aici, în viața mea n-am trădat pe nimeni ! Hei, oală hîrbuită, ia te uită la oamenii ăștia, zise Collin întorcîndu-se către fata bă-

1 Chei din Paris unde se află situată clădirea prefecturii poliției.

201

trînă. E-adevărat, la mine se uită cu spaimă ; dar cînd dau cu ochii de tine, li se-ntorc mațele pe dos, de scîrbă. Hai, du-te de-ți umflă cîștigul.

Tăcu un răstimp, uitîndu-se la ceilalți pensionari. — Ce vă holbați ca proștii ? N-ați văzut în viața voastră un ocnaș ? Un ocnaș ca Jacques Collin, aici de față, este un om mai curajos decît ceilalți oameni și care protestează împotriva profundelor decepții pe care i le pricinuieste contractul social, cum spune Jean-Jacques, al cărui elev mă fălesc a fi. Pe scurt, stau singur împotriva guvernului, cu toată liota lui de jandarmi, tribunale, bugete, și pe toți îi învîrtesc pe deget.

— Drace, zise pictorul, ce minunat desen ar ieși

— la spune-mi, paj al măriei-sale călăul, guvernator al VĂDUVEI (nume plin de o cumplită poezie, pe care ocnașii îl dau ghilotinei), adăugă el întorcîndu-se către șeful poliției de siguranță, fii băiat de treabă și spune-mi dacă-i adevărat că m-a vîndut Fir-de-Mătase. N-aș vrea să plătesc pentru altul, n-ar fi drept. În clipa aceea, agenții care cotrobăiseră peste tot și inventariaseră totul, se întoarseră în sala de mîncare și schimbaseră cîteva cuvinte în șoaptă cu șeful expediției.

Procesul-verbal era încheiat.

— Domnii mei, spuse Collin întorcîndu-se către pensionari, peste puțin au să mă ia. Toți mi-ați arătat bunăvoință în timpul cît am locuit în această casă, și vă rămîn recunoscător. Primiți cuvîntul meu de bun rămas, îmi veți îngădui, sper, să vă trimit smochine din Pro-vence.

Făcu câțiva pași către ușă, dar se întoarse către Rastignac.

— Râ'mîi cu bine, Eugene, spuse el cu un glas blînd și trist, care nu se potrivea de fel cu vorbirea-i repezită de pînă acum. Ți-am lăsat un prieten devotat, dacă vei fi vreodată la strîmtoare.

Cu toate că avea mîinile prinse în cătușe, se puse în gardă, dădu comanda ca un maestru de scrimă, striga „Unu, doi .” și fanda.

— Dacă ai vreun necaz, du-te la el. Poți dispune deopotrivă de om, ca și de bani.

202

Ciudatul personaj învălui cuvintele din urmă în destule schime de măscărici, ca să nu le poată înțelege decît el și Rastignac. După ce jandarmii, soldații și polițiștii plecară, Silvia, fricționîndu-și stăpîna cu oțet pe tîmple, se uită la pensionari, care ședeau buimăciți.

- Cu toate astea, spuse ea, a fost un om ! Această frază rupse vraja care-i cuprinsese pe toți sub înmăsurarea feluritelor simțăminte stîrnite de această scenă, în clipa aceea, pensionarii, după ce se uitară unii la alții, își opriră privirile toți deodată asupra domnișoarei Mi-chonneau, care se ghemuise lîngă sobă, subțire, sfrijită și rece ca o mumie, cu ochii în pămînt, ca și cînd s-ar fi temut că umbra abajurului nu e destul de împînzită ca să-i ascundă expresia privirilor. Antipatia pe care i-o purtau toți de multă vreme se lămură deodată. Un murmur care prin desăvîrșita lui unitate de sunet mărturisea un dezgust unanim prinse a răsună înăbușit. Domnișoara Michonneau îl auzi, dar rămase locului. Bianchon, cel dintîi, se plecă la urechea vecinului său.

— Dacă fata asta rămîne la masă, eu plec, spuse el cu jumătate glas.

Într-o clipită, toți, afară de Poirot, încuviințară propunerea studentului în medicină, care, tare pe această adeziune obștească, se îndreptă către bătrînul pensionar.

— Dumneata, care ești legat în chip deosebit cu domnișoara Michonneau, îi spuse el, vorbește-i, fă-o să înțeleagă că trebuie să plece chiar acum.

— Chiar acum ? repetă Poirot cu mirare.

Apoi se duse lîngă bătrînă și-i spuse cîteva cuvinte, în șoaptă.

— Dar mi-am plătit pensiunea pe toată luna, stau aici pe banii mei, ca și toți ceilalți, zise ea aruncînd asupra pensionarilor o privire de viperă.

- Dacă e numai atît, avem să punem mîna de la mîna, ca să-ți dăm banii înapoi, spuse Rastignac.

- Domnul e de partea lui Collin, spuse ea ținînd către student o privire înveninată și întrebătoare, și nu e greu de ghicit din ce pricină.

La acest cuvînt, Eugene sări, de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra bătrînei domnișoare și s-o gîtuie.

203

Privirea ei, a cărei perfidie o înțelesese prea bine, îi aruncase o groaznică lumină în suflet.

— Las-o .' strigară ceilalți pensionari. Rastignac își încrucișa brațele, fără cuvînt.

— Să sfîrșim cu domnișoara Iuda, spuse pictorul în-torcîndu-se către doamna Vauquer. Doamnă, dacă nu vrei s-o dai afară pe Michonnetta asta, află că vom părăsi cu toții baraca dumitale, spunînd pretutindeni că aici nu locuiesc decît spioni și ocași, în caz contrariu însă, nu vom pomeni nimic despre acest eveniment, care, la urma urmei, s-ar fi putut întîmpla și în societatea cea mai bună, cîtă vreme ocașii nu sînt arși cu fierul roșu în frunte și nu li se interzice să se deghizeze în pașnici burhezi și să facă farse proaste, cum au obiceiul.

În urma acestui discurs, doamna Vauquer își reveni în fire ca printr-o minune, se îndreptă din șale, își încrucișa brațele și deschise ochii limpezi, fără urmă de lățimă.

— Dar, dragă domnule, vrei să-mi ruinezi casa ? Iacă, domnul Vautrin... Of, Doamne, își spuse întrerupîndu-se singură, nu pot să-i spun decît pe numele lui de om cinstit f Iată, ițrmă bătrîna, am rămas cu un apartament gol, și dumneata vrei să am încă două de închiriat, într-un sezon în care nimeni nu se mai mută...

— Domnilor, să ne luăm pălăriile și hai să mîncăm la Flicoteaux, în piața Sorbonei, zise Bianchon.

Socotind dintr-o singură privire care e partea cea mai de folos pentru sine, doamna Vauquer se duse în grabă către domnișoara Michonneau.

— Haide, drăguța mea, desigur că dumneata nu vrei să-mi ruinezi întreprinderea, nu-i așa ? Vezi bine în ce situație mă pun domnii aceștia. Retrage-te în camera dumitale astă-seară.

— Nu asta, nu asta, strigară pensionarii, noi vrem să plece chiar acum din casă !

— Dar biata domnișoară nici n-a stat la masă, spuse Poirot cu glas plîngăreț.

— Să mănînce unde-o pofti, strigară mai multe glasuri.

— Afară cu spioana .'

— Afară cu spionii t

— Domnilor, izbucni Poiret ridicându-se deodată la înaltul curaj pe care iubirea îl dă chiar și berbecilor, respectați o persoană de sex contrariu.

— Spionii n-au sex, zise pictorul.

— Minunată sexoramă !

— Afarorawa !

— Domnilor, asta este o necuviință. Când dai afară pe cineva, trebuie să păstrezi anumite forme. Noi am plătit și deci rămânem aici, zise Poiret punându-și șapca-n cap și așezându-se pe un scaun lângă domnișoara Michonneau, pe care doamna Vauquer o dăscălea de zor.

- Răutăciosule, îi spuse pictorul în batjocură, hai, răutăcios mic ce ești, cară-te !

— Foarte bine, dacă nu plecați dumneavoastră, plecăm noiăștilalți, zise Bianchon.

Și pensionarii se îndreptară toți către salon.

— Ce vrei să-mi faci, domnișoară ? strigă doamna Vauquer. Sînt ruinaată. Nu poți să rămîi aici. Sînt în stare să se dedea la acte de violență.

Domnișoara Michonneau se ridică.

— Pleacă ! — Nu pleacă ! — Pleacă ! — Nu pleacă ! Aceste cuvinte repetate alternativ, ca și ostilitatea comentariilor ce se făceau pe socoteala ei, o siliră pe domnișoara Michonneau să plece, după ce hotărî cu gaza anumite condiții, într-o convorbire dusă pe șoptite.

— Am să mă duc la doamna Buneaud, zise ea cu glas amenințător.

— Dar du-te unde vrei, domnișoară, răspunse doamna Vauquer socotindu-se greu jignită de faptul că bătrîna domnișoară alesese o firmă rivală, care îi era deci odioasă. Du-te la Buneaud, ca să-ți dea toate scursorile de vinuri și mîncări cumpărate de la dughenile cele mai proaste.

Pensionarii se așezară pe două rînduri, într-o tăcere deplină. Poiret o învălui pe domnișoara Michonneau într-o privire atît de duioasă și se arătă atît de naiv nehotărît dacă să plece cu ea sau să rămînă, încît ceilalți, fericiți că bătrîna domnișoară pleacă, izbucniră în rîs, uitîndu-se unii la alții.

— Cuțu-cuțu-cuțu, Poiret ! îi strigă pictorul. Haide,

hopa sus ! Hopa !

Slujbașul de la Museum începu să cînte în batjocură prima strofă dintr-o romanță foarte cunoscută în acea vreme :

Plednd în depărtata Sirie, Frumosul, junele Dunois...

— Hai, du-te . ' Mori de nerăbdare să pleci cu ea. Tra-hit sua qucmque voluptos !1 zise Bianchon.

— Sau : fiecare își urmează respectiva, traducere liberă după Virgiliu, îl îngînă repetitorul.

Domnișoara Michonneau întorcînd ochii către Poiret și schișînd o mișcare ca și cînd ar fi vrut să-l ia de braț, bătrînul nu se mai putu împotrivi acestei chemări și sări s-o sprijine, ceea ce stîrni o dezlănțuire de aplauze și de hohote de rîs.

— Bravo, Poiret . ' — Bătrînul Poiret ! — Apolo-Poiret . ' — Marte-Poiret . ' — Poiret cel neînfricat !

Tocmai atunci sosi un comisionar, aducînd o scrisoare pentru doamna Vauquer, care, după ce o citi, se lăsă moale pe scaun.

— Nu-mi mai rămîne decît să dau foc casei, trăsni-o-ar Dumnezeu ! Taillefer-fiul a murit la ceasul trei.

Am dorit binele celor două doamne, și-acum, iată, îmi primesc pedeapsa. Doamna Couture și Victorine rămîn la tatăl fetei și cer să le trimit lucrurile. Domnul Taillefer i-a îngăduit fetei s-o țină pe văduva Couture ca doamnă de companie. Patru apartamente libere, cinci clienți care pleacă !...

Se așeză, gata parca să izbucnească-n plîns.

— Mi-a intrat nenorocirea-n casă . ' strigă ea.

În stradă se auzi huruit de roți, care se opriră în fața porții.

— Cine știe ce chilipir ne mai vine ?! z(< e Silvia. Goriot se ivi în ușă, cu fața strălucitoare și îmbujorată de fericire, de-ai fi zis că s-a întors la anii tinereții.

— Goriot în trăsură ? spuseră pensionarii. Să știți că vine sfîrșitul pămîntului !

.Fiecare se lasă dus' de gusturile lui' (la.), aforism din Virgiliu.

Fostul fabricant de făinoase se duse drept la Eugene, care rămăsese îngîndurat într-tm ungher, și-l luă de braț.

— Haide, îi spuse el cu voioșie.

— Nu știi ce s-a întîmplat ? îl întrebă Eugene. Vautrin era un fost ocnaș și a fost arestat adineauri, iar

Tailleler-fiul a murit.

- Ei și ? Ce ne privesc pe noi treburile astea ? răspunse moș Goriot. Astă-seară iau masa cu fie-mea, la dumneata, pricepi ? Te așteaptă, haide !

Și-l trase de braț cu atîta putere, încît îl luă cu forța, răpindu-l ca pe-o iubită.

- Să mmcăm ! strigă pictorul.

Își apropiară scaunele și se așezară...

— Zău că azi e ziua nenorocirilor ! spuse butucănoasa Silvia. Tocana mea de berbec s-a prins. Ce să fac ?

O s-o mîncăți arsă !

Doamna Vauquer nu cuteză să sufle nici un cuvînt, nu-mărfînd în jurul mesei numai zece inși în loc de optsprezece ; toți se străduită însă s-o consoleze și s-o înveselească. Dacă la început clienții externi discutară despre Vautrin și despre întîmplările de peste zi, îndată după aceea, lăsîndu-se în voia convorbirii, care șerpuia printr-atîta subiecte, ajunseră a vorbi despre dueluri, despre ocnă, despre justiție, despre legile care trebuiau schimbate, despre pușcării. După un scurt răstimp se aflau la o mie de leghe de Jacques Collin, de Victorine și de fratele ei. Deși nu erau decît zece la număr, făcură larmă cît douăzeci, așa că păreau a fi mai mulți decît în zilele celelalte ; aceasta fu singura deosebire dintre masa din seara aceea și cea din ajun. Obișnuita nepăsare a acestei lumi egoiste, care a doua zi avea să găsească în faptele diverse ale Parisului o altă pradă de sfîșiat, ieși biruitoare și de data aceasta și pînă la urmă chiar și doamna Vauquer se liniști sub alinarea speranței, care cuvînta prin gura butucănoasei Silvia.

Ziua aceea și desfășurările din cursul serii aveau să fie o adevărată fantasmagorie pentru Eugene, care, cu toată firea lui tare și cu toată judecata lui cumpănită, nu izbutea să pună nici o rînduială în gîndurile lui cînd se trezi într-un cupeu de piață, alături de moș Goriot. ale cărui vorbe mărturiseau o neobișnuită bucurie și îi sunau la

207

ureche, după atîtea emoții, ca și cînd ar fi venit de undeva din depărtarea unui vis.

— De ast-dimineață toate-s gata. O să luăm masa toți trei împreună, împreună ! De patru ani n-am mai mîncat cu Delphine, cu micuța mea Delphine. O seară întreagă are să stea lîngă mine. Am muncit ca un lucrător, în cămașă și cu mînele sumese. Sîntem la dumneata de azi-dimineață. Am ajutat la căratul mobilelor. Ah, ah, nici nu-ți poți în chipui ce drăguță e la masă. Are să-mi poarte de grijă : „Uite, tăticule, ia din asta, e foarte bună”. Și eu n-o să pot mîncă. Oh, de cînd n-am mai stat cu ea în tihnă, așa cum o să stăm acum !

- Oare s-a întors lumea pe dos ? îi spuse Eugene.

— Pe dos ? zise moș Goriot. Dar niciodată lumea n-a fost așa de bine așezată. Pe ulițe văd numai fețe vesele, oameni care își dau mîna și se îmbrățișează ; oameni fericiți, de parcă fiecare s-ar duce să mănînce la fie-sa, să chefulască la o masă strașnică, pe care a comandat-o chiar în fața mea bucătarului-șef de la Cafe des Anglais. Dar, pe Dumnezeuul meu, cînd ești cu ea, chiar și fierea ți se pare dulce ca mierea.

— Am impresia că revin la viață, zise Eugene.

— Hai, birjar, grăbește ! strigă moș Goriot ridicînd geamul din față. Mîna mai iute, ai o sută de gologani bacșiș dacă mă duci în zece minute unde ți-am spus.

Primind această făgăduială, birjarul trecu prin Paris ca un fulger.

— Mîna tare-ncet, spunea însă moș Goriot.

— Dar unde mă duci dumneata ? îl întrebă Rastignac.

— La dumneata acasă, răspunse moș Goriot. Cupeul opri în strada Artois. Bătrînul coborî cel dintîi și aruncă zece franci birjarului, cu dărnicia unui vădu-voi care, cuprins în vîrtejul desfătărilor lui, și-a pierdut orice socoteală.

— Hai sus, îi spuse lui Rastignac tîrîndu-l printr-o curte și îndrumîndu-l către ușa unui apartament de la catul al treilea, în fundul unei case noi și cu înfățișare frumoasă.

Moș Goriot nu mai avu nevoie să sune. Therese, camerista doamnei de Nucingen, le deschise îndată ușa.

Eu-

208

gene se trezi într-un minunat apartament de holtei, alcătuit dintr-o anticameră, un salonaș, un dormitor și un cabinet de toaletă cu ferestrele către o grădină, în salonaș, a cărui mobilă și împodobire puteau fi asemuite cu tot ce era mai frumos și mai plăcut în Paris, o găsi pe Delphine, care, învăluită în lumina luminărilor, se ridică de pe canapeuță din fața căminului și, lăsînd evantaiul cu care se apăraseră de dogoarea focului, îi spuse cu glas plin de duioșie :

— A trebuit deci să trimit să te aducă, domnule care nu înțelege nimic !

Therese ieși. Studentul o cuprinse pe Delphine cu brațele, o strînse cu putere și plîns de bucurie. Acest

ultim contrast între ceea ce vedea acum și ceea ce văzuse mai înainte, în cursul unei zile, în care după atâtea zbuciu-mări își simțea mintea și inima trude, îi pricinui o dezlănțuire de sensibilitate nervoasă.

— Știam eu că te iubește, murmură încetinel moș Goriot către fie-sa, în vreme ce Eugene zăcea pe canapeiună fără să poată rosti un singur cuvânt și fără să-și dea încă Seama cum se săvîrșise această nouă minune.

— Vino să vezi, îi spuse doamna de Nucingen luîndu-l de mîna și ducîndu-l într-o odaie care, prin covoarele, mobilele și cele mai neînsemnate amănunte ale ei, îi reaminti în proporții mai mici camera Delphinei.

— Lipsește patul, zise Rastignac.

— Da, domnule, răspunse Delphine roșind toată și strîngîndu-i mîna.

Eugene o cuprinse cu privirea și, neștiutor încă, înțelese cîtă adevărată și castă sfială poate sălăslui în sufletul unei femei care iubește.

— Ești una din făpturile vrednice de o adorație veșnică, îi spuse ca la ureche. Da, îndrăznesc să ți-o spun pentru ca ne înțelegem atît de bine : cu cît o iubire este mai puternică și mai sinceră, cu atît mai mult se cuvine să fie învăluită, tănuită. Să nu încredințăm secretul nostru oricui.

— A, eu n-am să fiu oricine, mormăi moș Goriot.

— Știi prea bine că dumneata ești una cu noi.

— Oh, iată ceea ce vreau să aud ! Nici n-o să vă sinchisiți de mine, nu-i așa ? Eu am să plec și am să mă-n-

14

209

torc ca un duh bun care este pretutindeni și pe care-l știi lîngă tine, fără să-l vezi. Eh, Delphinette, Ninette, Dedel ! N-am avut dreptate cînd ți-am spus „E un apartament drăguț în strada Artois, hai să-l mobilăm pentru el" ? Tu nu voiai de fel. Ah, bucuria asta eu ți-am dat-o, cum tot eu ți-am dat și viața . ' Părinții trebuie să dea neconținut ca să fie fericiți. Să dea mereu, asta se cheamă să fii tată.

— Dar cum a fost ? întrebă Eugene.

- Păi da, ea nu voia de fel. I-era teamă c-o să-nceapă lumea să spună cine știe ce nerozii pe seama ei, ca și cînd lumea ar prețui cît fericirea ! Parcă nu visează toate femeile să facă la fel ca ea...

Moș Goriot vorbea de unul singur. Doamna de Nucingen îl luase pe Rastignac în cabinetul de alături, unde se auzi un sărut luat în fugă. Mica încăpere era tot așa de elegantă ca și restul apartamentului, căruia de altfel nu-i lipsea nimic.

— Ei, ți-am ghicit toate dorințele ? întrebă ea întorcîndu-se în salon ca să se așeze la masă.

- Chiar prea bine, răspunse el. Vai, acest lux desăvîrșit, acest minunat vis înfăptuit, toată poezia acestei vieți pline de tinerețe și de eleganță — toate acestea le simt cu prea multă putere ca să nu fiu vrednic de ele. Și totuși, nu pot să le primesc de la dumneata, sînt prea sărac încă pentru ca...

- Ah ! Ah . ' Ai și început să mi te împotrivești, spuse ea cu o ușoară notă de autoritate glumeață, făcînd o inu-trișoară drăgălașă cum fac femeile cînd vor să ia în rîs un scrupul, ca să-l poată înlătura cu totul.

Dar în ziua aceea Eugene își pusese întrebări prea grave. iar arestarea lui Vautrin, arătîndu-i în ce adînc abis era gata să se rostogolească, fusese un prea binevenit prilej de cercetare a simțămintelor înalte și a gingășiei lui sufletești pentru ca acum să cedeze în fața acestei mîngîioase respingeri a gîndurilor lui generoase, îl cuprinse o tristețe adîncă.

- Cum, spuse doamna de Nucingen, ai de gînd să nu primești ? Da-r știi ce înseamnă o asemenea respingere ? Înseamnă că n-ai încredere în viitor, că nu cutezi să-ți legi viața dumitale de viața mea. Ți-e teamă deci că mă vei dezamăgi în afecțiunea pe care ți-o port ? Dacă mă iubești

210

și dacă... dacă te iubesc și eu, pentru ce te dai înapoi din fața unor atît de mărunte îndatoriri ? Dacă ai ști cu cîtă plăcere m-am ocupat de această mică gospodărie a dumitale, n-ai șovăi nici o clipă, ci mi-ai cere iertare. Am avut bani, care erau ai dumitale, și m-am folosit de ei, asta e tot. Te socoti om în toată firea, dar ești tot copil, îmi ceri mult mai mult... („Ah", își spuse ea înțelegînd pătimașa privire a lui Eugene) și totuși faci atîtea mofturi pentru niște lucruri de nimic. Dacă nu mă iubești, atunci ai dreptate să nu primești. Soarta mea atîrnă de un singur cuvînt. Vorbește ! Dar, tată, adăugă Delphine după un scurt răstimp întorcîndu-se către moș Goriot, convinge-l dumneata, își închipuie oare că eu nu sînt tot așa de simțitoare ca și el în ce privește cîntecul nostru ?

Urmărind drăgălașa lor sfadă, moș Goriot avea surîsul fix al opiomaniului care plutește în visurile lui de fericire. — Copil ce ești ! urmă Delphine luînd mîna lui Eugene, ești în pragul vieții, îți stă în față o barieră pe care atîția alții n-o pot trece, o mîna de femeie o ridică, și dumneata te dai îndărăt ! Dar ai să izbutești, ai să faci o carieră strălucită, succesul ți-e scris pe frumoasa dumitale frunte. Nu vei putea să-mi dai înapoi

atunci ceea ce îți împrumut astăzi ? în vremea veche, doamnele nu dăruiau cavalerilor lor armuri, spade, coifuri, zale, cai, ca să poată lua parte în luptele ce se dădeau la felurile serbări ? Ei bine, Eugene, lucrurile pe care ți le ofer eu sînt armele epocii noastre, uneltele de care are nevoie orice om care vrea să răzbată în viață. Ce drăguță trebuie să fie mansarda dumată, dacă o fi semănînd cu odaia tatii ! Dar noi nu mai mîncăm astă-seară ? Vrei să mă mîhnești ? Hai, răspunde, zise ea scuturîndu-l de mîna. Pentru Dumnezeu, tăicuțule, hotărăște-l odată, sau, de nu, plec, și n-am să-l mai văd în viața mea.

— Am să te hotărîsc, zise moș Goriot smulgîndu-se din extazul său. Dragă domnule Eugene, ai de gînd să împrumuți bani de la ovrei, nu-i așa ?

— Sînt nevoit, răspunse el.

- Bun ! Te-am prins, urmă bătrînul scoțînd un portofel ponosit de piele ferfeniță. M-am făcut ovrei și am achitat toate facturile. Uite-le. Pentru tot ce vezi aici. nu datorezi nici o centimă. Nu-i vorba de cine știe ce sumă ;

14

211

una peste alta, cinci mii de franci. Ți i-am împrumutat eu. N-ai să mă refuzi, eu nu sînt femeie. Ai să-mi scrii o chitanță pe un petec de hîrtie, iar banii ai să mi-i dai mai tîrziu.

Eugene și Delphine se priviră cu mirare, cu ochii plini de lacrimi. Rastignac luă mîna bătrînului și i-o strînsese.

— Ei, ce ? zise Goriot. Nu sînteți copiii mei ?

— Dar, bietul meu tată, spuse doamna de Nucingen, cum ai făcut ?

— Ei, asta-i ' ! răspunse Goriot. Cînd te-am hotărît să-l instalez într-un apartament mai aproape de tine și cînd te-am văzut cumpărînd lucruri ca pentru o mireasă, mi-am spus : „Are să se-ncurce .” Avocatul meu pretinde că procesul care trebuie intentat bărbatului tău ca să-l facem să-ți dea averea îndărăt are să țină mai bine de șase luni. Bun. Am vîndut renta mea perpetuă de o mie trei sute cincizeci de livre. Din banii ăștia, cu cincisprezece mii de franci mi-am făcut o rentă viageră, garantată în ipotecă sigure, de o mie două sute de franci pe an, iar cu restul capitalului, dragi copii, am achitat datoriile voastre la negustori. Cît despre mine, am sus o odaie care mă costă cincizeci de taleri pe an, iar cu patruzeci de gologani pe zi pot să trăiesc ca un prinț, ba o să-mi mai rădnîșă și ceva în pungă. Haine nu prea stric, așa că altele, noi, aproape că nu-mi trebuie. Și uite-așa, de cincisprezece zile îmi rîd în barbă, spunîndu-mi : „Ce fericiți au să fie !” Ei, nu sînteți fericiți ?

— Oh, tăicuțule, tăicuțule . ' spuse doamna de Nucingen sărînd în brațele bătrînului, care o luă pe genunchii lui.

Îl potopi cu sărutări, îi mîngîie obraji cu părul ei bălai și plînsese din plin pe fața lui bătrînă, acum întinerită și strălucitoare.

— Tată dragă, tu ești un adevărat tată ! Ba nu, nu există în toată lumea un alt tată ca tine. Eugene ținea de mult la dumneata, dar cît are să te iubească acum !

— Dar bine, măi copii, zise moș Goriot, care de zece ani nu mai simțise inima fie-si bătînd pe pieptul lui, dar bine, Delphinette, tu vrei să mor de fericire ? Biata mea inimă se sfîrîmă în țîndări. Iacă, domnule Eugene, cu asta mi-ai și plătit datoria . '

212

Și bătrînul își cuprinse fata într-o îmbrățișare atît de sălbatică, atît de nebună, încît ea spuse :

— Ah, mă doare !

— Te doare ? zise el pîlînd.

O privi cu o înfățișare de supraomenească suferință.

Pentru a zugrăvi așa cum se cuvine chipul acestui Crist al paternității, ar trebui să căutăm comparațiile în icoanele pe care prinții paletei le-au făurit, ca să redea patimile suferite de mîntuitorul oamenilor în izbăvirea lumii lor.

— Nu, nu te doare ? urmă bătrînul, cu un surîs întrebător. Pe mine însă m-a durut strigătul tău. Asta are să te coste mai mult, îi spuse el în șoaptă, sărutînd-o încetinel pe ureche, dar trebuie s-o plătești. Astfel, se supără el.

Eugene sta împietrit în fața nesecătuitului devotament al acestui om și îl privea cu acea naivă încîntare care în anii tineri se confundă cu credința.

— Mă voi dovedi vrednic de toate acestea, izbucni el cu însuflețire.

— O, dragul meu Eugene, ce cuvînt minunat ai spus ! Și doamna de Nucingen îl sărută pe frunte.

— Pentru tine, a refuzat pe domnișoara Taillefer și milioanele ei, spuse moș Goriot. Da, biata micuță te iubea. Și acum, după moartea fratelui ei, e bogată ca un Cresus .

— Oh, de ce-i spui asta ? strigă Rastignac.

— Eugene, îi murmură Delphine la ureche, acum am totuși un regret pentru seara asta. Ah, Eugene, am să te iubesc mult ! Și totdeauna.

— De la nunta ta și apoi a Nasiei, n-am mai avut o zi așa de frumoasă ! strigă moș Goriot. Oricâte suferințe iri-ar trimite Dumnezeu, dacă nu vor fi din pricina voastră îmi voi putea spune : „în luna februarie din anul acesta am avut o clipă în care am fost mai fericit decât poate fi un om într-o viață întreagă”, întoarce fața-n-coace, Fifiine, spuse bătrînul către fie-sa. E tare frumoasă, nu-i așa ? Ia spune-mi, ai văzut multe femei care să aibă

1 Ultimul rege 2! Lidiei (560—546 î.e.n.) (stat antic din Asia Mică), cărnii i se atribuiau averi fabuloase.

213

culorile atît de gingașe și gropița asta mică ? Nu-i așa că nu ? Ei bine, află că drăgălășenia asta de femeie e opera mea. Și de-aici încolo, fiind fericită grație dumitale, are să fie de-o mie de ori mai frumoasă. Eu, vecine, pot să mă duc în infern ; dacă-ți trebuie locșorul meu din paradis, ți-l dăruiesc. Eh, hai să mîncăm, să mîncăm, urmă el nemaiștiind ce spune, toate astea sînt ale noastre.

— Bietul meu tată !

— Dacă ai ști, copila mea, zise bătrînul ridicîndu-se și ducîndu-se către ea, cuprinzîndu-i capul în mîini și sărutîndu-i cosițele aurii, dacă ai ști cît de fericit mă poți face tu și cu cît de puțină cheltuială . ' Nu trebuie decât să vii să mă vezi din cînd în cînd. Am să fiu sus, în odaia mea. N-ai de făcut decât un pas. Spune, îmi făgăduiești ?

— Da, tată drag !

— încă o dată.

— Da, tată bun !

- De ajuns. Dacă te-ai potrivi mie, te-aș pune să mi-o repeți de o sută de ori. Hai la masă . '

Toată seara trecu în copilării de felul acesta, și moș Goriot nu se arătă mai puțin nebunatic decât ei doi. Se trînteau la picioarele fie-si și i le săruta ; rămînea îndelung cu ochii pierduți în ochii ei ; își freca fruntea de rochia ei; pe scurt, făcea toate nebuniile pe care le-ar fi putut face cel mai tînăr și cel mai îndrăgostit amant.

— Vezi, spuse Delphine către Eugene, cînd tata e cu noi, trebuie să fim numai ai lui. Cîteodată asta are sa ne stînjenească.

Eugene, care avusese cîteva tresăriri de gelozie, nu putea să nu încuviințeze aceste cuvinte, în care se rezuma toată ingratitudea.

- Și cînd are să fie gata apartamentul ? întrebă Eugene uitîndu-se în jurul săir. Astă-seară va trebui să ne despărțim ?

— Da, însă mîine vei veni să iei masa cu mine, răspunse Delphine cu o privire vicleană. E ziua cînd mergem la Italieni.

— Am să-mi cumpăr și eu un bilet la parter, zise moș Goriot.

Era miezul nopții. Trăsura doamnei de Nucingen aștepta la poartă. Moș Goriot și Eugene se întoarseră la pen-

214

iunea Vauquer, vorbind despre Delphine cu o însuflețire arc sporea cu fiecare clipă, încît cele două violente pa-iuni ale lor ajunseră la un ciudat război de cuvinte. Eu-;ene nu putea să nu recunoască în sinea lui că iubirea de ață a bătrînului, pe care nu o păta nici un interes, strivea ?rin stăruința și puterea ei propria lui iubire, în ochii ta-ălui idolul se înfățișa în toată clipa, strălucitor și pur, ar adorația lui creștea neconținut, trăgîndu-și puterea ueo-jotrivă din trecut ca și din viitor. Moș Goriot și Eugene o ășiră pe doamna Vauquer la gura sobei între Silvia și Zhristophe. Bătrîna gazdă ședea ca Marius pe ruinele Car-taginii . Jeluindu-se împreună cu Silvia, își aștepta cei doi >ensionari, singurii care-i mai rămăseseră. Deși lord By-on2 îi atribuie lui Torquato Tasso 3 atît de minunate lamentații, ele nu ating totuși nici pe departe adîncul adevăr al celor care țîșneau din gura doamnei Vauquer.

— Așadar, Silvia, mîine n-o să ai de făcut decât trei cești de cafea. Of, mi-a rămas casa pustie ! Cum să nu ți se sfîșie inima ? Ce rost mai are viața fără clienți ? Nici un rost. Mi-a rămas casa fără oameni, de parc-ar fi fără de mobile. Dar toată viața stă în mobile. Ce păcate am Eăcut, Doamne, că trimiți asupra mea atîtea nenorociri ? Am cumpărat fasole și cartofi de iarnă, pentru douăzeci de persoane. Auzi dumneata, să mă trezesc cu poliția-n casă ! O să mîncăm numai cartofi. Iar lui Christophe va trebui să-i dau drumul.

Savoiardul, care ațipise, se trezi brusc și spuse :

— Da, doamnă !

— Bietul băiat ! zise Silvia. E ca un cîine credincios.

— Sezon mort, nu se mută nimeni. De unde să-mi vină pensionari ? O să-mi pierd mințile. Și sibila 4 asta de Mi-

1 £ vorba de Caius Marius (156—86 î.e.n.), general roman, care, fugind din fața dușmanului său Sylla, a poposit pe ruinele Cartagini ; dar nici aici "u și-a găsit liniștea, fiind urmărit de dușmani.

Lordul George Gordon Byron (1788—1824), poet romantic englez, autorul «nor poeme printre care : Rătăcirile lui Child Harold, Ghiontul, Parisina etc.

Torquato Tasso (1544—1595), poet italian, autorul cunoscutului poem Ierusalimul eliberat.

Categorisind-o pe domnișoara Michonneau drept „sibila" (profeteasă)» doamna Vauquer dovedește încă o dată ignoranța ei.

215

chohneau mi l-a luat și pe Poiret ! Ce i-o îi făcut, ca să-l atragă pînă-ntr-atît încît să se țină de ea ca un cățeluș ?

— Eh, drace, făcu Silvia ridicînd capul, fetele astea bătrîne cunosc toate meșteșugurile .'

— Și bietul domn Vautrin, pe care l-au scos ocnăș... urmă -văduva. Vezi tu, Silvia, asta e mai presus de puterile mele, nici acum nu-mi vine să cred. O grădină de om ca el, care numai pentru cafele plătea cincisprezece franci pe lună, pînă la ultima centimă .'

— Și era darnic, zise Christophe.

— Trebuie să fie o greșeală, spuse Silvia.

— Da de unde ! A măturisit chiar el, urmă doamna Vauquer. Și cînd te gîndești că toate astea s-au întîmplat în casa mea, într-un cartier așa de liniștit, că nu vezi trecînd nici măcar o mîță .' Mi se pare că visez, pe cîntea mea. Că, vezi tu, noi am văzut nenorocirea lui Ludovic al XVI-lea , am văzut căderea împăratului2, l-am văzut apoi întorcîndu-se și căzînd iarăși, dar toate acestea erau lucruri care puteau să se întîmple în chip firesc, pensiunile de familie însă n-aveau a se teme de nimic : de rege poți să te lipsești, dar de mîncat trebuie să mîncîci în fiecare zi. Și cînd o femeie cîntită, născută de Conflans, dă la masă toate bunătățile, atunci, numai dac-ar veni sfîrșitul pămîntului... Dar să știi că asta e : vine sfîrșitul pămîntului .'

— Și cînd te gîndești că domnișoara Michonneau, care v-a făcut tot necazul ăsta, o să se aleagă, după cît se spune, cu un cîștig de o mie de taleri ! exclamă Silvia.

— Să nu mai aud de ea, e o ticăloasă .' zise doamna Vauquer. Și după toate celelalte, se mută la Buneaud .' Femeia asta e în stare de orice, n-am nici o îndoială că la vremea ei a ucis, a furat, a făcut tot felul de grozăvii. Ea trebuia să înfunde ocna, nu acest biet om...

în clipa aceea, Eugene și moș Goriot traseră clopotul de la poartă.

1 Ludovic al XVI-lea (1754—1793). rege al Franței, decapitat împreună cu soția sa Maria-Antoaneta, în 1793. E vorba de Napoleon I Bonaparte.

21 i

— Ah, vin cei doi care mi-au rămas credincioși, spuse văduva suspinînd.

Cei doi credincioși, care abia își mai aduceau aminte de dezastrele ce se abătuseră asupra pensiunii, își anunțară gazda, fără prea multă ceremonie, că se vor muta pe Chaussee-d'Antin.

— Ah, Silvia, zise văduva, asta e cea din urmă nenorocire. Mi-ați dat o lovitură de moarte, domnilor ! Mă seacă la inimă ! Mi s-a pus o piatră aici. Ziua de azi m-a îmbătrînit cu zece ani. O să-nnebunesc, pe cîntea mea ! Ce să mă fac cu toată fasolea din cămară ? Să știi, Christophe, că dacă-mi pleacă toți clienții, mîine sînt silită să-ți dau drumul. Cu bine, domnilor, noapte bună.

— Dar ce are ? întrebă Eugene pe Silvia.

— Ce să aibă ? După cele întîmplate, a plecat toată lumea. Asta a înnebunit-o cu totul. Auziți-o cum plînge. Las', că-i face bine. De cînd o slujesc, e înțîia oară cînd își deșartă și ea ochii.

A doua zi, doamna Vauquer se cumințise — după cum spunea ea. Dacă părea mîhnită, ca o femeie care își pierduse toți pensionarii și a cărei viață era greu zdruncinată, în schimb își păstrase toată judecata, arătînd ce înseamnă adevărata durere, o durere profundă, care izvorăște din cîștigurile pierdute, din vechile deprinderi rupte dintr-o dată. Desigur că nici un amant despărțin-du-se de locurile în care a trăit alături de iubita lui nu le-ar fi cuprins într-o privire mai tristă decît aceea pe care doamna Vauquer o purta în dimineața aceea de-a lungul mesei sale goale. Eugene o consolă, spunîndu-i că în odaia lui are să se mute cu siguranță Bianchon, care își sfîrșea stagiul de intern peste cîteva zile, că slujbașul de la Museum își arătase adesea dorința de a închiria apartamentul doamnei Couture și că, astfel, în scurtă vreme își va reface clientela.

— Să te-audă Dumnezeu, dragă domnule ! Dar în casa asta s-a cuibărit nenorocirea. N-au să treacă nici

7ece zile, și ai să vezi că are să se arate și moartea, spuse bătrîna aruncînd o privire plină de jale asupra sălii de mîncare. Pe cine aștepta? ia narp, 7-----

— Bine că ne mutăm ! îi șopti Eugene lui moș Goriot,

— Doamnă, zise Silvia venind în goană, înspăimîntată, de trei zile nu l-am mai văzut pe Mistigris.

— Ah, Doamne, dacă a murit pisica, dacă ne-a părăsit, eu...

Biata văduvă nu apucă să-și sfîrșească vorba ; își împreună mîinile și se prăbuși pe spătarul jilțului, doborîtă. de această cumplită prevestire.

Către amiază, cînd venea poșta în cartierul Panteonului, Eugene primi o scrisoare într-un plic elegant, purtînd în sigiliu armele familiei de Beauseant. înăuntru era o invitație către domnul și doamna de Nucingen pentru balul pe care urma să-l dea vicontesa și care fusese anunțat cu o lună înainte. Pe lîngă această invitație, erau și cîteva rînduri pentru Eugene :

„Am socotit, domnule, că vei primi bucurios să fii interpretul sim-țămintelor mele pe lîngă doamna de Nucingen ; îți trimit invitația pe care mi-ai cerut-o și voi fi încîntată să cunosc pe sora doamnei de.

Restaud. Adu-mi deci pe această drăguță doamnă și ai grijă să nu-ți ia toată afecțiunea : îmi datorezi o parte și mie, în schimbul celei pe care, la rîndul meu, ți-o port.

Vicontesa de Beauseant"

„Dar, își spuse Eugene recitînd biletul, doamna de Beauseant îmi spune destul de limpede că pe baronul de Nucingen nici nu vrea să-l vadă."

Se duse în grabă la Delphine, fericit că-i poate dăruia o bucurie pentru care fără îndoială că avea să fie răsplătit. Doamna de Nucingen era în baie. Rastignac aștepta în budoar, bîntuit de o nerăbdare firească pentru un tînăr înflăcărat și grăbit să-și ia în stăpînire amanta pe care o dorea de doi ani de zile. Sînt emoții pe care un tînăr nu le trăiește de două ori în viață. Cea dintîi femeie cu adevărat femeie de care se îndrăgostește un bărbat, adică aceea care i se înfățișează împodobită cu toată strălucirea ce se cere în înalta societate pariziană, nu va avea niciodată o rivală. Parisul își are un fel al lui de-a iubi care nu seamănă întru nimic cu celelalte iubiri din lume. Aici, nici bărbații, nici femeile nu se lasă înșelați de vitrinele pline de banalități sub care fiecare caută să-și ascundă,

218

cu decență așa-numitele simțăminte dezinteresate". În această lume, femeia nu are a-și împlini numai năzuințele inimii și pornirile simțurilor ; ea știe prea bine că are de îndeplinit îndatoriri și mai însemnate față de nenumăratele vanități care prin îmbinarea lor alcătuiesc viața însăși. Aici mai cu osebire iubirea este prin însăși esența ei lăudăroasă, nerușinată, risipitoare, înșelătoare și fastuoasă. Dacă toate femeile de la curtea lui Ludovic al XIV-lea au pizmuit pe domnișoara de La Valliere pentru înflăcărată pasiune care l-a făcut pe acest mare principe să uite că manșetele lui costau o mie de taleri fiecare, atunci cînd și le-a sfîșiat ca să înlesnească intrarea ducelui de Vermandois 2 pe scena lumii, ce s-ar mai putea cere restului omenirii ? Fiți tineri și bogați, purtați titlurile cele mai înalte, dacă puteți împodobiți-vă și cu alte însușiri ; cu cît veți arde mai multă tîmție la picioarele idolului vostru, dacă totuși aveți idol, cu atît el va fi mai binevoitor. Iubirea este o religie, și cultul ei costă mai scump decît cultul oricărei alte religii. Iubirea trece degrabă și trece ca un ștregar, căruia îi place să pustiască locurile pe care le străbate. Simțirea năvalnică este poezia mansardelor, căci ce ar deveni acolo iubirea, dacă n-ar avea nici măcar această avuție ? Dacă aceste draconice legi ale codului parizian își au excepțiile lor, ele nu pot fi găsite decît în singurătate, la sufletele care nu se lasă tîrîte de doctrinele sociale, la sufletele care trăiesc în preajma izvoarelor cu ape limpezi și iuți, dar care curg necurmat, la acele suflete care, iubind cu credință codrii verzi și ascultînd fericite graiul infinitului scris pentru ele în toate lucrurile și pe care îl regăsesc aidoma în străfundurile lor, așteaptă cu răbdare să-și ia zborul, plîngînd pe bieții pămînteni. Dar Rastignac, ca toți tinerii care au apucat să cunoască farmecul măririlor, voia să intre în lupta vieții înarmat din creștet pînă-n tălpi ; îl cuprinsese

1 Louise de la Baume-Le B fluc. una dintre favoritele lui Ludovic al XIV-lea. căreia i-a dăruit castelul La Valliere.

1 Unul dintre fiii nelegitimi ai Louisei de La Valliere. recunoscut ulterior de rege și făcut amiral la vîrsta de cinci ani.

219

înfrigurarea acestei lupte și se simțea poate îndeajuns de puternic ca s-o poată domina, dar nu cunoștea nici mijloacele, nici ținta ambiției sale. în lipsa unei pure și sacre iubiri, singura care poate să umple o viață de om, această sete de putere poate deveni unul dintre lucrurile cele mai minunate ; pentru aceasta este de ajuns s-o despoi de orice interes personal și să-i dai

drept țintă slava patriei. Dar studentul nu ajunsese încă pe acea culme, din înălțimea căreia omul poate privi în voie și poate judeca limpede desfășurarea vieții. Pînă în clipa aceea el nu izbutise nici măcar să se desprindă cu totul din vraja acelor fragede și suave gîn-duri, care învăluie ca într-un frunziș tinerețea celor crescuți în provincie. El nu se hotărîse încă să treacă Rubiconul vieții pariziene, în ciuda înflăcăratei lui curiozități, se gîdea totdeauna în taină la viața fericită pe care o duce adevăratul gentilom retras în castelul său. Totuși, cele din urmă scrupule ale sale se mistuiseră în ajun, cînd se văzuse în apartamentul lui. Bucurîndu-se de foloasele materiale ale vieții cum se bucura de multă vreme de foloasele morale pe care i le dădea calitatea lui de coborîtor dintr-o familie de aristocrați, el își lepădase pielea de provincial și își statornicise, încetul cu încetul, o situație din care își putea întrezări un viitor strălucit. Astfel, așteptînd pe Delphine, tolănit alene în acest salonaș, care începea a fi oarecum al său, se vedea atît de departe de acel Rastignac ca e descinsese cu un an în urmă în Paris, încît, privindu-l printr-un efect de optică morală ca printr-un ochian, se întreba dacă în acea clipă mai are ceva din personalitatea acestuia.

— Doamna vă așteaptă în camera dumsale, îi spuse Therese, la al cărei glas tresări.

O găsi pe Delphine fragedă și odihnită, întinsă pe canapeluța din fața căminului, în care ardea focul. Așa cum ședea, pe valuri de muselină, era cu neputință să n-o asemuești cu acele minunate plante de India al căror fruct crește de-a dreptul din floare.

— în sfîrșit, ai venit, spuse ea cu glas tulburat.

— Ghicește ce-ți aduc, zise Eugene luîndu-i mîna ca să i-o sărute.

220

Citind invitația, doamna de Nucingen avu o tresărire de bucurie, întorcîndu-se către Eugene cu ochii în lacrimi, îl cuprinse cu brațele pe după gît și-l trase către sine, într-o dezlănțuire de vanitoasă satisfacție.

— Și numai dumsale (ție, îi spuse ea la ureche, dar să fim cuminți, Therese e alături, în cabinetul de toaletă), numai dumsale îți datorez fericirea asta ! Da, îndrăznesc să spun că e o fericire. Dobîndită prin dumsale, nu e așa că prețuiește mai mult decît o simplă biruință de amor propriu ? Nimeni n-a vrut să mă ducă în lumea aceasta. Mă socoti, poate, mărunță, ușuratică, frivolă, ca orice pariziană ; dar gîndește-te, prietene, că sînt gata să-ți jertfesc orice și că, dacă doresc mai aprig ca oricînd să intru în lumea din foburgul Saint-Germain, e numai din cauză că dumsale faci parte din ea.

- Nu ai impresia, o întrebă Eugene, că doamna de Beauseant pare a ne spune că nu prea ține să-l aibă pe baronul de Nucingen la balul ei ?

- Bineînțeles, răspunse baroana înapoindu-i scrisoarea, femeile acestea au geniul impertinenței. Dar asta n-are nici o însemnătate, eu am să merg totuși la bal. Știu că soră-mea va veni și ea. Își pregătește o rochie minunată. Eugene, urmă Delphine cu glas scăzut, Anastasie vine la bal, ca să împrăștie niște bănuiele cumplite. Nici nu știi ce zvonuri umblă pe seama ei.' Nucingen mi-a spus azi-dimineață că ieri, la club, se vorbea în gura mare. De ce atîrnă, Doamne, cinstea femeilor și a familiilor ! Din cauza ei, sărmana, m-am simțit eu însămi lovită, jignită. Se zice că domnul de Trailles ar fi semnat polițe în valoare de vreo sută de mii de franci, aproape toate expirate, din care pricină urmează a fi pus sub urmărire, în această grea situație, soră-mea ar fi vîndut unui ovrei toate bijuteriile ei — știi, acele minunate bijuterii pe care ai avut prilejul să le vezi — moștenite de la mama domnului de Restaud. Pe scurt, de două zile nu se mai vorbește decît despre asta. Înțeleg deci prea bine pentru ce Anastasie își face o rochie de lame și pentru ce vrea să atragă asupra-și toate privirile la balul doamnei de Beauseant, apărînd în toată strălucirea și cu toate bijuteriile. Dar nici eu nu

221

vreau să rămîn mai prejos. Totdeauna a căutat să mă strivească, niciodată n-a fost bună față de mine, care i-am făcut afîtea servicii, care i-am dat totdeauna bani cînd era strîmtorată... Dar să lăsăm lumea cealaltă, astăzi vreau să fiu deplin fericită.

Trecuse de miezul nopții și Rastignac se afla încă la doamna de Nucingen, care, copleșindu-l cu sărutările de despărțire ale tuturor amantilor - - o despărțire încărcată cu toate bucuriile ce aveau să vină - îi spuse cu o înfățișare tristă :

— Sînt așa de fricoasă, așa de superstițioasă, în sfîrșit, numește aceste simțăminte ale mele cum vrei, dar să știi că tremur de spaimă să nu plătesc această fericire prin cine știe ce cumplită catastrofă.

— Copil ce ești.' zise Eugene.

- Ah, așadar astă-seară eu sînt copilul, spuse ea rîzînd.

Eugene se întoarse la pensiunea Vauquer hotărît ca a doua zi să se mute ; pe drum se lăsă deci în voia

acelor frumoase visuri pe care și le făurește orice tânăr când simte încă pe buze gustul fericirii.

- Ei ? îl întrebă moș Goriot când trecu prin fața ușii lui.

- Mîine am să-ți povestesc tot, răspunse Eugene. — Tot, nu-i așa ? îi strigă bătrînul. Acuma cui-

că-te. Mîine vom începe viața noastră fericită.

A doua zi, Goriot și Rastignac așteptau să vină un comisionar, ca să se mute de la pensiune, cînd, . către amiază, se auzi în strada Neuve-Sainte-Genievieve huruitul unui echipaj care se opri la poarta casei Vauquer. Coborînd din trăsură ei, doamna de Nucingen întrebă dacă tatăl ei se află încă la pensiune. La răspunsul afirmativ al Silviei, ea urcă sprintenă scările. Eugene era în camera lui, ceea ce vecinul său nu știa. După masa de amiază, el îl rugase pe moș Goriot să-i ia și bagajele lui, urmînd ca pe la ceasul patru să se în-tîlnească în apartamentul din strada Artois. Pe cînd însă bătrînul era plecat după hamali, Eugene se dusesse la facultate, răspunsese la apel și, fără să-l vadă cineva, se întorsese, ca să încheie socotelile cu doamna Vauquer, nevoinde să lase această sarcină în seama lui Goriot, care, în marea lui înflăcărare, ar fi fost în stare, fără doar și poate, să plătească din buzunarul lui suma datorată de Rastignac. Dar gazda ieșise în oraș. Eugene se urcă în odaia lui, ca să vadă dacă n-a uitat ceva, și se felicită că-i venise gîndul acesta, cînd găsi polița în alb pe care i-o dăduse lui Vautrin și pe care, după ce o achitase, o aruncase cu nepăsare în sertarul mesei. Cum în ziua aceea nu era foc în sobă, Eugene era gata să înceapă a o rupe în bucățele mărunte, cînd, re-cunoscînd glasul Delphinei, se opri, ca să nu mai facă nici un zgomot și astfel să poată auzi ceea ce avea să spună ea, socotind, firește, că nu poate să aibă nici o taină față de el. Apoi, de la cele dintîi cuvinte, găsi că discuția dintre tată și fiică e prea interesantă ca să n-o asculte.

- Ah, tată, spunea ea, dea Domnul să-ți fi venit la vreme gîndul de-a cere socoteala averii mele, ca să nu mă trezesc ruinată ! Pot vorbi ?

- Firește, nu-i nimeni acasă, răspunse moș Goriot cu glas schimbat.

Dar ce ai, tată ? întrebă doamna de Nucingen.

- Mi-ai dat o lovitură de secure în creștetul capului, răspunse bătrînul. Dumnezeu să te ierte, copila mea . ' Tu nu știi cît de mult te iubesc. Dacă ai fi știut, nu mi-ai fi spus dintr-o dată asemenea lucruri, mai ales dacă situația nu este cu adevărat disperată. Dar spune-mi, ce s-a întîmplat de te-ai grăbit să vii aici, cînd peste cîteva minute trebuia să ne mutăm în apartamentul din strada Artois ?

- Ei, tată, în fața unei catastrofe, cine-și mai poate stăpîni cea dintîi mișcare ? Avocatul tău ne-a ajutat să descoperim o clipă mai devreme nenorocirea care, fără nici o îndoială, avea să izbucnească mai tîrziu. Vechea dumitale experiență negustorească are să ne fie de folos în împrejurarea asta și am alergat la dumneata cum te agăți de o creangă cînd ești în primejdie să te îneci. Domnul Derville, văzînd că Nucingen îi făcea atîtea șicane, l-a amenințat că-i va intenta un proces spunîndu-i că autorizația președintelui tribunalului va fi dobîndită fără întîrziere. Nucingen a venit azi-dimineață la mine și m-a întrebat dacă vreau să-l ruinez și

223

pe el, și pe mine. I-am răspuns că nu mă pricep de fel în treburile acestea, că am avut o avere a mea, că s-ar fi convenit să fiu în posesia ei și că tot ce este în legătură cu această neînțelegere dintre noi îl privește pe avocatul căruia i-am încredințat procesul, pentru că eu nu știu și nu înțeleg nimic în această privință. Nu m-ai învățat să i spun așa ?

— Ba da, răspunse moș Goriot.

— După aceea, urmă Delphine, Nucingen n-a pus în curent cu afacerile lui. A aruncat toți banii lui și pe ai mei în niște întreprinderi abia începute, pentru care a trebuit să scoată sume mari. Dacă l-aș forțat să-mi înapoieze dota, ar fi silit să depună bilanțul ; pe cînd dacă mă învoiesc să aștept un an, se angajează pe cu-vînt de onoare să-mi restituie o avere îndoită sau întreită, investind capitalul meu în cîteva speculații imobiliare, la sfîrșitul cărora aș rămîne stăpînă pe toate bunurile. Tată dragă, vorbea cu toată sinceritatea și m-a înspăimîntat. Mi-a cerut iertare pentru felul cum s-a purtat cu mine, mi-a redat libertatea, mi-a îngăduit să trăiesc așa cum voi voi eu, cu condiția să-l las să gireze afacerile mele cu depline puteri, în numele meu. Ca să-și dovedească buna-credință, mi-a făgăduit că-l va chema pe domnul Derville ori de cîte ori voi vrea eu, ca să vadă dacă actele prin care mă va institui proprietară vor fi bine întocmite. Pe scurt, s-a predat în mîinile mele, legat cobză. Mi-a cerut ca socotelile casei să le țină tot el, încă doi ani, și m-a rugat să nu cheltuiesc pentru mine mai mult decît îmi va da el. Mi-a dovedit că tot ce putea face, era să salveze aparțințele, că s-a despărțit de dansatoarea cu care trăia, că va fi silit să facă economiile cele mai

aspre, fără însă ca lumea să știe, pentru ca astfel să poată ajunge la capătul speculațiilor lui fără să-și piardă creditul. L-am dojenit, i-am spus că nu cred nici o iotă din tot ce-mi înșiră, ca să-l fac să-mi mărturisească totul și să pot afla cât mai mult ; mi-a arătat registrele, a plîns. N-am văzut în viața mea un bărbat în halul acesta, își pierduse capul, spunea că are să-și ia viața, vorbea în neștire. Mi-era milă de el.

224

— Și tu crezi balivernele astea ?... strigă moș Goriot. Joacă teatru ! Mi s-a întîmplat de multe ori să fac afaceri cu nemții. Cei mai mulți dintre ei sînt de bună-credință, plini de nevinovăție ; dar cînd, sub înfățișarea lor de oameni sinceri și de ispravă, se apucă de vicleșuguri și înșelăciuni, îi întrec pe toți ceilalți. Băr-batu-tău își bate joc de tine... Văzîndu-se încolțit din toate părțile, face pe mortul ; sub numele tău, el vrea să rămînă mai stăpîn pe avere decît este astăzi, cînd lucrează sub numele lui. Vrea să folosească această împrejurare ca să se pună la adăpost de primejdii. E tot așa de ager pe cît e de perfid. E un ticălos. Nu, nu, nici prin gînd nu-mi trece să iau drumul cimitirului lăsîndu-mi fetele în sapă de lemn. Mă mai pricep nițel în afaceri. Spune că și-a investit banii în întreprinderi ; dacă-i așa, drepturile lui trebuie să fie garantate prin valori, chitanțe, contracte ! Să le scoată la iveală și să-ti dea ce ți se cuvine. Vom alege investițiile cele mai bune, vom lua asupra noastră riscurile, și vom avea titluri de recunoaștere a drepturilor noastre pe numele Delpkine Goriot, soție a baronului de Nucittgen, trăind sub regimul separației de butiuri. Dar așa, cum? Crede că sîntem 'idioți ? Că aș putea suporta, fie și numai două zile, ideea că ar fi cu puțință ca tu să rămîi fără avere, fără pîinea de toate zilele ? N-aș putea-o suporta nici o zi, nici o noapte, nici măcar două ceasuri ! Dacă ar fi așa, n-aș putea supraviețui. Cum ! Am muncit vreme de patruzeci de ani, am cărat saci în spinare, de curgea nădușeala potop de pe mine, o viață întreagă m-am lipsit de toate pentru voi, îngerașii mei, și toată truda, toate poverile mi se păreau ușoare, pentru că erau pentru voi. Și după toate acestea, astăzi, viața mea, munca mea să se împrăstie ca fumul ? Aș turba de furie. Jur -pe ce am mai scump în cer și pe pămînt că am să lămuresc totul, am să verific registrele, casa, afacerile ! N-o să mai am somn, n-o să mai pun capul pe pernă, n-o să mai bag o bucată în gură pînă cînd nu m-oi încredința că averea ta e toată așa cum trebuie să fie. Slavă Domnului, ești în separație de bunuri ; maestrul Derville, care din fericire e un om cinstit, are să-ți apere interesele. Pe Dumnezeuul meu, ai să rămîi cu

15

225

milionul tău. cu venitul tău de cincizeci de mii de livre pe an, pînă la sfîrșitul zilelor tale, sau de nu, dezlanțui un scandal în Paris, ah, ah .' Dacă nu ne-or face dreptate tribunalele, mă voi adresa Parlamentului. Dacă te-aș ști liniștită și fericită în privința banilor, mi s-ar ușura toate suferințele și toate necazurile. Banul e însăși viața. Cu bani faci orice. Ce ne tot cîntă matahala aceea de alsacian? Delphine, din ce ți se cuvine să nu lași nici măcar un sfert de para dobitocului ăstaia, care te-a ținut în lanțuri și te-a făcut să suferi atîta. Dacă are nevoie de tine, o să-l strunim cum se cuvine și-o să-I facem să meargă pe calea cea bună. Doamne, îmi arde capul ca focul, simt că-mi fierb creierii. Delphine a mea în mizerie .' Oh, Fifine, tu .' Unde dracu sînt mînușile mele ? Haide .' Să mergem. Vreau să văd totul - registrele, afacerile, casa, corespondența — acum, pe loc .' N-am să am liniște pînă nu mă voi încredința cu ochii mei că averea ta nu înfruntă nici o primejdie. - Dragă tată, stai linișor... Dacă arăți în chestiunea asta cea mai mică dorință de răzbunare sau vreun gînd dușmănos, eu sînt pierdută. El te cunoaște prea bine și deci a socotit cu drept cuvînt că dacă sînt îngrijorată în privința averii mele este numai datorită înrîuririi dumitale. Dar, îți jur, averea asta e în mîna lui și el ține cu tot dinadinsul s-o aibă în mînă. Ar fi în stare să fugă cu toți banii și să ne lase așa, ticălosul ! Știe prea bine că eu n-am să-l urmăresc, pentru că nu vreau să necinstesc numele pe care îl port. E un om tare și slab în același timp. Am cumpănit totul în amănunt. Dacă-l vom scoate din sărite, mă va ruina.

- Așadar, e un tîlhar ?

- Ei da, tată, ăst3 e adevărul, răspunse Delphine aruncîndu-se într-un jeț în hohote de plîns. N-am vrut să ți-o spun, ca să-ți cruț durerea că m-ai măritat cu un astfel de om .' Patimile ascunse și conștiința lui, sufletul și trupul — toate se potrivesc de minunp în ființa lui .' E groaznic, îl urăsc și-l disprețuiesc. Da, nu mai pot avea nici o fărîmă de stimă pentru acest josnic Nucingen, după tot ce mi-a spus. Un om care a fost în stare să se arunce în combinațiile comerciale de care mi-a vorbit nu poate avea nici cea mai mică de-

226

licatețc. și dacă am temerile pe care ți le-am împărtășit adineauri e din. pricină că am citit în sufletul lui ca într-o carte. El, care mi-e bărbat, mi-a propus pe față să-mi dea toată libertatea — și înțelegi prea bine ce înseamnă asta — dacă primesc în schimb ca, într-un caz nenorocit, să fiu o unealtă în mîna lui, pe scurt : dacă primesc să-și facă afacerile sub numele meu.

- Dar mai sînt și legile ! Dar mai este și piața Greve pentru gineri de felul ăsta ! strigă moș Goriot. L-aș ghilotina cu mîna mea dacă nu s-ar găsi un călău !

- Nu, tată, nu există lege împotriva lui. Ascultă în două cuvinte ce mi-a spus, lăsînd deoparte întor-tocherile în care își învăluia gîndul : „Sau pierzi tot, nu mai ai nici o para, ești ruinată — pentru că nu mi-aș putea lua un alt complice decît pe dumneata -sau mă lași să-mi duc pînă la capăt combinațiile mele". E limpede ? Ține încă la mine. Se bizuie pe cînstea mea de femeie ; știe că nu mă voi atinge de averea lui, mul-țumindu-mă cu a mea. Trebuie să intru într-o tovărășie incorectă, hoțescă, sub pedeapsa de-a fi ruinată, îmi cumpără conștiința, și drept plată îmi dă îngăduința de a fi în toată voia amanta lui Eugene. „îți permit să păcătuiești. dar lasă-mă să fac crime, ruinînd oameni fără vină." E un fel de-a vorbi destul de clar ? Știi ce înțelege ci prin operațiuni ? Cumpără terenuri virane pe numele lui. apoi clădește pe ele case pentru prepuși ai lui. Aceștia încheie contracte pentru aceste clădiri cu toți antreprenorii, plătindu-i în efecte cu termen lung și consimțind, în schimbul unei mici sume, să-i dea chitanță soțului meu, care devine astfel posesorul caselor, în vreme ce prepușii, cînd trebuie să-i achite pe antreprenorii păcăliți, dau faliment. Bieții constructori s-au lăsat aiuriți de numele casei Nucingen. Am înțeles foarte bine lucrul ăsta. Am înțeles de asemenea că, pentru a dovedi în caz de nevoie plata unor sume enorme, Nucingen a trimis valori considerabile la Amsterdam, Londra, Neapole, Viena. Cum să punem mîna pe acești bani ?

Eugene auzi un zgomot înăbușit. Fără îndoială că moș Goriot căzuse în genunchi pe podeaua odăii.

15

227

— Dumnezeule, ce ți-am făcut ? Fata mea în mîna acestui mizerabil . ' Poate să ceară orice de la ea, dacă vrea. Iartă-mă, fata mea . ' strigă moșneagul.

— Da, dacă mă aflu în prăpastia asta, e poate din greșeala ta, zise Delphine. Noi fetele avem atît de puțină judecată cînd ne mărităm . ' Ce știm noi despre lume, afaceri, bărbați, moravuri ? Părinții ar trebui să gîn-dească în locul nostru. Dragă tată, nu-ți fac nici o imputare. Iartă-mă pentru ceea ce ți-am spus. Toată greșeala e a mea... Nu, tăicuțule, nu plînge, spuse ea sărutîndu-l pe frunte.

— Nu mai plînge nici tu, micuța mea Delphine. Dă-mi ochii, să-ți zvînt lacrimile cu sărutarea mea. Haide ! Am să-mi adun eu mințile și am să descurc ițele încurcate de bărbatu-tău.

— Nu, lasă-mă pe mine. Știu eu cum să l învîr-tesc. Mă iubește ? Ei, bine, am să mă folosesc de puterea pe care o am asupra lui, ca să-l fac să investească fără întîrziere o parte din banii mei în cîteva proprietăți. Poate că voi răscumpăra pe numele meu domeniul Nucingen din Alsacia. El ține mult la asta. Vino mîine, numai ca să vezi registrele, hîrțiile. Domnul Der-ville nu se pricepe de fel în chestiile acestea comerciale... Sau nu, nu mîine. Nu vreau să mă enervez. Poi-mîine are loc balul doamnei Beauseant, vreau să mă îngrijesc, ca să fiu frumoasă, odihnită și să-l fac fericit pe dragul meu Eugene '.... Hai să văd și eu camera lui.

În clipa aceea, o trăsură se opri în stradă și se auzi pe scară glasul doamnei de Restaud, care o întreba pe Silvia :

— Tata e sus ?

Această împrejurare îl salvă, din fericire, pe Eugene, care se și gîndise să se arunce pe pat, prefăcîndu-se că doarme.

— Ah, tată, ai auzit ce se vorbește despre Anastal-sie ? zise Delphine, recunoscînd vocea soră-si. Se pare că și în căsnicia ei se întîmplă lucruri ciudate.

— Ce anume ? spuse moș Goriot. Asta ar fi sfîrșitul vieții mele. Capul meu nu mai poate suporta încă o nenorocire.

228

— Bună ziua, tată, zise contesa intrînd. Ah, uite-o și pe Delphine !

Dînd cu ochii de soră-sa, doamna de Restaud păru stînjenită.

— Bună ziua, Nasie, spuse baroana. Ți se pare neobișnuit că mă găsești aici ? Eu îl văd pe tata în fiecare zi.

— De când ?

— Dacă ai fi venit pe-aici, ai fi știut.

— Nu mă necăji, Delphine, zise contesa, cu glas mîhnit. Sînt tare nenorocită, sînt pierdută, sărmanul meu tată ! Oh, cu totul pierdută de data asta !

- Dar ce ți s-a întîmplat, Nasie ? strigă moș Goriot. Spune-ne tot, copila mea. Văd că pălește.

Delphine, ajut-o, haide, fii buna cu ea, și am să te iubesc și mai mult, dacă ar fi cu puțință !

— Biata mea Nasie, spuse doamna de Nucingen aju-tînd-o să se așeze pe un scaun. Vorbește. Noi sîntem

ingurele două ființe care te iubim mereu și îndeajuns ca să-ți iertăm orice. Vezi tu, iubirea alor tăi este cea mai temeinică.

Îi dădu să respire săruri, și contesa își reveni.

- Din asta are să mi se tragă moartea, spuse moș Goriot. Haide, urmă el stîrnind focul de turbă din sobă, veniți încoace amîndouă. Mi-e frig. Ce s-a întîmplat, Nasie ? Spune degrabă. Ai să mă ucizi !

— Ei bine, zise biata femeie, bărbatu-meu știe tot. Închipuiește-ți, tată, e cîtăva vreme de-atunci, ți-aduci aminte de polița aceea a lui Maxime ? Nu era cea dintîi. Plătisem multe pînă atunci. Către începutul lui ianuarie, domnul de Trailles mi s-a părut tare mîhnit. Nu-mi spunea nimic. Dar e așa de ușor să citim în inima celor pe care-i iubim ! Un nimic e de ajuns. Și apoi, mai sînt și presimțirile, în sfîrșit, era mai drăgăstos, mai duios decît oricînd, iar eu eram din ce în ce mai fericită. Bietul Maxime ! în vremea aceea, în cugetul lui își lua rămas bun de la mine, după cum mi-a spus mai tîrziu : voia să-și zboare creierii ! în cele din urmă atîta l-am chinuit, atîta l-am rugat, am stat două ceasuri în genunchi în fața lui... pînă mi-a mărturisit că are datorii de o sută de mii de franci ! Oh ! tăicuțule, o sută de

229

— Dumnezeule, ce ți-am făcut ? Fata mea în mîna acestui mizerabil . ' Poate să ceară orice de la ea, dacă vrea. Iartă-mă, fata mea ! strigă moșneagul.

— Da, dacă mă aflu în prăpastia asta, e poate din greșeala ta, zise Delphine. Noi fetele avem atît de puțină judecată cînd ne mărităm . ' Ce știm noi despre lume, afaceri, bărbați, moravuri ? Părinții ar trebui să gîn-dească în locul nostru. Dragă tată, nu-ți fac nici o imputare. Iartă-mă pentru ceea ce ți-am spus. Toată greșeala e a mea... Nu, tăicuțule, nu plînge, spuse ea sărutîndu-l pe frunte.

— Nu mai plînge nici tu, micuța mea Delphine. Dă-mi ochii, să-ți zvînt lacrimile cu sărutarea mea. Haide ! Am să-mi adun eu mințile și am să descurc ițele încurcate de bărbatu-tău.

— Nu, lasă-mă pe mine. Știu eu cum să-l învîr-tesc. Mă iubește ? Ei, bine, am să mă folosesc de puterea pe care o am asupra lui, ca să-l fac să investească fără întîrziere o parte din banii mei în cîteva proprie-tați. Poate că voi răscumpăra pe numele meu domeniul Nucingen din Alsacia. El ține mult la asta. Vîno mîine, numai ca să vezi registrele, hîrțiile. Domnul Der-ville nu se pricepe de fel în chestiile acestea comerciale... Sau nu, nu mîine. Nu vreau să mă enervez. Poi-mîine are loc balul doamnei Beauseant, vreau să mă îngrijesc, ca să fiu frumoasă, odihnită și să-l fac fericit pe dragul meu Eugene . '... Hai să văd și eu camera lui.

În clipa aceea, o trăsură se opri în stradă și se auzi pe scară glasul doamnei de Restaud, care o întreba pe Silvia :

— Tata e sus ?

Această împrejurare îl salvă, din fericire, pe Eugene, care se și gîndise să se arunce pe pat, prefăcîndu-se că doarme.

— Ah, tată, ai auzit ce se vorbește despre Anastasie ? zise Delphine, recunoscînd vocea soră-si. Se pare că și în căsnicia ei se întîmplă lucruri ciudate,

— Ce anume ? spuse moș Goriot. Asta ar fi sfîrșitul vieții mele. Capul meu nu mai poate suporta încă o nenorocire.

— Bună ziua, tată, zise contesa întâi (-

și pe Delphine !

Dînd cu ochii de soră-sa, doamna o stînjea.

— Bună ziua, Nasie, spuse b'aroana. obișnuit că mă găsești aici ? Eu îl văd i|| care zi.

— De cînd ?

— Dacă ai fi venit pe-aici, ai fi ști J'

— Nu mă necăji, Delphine, zise &fȚ mîhnit. Sînt tare nenorocită, sînt pie'il fi meu tată . ' Oh, cu totul pierdută de da| \$

— Dar ce ți s-a întîmplat, Nasie? stiV Spune-ne tot, copila mea. Văd că p ' j l' ajut-o, haide, fii bună cu ea, și am să '!( £ mult, dacă ar fi cu puțință ! j "

— Biata mea Nasie, spuse doamna d Ț tînd-o să se așeze pe un scaun. Vorbeț j; singurele Jouă ființe care te iubim mef,i ii' ¥ ca să-ți iertăm orice. Vezi tu, iubirea a' Țil' ' mai temeinică.

j j :

îi dădu să respire săruri, și contesa fJiif H;

— Din asta are să mi se tragă moal||'t' l:t:l Goriot. Haide, urmă el stîrnind focul de 'H veniți încoace amîndouă. Mi-e frig. CVhi| r Nasie? Spune degrabă. Ai să mă uciziijjiK

— Ei bine, zise biata femeie, bărbat il", închipuiește-ți, tată, e cîtăva vreme deyf i' aminte de poliția aceea a lui Maxime ? N'i W Plătisem multe pînă atunci. Către început"(r?; domnul de Trailles mi s-a părut tare 'j 'Ț spunea nimic. Dar e așa de ușor să citW'i ""', pe care-i iubim ! Un nimic e de ajuns.

Și l',!) ! Și presimțirile, în sfîrșit, era mai drăgăȚi' « decît oricînd, iar eu eram din ce în ",, ' ;t! Bietul Maxime ! în vremea aceea, în cuj!' rămas bun de la mine, după cum mi-a s voia să-și zboare creierii ! în cele din il chinuit, atîta l-am rugat, am stat două nunchi în fața lui... pînă mi-a mărturisit de o sută de mii de franci ! Oh J tăicu'

l

mii de franci ! Mi-am pierdut mințile. Dumneata nu puteai să ai suma asta, iar eu cheltuisem tot...

— Nu, zise moș Goriot, ca să fac rost de atîția bani ar fi trebuit să-i fur. Dar i-aș fi furat, Nasie . ' îi voi fura. Cînd auziră acest cuvînt rostit cu glas lugubru, ca un horcăit de muribund, mărturisind agonia iubirii de tată redusă la neputință, cele două surori rămaseră o clipă tăcute. Ce egoism ar fi putut să rămîna nepăsător la acest strigăt de deznădejde care, ca o piatră aruncată într-un hău, îi arăta toată adîncimea ?

— Am găsit banii de care aveam nevoie înstrăinînd lucruri care nu-mi aparțineau, zise contesa izbucnind în lacrimi.

Tulburată, Delphine începu și ea să plîngă, cu capul rezemat pe gîtul soră-si.

— Așadar, e adevărat .' spuse ea.

Anastasie lăsă capul în jos, doamna de Nucingen o

cuprinse în brațe, o sărută cu duioșie și, sprijinindu-i fruntea pe umărul ei, îi spuse :

— Noi te vom iubi totdeauna, fără să te judecăm.

— Îngerășii mei, zise Goriot cu glas stins, de ce a trebuit să vină o nenorocire ca să văd în sfîrșit această unire a voastră ?

— Ca să salvez viața lui Maxime, în sfîrșit, ca să-mi salvez toată fericirea mea, urmă contesa, încurajată de aceste mărturii de caldă și tulburătoare dragoste — m-am dus la acel cămătar pe care-l cunoști

— o adevărată făptură a iadului, ce nu se înduioșează de nimic — m-am dus la domnul

Gobseck, cu diamantele de familie, la care domnul de Restaud ține atît de mult. Le-am dus și pe ale lui, și pe ale mele, și le-am vîndut pe toate. Vîndut ! înțelegi ? L-am salvat pe domnul de Trailles, dar eu sînt pierdută, Restaud știe tot.

— De la cine ? Cum ? Să-lucid .' strigă moș Goriot.

— Ieri m-a chemat în camera lui. M-am dus... „Anastasie, mi-a spus cu o voce... (Oh ! mi-a fost de ajuns să-l aud, ca să ghicesc totul), unde sînt diamantele du-mitale ?" — „La mine." — „Nu, mi-a răspuns uitîndu-se Țintă în ochii mei, sînt «ici, pe comodă." Și mi-a arătat caseta, acoperită cu batista lui. „Știi de unde le-am luat ?" m-a întrebat. Am căzut în genunchi în

230

fața lui, am plîns, l-am întrebat de ce moarte vrea să mă vadă murind...

— Ai spus tu asta ? strigă moș Goriot. Pe sfîntul nume al lui Dumnezeu, cel care se va atinge de oricare dintre voi, cîtă vreme trăiesc eu, să știe bine că am să-l ard la foc domol ! Da, l-aș sfîșia ca pe...

Moș Goriot tăcu. Cuvintele i se înăbușeau în gîtlej.

— La urmă, draga mea, mi-a cerut un lucru mai greu chiar decît moartea. Facă Domnul ca nici o femeie să nu audă ce mi-a fost dat mie să aud.

— Am să-lucid, spuse moș Goriot cu o desăvîrșită liniște. Dar n-are decît o viață și-mi datorează două. În sfîrșit, ce voia ? Întrebă el, cu ochii țintiți către Anastasie.

— Ei bine, urmă contesa, după un răstimp s-a uitat la mine și mi-a spus : „Anastasie, voi îngropa în tăcere tot ce s-a întîmplat, vom rămîne împreună, avem copii. Nu-l voi ucide pe domnul de Trailles. S-ar putea să nu-l nimeresc, iar ca să mă descotorosesc de el pe altă cale, m-aș lovi, poate, de justiția omenească. Să-lucid în brațele dumitale ar însemna să dezonzorez copiii. Dar, ca să te cruț de-a vedea cu ochii dumitale cum îți mor copiii, sau tatăl lor, sau eu însumi, îți pun două condiții.

Răspunde : este vreunul dintre copii al meu ?” Am răspuns da. „Care ?” m-a întreat el. „Ernest, cel mare.” „Bine, a zis el. Acum jură-mi că de-aci înainte într-o singură privință ai să faci așa cum îți spun eu.” Am jurat. „Vei semna actul de vînzare a bunurilor dumitale, cînd ți-o voi cere.”

— Să nu semnezi ! strigă moș Goriot. Să nu semnezi nici în ruptul capului. Ah, ah, domnule de Restaud, dacă nu știi ce înseamnă să faci o femeie fericită, ea se duce să-și caute fericirea aiurea, iar dumneata vrei s-o pedepsești pe ea pentru neroada dumitale neputință ?... Dar iacă că mai sînt și eu pe lume ! Oprește-te ! Am să-i tai calea. Fii liniștită, Nasie. Ah, dumnealui își iubește moștenitorul ! Bine, bine. Am să pun mîna pe

Așa-r. urniți i eretici, în evul mediu, erau osîndiți de Inchiziție să fie arși pe rug, la foc iute sau — cea mai grea pedeapsa — la foc domol.

231

au, care e nepotul meu, fir-ar să fie .' Am dreptul

----văd și eu pe puștiul ăsta .' îl duc în sat la mine și

am eu grijă de el, nu te teme ! Iar pe monstrul de tată-său am să-l îngenunchi, spunîndu-i : „Care pe care .'

Dacă vrei să-ți redau copilul, dă-i fetei mele averea ei și las-o să trăiască așa cum vrea ea.”

— Tată .'

— Da, tată ! A, eu sînt tată adevărat. Să nu-mi chinuiască fetele ticălosu ăsta de mare senior ! Drace, nu știu ce-mi umblă prin vine ! Parc-aș avea sînge de tigr, aș vrea să-i sfîșii pe acești doi oameni. O, copilele-mele ! Așadar, asta-i viața voastră ? Dar asta-nseamnă moartea mea... Ce-o să -aleagă de voi cînd eu n-am să mai fiu ? Părinții ar trebui să trăiască atît cît trăiesc copiii lor. Doamne, greșită rînduială ai pus în lumea asta a ta .' Și totuși, după cum se tot spune, ai și tu un fiu. S-ar cuveni să ne cruți de-a suferi din pricina suferințelor copiilor noștri, îngerașii miei dragi .' Nu vă văd decît cînd vă răzbesc durerile. Nu-mi împărtășiți decît lacrimile voastre. Firește, mă iubiți, văd bine. Veniți încoace, veniți să plîngeți, inima mea e largă și poate cuprinde totul... Da, puteți s-o sfîșiați, și din fiecare fișie puteți face cîte o inimă de tată. Aș vrea să iau asupra-mi suferințele voastre, aș vrea să sufăr eu în locul vostru... Ah, ce fericite erați cînd erați micuțe .'

— Acelea au fost singurele noastre zile bune, spuse Delphine. Unde-i vremea cînd ne dădeam tumba de pe sacii cu făină din magazia cea mare ?

— Tată, nu ți-am spus totul, îi șopti Anastasie lui moș Goriot, care sări în sus. N-am putut să iau pe diamante o sută de mii de franci în cap. Maxime a fost pus sub urmărire. Nu mai datorăm decît douăsprezece mii de franci. Mi-a făgăduit că se va cumînti, că n-are să mai joace cărți. Dragostea lui e tot ce mi-a mai rămas pe lume și am plătit-o atît de scump, încît dacă aș pierde-o m-aș omorî. Pentru el mi-am jertfit averea, cinstea, liniștea, copiii .' Oh, tată, fă măcar ca Maxime să fie liber, să nu-și piardă cinstea, să poată rămîne în societate, unde va putea să-și facă o situație. Acum nu-mi mai datorește decît fericirea; copiii noștri vor

232

rămîne fără avere. Dacă-l vor închide la Sainte-Pelagie, voi pierde totul.

— N-am, Nasie. Nu mai am nimic ! Nimic .' E sfîrșitul lumii. Oh, fără nici o îndoială, lumea are să se prăbușească ! Plecați, salvați-vă cît mai e vreme. Ah, nu mi-a mai rămas decît paftalele de argint și șase ta-cîmuri, cele dintîi pe care le-am cumpărat în viața mea. În sfîrșit, nu mai am decît renta viageră de o mie două sute de franci...

— Dar cu renta perpetuă ce-ai făcut ?

— Am vîndut-o, păstrîndu-mi acest căpețel de venit pentru nevoile mele. Îmi trebuiau douăsprezece mii de franci, ca să aranjez un apartament pentru Fifina.

— Acasă la tine, Delphine ? o întrebă doamna de Restaud pe soră-sa.

— Ce importanță are asta ? urmă moș . Goriot. Cei douăsprezece mii de franci i-am cheltuit.  
 — înțeleg, zise contesa. Pentru domnul de Rastignac. Ah, biata mea Delphine, oprește-te. Vezi bine unde am ajuns eu.  
 — Draga mea, domnul de Rastignac nu este omul care să-și ruineze femeia pe care o iubește.  
 — îți mulțumesc, Delphine... Altceva așteptam de la tine în nenorocirea prin care trec. Dar tu n-ai ținut niciodată la mine.  
 — Ba da, Nasie ! Te iubește ! izbucni moș Goriot cu însuflețire. Mi-o spunea chiar adineauri. Vorbeam despre tine și susținea că tu ești frumoasă, iar ea e numai drăguță.  
 — Ea ? repetă contesa. Ea este o frumusețe rece.  
 — Chiar dacă ar fi așa, zise Delphine cu obrajii îmbujorați, cum te-ai purtat tu cu mine ? Te-ai lepădat de mine, ai făcut totul ca să mi se închidă ușile caselor în care voiam «ă merg, pe scurt: ai folosit orice prilej ca să mă faci să sufăr. Cît despre mine, venit-am eu la bietul tata, ca tine, ca să-i iau toată averea mie cu mie și să-l aduc în starea în care se află ? Asta-i opera ta, surioară. Eu l-am văzut pe tata de cîte ori am putut, nu l-am dat afară din casă și n-am venit să-i ling mîna cînd am avut nevoie de el. N-am știut însă că a cheltuit cele douăsprezece mii de franci pentru mine. Eu țin rîn-

233

duială în treburile mele, după cum știi. De altfel, darurile pe care mi le-a făcut tata nu i le-am cerut niciodată.

— Erai mai fericită decît mine : domnul de Marsay era bogat, doar știi și tu ceva în privința asta. Dar așa ai fost totdeauna : răutăcioasă ca aurul. Rămîneți cu bine. Nu mai am nici soră, nici...  
 — Taci, Nasie ! strigă moș Goriot.  
 - Numai o soră ca tine poate să repete ceea ce nici străinii nu mai cred. Ești un monstru ! îi spuse Delphine.  
 — Copilele mele, copilele mele, tăceți, sau mă omor în fața voastră .'  
 — Hai, Nasie, zise doamna de Nucingen, te iert, pentru că ești nenorocită. Dar eu sînt mai bună decît tine. Să-mi spui ceea ce mi-ai spus, tocmai în clipa cînd aș fi fost în stare să fac orice ca să-ți vin în ajutor, cînd aș fi fost în stare chiar să intru în odaia bărbatului meu, ceea ce n-aș fi făcut nici pentru mine, nici pentru... Numai tu puteai să-mi spui ceea ce mi-ai spus, tu, care de nouă ani de zile mi-ai pricinuit atîtea suferințe.  
 — Fetele mele, fetele mele, sărutați-vă ! zise bătrînul. Sînteți ca doi îngeri.  
 - Nu vreau, lasă-mă . ' strigă contesa, pe care Goriot. o luase de braț, scuturîndu-se din încheștarea bătrînului. E mai neîndurată față de mine decît chiar bărbatu-meu. Ai crede că e icoana tuturor virtuților .'  
 — Prefer să se creadă că datorez bani domnului de Marsay decît să mărturisesc că domnul de Trailles mă costă mai mult de o sută de mii de franci, răspunse doamna de Nucingen.  
 — Delphine ! strigă contesa făcînd un pas către ea.  
 — îți spun adevărul, în vreme ce tu mă calomniezi, răspunse rece baroana.  
 — Delphine, ești o...

Moș Goriot sări, o împiedică să mai vorbească, aco-perindu-i gura cu palma.

— Doamne, tată, îi spuse Anastasie, cu ce ai umblat în mînă în dimineața asta ?

— A, da, am greșit, zise bietul bătrîn ștergîndu-și mîinile pe pantaloni. Mă mut, nu știam că o să veniți.

234

Era fericit că, atrăgîndu-și această dojana, mînia fie-si se va revărsa asupra lui.

— Ah, urmă el așezîndu-se pe un scaun, mi-ați zdrobit inima. Mor, copilele mele ! îmi ard creierii ca într-o vîlvătaie. Haide, fiți drăguțe, iubiți-vă . ' Aveți să mă ucideți, Delphine, Nasie, haide, amîndouă aveți dreptate, amîndouă ați greșit. Haide, Dedel, reluă vorba, întorcîndu-se cu ochii în lacrimi către baroană, îi trebuie douăsprezece mii de franci ; să-i căutăm. Nu vă uitați una la alta cu ațîta dușmănie. (Se așează în genunchi, în fața Delphinei.) Cere-i iertare, dacă vrei să-mi faci o bucurie, îi șopti el la ureche. Haide, ca e cea mai nenorocită.

- Biata mea Nasie, zise Delphine, înspăimîntată de expresia pe care durerea o dădea feței tatălui ei, am greșit, iartă-mă, sărută-mă...

— Ah, strigă moș Goriot. îmi turnați balsam pe inimă. Dar unde să găsim douăsprezece mii de franci ? Dacă m-aș propune înlocuitorul unui recrutar ?

— Ah, tată, spuseră amîndouă fetele înconjurîndu-l, nu, nu se poate.

— Dumnezeu să te răsplătească pentru gîndul acesta, căci noi n-am putea, nu-i așa, Nasie ? urmă Delphine.

— Și apoi, sărmane tată, asta ar fi doar un strop de apă, adăugă contesa.

— Dar un om nu poate să ia nici un ban pe sîngele lui ? strigă deznădăjduit moșneagul. Mă dau cu totul celui care te va salva, Nasie ! Sînt în stare să ucid un om pentru el. După aceea am să fac ca Vautrin — am să înfund ocna ! Eu...

Se opri, ca lovit de trăsnet.

— Nu mai am nimic ! spuse el smulgîndu-și părul. Dacă cel puțin aș ști unde să mă duc să fur, dar și asta-i greu de găsit. Și apoi, îți trebuie oameni și timp ca să jefuiești o bancă. Iacă, mai bine să mor, e singurul lucru care-mi mai rămîne de făcut. Da, nu mai sînt bun de nimic, nu mai sînt tată ! Ea îmi cere, are nevoie, și eu, mizerabilul, n-am nimic. Nu. A, ticălos bătrîn, ți-ai tăcut o pensie pe viață, cînd aveai două fete. ! Nu le iubești ? Să crapi, să crapi ca un cîine ce ești ! Da,

235

sînt mai rău ca un cîine, un cîine nu s-ar fi purtat așa. ! Oh, capul meu... cum mai clocotește !

— Tăicuțule, strigară cele două fete venindu-i în preajmă ca să-l împiedice de a se năpusti cu capul în perete, fii cuminte, tăicuțule !

Plîngea cu hohote. Eugene, îngrozit, luă hîrtia pe care o semnase pentru Vautrin și care era timbrată pentru o sumă mai mare, schimbă cifra și, după ce făcu o poliță în bună regulă pentru douăsprezece mii de franci la ordinul lui Goriot, intră în odaia acestuia.

— Iată banii duinitale, doamnă, spuse el înfățișînd hîrtia. Dormeam în odaia mea; convorbirea dumneavoastră m-a trezit din somn și astfel am putut afla ce sumă datorez domnului Goriot. Iată creanța pe care o puteți negocia. O voi achita la termen.

Contesa rămăsese împietrită, cu' hîrtia în mînă.

- Delphine, spuse ea palidă și tremurînd de mînie, de furie, de turbare. Dumnezeu mi-e martor că te iertasem pentru tot ce mi-ai făcut. Dar ce-i asta ? Cum adică, domnul era alături și tu știai. ! Și ai avut josnicia de a te răzbuna, lăsîndu-ma să-i mărturisesc, fără să știu, toate tainele mele, viața mea, viața copiilor mei, rușinea și onoarea mea. ! Pleacă. ! Nu-mi mai ești nimie, te urăsc, îți voi face tot răul pe care voi putea să ți-l fac, te...

Mînia îi curmă vorba ; gîtlejul i se uscăse.

- Dar e fiul meu, copilul nostru, fratele tău, salvatorul tău l strigă moș Goriot. îmbrățișează-l, Nasie ; uite, eu îl îmbrățișez, reluă bătrînul strîngîndu-l pe Eugene către sine cu un fel de furie. O, copilul meu. ! Aș vrea să-ți fiu mai mult decît un tată, aș vrea să-ți fiu o familie. Aș vrea să fiu Dumnezeu, ca să-ți arunc lumea întregă la picioare. Dar sărută-I, Nasie. ! Nu e un om, e un înger, un adevărat înger.

— Las-o, tată, zise Delphine, e nebună în clipa asta.

— Nebună ! Nebună ! Și tu cum ești ? întrebă doamna de Restaud.

— Copilele mele, mă ucideți dacă urmați tot așa. ! strigă moșneagul prăbușindu-se pe pat, ca străpuns de un glonț. Au să mă ucidă, își spuse el.

236

Contesa se uită țintă la Eugene, care sta neclintit, uluit de violența acestei scene.

— Domnule... ? îi spuse ea întrebîndu-l cu gestul, cu glasul și cu privirea, fără să ia seama la tată-său și la Delphine, care-i descheia cu grabă gulerul.

— Doamnă, voi plăti și voi tăcea, răspunse Eugene, fără să mai aștepte întrebarea.

- Nasie, l-ai omorît pe tata ! zise Delphine arătînd către bătrîn, care leșinase, dar în aceeași clipă Anastasie plecă.

— O iert din toată inima, zise moș Goriot deschi-zînd ochii. E într-o stare îngrozitoare, care ar năuci și un cap mai bun decît al ei. S-o consolezi pe Nasie, să fii bună față de ea, făgăduiește-i-o bietului ,tău tată, care moare, spuse bătrînul către Delphine, strîngîndu-i mîna.

— Dar ce ai ? întrebă ea înspăimîntată.

— Nimic, nimic, răspunse tatăl. Are să treacă. Am o greutate pe frunte, o migrenă... Biata Nasie, ce zile o așteaptă !

În clipa aceea, contesa se întoarse în odaie și se aruncă la picioarele tatălui ei :

— Iartă-mă ! strigă ea.

— Ei, lasă, spuse moș Goriot, acum îmi faci și mai rău !

— Domnule, zise contesa către Rastignac, cu ochii scăldați în lacrimi, durerea m-a făcut să fiu nedreaptă. Vrei să fii fratele meu ? îl întrebă ea întinzîndu-i mîna.

— Nasie, îi spuse Delphine îmbrățișînd-o, micuța mea Nasie, să uităm tot ce-a fost.

— Nu, zise ea, eu am să-mi amintesc.

— Îngerășii mei, strigă moș Goriot, îmi ridicăți perdeaua care mi se pusese pe ochi. Glasurile voastre îmi dau viață, îmbrățișați-vă încă o dată. Eh, Nasie, polița asta are să te salveze ?

— Sper. Spune, tăicuțele, vrei s-o iscălești și tu ?

- Uite cum m-am prostit de-am putut să uit lucrul ăsta ! Dar mi-a fost rău, Nasie, nu fi supărată pe mine. Dă-mi de știre când scapi de necazul ăsta. Sau mai bine nu, am să vin chiar eu. Adică nu, n-am să vin, nu mai

23;

pot să-l văd în ochi pe bărbatu-tău, aș fi în stare să-l omor. Când va fi vorba însă de deturnarea bunurilor tale, am să fiu acolo. Și-acuma du-te, copila mea, du-te degrabă și spune-i lui Maxime să se cumințească. Eugene era uluit.

— Biata Anastasie, zise doamna de Nucingen, totdeauna a fost iute de fire, dar altminteri are inimă bună.

— S-a întors ca să ia iscălitura lui moș Goriot, șopti Eugene la urechea Delphinei.

— Crezi ?

— Aș vrea să nu cred. Păzește-te de ea, răspunse Rastignac ridicând ochii către cer ca și cum ar fi vrut să-i încredințeze lui Dumnezeu gândurile pe care nu cuteza să le rostească.

- Într-adevăr, i-a plăcut totdeauna să joace puțin teatru, și bietul tata s-a lăsat totdeauna prins de trucurile ei.

— Cum te simți, bunul meu moș Goriot ? îl întrebă Rastignac pe unchiaș.

— Aș vrea să dorm, răspunse el.

Eugene îl ajută să se culce. Bătrînul adormi, ținînd-o pe Delphine de mîină. După un răstimp, ea ieși încetinel din odaie.

- Diseară, la Italiani, îi spuse lui Eugene. Ai să-mi aduci vești despre tata. Iar mîine ai să te muți, domnul meu... Hai să-ți văd camera... Oh, ce oroare ! strigă ea trecînd pragul. Mai groaznică chiar decît odaia tatii. Eugene, te-ai purtat frumos. Te-aș iubi și mai mult dacă lucrul ar fi cu puțință. Dar, băiete, dacă vrei să faci avere nu trebuie să arunci douăsprezece mii de franci pe fereastră, așa cum ai făcut adineauri. Contele de Trailles e cartofor. Soră-mea nu vrea să înțeleagă lucrul ăsta. El s-ar fi dus să caute cei douăsprezece mii de franci care-i trebuiau, acolo unde știe atît de bine să piardă sau să cîștige muni de aur.

Un geamăt îi făcu să se întoarcă lîngă moș Goriot, care părea că doarme. Dar cînd cei doi amanți se apropiară, îl auziră murmurînd :

— Nu sînt fericite !

Fie că dormea, fie că veghea, cuvintele acestea fuseseră rostite în așa fel încît Delphine, mișcată pînă în 238

adîncul sufletului, se apropie de patul sărăcăcios pe care zăcea tată-său și-l sărută pe frunte. El deschise ochii și spuse :

— E Delphine.

— Ei bine. cum te simți ? îl întrebă ea.

- Bine, răspunse el. Nu fi îngrijorată. Am să ies în oraș. Hai, duceți-vă, copiii mei, și fiți fericiți. Eugene o întovărăși pe Delphine pînă acasă, dar, neliniștit de starea în care îl lăsase pe Goriot, nu rămase să cîneze cu ea, ci se întoarse la casa Vauquer. îl găsi pe moș Goriot îmbrăcat, gata să se așeze la masă. Bianchon își alesese locul în așa fel încît să poată cerceta cu toată luarea-aminte fața fabricantului de făinoase. Cînd îl văzu luînd pîinea și mirosind-o, ca să-și dea seama din ce fel de făină e făcută, studentul, observînd în această mișcare totală absența a ceea ce s-ar putea numi conștiința actului săvîrșit, făcu un gest sinistru.

- Vino lînga mine, domnule intern al spitalului Cochin, îi spuse Eugene.

Bianchon se duse cu atît mai bucuros, cu cît era mai aproape de bătrînul client al pensiunii.

— Ce are ? îl întrebă Rastignac.

— S-ar putea să mă înșel, dar cred că e sfîrșit. Trebuie să se fi petrecut ceva extraordinar înăuntrul lui. Am impresia că este sub amenințarea iminentă a unei apoplexii serioase. Deși partea de jos a figurii e destul de liniștită, trăsăturile superioare ale feței se întind fără voia lui către frunte. Bagii de seamă ? Apoi ochii se află în acea stare specială care denotă invazia scrumului în creier. Nu ți se pare că sînt acoperiți de o pulbere fină ? Mîine dimineață am să-ți pot spune mai multe.

— Există vreun remediu ?

— Nici unul. Poate că am izbuti să-i întîrziem moartea, dacă am găsi mijlocul să determinăm o reacție către extremități, către picioare. Dar dacă simptomele nu cedează pînă mîine seară, bietul bătrîn e pierdut. Știi cumva ce întîmplare i-a cauzat maladia ? Trebuie să fi primit o lovitură puternică, sub efectul căreia moralul a sucombat.

— Da, zise Rastignac amintindu-și că amîndouă fetele loviseră neconținut în inima tatălui lor. Cel puțin, își spunea el, Delphine îl iubește.

Seara, la Teatrul Italian, Rastignac începu vorba cu toată grija, ca să n-o sperie pe doamna de Nucingen.

— Nu te teme, răspunse ea după cele dintîi cuvinte ale lui Eugene, tata e tare. Numai că azi-dimineață l-am cam zdruncinat puțin. Era vorba de averea noastră, așa că îți poți da seama de toată grozăvia acestei nenorociri. N-aș mai putea trăi dacă dragostea dumitale nu m-ar face astăzi cu totul nesimțitoare la fapte pe care odinioară le-aș fi socotit drept o tortură de moarte. Acum nu mai am decît o singură teamă și nu mi se poate întîmpla decît o singură nenorocire : să pierd această dragoste, care m-a făcut să simt bucuria de-a trăi. În afară de acest simțămînt, toate celelalte mă lasă nepăsătoare și n-aș putea iubi nimic altceva pe lume. Dumneata ești totul pentru mine. Dacă simt fericirea de-a fi bogată, este numai ca să-ți plac și mai mult. Spre rușinea mea, sînt mai degrabă amantă decît fiică. De ce ? Nu știu. Toată viața mea este în dumneata. Tata mi-a dat o inimă, dar dumneata ești cel care ai făcut-o să bată. Poate să mă osîndească toată lumea, puțin îmi pasă dacă dumneata, care nu ai dreptul să-mi porți ciudă, îmi ierți crimele pe care această năvalnică simțire mă osîndește să le săvîrșesc. Crezi că sînt o fiică denaturată ? A, nu, nu poți să nu iubești un tată așa de bun ca al nostru. Dar puteam eu să-l împiedic de-a vedea urmările firești ale jalnicelor noastre căsătorii ? De ce și-a dat încuviințarea ? Nu era datorită lui să cugete în locul nostru ? Astăzi, știu bine, el suferă deopotrivă cu noi. Dar ce putem face ? Să-l consolăm ? Nimic nu l-ar putea consola. Dacă ne-ar vedea resemnate ar suferi mai mult decît cînd ne vede plîngînd și făcîndu-i imputări. Sînt împrejurări nr viață în care totul este numai amărăciune.

Eugene rămase fără cuvînt, cuprins de duioșie .față de această naivă revărsare a unui sentiment sincer. Dacă parizienele sînt adesea prefăcute, îmbătate de vanitate, preocupate de persoana lor, coquette, reci, tot așa de sigur este că, atunci cînd iubesc cu adevărat, ele jertfesc

dragostei lor mai multă simțire decît toate celelalte femei ; din toate micimile, ele își fac o măreție a lor, înălțîndu-se pînă la sublim. Apoi, Eugene era impresionat de spiritul profund și judicios pe care femeia îl desfășoară în judecarea celor mai firești simțăminte, atunci cînd o afecțiune privilegiată o desparte și o depărtează de ele. Doamna de Nucingen se simți jignită de tăcerea în care rămăsese Eugene.

— Dar unde ți-s gîndurile ? îl întrebă ea.

— Ascult încă ceea ce mi-ai spus. Pînă în clipa asta credeam că te iubesc mai mult decît mă iubești dumneata pe mine.

Ea zîmbi și; înarmîndu-se împotriva bucuriei care o învăluia, se strădui să mențină convorbirea în marginile impuse de cuviință. Pînă atunci nu-i fusese dat să audă vibrantele mărturisiri ale unei iubiri tinere și sincere. Cîteva cuvinte încă — și nu s-ar mai fi putut stăpîni.

— Eugene, spuse ea schimbînd vorba, ai auzit noutatea ? Tot Parisul are să vină mîine la doamna de Beau-seant. Familia Rochefide și marchizul de Adjuda s-au înțeles să nu dea în vileag nimic ; dar regele va semna

. mîine contractul de căsătorie, iar biata dumitale vară nu știe încă nimic. Va trebui să-și primească invitații, dar marchizul nu va fi printre ei. În toate părțile nu se vorbește decît despre această întîmplare.

— Și lumea găsește prilej de veselie în această infamie, ba se și înfruptă din ea .' Doamna de Beauseant ar fi în stare să-și pună capăt zilelor din pricina asta.

— Nu, spuse Delphine surîzînd, nu cunoști femeile de felul acesta. Dar, oricum ar fi, toată lumea bună va veni la bal și voi fi și eu acolo ! Fericirea aceasta ți-o datorez dumitale.

— N-o fi oare, întrebă Rastignac, un simplu zvon absurd, cum circulă atîtea în Paris ?

— Mîine o să cunoaștem adevărul.

Eugene nu se întoarse la casa Vauquer. Nu se putu hotărî să nu guste în seara aceea bucuriile pe care i le dăruia noul său apartament. Dacă în ajun se despărțise de Delphine către ceasul unu după miezul nopții, de data asta Delphine se despărți de el către ceasul două, ca să se întoarcă acasă la ea. A doua zi Eugene dormi

toată dimineața, și către amiază o așteptă pe doamna de Nucingen, care veni să ia masa cu el. Tinerii sînt atît de însetați de aceste fericiri gingașe, încît Rastignac aproape că-l uitase pe moș Goriot. Fu pentru el o adevărată sărbătoare să se deprindă cu toate acele lucruri elegante care acum erau ale lui. Iar doamna de Nucingen era lîngă el, sporind astfel farmecul fiecărui amănunt. Totuși, către ceasul patru, cei doi amanți își aduseră aminte de moș Goriot și de fericirile pe care nădăjduia să le aibă în casa cea nouă. Eugene era

de părere că, dacă boala se va prelungi, bătrînul va trebui adus fără întîrziere în strada Artois. Despărţindu-se de Delphine, el plecă în goană la casa Vauquer. Nici moş Goriot, nici Bianchon nu erau la masă.

- Moş Goriot s-a betegit rău, îi spuse pictorul. Bianchon e sus, lîngă el. Bătrînul a primit vizita uneia dintre fetele lui, contesa de Restaudrawa. După aceea a plecat în oraş, boala i s-a agravat. Lumea va pierde una dintre cele mai frumoase podoabe ale ei. Eugene urca în grabă scara.

— Hei, domnule Eugene !

— Domnule Eugene, vă cheamă doamna, strigă Silvia.

— Domnule, îi spuse văduva, domnul Goriot şi dumneata trebuia să vă mutaţi la 15 februarie. Au trecut trei zile peste 15, sîntem în 18. Trebuie să-mi plăteşti luna întreagă, şi pentru el, şi pentru dumneata. Dar dacă vrei să fii garantul domnului Goriot, cuvîntul du-mitale mi-e de-ajuns.

— De ce ? N-ai încredere în el ?

- încredere ! Dacă bătrînul dă ortu popii, fetele lui sînt în stare să nu-mi dea nici o leţcaie, iar boarfele lui nu fac, toate la un loc, nici zece franci. Azi-dimineaţă şi-a luat cele din urmă tacîmuri care-i mai rămăseseră şi nu ştiu ce-a făcut cu ele. Se îmbrăcase ca un tinerel. Dumnezeu să mă ierte, dar cred că-şi dăduse cu roşu pe obraz, pentru că mi s-a părut întinerit.

- Răspund eu pentru el, zise Eugene tremurînd de groază şi bănuind o catastrofă.

Se duse în camera lui moş Goriot. Bătrînul zăcea. în pat. Bianchon, şedea lîngă el.

- Bună ziua, tată, îi spuse Eugene.

242

Moşneagul îi zîmbi cu blîndeţe şi-i răspunse, privin-du-l cu ochi sticloşi :

— Ea ce face ?

— Bine. Dar dumneata ?

— Potrivit.

- Nu-l obosi, îi spuse Bianchon ducîndu-l într-un ungher al odăii.

— Eh ? întrebă Rastignac.

- Numai o minune l-ar mai putea scăpa. Congestia seroasă s-a produs. I-am pus cataplasme cu muştar.

Din fericire, le simte, ceea ce înseamnă că-şi fac efectul.

— Poate fi transportat ?

— Nici nu te gîndi. Trebuie lăsat pe loc, cruţat de orice mişcare, de orice emoţie...

— Bunul meu Bianchon, spuse Eugene, avem să-l îngrijim împreună.

— L-am adus şi pe medicul-şef de la spitalul meu.

- Şi ?

— Nu se poate pronunţa pînă mîine seară. Mi-a făgăduit că va veni încă o dată, pe seară, după ce-şi va sfîrşi lucrul. Din nefericire, acest moşneag prăpădit a făcut azi-dimineaţă o imprudenţă, în privinţa căreia nu vrea să dea nici o lămurire. E încăpăţînat ca un catîr. Cînd vorbesc cu el, se face că nu aude, iar dacă e cu ochii deschişi, începe să geamă. S-a sculat cu noaptea-n cap şi a pornit pe jos prin Paris, Dumnezeu ştie pe unde. A luat cu el tot ce-i mai rămăsese ca avuţie şi s-a dus să facă cine ştie ce afacere blestemată, care i-a depăşit puterile ! A fost pe aici şi una dintre fetele lui.

— Contesa ? întrebă Eugene. O oacheşă înaltă, cu ochii vii şi frumos desenaţi, cu piciorul mic şi mijlocul mlădios ?

— întocmai.

— Lasă-mă o clipă cu el, zise Rastignac. Am să-l spovedesc. Mie îmi va spune tot.

— în răstimp, eu mă duc la masă. Ai grijă însă să nu-l tulburi prea tare ; mai sînt încă oarecare nădejdi de însănătoşire.

— N-ai grijă !

— Mîine au să petreacă bine, spuse moş Goriot către Eugene cînd rămaseră singuri. Se duc la un bal mare.

16

243

— Ce ispravă ai făcut azi-dimineaţă, tăicuţule, de «şti acuma atît de bolnav, încît nu te poţi mişca din pat ?

— Nimic.

— Anastasie a fost pe la dumneata ? întrebă Rastignac.

— Da, răspunse moş Goriot.

— Atunci, nu te-ascunde de mine. Ce ţi-a mai cerut ?

— Ah, copilul meu, urmă bătrînul adunîndu-și toate puterile ca să poată vorbi, e tare nenorocită ! De cînd cu chestia cu diamantele, Nasie nu mai are un franc. Pentru balul ăsta își comandase o rochie de lame, care trebuie să-i vină ca o bijuterie. Croitoreasa ei, o ticăloasă, n-a vrut să i-o dea pe datorie, și camerista a dat în numele ei o mie de franci acoto asupra rochiei. Biata Nasie, să ajungă ea în halul ăsta ! Dar între timp camerista, vă-zînd că Restaud nu-i mai încredințează nimic Nasiei, s-a temut să nu-și piardă banii și s-a înțeles cu croitoreasa să nu-i dea rochia decît după ce Nasie îi va plăti mia de franci. Balul e mîine, rochia era gata. Nasie era în culmea deznădejdiei. Atunci, s-a gîndit să-mi ceară împrumut tacîmurile ca să le pună amanet. Bărbatu-său ține ca să se ducă la acest bal, pentru ca lumea să vadă diamantele, despre care se spune că au fost vîndute. Dar putea oare să-i spună acestui monstru „Datorez o mie de franci, plătește-i” ? Firește că nu. Eu însă am înțeles-o foarte bine. Soră-sa, Delphine, are să vină la bal într-o rochie superbă. Anastasie nu poate să rămînă mai prejos de sora ei mai mică. Și apoi, biata fată, a plîns așa de mult ! Ieri, cînd n-am avut cele douăsprezece mii de franci, m-am simțit așa de umilit, încît eram în stare să-mi dau ce bruma de zile îmi mai rămîn de trăit din viața asta mizerabilă, ca să-mi răscumpăr această vină. Vezi dumneata, am avut tăria de-a răbda totul, dar lipsa de bani din vremea din urmă mi-a zdrobit inima. Oh, oh ! N-am stat o clipă la gînduri ; m-am gătit, m-am spîlcuit și am pornit. Am vîndut tacîmurile și paftalele pe șase sute de franci și am pus gaj la taica Gobseck creanța mea de rentă viageră pe un an, contra patru sute de franci bani peșin. Am să mănînc pîine goală. Ei și ? Cu pîine goală mă sîturam cînd eram tînăr ; o să meargă și acuma. Știu cel puțin că Nasie a mea o să aibă o seară minunată. Ce elegantă o să fie ! Hîrtia de o mie de franci e aici, 244

sub pernă. Gîndul ăsta, că am sub căpățîiul meu lucrul care are să-i facă atîta bucurie bieteii Nasie, îmi dă viață. Acum are s-o poată da afară pe ticăloasa aia de Victoria. Ai mai pomenit slugi care să n-aibă încredere în stă-. pînul lor ? Mîine am să mă însănătoșesc. Nasie vine la ceasul zece. Nu vreau ca fetele să mă creadă bolnav. Nu s-ar mai duce la bal, ar rămîne să mă îngrijească. Nasie are să mă sărute ca pe copilul ei. Dezmiardările ei mă vor vindeca. La urma urmei, nu m-ar fi costat o mie de franci spițeria ? Prefer să-i dau vrăciului Vindecă-Tot, Nasiei mele. Ii voi aduce cel puțin o mîngîiere, în suferința ei. În felul acesta îmi răscumpăr greșeala de a-mi fi făcut o rentă viageră. Fata e în fundul prăpastiei, și eu nu sînt destul de puternic ca s-o scot din nou la lumină. Oh, am să m-apuc iar de comerț. Am să mă duc la Odesa, să cumpăr grîne. Grîul de-acolo e de trei ori mai ieftin decît al nostru. Dacă importul de cereale este oprit, oamenii de ispravă care fac legile nu s-au gîndit însă să oprească și importul fabricatelor din grîu. He-he !... Asta am descoperit-o azi-dimineață ! Se pot da lovituri frumoase cu paste de făinoase !

„A înnebunit”, își spuse Eugene uitîndu-se țintă la moșneag.

— Hai, stai liniștit, nu mai vorbi...

Cînd Bianchon se întoarse de jos, Eugene coborî, ca să ia și el masa. După aceea, amîndoi își petrecură noaptea sfînd pe rînd la căpățîiul bolnavului, unul citind tratate de medicină, celălalt scriind mamă-si și surorilor. A doua zi, simptomele care se declarară erau, după părerea lui Bianchon, de bun augur pentru bolnav, dar cereau îngrijiri neîntreprinse, pe care nu le puteau da decît cei doi studenți și care pot fi descrise fără a compromite prea pudica frazeologie a vremii noastre. O dată cu lipitorile aplicate pe trupul împuținat al bolnavului, i se puseră cataplasme, i se făcură băi de picioare și gimnastică medicală, lucruri care cereau toată forța și tot devotamentul celor doi tineri. Doamna de Restaud n-a mai venit la moș Goriot; a trimis un comi-

sionar, ca să ia banii.

245

— Credeam că are să vină chiar ea. Dar mai bine așa, ar fi fost neliniștită de starea mea, spuse tatăl, fericit pare-se de această împrejurare.

La ceasul șapte seara, veni Therese, cu o scrisoare din partea Delphinei :

„Dar ce faci, prietene ? O clipă m-am simțit iubită, și voi fi iarăși părăsită ? în mărturisirile făcute de la inimă la inimă, mi-ai arătat un suflet atît de minunat, încît sînt încredințată că faci parte dintre oamenii care, cunoscînd nenumăratele nuanțe ale sentimentelor, rămîn totdeauna credincioși. Cum ai spus chiar dumneata, cînd ascultam împreună Ruga lui Mose : «Pentru unii nu este decît o singură notă ; pentru alții este infinitul muzicii». Adu-ți aminte că te aștept astă-seară ca să mergem la balul doamnei de Beauseant. Știu precis că azi-dimineață s-a semnat la curte contractul de căsătorie al domnului de Adjuda și că biata vicentesă n-a aflat această știre decît către ceasul două. Toată lumea bună se duce s-o vadă, ca gloata care dă năvală în piața Greve în ziua cînd urmează să aibă loc o execuție. Nu-i așa că e groaznic să te grăbești a vedea dacă femeia va putea să-și ascundă durerea, dacă va ști să moară frumos ? Dacă aș mai fi fost vreodată în casa ei, îți spun sincer, prietene, că astă-scară n-aș mai merge : dar fără îndoială că de-aci

înainte ea nu va mai da serbări, așa că toate strădaniile mele de pînă acum ar rămînc zadarnice. Situația mea este cu totul deosebită de a celorlalte invitate. De altfel, nu merg numai pentru mine, ci și pentru dumneata. Te aștept. Dacă peste două ceasuri nu vei fi la mine, nu jtiu dacă-ți voi putea ierta vreodată această trădare." Rastignac luă o pană și răspunse :

„Aștept un medic, ca să aflu cît mai are de trăit tatăl dumitale. E în agonie. Voi veni să-ți comunic hotărîrea, dar mă tem să nu fie o hotărîre de moarte. Vei vedea atunci dacă mai poți merge la bal. Mii de îmbrățișări."

Medicul veni pe la ceasul opt și jumătate și, fără a spune că starea bolnavului e bună, nu socoti totuși că moartea e iminentă. El adăugă că vor urma ușurări și reșute alternative și ele vor hotărî dacă bătrînul va scăpa cu viață și cu judecata întreagă.

— Pentru el ar fi mai bine să moară acum, zise doctorul la plecare.

246

Eugene îl lăasă pe moș Goriot în grija lui Bianchon și plecă la doamna de Nucingen, ca să-i ducă aceste triste vești, care, după judecata lui pătrunsă de îndatoririle de familie, trebuiau să amîne orice serbare.

— Spune-i totuși petrecere bună, îi strigă moș Goriot, care părea că ațipise, dar care, în clipa cînd Rastignac ieșea pe ușă, se săltă din șale.

Tînărul se înfățișa la doamna de Nucingen copleșit de durere, dar o găsi pieptănată, încălțată, avînd a-și pune numai rochia de bal. Dar, ca și cele din urmă trăsături de penel cu care pictorii își sfîrșesc tablourile, aceste ultime pregătiri cereau mai multă vreme decît lucrul întregii pînze.

— Cum, nu te-ai îmbrăcat încă ? îl întrebă ea.

— Dar, doamnă, tatăl dumitale...

— Iar tatăl meu ! strigă ea tăindu-i vorba. Doar n-ai să mă înveți dumneata ce îndatoriri am față de tata ! îl cunosc cam de mulțisor. Nici o vorbă, Eugene ! întîi îmbracă-te pentru bal și pe urmă te ascult.

Therese ți-a pregătit totul acasă la dumneata. Trăsura mea e jos, ia-o și întoarce-te degrabă, în drum spre bal, vom vorbi despre tata. Trebuie să plecăm devreme. Dacă vom fi prinși în lanțul de trăsuri la intrare, să fim fericiți dacă vom putea ajunge la unsprezece.

— Doamnă...

- Haide, nici un cuvînt mai mult, spuse ea alergînd în salonașul ei, ca să-și ia un colier.

— Duceți-vă odată, domnule Eugene ! Doamna are să se supere, zise Therese împingînd către ușă pe tînărul îngrozit de acest elegant paricid.

Se duse să se îmbrace, făcînd cele mai triste și cele mai deprimante reflecții. Lumea i se înfățișa drept un ocean de glod, în care omul, de îndată ce pune piciorul, se cufundă pînă la gît.

„Aici nu se săvîrșesc decît crime meschine, își spuse el. Vautrin e mai mare."

Rastignac avusese prilejul să vadă cele trei fețe ale societății : Supunerea, Lupta și Răzvrătirea ; Familia, Lumea și Vautrin. Nu cuteza să se hotărască pentru nici una. Supunerea era plictisitoare, Răzvrătirea cu neputință, Lupta nesigură. Gîndul îl purtă îndărăt, către familia lui.

247

Își aminti emoțiile pure ale acelei vieți tihnite, retrăi zilele petrecute între ființele care-l iubeau atît de mult. Păzind legile firești ale căminului familial, aceste fapte scumpe găseau în existența lor o fericire deplină, neîntreruptă, scutită de chinuri. Dar, în ciuda acestor gîn-duri curate, el nu avu tăria să-i mărturisească Delphinei credința lui de om cu sufletul neprihănit, poruncindu-i, în numele iubirii, să meargă pe calea virtuții. Noua învățătură, pe care abia o începuse, își și dădea roadele. Iubirea lui dobîndise un caracter egoist. Cu spiritul lui ager pătrunsese sufletul Delphinei și își dădea seama că ar fi fost în stare să treacă și peste trupul tatălui ei ca să se ducă la bal, dar nu avea nici puterea de a-și lua față de ea rolul moralistului, nici curajul de a i se înfățișa într-o atitudine ce ar putea să-i displace, nici virtutea de a o părăsi.

„Nu mi-ar ierta niciodată vina de-a fi avut dreptate împotriva ei, într-o împrejurare ca asta", își spuse el. După aceea începu a dezbate în sine spusele medicilor, găsind o adevărată bucurie în gîndul că, la urma ur-meii, boala lui moș Goriot nu e chiar atît de primejdioasă cît crezuse el ; iar la sfîrșit adună o grămadă de argumente ticăloase, ca să îndreptățească purtarea Delphinei. Mai întîi, ea nu știa în ce stare se află tată-său. Și chiar dacă s-ar fi dus să-l vadă, bătrînul însuși ar fi trimis-o la bal. Legea socială, neîndurată în formularea ei, osîndește adesea fapte în care crima vădită își găsește o scuză în nenumăratele schimbări pe care le-au introdus în viața de familie deosebirea caracterelor, precum și diversitatea intereselor și a situațiilor. Eugene voia să se înșele pe sine însuși și era gata să-și jertfească conștiința la picioarele amantei sale. De două zile, viața lui era cu totul schimbată. Femeia aruncase în această viață toate neorînduilele ei, pusese în umbră familia și-și însușise totul în folosul ei. Rastignac și Delphine se în-tîlniseră în

împrejurările cele mai potrivite pentru ca fiecare să cunoască prin celălalt desfătările cele mai puternice. Iubirea lor astfel plămădită sporise prin ceea ce de obicei ucide iubirea, prin desfătări. Posedînd această femeie, Eugene își dăduse seama că pînă atunci abia o dorise și nu începu s-o iubească cu adevărat decît a doua zi

248

după ce cunoscuse fericirea : iubirea poate că nu e altceva decît recunoștința plăcerii împlinite. Ticăloasă sau sublimă, Rastignac adora această femeie pentru voluptățile pe care el i le adusese ca zestre și pentru toate cele pe care i le dăruise ea ; la rîndul ei, Delphine îl iubea pe Rastignac cu pasiunea cu care Tantal l-ar fi iubit pe îngerul ce-ar fi venit să-i sature foamea sau să-i stingă setea care-i ardea gîtlejul secătuit.

— Și acum spune-mi, ce face tata ? îl întrebă doamna de Nucingen cînd îl văzu îmbrăcat pentru bal.

— Cît se poate de rău, răspunse el. Dacă vrei să-mi dai o dovadă de dragoste, hai să-l vedem.

— Da, vom merge, dar după bal, spuse ea. Bunul meu Eugene, fii drăguț și nu-mi face morală. Haidem ! Plecară. O bucată de drum, Eugene se ferecă în tăcere.

— Dar ce ai ? zise ea.

— Îmi suria în ureche horcăitul de moarte al tatălui dumitale, răspunse el cu glas întărit de mînie.

Și, cu flacăra tinereții lui, începu a-i povesti fapta sălbatică pe care o săvîrșise doamna de Restaud, minată de vanitatea ei, criza mortală pe care i-o pricinuisese bă-trînului cel din urmă act de devotament patern, arătînd cît de scump va costa rochia de lame a Anastasiei. Delphine plîngea.

— Am să fiu urîtă, își spuse ea. Lacrimile conteniră.

— Am să mă duc să-l îngrijesc pe tata și n-am să plec nici o clipă de la căpătiul lui, urmă ea.

— Ah, iată-te așa cum doream să te văd, spuse Rastignac cu însuflețire.

În preajma palatului Beauseant sclikeau felinarele a cinci sute de trăsuri. Doi jandarmi străjuiau ușa puternic luminată, bătînd pasul de o parte și de alta. Aristocrația Parisului se revărsa în valuri, și fiecare era atît de grăbit s-o vadă pe această mare doamnă în clipa prăbușirii ei, încît, cînd doamna de Nucingen și Eugene sosiră, toate apartamentele de la parter erau pline de lume. Din ziua cînd toată curtea dăduse năvală s-o vadă pe ducesa de

249

Montpensier<sup>1</sup>, căreia Ludovic al XIV-lea îi smulsese amantul din brațe, nici o altă dramă de iubire nu mai stîrnise atîta vîlvă ca împlinirea de acum a doamnei de Beauseant. În împrejurarea aceasta, cea din urmă fiică din cvasiregala casă de Burgundia se dovedi mai tare decît suferința prin care trecea, stăpînînd pînă în cea din urmă clipă aristocrația, ale cărei deșărtăciuni nu le primise, decît ca să se slujească de ele în clipele de biruință ale marii ei iubiri. Cele mai frumoase femei din Paris dădeau viață saloanelor, cu rochiile și cu surîsurile lor. Cei mai distinși bărbați de la curte, ambasadorii, miniștrii, oamenii cei mai vestiți din toate ramurile de activitate, înzorzonați cu cruci, plăci și cordoane multicolore, se îmbulzeau în jurul vicontesei. Orchestra împrăștia sunetele ariilor sale sub lambriurile aurite ale palatului, care însă pentru regina lui era pustiu. Doamna de Beauseant sta în picioare în ușa salonului din fața, primindu-și așa-zișii prieteni, îmbrăcată în alb, fără nici o podoabă în părul împletit în cunună simplă, părea liniștită, și fața ei nu arăta nici durere, nici mîndrie, nici prefăcută bucurie. Nimeni nu i-ar fi putut citi în suflet. Era ca Niobe -țaiată în marmură. Către intimi surîsul ei avea uneori o nuanță glumeață. Dar față de toți se arăta așa cum o știau, așa cum era în zilele cînd fericirea o împodobeau cu strălucirea ei, încît chiar și cei mai insensibili o priveau cu admirație, așa cum tinerii romani îl aclamau pe gladiatorul care murea cu surîsul pe buze. Înalta societate se gătise parcă anume ca să-și ia rămas bun de la una dintre suveranele ei.

— Tremuram de teamă că n-ai să vii, spuse ea către Rastignac.

— Doamnă, răspunse el cu glas învăluit dz tulburare, iuînd acest cuvînt drept o imputare, am venit- ca să rămîn cel din urmă.

eg Apcll

1 Vcrișoara lui Ludovic al XIV-lea, care nău cur{ii, de un rang inferior ei.

2 Fiica lui Tantal și

Lauz::n, don-

ica lui Tantal și soția lui Amphion, regele Tebei, după cum spune enda. Avea șapte fii și șapte fiice, care au fost uciși din răzbunare de cIllo și Dianj. Copleșită de durere, Niobe s-a prefăcut ia stîncă.

250

— Bine, spuse ea luîndu-i mîna. Din toți cei de-aici, ești poate singurul în care pot să mă încred. Prietene, să nu iubești decît pe femeia pe care știi că o vei iubi totdeauna. Să nu părăsești niciodată o femeie.

Luîndu-l de braț, intra împreună cu Rastignac în salonul rezervat jucătorilor și se așezară pe o canapea.

— Du-te de-l vezi pe marchiz, îi spuse ea. Jacques, valetul meu, te va însoți și-ți va da o scrisoare a mea, pentru el. Îi cer să-mi înapoieze scrisorile, îmi place să cred că ți le va da pe toate. Dacă ți le dă, urcă-te în camera mea. Servitorii mă vor anunța.

Și se ridică pentru a întâmpina pe ducesa de Langeais, cea mai bună prietenă a ei, care tocmai sosea.

Rastignac se duse la palatul Rochefide, unde marchizul de Adjuda trebuia să-și petreacă seara, întrebă de el și-l găsi. Marchizul îl luă acasă la el, îi încredință o casetă și-i spuse :

— Aici sînt toate.

O clipă voi parcă să vorbească cu Eugene fie ca să-l întrebe despre întâmplările de la bal și despre vicontesă, fie ca să-i mărturisească, poate, că e dezamăgit de căsătoria pe care o făcuse, cum de altfel s-a dovedit mai tîrziu, dar o fulgerare de orgoliu trecu prin ochii săi și avu jalnica tărie de a-și ascunde în sine cele mai înalte simțiri.

— Nu-i spune nimic despre mine, dragă Eugene. Strînse mîna lui Rastignac cu o mișcare de mîhnită afecțiune și-i făcu semn să plece, întorcîndu-se la palatul Beauseant, Eugene fu dus în camera vicontesei, unde văzu toate pregătirile de plecare. Se așeză în fața focului din cămin și, privind caseta de lemn de cedru, căzu într-o adîncă întristare, în ochii lui, doamna de Beauseant se înfățișa măreață, ca zeițele din Iliada.

— Ah, prietene !... zise vicontesă intrînd și sprijinindu-și mîna pe umărul lui.

Rastignac o văzu plîngînd, cu ochii mari, cu o mîna ridicată, cu cealaltă tremurînd. Luă caseta cu o mișcare iute, o aruncă în foc și se uită la ea cum arde.

— Ei dansează ! Toți au venit la timp... Numai moartea întîrzie. Ssst ! prietene, spuse vicontesă punînd un deget pe buzele lui Rastignac, care voia să-i răspundă. Nu voi mai vedea niciodată nici Parisul, nici lumea.

251

Mîine dimineață la cinci plec. Mă duc să mă îngrop în fundul Normandiei. De la trei după-amiază a trebuit să încep pregătirile, să semnez acte, să-mi văd de treburi. Nu puteam să trimit pe nimeni la... Se opri.

— Trebuia să-l găsești la...

Și iarăși se opri, copleșită de durere, în asemenea clipe, orice lucru e prilej de suferință și sînt cuvinte' pe care nu le poți rosti.

— În sfîrșit, urmă ea, mă bizuiam pe dumneata în astă-seară, ca să-mi faci acest ultim serviciu.

Voiam să-ți dau cheazăia prieteniei ce-ți port. Am să mă gîndesc adesea la dumneata, pentru ca te cred bun și nobil, tînăr și nevinovat, în mijlocul unei lumi în care aceste însușiri sînt atît de rare. Aș dori să te gîndești și dumneata la mine cîteodată. Uite, spuse ea privind jur împrejur, uite caseta în care îmi țineam mînușile. De cîte ori o deschideam ca să le iau, înainte de a pleca la bal sau la teatru, mă simțeam frumoasă, pentru că eram fericită, și nu mă atingeam din nou de ea decît ca să las înăuntru vreun gînd plăcut. În cutioara asta e o mare parte din mine însămi, e doamna de Beauseant, întreagă, dar care astăzi nu mai există. Primește-o. Voi purta de grijă să-ți fie adusă acasă, în strada Artois. Doamna de Nucingen e foarte drăguță astă-seară. lubește-o cu adevărat. Dacă nu ne vom mai vedea niciodată, fii încredințat, prietene, că am să mă rog pentru dumneata, care ai fost bun cu mine. Să coborîm. Nu vreau să le dau prilej să creadă că plîng. Am în fața mea o veșnicie, am să fiu singură, nimeni n-are să-mi ceară socoteală pentru lacrimile pe care le voi vărsa. Dar să mă mai uit o dată în odaia aceasta.

Se opri. După ce-și ascunse o clipă ochii în palme și-i șterse, îi învioră cu apă rece și, luîndu-l de braț pe student, spuse :

— Să mergem î

Rastignac nu se simțise niciodată atît de adînc tulburat ca în fața acestei dureri stăpînite cu atîta noblețe, întorcîndu-se în bal, Eugene făcu înconjurul salonului împreună cu doamna de Beauseant, cea din urmă si gîngășă atenție din partea acestei fermecătoare femei.

252

Intrînd în salonul unde dansul era în toi, Rastignac se opri uimit zăbind una din acele perechi pe care întrunirea tuturor frumuseților omenești le face cu adevărat minunate. Niciodată nu avusese prilejul să admire o asemenea desăvîrșire. Într-un cuvînt, bărbatul era un adevărat An-tinous I, și purtările lui nu risipeau cîtuși de puțin farmecul pe care-l încercai cînd îl priveai. Femeia era o zîină care încînta privirea, fascina sufletul, ațîța chiar și simțirile cele mai reci. Toaleta se armoniza și la unul, și la celălalt cu frumusețea. Toată lumea îi contempla cu plăcere și le invidia fericirea care li se citea în complicitatea ochilor și mișcărilor lor.

— Doamne, cine-i femeia asta ? întrebă Rastignac.

— O, fără îndoială, e cea mai frumoasă dintre toate, răspunse vicontesa. E lady Branden. E celebră atât pentru norocul, cât și pentru frumusețea ei. A sacrificat totul-pentru acest om. Se zice că au și copii. Dar nenorocirea îi însoțește fără încetare. Se zice că lordul Brandon a jurat să se răzbune cumplit pe nevastă-sa și pe amantul ei. Sint fericiți, dar tremură într-una din pricina asta.

— Și el ? '

- Cum ? Nu-l cunoști pe frumosul colonel Franchessini ?

— Cel care s-a bătut...

— Acum trei zile, da. A fost provocat de fiul unui bancher. N-a vrut decât să-l rănească, dar, din nenorocire, l-a ucis.

— Oh!

— Ce ai ? Tremuri ! întrebă vicontesa.

— N-am nimic, răspunse Rastignac.

O sudoare rece i se scurgea de-a lungul spinării. Vau-trin îi apărea în față, cu figura lui de bronz. Eroul ocnei, dînd mîna cu eroul balului, punea într-o lumină nouă pentru el întreaga societate.

El zări îndată pe cele două surori, doamna de Restaud și doamna de Nucingen. Contesa se înfățișa în toată măreția, cu toate diamantele, care, desigur, îi ardeau

! Sclav roman, favoritul împăratului Adrian, devenit tipul frumuseții masculine.

253

trupul, știind că le purta pentru cea din urmă oară. În ciuda orgoliului și iubirii ei deopotrivă de mari, nu izbutea totuși să înfrunte privirile bărbatului ei. Această priveliște nu era dintre acelea care să poată alina tristețea gândurilor lui Rastignac : sub diamantele celor două surori el văzu patul de mizerie pe care zăcea moș Goriot. Vicontesa, judecînd greșit pricina atitudinii lui melancolice, își retrase brațul.

- Du-te .' Nu vreau să-ți răpesc o plăcere, spuse" ea. Eugene fu chemat îndată de Delphine, fericită de impresia pe care o stîrnea și dornică să pună la picioarele studentului omagiile culese în această lume, în care nădăjduia că a intrat pentru totdeauna.

— Cum ți se pare Nasie ? — îl întrebă ea.

- A scontat pînă și moartea tatălui ei, îi răspunse Rastignac.

Dimineața, pe la ceasurile patru, mulțimea începu a se rări. Puțin după aceea, muzica încetă. În salonul cel mare nu mai rămăsese decât ducesa de Langeais și Rastignac. Crezînd că nu-l va găsi decât pe student, vicontesa veni, după ce-și luase rămas bun de la domnul de Beauseant, care se dusesse să se culce repetîndu-i :

— Nu faci bine, draga mea, închizîndu-ți viața, la vîrsta dumitale .' Rămîi cu noi.

Văzînd pe ducesă, doamna de Beauseant nu-și putu stăpîni o exclamație.

— Ți-am ghicit gîndul, Clara, îi spuse doamna de Langeais. Pleci pentru totdeauna, dar nu vei pleca înainte de-a asculta ceea ce vreau să-ți spun și înainte de-a ne înțelege.

Ea își luă prietena de braț, o duse în salonul de alături, și, privind-o cu ochii în lacrimi, o îmbrățișa, și o sărută pe amîndoi obraji.

— Nu vreau ca despărțirea noastră să fie rece, draga mea. Ar fi pentru mine o remușcare prea grea. Poți să te bizui pe mine ca pe dumneata însăși. Astă-seară ai fost măreață, m-am simțit vrednică de dumneata și vreau să ți-o dovedesc. Uneori am greșit față de dumneata, nu m-am purtat cum s-ar fi cuvenit. Iartă-mă, draga mea. Mă lepăd de tot ce-ar fi putut să te jignească, și dacă ar fi cu putință mi-aș lua cuvintele înapoi. Sufle-

tele noastre s-au reunit în aceeași durere și nu știu care dintre noi va fi cea mai nefericită. Domnul de Montreuveau n-a fost aici astă-seară, înțelegi ? Cine te-a văzut în timpul balului, Clara, n-are să te uite niciodată. Cît despre mine, mai fac un ultim efort. Dacă nu voi izbuti, mă voi retrage la o mînăstire ! Dumneata unde te duci ?

— în Normandia, la Courcelles, ca să iubesc, ca să mă rog, pînă în ziua cînd Dumnezeu mă va chema la el.

— Vino încoace, domnule de Rastignac, zise vicontesa amintindu-și că tînărul aștepta alături.

Studentul se lăsă într-un genunchi, luă mîna vară-si și-o sărută.

— Rămîi cu bine, Antoinette, urmă doamna de Beauseant, și fii fericită ! Cît despre dumneata, spuse ea întorcîndu-se către student, dumneata ești fericit, ești tînăr, poți crede în ceva. În clipa cînd mă despart de lumea aceasta, voi fi găsit în preajma mea cîteva din acele inimi pioase și sincere, de care au parte unii muribunzi privilegiați .'

Rastignac plecă pe la cinci dinspre ziuă, după ce o văzu pe doamna de Beauseant în berlina l în care avea să călătorească, după ce își primi cel din urmă rămas bun, scăldat în lacrimi, care dovedeau că nici chiar ființele cele mai sus-puse nu pot trăi în afara legii inimii și nu sînt cruțate de mîhniri, așa cum anumiți lingușitori ai poporului încearcă să-i încredințeze. Eugene se întoarse la casa Vauquer pe jos, pe o vreme umedă și rece. Ucenicia lui luase sfîrșit.

- Bietul moș Goriot nu mai poate fi salvat, spuse Bianchon cînd Rastignac intră în camera vecinului său. — Prietene, zise Eugene după ce se uită la bătrînul care dormea, urmează-ți destinul modest, în marginile căruia îți închizi dorințele. Cît despre mine, sînt în plin infern și sînt silit să rămîn aici. Orice blestemății ți se vor spune despre lumea bună, crede-le ! Nici un Juve- l Trăsură încăpătoare, cu capotă demontabilă și cu portiere cu geamuri. Cele dintîi trăsuri de acest fel au fost făcute la Berlin. De aici și numele lor.

254

t

nai n-ar putea s-o zugrăvească în toată grozăvia ce se ascunde sub aurul și pietrele scumpe care o acoperă. A doua zi, pe la ceasul două, Bianchon, silit să iasă în oraș, îl trezi din somn pe Rastignac, rugîndu-l să stea lîngă moș Goriot, a cărui stare se agravase în timpul dimineții.

— Bătrînul nu mai are nici două zile de trăit, ba poate chiar nici șase ceasuri, spuse medicinistul, și totuși trebuie să luptăm mai departe cu boala. Trebuie să-i dăm unele îngrijiri, care vor fi costisitoare. Sîntem infirmierii lui, dar, întrucît mă privește, n-am nici un ban. I-am întors buzunarele pe dos, i-am scotocit toate, dulapurile : total general zero. Am prins o clipă cînd avea capul limpede și l-am întrebat. Mi-a răspuns că nu mai are nici o para. Tu ai ceva ?

— N-am decît douăzeci de franci, răspunse Rastignac, dar mă duc să-i joc și am să cîștig.

— Și dacă vei pierde ?

— Am să cer bani de la ginerii și fetele lui.

— Și dacă nu-ți vor da ? urmă Bianchon. Lucrul cel mai grabnic acum nu e să găsim bani, ci să-l înfășurăm pe bătrîn într-un sinapism fierbinte l, de la picioare pînă la jumătatea coapselor. Dacă se vaită, înseamnă că mai are oarecare putere. Știi cum se face asta. De altfel, Cristophe te va ajuta. Eu am să trec pe la farmacie, ca să spun că răspund personal pentru toate medicamentele pe care le vom lua. Păcat că bietul om n-a putut fi transportat la spitalul nostru ; ar fi fost mai bine îngrijit. Hai, vino să te instalez, și nu-l părăsi pînă nu mă întorc eu.

Cei doi tineri intrară în odaia în care zăcea bătrînul. Eugene se înspăimîntă văzînd cît de mult i se schimbase fața chinuită de spasmi, albă și foarte slăbită.

— Ei, cum merge, tăcuțile ? întrebă el aplecîndu-se asupra patului.

Goriot își ridică ochii tulburi asupra lui Eugene și-l privi cu încordare, fără a-l recunoaște. Studentul nu l Compresă cu făină de muștar și apă fierbinte.

256

putu să înfrunte această priveliște ; lacrimile îi umeziră ochii.

— Bianchon, n-ar trebui să acoperim ferestrele ?

— Nu, circumstanțele atmosferice nu-l mai afectează. Ce bine-ar fi dacă ar simți căldura sau frigul !

Totuși, trebuie să facem foc, ca să-i fierbem ceaiurile și să-i pregătim atîtea alte lucruri. Am să-ți trimit un braț de surcele pînă cînd om face rost de lemne. Ieri și azi-noapte, am ars lemnele tale și toată turba bietului bătrîn. Vremea era umedă și se prelingea apa pe pereți. Abia am putut să zvînt puțin zidurile. Odaia e un adevărat grajd, deși Cristophe a măturat-o. Am afumat cu ienupăr, pentru că duhnea îngrozitor.

— Doamne ! zise Rastignac, dar fetele lui...

— Uite, dacă cere de băut, să-i dai din asta, spuse internul arătînd lui Rastignac o oală mare, albă. Dacă se vaită că simte fierbințeli și o înțepenire a pîntecului, îl chemi pe Cristophe să te ajute și-i administrezi... știi ce. Dacă vezi cumva că se agită, că vorbește mult, în sfîrșit, dacă are un mic grăunte de demență, Iasă-l în pace. Asta nu-i un semn rău. Trimite-l însă pe Cristophe la spitalul Cochin. Are să vină ori medicul nostru, ori un camarad al meu, ori eu însumi, ca să-i aplicăm o moxă l. Astăzi de dimineață, în timp ce tu dormeai, am făcut un mare consult cu un elev al doctorului Gali, cu medicul-șef de la Hotel Dieu și cu cel de la spitalul nostru. Domnii aceștia cred că ar fi recunoscut unci simptome curioase, așa că vom urmări progresele maladiei ca să ne lămurim asupra mai multor puncte de mare însemnătate științifică. Unul dintre ei pretinde că, dacă presiunea serului s-ar exercita asupra unui anume organ mai mult decît asupra celorlalte, s-ar putea ivi fenomene cu totul deosebite, în cazul cînd bătrînul va începe să

vorbească, ascultă-l deci'cu luare-aminte, ca să-ți poți da seama la ce serie de idei se referă spusele lui :  
dacă sînt efecte de memorie, de pătrundere, de judecată, dacă se ocupă de lucruri materiale sau de  
sentimente, dacă face

l Arderea pielii cu un fier înroșit, ca să se vadă în ce măsură reacționează bolnavul la  
durere.

17

257

socoteli, dacă se întoarce la trecut, pe scurt : caută să ne poți face o relatare exactă. De asemenea e cu  
putință ca invaziunea să se producă în bloc ; în cazul acesta, va muri în starea de imbecilitate în care se află  
în clipa de față. În maladiile acestea se petrec tot felul de ciudățenii. Dacă bomba explodează prin partea  
aceasta, zise Bianchon arătînd occiputul bolnavului, se produc fenomene bizare, care sînt cunoscute :  
creierul își redobîndește unele facultăți, și moartea vine încetul cu încetul. Serozi-tățile pot să și ocolească  
creierul, luînd un alt drum, care nu va putea fi stabilit decît la autopsie. La Incurabili este un bătrîn tîmpit,  
la care serozitățile s-au revărsat asupra coloanei vertebrale ; suferă cumplit, dar trăiește.

— Au petrecut bine ? zise moș Goriot recunoscîndu-l pe Eugene.

— Oh, nu se gîndește decît la fetele lui .' zise Bianchon. Noaptea asta mi-a spus de peste o sută de ori :  
„Ele dansează .' Ea are rochia pe care a dorit-o." Le chema pe nume. Mă făcea să plîng — să fiu al  
dracului f

- cu intonațiile lui : „Delphine f Mica mea Delphine f Nasie !" Pe cîntecul meu, zise medicinistul, te  
podideau lacrimile.

— Delphine e aici, nu-i așa ? zise moșneagul. Știam bine.

Și ochii lui, care dobîndiseră o intensitate de demență, cuprinseseră într-o privire pereții și ușa.

- Mă duc să-i spun Silviei să pregătească sinapismele, spuse Bianchon cu însuflețire. E momentul să i le  
aplicăm.

Rastignac rămase singur lîngă bătrîn, la celălalt capăt al patului, cu privirile ațintite asupra acestui chip  
însăpăimîntător, a cărui vedere îi pricinuia o atît de mare durere...

— Doamna de Beauseant pleacă, moșneagul moare, zise el. Sufletele curate nu pot zăbovi mult timp în  
lumea asta. În adevăr cum ar putea să se îmbine marile sentimente cu o societate meschină, mică,  
superficială ?

Imaginile petrecerii la care luase parte i se înfățișară în minte, contrastînd puternic cu priveliștea acestui pat  
de moarte. Bianchon se întoarce îndată.

— Ascultă, Eugene, l-am văzut pe medicul-șef al spitalului nostru și am venit îndărăt într-o goană. Dacă da  
semne că-și păstrează judecata, dacă vorbește, culcă-l pe

258

un sinapism, care să-l învăluie în muștar de la ceafă pînă la șale, și trimite pe cineva să ne cheme.

— Dragă Bianchon, zise Eugene.

— Oh, e vorba de un fapt științific, urmă medicinistul cu toată înflăcărarea unui neofit.

— Așadar, zise Eugene, dintre toți, numai eu îl îngrijesc din afecțiune pe acest biet bătrîn.

— Dacă m-ai fi văzut azi-dimineață, n-ai vorbi așa, răspunse Bianchon, fără să se supere. Medicii, care își  
fac de multă vreme meseria, nu văd decît maladia. Eu vad încă pe bolnav, dragă băiete.

Și plecă, lăsîndu-l pe Eugene singur cu bătrînul și cu teama unei crize, care nu zăbovi prea mult.

— Ah, dumneata ești, dragul meu copil ! zise moș Goriot recunoscîndu-l pe Eugene.

— Ți-e mai bine ? îl întrebă studentul Iv.îndu-i mîna.

— Da. îmi simțeam capul strîns ca într-o menghină, dar acum m-a mai slăbit. Pe fetele mele le-ai văzut ?

Au să vină îndată ; cum vor afla că sînt bolnav, într-un suflet au să alerge încoace ! Ce bine m-au îngrijit  
cînd ședeam în strada Jussienne ! Doamne ! Aș vrea să le primesc într-o odaie curată. Este aici un tînăr  
care mi-a ars toată turba pe care o aveam.

— îl aud pe Christophe pe scară, îi spuse Eugene, îți aduce niște lemne, pe care ți le-a trimis tînărul acela.

— Bine. Dar cu ce să plătesc lemnele astea ? N-am nici un ban, copilul meu. Am dat tot, tot ce-am avut.

Am ajuns un cerșetor. Rochia de lame era frumoasă ? Măcar atît... (Ah, mă doare !) îți mulțumesc,  
Cristophe ! Dumnezeu are să te răsplătească, dragă băiete. Eu nu mai am nimic.

— Am să vă plătesc eu — și pe tine, și pe Silvia, îi spuse Eugene la ureche.

— Fetele ți-au spus că au să vină, nu-i așa, Cristophe ? Du-te încă o dată la ele, am să-ți dau o sută de  
bănuți. Spune-le că nu mă simt bine, că aș vrea să le îmbrățișez, să le mai văd o dată înainte de-a muri. Așa  
să le spui, dar ia seama, să nu le sperii prea tare.

Rastignac îi făcu semn lui Christophe să plece.

— Au să vină, urmă bătrînul. Le știu. Delphine, cu bunătatea ei, ce grea mîhnire am să-i pricinuiesc dacă voi

17

259

muri ! Și Nasiei de asemenea. N-aș vrea să mor, numai ca să nu le fac să plîngă. A muri, bunul meu Eugene, înseamnă a nu le mai vedea. Acolo unde ne ducem toți, am să mă plictisesc groaznic. Pentru un părinte, infernul înseamnă să nu-și mai vadă copiii, iar eu mi-am făcut ucenicia în privința asta, de cînd s-au măritat fetele. Paradisul meu a fost casa din strada Jussienne. Spune-mi, dacă voi intra în paradis voi putea să mă întorc pe pămînt, în preajma lor, în chip de spirit ? Am auzit povești de-astea. Or fi adevărate ? În clipa asta, mi se pare că le văd așa cum erau în strada Jussienne. Dimineata coborau din odăile lor și-mi spuneau : „Bună ziua, tăicuțule !” Le luam pe genunchi, le făceam tot felul de năzdrăvănii, de pozne. Mă mîngîiau cu drăgălășenie, în fiecare dimineață luam masa împreună, împreună luam și masa de seară, în sfîrșit, eram cu adevărat tată, mă bucuram de copiii mei. Cînd ședeam în strada Jussienne, ele nu judecau încă, nu cunoșteau de fel lumea, mă iubeau cu adevărat. Doamne ! De ce n-au rămas totdeauna mici ? (Oh, mă doare, mi se desprinde capul de trunchi .) Ah, ah, iertați-mă, copiii mei ! Sufăr cumplit, și suferința asta trebuie să fie un adevărat chin, pentru că, altminteri, m-ați învățat să rabd îndeajuns. Dumnezeu ! Dacă aș avea măcar mîinile lor într-ale mele, n-aș mai suferi de fel. Crezi că au să vină ? Christophe e așa de nerod ! Ar fi trebuit să mă duc chiar eu. El are să le vadă... Dar dumneata ai fost ieri la bal. Spune-mi, cum erau ? Nu știau că sînt bolnav, nu-i așa ? Nici n-ar fi dansat, bietele micuțe ! Oh, nu mai vreau să fiu bolnav. Au încă atît de multă nevoie de mine... Averile lor sînt în primejdie. Și peste ce bărbați au dat ! Vindecă-mă, vindecă-mă ! (Oh, ce durere !... Ah, ah, ah .) Vezi, trebuie să mă însănătoșesc, pentru că au nevoie de bani, și eu știu de unde să-i iau. Am să mă duc la Odesa și am să fabric făinoase. Sînt un viclean și jumătate. Am să cîștig milioane. (Oh, mă doare cumplit .) Goriot tăcu o clipă, adunîndu-și parcă toate puterile într-o supremă străduință de-a suporta durerea. — Dacă ar fi ele aici, nu m-aș vaită, zise el. Atunci, de ce să mă vait ?

260

îl cuprinse o ușoară ațipire, care ținu îndelung. Christophe se întoarse. Rastignac, crezînd că moș Goriot dormea, îl lăsă pe flăcău să spună cu glas tare cum își im-plinise misiunea.

— Domnule, zise el, m-am dus mai întîi la doamna contesă, dar n-am putut vorbi cu dumneaei, pentru că avea socoteli grele cu bărbatu-său. A venit afară chiar domnul de Restaud și mi-a spus așa : „Domnul Goriot moare ? Ei bine, e cel mai bun lucru pe care-l are de făcut. Eu am treabă cu doamna de Restaud, ca să închei niște învoieli foarte însemnate, așa că doamna are să vină după ce vom sfîrși treaba.” Domnul părea tare necăjit. Cînd să plec, doamna a intrat în anticameră pe o ușă pe care n-o văzusem și mi-a spus : „Christophe, spune-i tatei că sînt într-o discuție cu bărbatu-meu și nu pot pleca de-aici. E în joc viața sau moartea copiilor mei. Dar îndată ce voi sfîrși, voi veni să-l văd.” Cît despre doamna baroană, altă poveste ! N-am văzut-o de loc și n-am putut să-i vorbesc. „Ah ! mi-a spus camerista ei, doamna s-a întors de la bal la cinci și un sfert, și acuma doarme ; dacă o scol înainte de amiază, mă ceartă. Cînd m-o suna, am să-i spun că tatălui dumisale îi e rău. O veste rea poți s-o duci și mai tîrziu.” Am rugat-o cît am putut. Nimic î... Am cerut să vorbesc cu domnul baron, dar ieșise în oraș.

— Nu vine nici una, strigă Rastignac. Am să le scriu la amîndouă.

— Nici una ! răspunse bătrînul ridicîndu-se din șale. Au treburi, dorm, nu vin. Știam. Numai în pragul morții îți cunoști copiii !... Ah, prietene, să nu te însori și să n-ai copii ! Le dai viața, și ei îți dau moartea, îi vîri în lume, și ei te alungă din lume. Nu, n-au să vină ! O știam de zece ani. Cîteodată mi-o mărturiseam mie însumi, dar nu îndrăzneau s-o cred.

Două lacrimi se rostogoliră din ochii bătrînului, oprin-du-se pe pleoapele roșietice, fără a luneca mai jos.

— Ah, dacă aș fi bogat, dacă mi-aș fi păstrat averea,” dacă nu le-aș fi dat-o lor, amîndouă ar fi aici și mi-ar linge obrazii cu sărutările lor ! Aș fi locuit într-un palat, aș fi avut odăi frumoase, servitori, foc în sobă, iar ele ar fi plîns în hohote cu bărbații și cu copiii lor ! Aș fi avut toate bucuriile astea. Dar nu mai am nimic. Banul îți dă

261

tot. Îți dă chiar și pe propriile tale fete. Oh, banii mei, unde sînt acuma ? Dacă aș avea comori de lăsat, m-ar obloji, m-ar îngriji ; le-aș auzi, le-aș vedea. Ah, copilul meu drag, singurul meu copil, acum îmi iubesc și mai mult părăsirea și mizeria în care mă aflu ! Cînd un nenorocit e iubit, el știe cel puțin că e iubit cu adevărat. Nu, aș vrea să fiu bogat, pentru că atunci le-aș putea vedea. Dar, zău, cine poate ști ? Amîndouă au inimi de piatră. Le-am iubit prea mult ca să mă mai poată iubi și ele pe mine. Un tată trebuie să fie

totdeauna bogat, trebuie să-și țină copiii în frâu, ca pe niște cai năvălași. Iar eu am stat în genunchi la picioarele lor. Mizerabilele ! Își încoronează' așa cum se cuvine purtarea pe care au avut-o față de mine în acești zece ani din urmă. Dacă ai ști cum mă răsfățau îndată după ce se măritaseră ! (Oh, ce crud martiriu sufăr .') Le dădusem, fiecareia dintre ele, aproape opt sute de mii de franci și nu puteau nici ele, nici bărbaii lor să se poarte rău cu mine. Mă primeau în casele lor : „Tată bun încoace, tată drag încolo”. Mă așteptau la masă în fiecare zi. Cinam cu bărbaii lor, care îmi dădeau toată cinstea cuvenită. Treceam drept un om care mai are încă oarecare avere. De ce ? Nu le spuseseam nimic despre afacerile mele. Dar cu un om care dă cite opt sute de mii de .franci fetelor lui trebuie să te porți bine. Și mă răsfățau, dar, pentru averea mea. Lumea nu-i frumoasă de loc. Am văzut-o prea bine. Mă duceau cu trăsura la teatru, iar în serile cînd primeau musafiri ședeau și eu cu ei, cît îmi plăcea. Pe scurt, -spuneau deschis că sînt fetele mele și mărturiseau fără ocol că eu sînt tatăl lor. Ehei, mi-am păstrat istețimea și nu mi-a scăpat nimic din cite s-au întîmplat. Toate erau făcute cu dibăcie și-mi sfîșiau inima. Vedeam bine că sînt prefăcătorii, dar boala era fără leac. La masa lor nu mă simțeam în voia mea, ca la masa de-aici. Nu știam să vorbesc cu musafirii. De aceea, de cite ori unul dintre domnișorii aceia întrebă la ureche pe ginerii mei „Cine e domnul ?”, „E babacu, cu punga doi' dora, om bogat. Eh, drace .” răspundea celălalt, și toți mă priveau cu respectul datorat banului. Dacă uneori îi stîn-jeneam oarecum, îmi răscumpăram din plin păcatele. De altfel, cine e desăvîrșit ? (Tot capul mi-e o rană .') In clipa asta, iubite domnule Eugene, trec prin chinurile mor-

262

ții ; și totuși, toată suferința de-acum nu-i nimic pe lîngă durerea pricinuită de cea dintîi privire prin care Anastasie m-a făcut să înțeleg că spuseseam o prostie, din pricina căreia se simțea umilită : privirea aceea mi-a străpuns inima. Aș fi vrut să știu toate lucrurile din lume ; dar ceea ce știam bine era numai că sînt un om de prisos pe suprafața pămîntului. A doua zi, ca să aflu o mîn-gîiere, m-am dus la Delphine, dar iată că și la ea fac o prostie, care o înfurie. Eram ca nebun. Opt zile n-am știut ce să fac. De teama dojenilor lor, nu mai îndrăzneam să mă duc la ele. Și iată-mă la poarta fetelor mele. Dumnezeuule, de vreme ce știi mizeriile și suferințele pe care le-am îndurat, de vreme ce ai numărat loviturile de pumnal pe care le-am primit în vremea asta, care m-au îmbătrînit, m-au schimbat, m-au ucis, m-au albit, pentru ce mă faci să sufăr și astăzi ? Am ispășit din plin păcatul de a le fi iubit fără măsură. Iar ele s-au răzbunat din plin de dragostea mea și m-au torturat ca niște călăi. Ce proști sînt părinții ! Le iubeam atît de mult, că m-am întors la ele, ca un cartofor la masa verde. Fetele mele erau viciul meu, erau iubitele mele, erau tot ! Amîndouă aveau nevoie de felurite lucruri, de găteți ; cameristele lor îmi dădeau de știre, iar eu le dăruiam ceea ce rîvneau, ca să fiu bine primit în casele lor ! Cu toate acestea, mi-au dat citeva mici lecții de bună purtare în societatea înaltă. Oh, își pierduseră răbdarea . ' Începuseră a se rușina de mine. Așa pățești dacă te-apuci să-ți crești bine copiii. Eu nu mai eram însă la vîrsta învățaturii. (Doamne, ce dureri cumplite ! Medicii ! Dacă mi-ar deschide capul, n-aș mai suferi atîta.) Fetele mele, fetele mele ! Anastasie, Delphine ! Vreau să le văd. Trimite jandarmii să le caute și să le-aducă aici cu forța ! Dreptatea este de partea mea. Natura, codul civil, toate sînt de partea mea. Protestez ! Țara va pieri dacă părinții vor ajunge a fi călcați în picioare. Asta e limpede. Societatea, lumea, se întemeiază pe paternitate, și totul se va prăbuși cînd copiii nu-și vor mai iubi părinții. Oh, dacă le-aș putea vedea, dacă le-aș putea auzi ! Să-mi spună orice, numai să le aud glasul. Asta mi-ar alina durerile. Mai ales Delphine. Dar cînd or veni, spune-le să nu se uite cu nepăsare la mine, cum

263

fac totdeauna. Ah, bunul meu prieten, domnule Eugene, dumneata nu știi ce înseamnă să vezi că o privire de aur se preschimbă dintr-o dată în plumb cenușiu. De cînd ochii lor nu s-au mai plecat asupra-mi cu strălucirea lor de odinioară, viața mea a fost o iarnă fără de sfîrșit; n-am avut altă hrană decît mîlnirea, și cu ea m-am îndestulat din plin ! Jignire și umilință, asta a fost viața mea. Le iubesc atît de mult, încît am înghițit cu nesaț toate înfruntările, pentru că printre ele îmi vindeau și cite un biet căpețel de înjositoare bucurie. Un tată să ajungă să-și vadă fiicele pe furie . ' Le-am dăruit viața mea, întreagă, și ele nu-mi dăruiesc astăzi nici măcar un singur ceas . ' Mi-e sete, mi-e foame, arde sufletul din mine, simt că mor, dar ele nu vin să-mi ușureze agonia. Pesemne că nu știu ce înseamnă să calci în picioare cadavrul tatălui tău J Dar e un Dumnezeu în cer, și el ne răzbună, împotriva voinței noastre, pe noi părinții. Oh, au să vină . ' Veniți, dragele mele, veniți să-mi mai dați un sărut, sărutul cel din urmă, împărtaşania tatălui vostru, care se va ruga lui Dumnezeu pentru binele vostru, care-i va spune că v-ați purtat cu el ca niște fiice bune, care vă va apăra . ' La urma urmei, voi n-aveți nici o vină. N-au nici o vină, prietene . ' S-o spui tuturor, să nu le necăjească nimeni din pricina mea. Eu sînt cel care am greșit ; eu le-am învățat să mă calce în picioare. Asta era bucuria mea. Și asta nu privește pe nimeni — nici justiția omenească, nici justiția divină. Dumnezeu ar fi nedrept dacă le-ar osîndi din cauza mea. Eu sînt cel care n-am știut să mă conduc, eu am

săvîrșit nerozia de-a renunța la drepturile mele. Pentru ele, aș fi fost în stare să mă cobor pînă la cea din urmă înjosire ! Ce vrei ? Chiar cea mai minunată fire, chiar cele mai bune suflete, n-ar fi putut să reziste acestei tentații la care le-am supus cu slăbiciunea mea părintească. Sînt un ticălos și-mi primesc pedeapsa cuvenită. Numai eu sînt cauza desfrîului din viața lor, eu le-am stricat. Acum au ajuns să rîvnească plăcerile cum rîvneau odinioară bomboanele. Le-am îngăduit să-și împlinească toate fanteziile lor de fete. La cincisprezece ani aveau trăsura lor . ' Nimic nu le-a stat împotrivă. Eu singur sînt vinovat. Vinovat din dragoste. Glasul

264

lor îmi răzbătea pînă-n adîncul inimii. Le aud, vin. Oh, da, au să vină ! Legea cere să vii să-ți vezi tatăl în ceasul morții ; legea e cu mine. Și-apoi, toată treaba asta nu costă decît un drum. Am să li-l plătesc. Scrie-le că am să le las milioane ! Pe cîntea mea. Am să mă duc să fac paste făinoase la Odesa. Cunosc meseria. După planul pe care l-am făcut, am să cîștig milioane. Nimeni nu s-a gîndit la asta. Marfa n-are să se strice pe drum, ca griul sau făina. Eh, eh, făinoasele au să aducă milioane ! Așa că dumneata nu le spui nici o minciună. Vorbește-le de milioane, și, chiar dacă vor veni din lăcomie de bani, prefer să fiu amăgit, pentru că așa am să le văd. Vreau fetele mele ! Eu le-am făcut și ale. mele sînt ! zise bătrînul săltîndu-se din șale și întorcînd capul, cu părul alb răvășit către Eugene, cu o înfățișare care amenința prin tot ce putea să exprime amenințarea.

- Haide, îi spuse Eugene, culcă-te la loc, bunul meu moș Goriot. Am să le scriu. Și dacă nu vor veni, mă voi duce eu însumi la ele, îndată ce se va întoarce" Bianchon.

- Dacă nu vor veni ? repetă bătrînul în hohote de plîns. Atunci am să mor, am să mor într-un acces de turbare ! Simt că turbaz în clipa asta, îmi văd toată viața. Sînt un păcălit ! Nu mă iubesc, nu m-au iubit niciodată ! E limpede. Dacă n-au venit pînă acum, nici n-au să mai vină. Cu cît au zăbovit mai mult, cu atît mai puțin se vor hotărî să-mi facă această bucurie. Le știu. Niciodată n-au fost în stare să ghicească ceva din necazurile, din suferințele, din nevoile mele ; n-au să-mi ghicească nici moartea. Ele nu cunosc taina iubirii pe care le-o port. Da, văd bine : deprinse să-mi sfîșie măruntaiele din mine, tot ce-am făcut n-a avut nici un preț pentru ele. Dacă mi-ar fi cerut să-mi scot ochii din cap, le-aș fi spus : „Scoateți-i !" Sînt prea prost, își închipuie că toți părinții sînt ca tatăl lor. Trebuie să te faci prețuit. Copiii lor au să mă răzbune. Ar fi în folosul lor să vină aici. Dă-le de știre că-și primejduiesc propria lor agonie, în crima pe care o făptuiesc ele astăzi, au adunat toate crimele din lume... Hai, du-te, spu-ne-le că dacă nu vin săvîrșesc un paricid ! Au săvîrșit destule ; nu mai e nevoie să-l adauge și pe acesta. Strigă împreună cu mine : „Hei, Nasie ! Hei, Delphine ! Veniți la tatăl vostru, care a fost atît de bun cu voi și care suferă !"

265

Nimic ; nimeni . ' Muri-voi oare ca un cîine ? Asta mi-e răsplată ; sînt părăsit. Sînt niște ticăloase, niște ucigașe. Mi-e groază de ele și le blestem, iar noaptea am să ies din mormînt, ca să-mi reînnoiesc blestemul, pentru că în sfîrșit, prieteni, n-am dreptate ? Ele se poartă destul de rău cu mine . '... Dar ce vorbesc ? Nu-mi spuseși oare că Del-phine e aici ? Ea e cea mai bună dintre amîndouă... Dumneata, Eugene, ești fiul meu . ' Iubește-o, îngrijește-o ca un tată. Cealaltă e tare nenorocită. Și averea lor ! A, Doamne, mor, sufăr prea mult ! Tăiați-mi capul, lăsați-mi numai inima.

— Christophe, strigă Eugene, înspăimîntat de vaietele și, strigătele bătrînului, du-te de-l cheamă pe Bianchon și adu-mi o cabrioletă. Bunul meu moș Goriot, mă duc la fetele dumitale și am să ți le aduc aici.

— Cu forța ! ' Cu forța ! ' Cere ajutorul gărzii, a regimentelor de linie, al tuturor ; al tuturor . ' zise bătrînul aruncîndu-i lui Eugene cea din urmă privire în care se mai văzu o scîlpire de rațiune. Spune guvernului, spune procurorului că vreau să mi le aducă !

— Dar adineauri le-ai blestemat.

— Cine a spus asta ? răspunse unchiașul, uluit. Știi prea bine că le iubesc, că le ador ! Mi-ar fi de ajuns să le văd ca să mă însănătoșesc... Du-te, bunul meu vecin, du-te ! Dumneata ești bun. Aș vrea să-ți mulțumesc, dragul meu, dar nu mai am de dat nimic alt decît binecuvîntarea unui muribund. Ah, aș vrea s-o văd cel puțin pe Delphine, ca să-i spun să-mi plătească datoria pe care o am față de dumneata. Adu-mi-o măcar pe ea, dacă cealaltă nu poate veni. Spune-i că dacă nu vrea să vină n-ai s-o mai iubești. Te iubește atît de mult, încît va veni. Dă-mi de băut ! Îmi ard măruntaiele ! Pune-mi ceva pe cap. Mîna fetelor mele m-ar salva, simt... Doamne, cine le va reface averea, dacă eu mă duc ? Vreau să mă duc la Odesa pentru ele, la Odesa, vreau să fac paste făinoase.

— Bea din asta, îi spuse Eugene săltîndu-l cu mîna stîngă, în vreme ce cu dreapta îi întindea o ceașcă de ceai.

— A, văd bine că dumneata îți iubești tatăl și mama . ' zise bătrînul strîngînd cu mîinile-i slăbite mîna lui Eugene. Voi muri fără să le văd, fără să-mi văd fetele, înțelegi ?

Să te mistuie necurmat setea și să nu poți bea niciodată, asta a fost viața mea în acești zece ani din urmă... Ginerii mi-au ucis fetele. Da, după ce s-au măritat, eu n-am mai avut fete. Părinți, cereți Parlamentului să facă o lege a căsătoriei ! Sau, în sfârșit, nu vă măritați fetele, dacă le iubiți. Ginerile e un scelerat care strică tot ce este într-o fată, care mînjește totul. Să se sfîrșească cu căsătoriile ! Căsătoriile ne răpesc fetele, așa că nu le mai putem avea lîngă noi în ceasul morții. Faceți o lege în privința morții părinților. E îngrozitor ! Răzbunare ! Ginerii le împiedică să vină... Ucideți-i !... La moarte cu Restaud, la moarte cu alsacianul, ei "sînt ucigașii mei !"... Să moară sau să-mi dea fetele !... Ah, s-a sfîrșit, mor fără ele !... Ele... Nasie, Fifine... haide, veniți odată ! Tăicuțul vostru. se duce...,

— Bunul meu moș Goriot, liniștește-te, haide, stai cuminte, nu te mai zbuciuma, nu te mai gîndi.

— Să nu le văd, asta e agonia mea !

— Ai să le vezi

— Adevărat ? strigă rătăcit bătrînul. Oh ! să le văd ! Am să le văd, am să le aud glasul. Am să mor fericit. Ei bine, da, nu vreau să mai trăiesc, nu mai țin la viață, suferințele mele creșteau neîncetat. Dar să le văd, să ating rochiile lor, ah, numai rochiile, cer destul de puțin. Să simt ceva din făptura lor ! Ajută-mă să le mîngîi părul... vreau...

Și se prăbuși cu capul pe pernă, doborît parcă de-o lovitură de măciucă. Mîinile se agitară pe învelitoare, ca și cînd ar fi vrut să apuce părul fetelor lui.

— Le binecuvîntez, spuse cu mare anevoință... Binecu-vîntez...

Deodată, căzu istovit, în aceeași clipă sosi Bianchon.

— M-am întîlnit pe drum cu Christophe, zise el, îți va aduce îndată o trăsură.

Apoi se întoarse către bolnav, îi deschise pleoapele, și cei doi studenți văzură un ochi tulbure și fără de căldură.

— Nu cred să-și mai revină, zise Bianchon.

Îi luă pulsul, îl pipăi, puse mîna pe inima unchiașului.

— Mașina merge mereu; dar în starea lui, asta e o nenorocire. Mai bine ar muri.

Glasul domnului de Restaud îi arătase că demersul lui fusese de prisos ; în același timp, își dăduse seama că Anastasie nu mai e liberă pe hotărîrile ei. Se duse în grabă la doamna de Nucingen, pe care o găsi în pat.

- Sînt bolnavă, bietul meu prieten, îi spuse ea. În-torcîndu-mă de la bal, am răcit. Mă tem de o pneumonie. Aștept să vină doctorul.

- Chiar de-ai fi în pragul morții, îi spuse Eugene tăindu-i vorba, și tot ar trebui să te tîrăști pînă la tatăl dumitale. Te cheamă . ' Dacă ai auzi cel mai slab dintre strigătele lui, nu te-ai mai simți bolnavă.

— Eugene, poate că tata nu-i chiar așa de bolnav, cît spui dumneata. Aș fi deznădăjduită însă dacă aș avea în ochii dumitale cea mai mică vină, și aș fi în stare să fac tot ce vei voi dumneata. Cît despre el, știu prea bine că ar muri de durere dacă ar ști că boala mea a devenit mortală din pricină că m-am dus să-l văd. Ei bine, voi veni îndată ce va sosi doctorul... Ah, dar unde ți-e ceasornicul? Întrebă ea văzînd că-i lipsește lăntugul.

Eugene roși.

— Eugene, Eugene, dacă l-ai vîndut, dacă l-ai pierdut... oh, ar fi atît de rău !

Studentul se plecă asupra patului și-i spuse la ureche Delphinei :

— Vrei să știi ? Iacă : tatăl dumitale n-are cu ce să-și cumpere nici giulgiul în care va fi învîluit astă-seară. Nu mai aveam nici un ban și am pus zălog ceasul dumitale.

În aceeași clipă, Delphine sări din pat, se duse în grabă la scrinul ei, scoase dinăuntru punga și i-o dădu lui Rastignac. Apoi sună, strigînd :

— Merg îndată, merg îndată, Eugene. Lasă-mă să mă îmbrac. Aș fi un monstru ! Du-te, am să ajung înaintea dumitale ! Therese, strigă către cameristă, spune domnului de Nucingen să vină îndată, am să-i vorbesc.

Fericit că va putea vesti muribundului venirea cel puțin a uneia dintre fetele lui, Eugene sosi aproape bucuros în strada Neuve-Sainte-Genevieve. Căută în pungă, ca să poată plăti pe loc birjarului, în punga acestei tinere femei, atît de bogată, atît de elegantă, erau șapte-

zeci de franci. Cînd ajunse sus, îl găsi pe moș Goriot sprijinit de Bianchon, în vreme ce chirurgul spitalului lucra sub ochii medicului, îi ardea spatele cu un fier înroșit în foc, cel din urmă remediu al științei, remediu inutil.

— Simți ? îl întrebă medicul.  
 Moș Goriot, zărindu-l pe student, răspunse :  
 — Nu-i așa că vin ?  
 — Poate să scape, zise chirurgul ; vorbește.  
 — Da, răspunse Eugene. Delphine e în urma mea.  
 — Aha, zise Bianchon, vorbea de fetele lui, după care strigă așa, cum strigă — zice-se — omul din țeapă după apă...  
 — De ajuns, spuse medicul către chirurg, nu mai e nimic de făcut, nu mai poate fi salvat.  
 Bianchon și chirurgul îl așezară pe muribund în patul lui de mizerie.  
 — Totuși, ar trebui să i se schimbe rufăria, zise medicul. Deși nu mai e nici o speranță, trebuie să respectăm totuși în el natura umană. Am să mă întorc, Bianchon, îi spuse studentului. Dacă se mai vaită, apli-că-i opiu pe diafragmă.  
 Chirurgul și medicul plecară.  
 — Hai, Eugene, curaj, băiete ! zise Bianchon lui Rastignac când rămaseră singuri. Trebuie să-i punem o cămașă curată și să-i schimbăm patul. Du-te și spune-i Silviei să aducă cearșafuri și să ne dea o mână de ajutor.  
 Eugene cobori și o găsi pe doamna Vauquer punînd masa împreună cu Silvia. După cele dintîi cuvinte ale lui Rastignac, văduva se apropie de el, cu înfățișarea acru-dulceagă a unei negustoresc bănuitoare, care nu vrea nici să păgubească, nici să-și supere mușterul.  
 — Dragă domnule Eugene, răspunse ea, dumneata știi ca și mine că moș Goriot n-are un ban. Să dai cearșafuri unui om gata să dea ortu popii, înseamnă să le pierzi, mai ales că unul dintre ele va trebui sacrificat pentru giulgiu. Dumneata îmi datorezi o sută patruzeci și patru de franci. Pune patruzeci de franci pentru cearșafuri și alte cîteva mărunțișuri, candela, pe care are să ți-o dea Silvia : una peste alta fac cel puțin două sute de franci, pe care o biată văduvă ca mine n-are de unde să-i

271

piardă. Apăi, fii drept, domnule Eugene, am pierdut destul în aste cinci zile, de cînd mi-a intrat ghinionul în casă. Aș fi dat zece taleri, numai să se fi mutat omul ăsta de zilele trecute, așa cum spuseseseși. Treaba asta îi impresionează pe clienți. Mai că l-aș trimite la spital. În sfîrșit, pune-te și dumneata în locul meu. Înainte de orice, negoțul, că doar din el trăiesc.

Eugene urcă în grabă în camera lui Moș Goriot.

— Bianchon, banii de pe ceasornic !

— Sînt pe masă. Au rămas trei sute șaiszeci și cîțiva franci. Din ceea ce am luat, am plătit tot ce datoram.

Chitanța de la muntele de pietate e sub bani.

— Uite, doamnă, zise Rastignac cuprins de silă, după ce coborîse în mare grabă scara, să încheiem socotelile. Domnul Goriot nu va mai zăbovi mult în casa dumată, iar eu...

— Da, are să plece cu călcîiele înainte, bietul om, spuse ea numărînd cei două sute de franci, jumătate veselă, jumătate tristă.

— Să sfîrșim, zise Rastignac.

— Silvia, dă cearșafurile și du-te sus de-i ajută pe domni.

— Să n-o uiți pe Silvia, îi șopti doamna Vauquer lui Rastignac la ureche, de două nopți stă de veghe.

Abia apucă Eugene să întoarcă spatele, că bătrîna se și duse în fugă după bucătăreasă.

— Ia cearșafurile vechi, de la numărul șapte. Pentru un mort, sînt destul de bune, zău așa, îi spuse ea la ureche.

Eugene, care urcase cîteva trepte pe scară, nu mai auzi aceste cuvinte ale bătrînei gazde.

— Hai să-i punem cămașa, îi spuse Bianchon. Ține-l drept.

Eugene se așeză la căpățîiul patului și-l sprijini pe muribund, iar Bianchon îi scoase cămașa. Bătrînul făcu o mișcare ca și cînd ar fi vrut să păstreze la piept un anume lucru și scoase cîteva strigăte jalnice și nearti-culate, ca un animal care vrea să dea glas unei mari dureri.

— Oh, oh," zise Bianchon, cere un lăntug mic de fire de păr și un medalion, pe care i le-am scos adi-

272

neauri, ca să-i aplicăm moxa. Bietul om ! Trebuie să i le dăm înapoi. Le-am pus pe cămin.

Eugene luă lăntugul împletit din fire bălai-cenușii, fără îndoială o șuviță din părul doamnei Goriot. El citi

pe o față a medalionului : Anastasie, iar pe cealaltă : Delphitie. Imaginea inimii lui, pe care o purta neconținut pe inimă. Șuvițele dinăuntru erau atât de subțiri, încât desigur că le luase când fetele se aflau în cei dinți ani ai copilăriei lor. Când simți iarăși medalionul pe piept, bătrînul slobozi un ah ! prelung, mărturie a unei mulțumiri care te înfiora. Era una dintre cele din urmă tresăriri ale sensibilității lui, care se retrăgea, pare-se, spre centrul necunoscut de unde pornesc și către care se îndreaptă toate simțirile noastre. Chipul chinat de durere luă o înfățișare de voie bună bolnăvicioasă. Zguduiți de această cumplită izbucnire a unui simțămînt care supraviețuia gîndirii, cei doi studenți vărsară lacrimi calde asupra muribundului, care scoase un strigăt de puternică bucurie.

— Nasie ! Fîfine ! spuse el.

— Trăiește încă, zise Bianchon.

— Și la ce-i folosește ? întrebă Silvia.

— Ca să sufere, răspunse Rastignac.

Făcîndu-i semn prietenului său -ca să facă întocmai ca el, Bianchon îngenunche și-și trecu brațele pe sub genunchii bolnavului, în vreme ce Rastignac, de cealaltă parte a patului, își petrecu mîinile pe sub spinarea lui. Silvia era alături, gata să tragă cearșafurile cînd bolnavul va fi săltat, pentru a pune în loc pe cele pe care le adusese. Amăgit fără îndoială de lacrimile care căzuseră, Goriot, slujindu-se de cele din urmă puteri care-i mai rămăseseră, întinse mîinile, întîlni de-o parte și de cealaltă a patului capetele celor doi studenți, îi prinse de pîr cu putere și murmură stîns :

— Ah, îngerii mei !

Două vorbe, două șoapte îngîinate de sufletul care, rostindu-le, își luă zborul.

— Sărmanul ! zise Silvia, înduioșată de această exclamație, care zugrăvea cel mai înalt sentiment, stîmînt pentru cea din urmă oară de cea mai cumplită și cea mai involuntară minciună.

18

273

,

Cel din urmă suspin al acestui părinte trebuia să fie un suspin de bucurie . ' Și suspinul acesta era, așa cum fusese întreaga lui viață, o înșelare. Moș Goriot fu așezat cu pietate pe patul lui sărac. Din clipa aceea, fața lui păstră dureroasa întipărire a luptei care se dădea între viață și moarte într-o mașină ce nu mai avea aceea conștiință cerebrală din care izvorăște pentru om sentimentul bucuriei și al durerii. Nimicirea deplină era numai o problemă de timp.

— Cîteva ceasuri are să rămînă în starea asta ; apoi are să moară, fără să-și dea seama.

Nici măcar n-are să horcăie. Creierul trebuie să fie complet invadat.

În clipa aceea se auzi pe scară pas de femeie tînă, care urca gîfîind.

— Vine prea tîrziu, zise Rastignac.

Nu era Delphine, era Therese, camerista ei.

- Domnule Eugene, spuse ea, domnul și doamna s-au certat aprig, din pricină că biata doamnă a cerut ba'ni pentru tatăl dumisale. Doamna a leșinat, a venit doctorul, a trebuit să-i ia sînge. Striga neconținut: „Tata moare, vreau să-l văd pe tăicuțul meu .” Ce să vă mai spun, niște strigăte de țî se rupea inima de milă...

— De ajuns, Therese. Chiar dacă ar veni, ar fi de prisos. Domnul Goriot și-a pierdut cunoștința.

— Sărmanul domn, așa de rău e ? spuse Therese.

— Nu mai aveți nevoie de mine ; mă duc să pregătesc masa de seară, e patru și jumătate, zise Silvia, care în capul scării era gata să se ciocnească cu doamna de Restaud.

Apariția contesei fu gravă și cutremurătoare. Cu ochii pironiți pe patul pe care zăcea muribundul, în lumina scăzută a unei singure candelă, ea plîngea cu hohote văzînd masca tatălui ei, pe care palpitau încă cele din urmă tresăriri de-viață. Bianchon se retrase cu discreție.

— N-am putut să scap la timp, spuse contesa către Rastignac.

Studentul încuviință din cap, cu mîhnire. Doamna de Restaud luă mîna tatălui ei și o sărută.

— Îți cer iertare, tată . ' Odinioară spuneai că glasul meu te-ar întoarce de la groapă ; ei bine, revino o clipă

274

la viață, ca să-ți binecuvîntezi fiica ta, care se po-căiește. Ascultă-mă. Ceea ce se întîmplă e" groaznic f Binecuvîntarea ta este singura pe care o mai pot primi de azi înainte, aici, pe pămînt. Toată lumea mă urăște, numai tu mă iubești. Chiar și copiii mei mă vor uri. Ia-mă cu tine, am să te iubesc, am să te îngrijesc. Nu mai aude... Vorbesc ca o nebună...

Căzînd în genunchi, rămase cu ochii ațintiți asupra acestor rămășițe, ca și cînd și-ar fi pierdut mințile.

— Nenorocirea mea este deplină, zise ea întorcîndu-se către Eugene. Domnul de Trailles m-

a părăsit, lăsînd în urmă datorii enorme, și am aflat că m-a și înșelat. Bărbatu-meu n-are să mă ierte niciodată și a trebuit să-l las stăpîn pe averea mea. Toate visurile mele s-au spulberat. Vai, pentru cine am trădat singura inimă care mă adora ? (Și arată către tatăl ei.) L-am nesocotit, l-am respins, i-am pricinuit nenumărate suferințe, sînt o ticăloasă !

— O știa și el, zise Rastignac.

În clipa aceea, moș Goriot deschise ochii, dar fu numai un spasm. Tresărirea de nădejde a contesei fu tot așa de îngrozitoare ca și ochiul muribundului.

— Mă aude ? strigă ea. Nu, își spuse singură, așe-zîndu-se lîngă pat.

Doamna de Restaud își arătă dorința de-a sta de veghe la căpățiul tatălui său, iar Eugene cobori, ca să guste ceva. Pensionarii se și adunaseră.

— Ei, îi spuse pictorul, se pare că vom avea sus, la etaj, o mică mortorawa.

— Charles, răspunse Eugene, cred că ai putea să alegi pentru glumele tale o temă mai puțin lugubră.

— Așadar, nu mai avem voie nici să rîdem în casa asta ? continuă pictorul. Ce importanță are dacă, după cum spune Bianchon, bătrînul și-a pierdut cunoștința ?

— Va muri deci așa cum a trăit, adăugă slujbașul de la Museum.

— Tata a murit, strigă contesa.

La acest groaznic strigăt, Silvia, Rastignac și Bianchon se duseră sus și o găsiră pe doamna de Restaud leșinată. După ce-și reveni în simțiri, o duseră la tră-

18

2T5

sură, care aștepta la poartă. Eugene o dădu în grija Theresei, poruncindu-i s-o ducă la doamna de Nucingen.

— A murit, anunță Bianchon întorcîndu-se în sala de mîncare.

— Haideți la masă, domnilor, zise doamna Vauquer. Se răcește supă.

Cei doi studenți se așezară alături.

— Ce ,avem de făcut acum ? se adresă Eugene către Bianchon.

— I-am închis ochii și l-am așezat după cuviință. Ne vom duce să declarăm decesul, iar medicul primăriei va veni să-l constate. După aceea, va fi învăluit în giulgiu și înmormîntat. Altceva ce vreți să facem ?

— N-are să-și mai adulmece piinea, cum avea obiceiul, zise un pensionar imitînd gestul bătrînului.

— La naiba, domnilor ! protestă repetitorul, lăsați-l în pace pe moș Goriot și nu ni-l mai vîrîți pe gît, căci de un ceas l-ați tot servit în toate sosurile. Unul dintre privilegiile acestui minunat oraș, care este Parisul, este că aici poți să te naști, să trăiești și să mori neluat în seama de nimeni. Să ne folosim deci de avantajele civilizației. Pe ziua de astăzi sînt șaizeci de morți. Vreți să vă jeluți pe hecatombele Parisului ? Dacă moș Goriot a crăpat, cu atît mai bine pentru el f Cine-l adoră, să se ducă să-l vegheze, iar pe noi ceilalți să ne lase să mîncăm în liniște.

- Ah, da, zise văduva, cu atît mai bine pentru el dacă a murit! Bietul om a avut, pare-se, destule neplăceri cît a trăit.

Acesta a fost singurul discurs funebru pentru omul care în ochii lui Eugene înfățișa Paternitatea. Pensionarii începură a vorbi ca de obicei. Cînd Eugene și Bianchon sfîrșiră masa, țacănitul furculițelor și al lingurilor, rîsetele, feluritele înfățișări ale acestor chipuri de mîncăi indiferenți, nepăsarea lor, toate laolaltă îi făcură să înghețe de groază. Se duseră să caute un preot, care să vegheze și să se roage în timpul nopții la căpățiul mortului. Trebuia să orînduiască cele din urmă îndatoriri cuvenite bătrînului pe măsura pușinilor bani pe care-i aveau. Către al nouălea 276

ceas al serii, trupul neînsuflețit fu așerat pe un catafalc îngust, între două candelă, în camera pustie, și un preot se așeză alături, înainte de a se duce să se culce, Rastignac, după ce îl întrebă pe cleric cît are să coste cortegiul și slujba ce trebuia făcută, scrise cîteva rînduri baronului de Nucingen și contelui de Restaud, rugîndu-i să trimită pe oamenii lor de afaceri să plătească toate cheltuielile înmormîntării. Dădu scrisorile lui Christophe, să le ducă în grabă, iar el se culcă și adormi, doborît de oboseală. A doua zi dimineată, Bianchon și Rastignac se văzură obligați să facă ei singuri declarația de deces, a cărui constatare avu loc către prînz. Două ceasuri mai tîrziu, nici unul dintre cei doi gineri nu trimisese bani, nimeni nu venise în numele lor, și Rastignac fu silit să-l plătească pe preot din banii lui. Silvia ceru zece franci, ca să-l pună pe bătrîn în giulgiu și să-l coasă. Eugene și Bianchon își făcură socoteala că, dacă rudele mortului nu vor voi să se amestece de fel, ei singuri abia vor putea face față cheltuielilor. Medicinistul hotărî să pună chiar el

cadavrul într-un sicriu de sărac, pe care-l aduse de la spital, cumpărat pe un preț mai ieftin.

— Fă-le o farsă ticăloșilor ăstora, îi spuse lui Eugene. Du-te și cumpără la Pere-Lachaise un loc pe cinci ani și comandă la biserică și la pompele funebre o înmormântare de clasa a treia. Dacă ginerii și fetele lui nu-ți plătesc banii, pui să se graveze pe mormânt : „Aici zace domnul Goriot, tatăl contesei de Restaud și al baroanei de Nucingen, înmormântat pe cheltuiala a doi studenți”. Eugene nu urmă sfatul prietenului său decât după ce se duse fără nici un folos la doamna de Nucingen și la doamna de Restaud. Nici la una, nici la cealaltă nu izbuti să treacă mai departe de ușa de intrare. Cei doi portari primiseră porunci neînduplecate.

— Domnul și doamna, spuseră ei, nu primesc pe nimeni. Tatăl dumnealor a murit și sînt copleșiți de cea mai grea durere.

277

Eugene cunoștea acum de ajuns de bine înalta societate pariziană ca să știe că nu se cuvenea să mai stăruie. Avu totuși o ciudată strîngere de inimă cînd văzu că nu' poate ajunge pînă la Delphine.

„Vinde o bijuterie, îi scrisese el din odăița portarului, pentru ca tatăl dumitale să poată fi dus cu toată cuviința la lăcașul lui din urmă.”

Puse biletul în plic și rugă pe portarul baronului să-l dea Theresei pentru stăpîna-sa; dar portarul îl dădu baronului de Nucingen, care-l aruncă în foc. După ce rîndui toate cele de trebuință, Eugene se întoarse la pensiune către ceasul trei și nu-și putu stă-pîni o lacrimă cînd văzu în fața porții sicriul, pe care abia îl acoperea o pînză neagră, așezat pe două scaune, în ulița pustie, într-o căldărușă de aramă argintată, plină cu apă sfințită, era un firav pămătuț de busuioc, de care nu se atinsese nimeni. Pe poartă, nici un zăbranic de doliu. Era moartea omului sărac, fără fast, fără însoțitori, fără prieteni, fără rude. Bianchon, trebuind să se ducă la spital, îi scrisese cîteva rînduri lui Rastignac, spunîndu-i ce făcuse la biserică. Internul îl vestea că o liturghie costă prea scump, că trebuie să se mulțumească numai cu citirea stîlpilor<sup>1</sup>, care e mai ieftină, și că-l trimisese pe Christophe cu un bilet la Pompele funebre. Sfirșind de citit cuvintele zvîrlite în grabă de Bianchon, Eugene văzu în mîna doamnei Vau-quer medalionul încercuit cu aur, în care erau șuvițele de păr ale celor două fete.

— Cum, ai îndrăznit să-l iei ? îi spuse el.

— La dracu ! Doar n-o să-l îngroape cu el ! răspunse Silvia. E de aur.

— Fără îndoială, urmă Eugene cu indignare, trebuie să ia cu el cel puțin lucrul acesta, singurul care-i poate înfățișat pe cele două fete ale sale.

Cînd sosi dricul, Eugene ceru să se aducă coșciugul, înapoi, scoase capacul din cuie și așeză cu religiozi-

1 Rugăciunile și slujba pentru morți.

278

țate pe pieptul bătrînului imaginea care amintea vremea cînd Delphine și Anastasie erau tinere, fecioare și caste și cînd nu judecau, cum spusese el în strigătele agoniei. Rastignac și Christophe întovărășiră singuri, împreună cu doi ciocli, carul care<sup>4</sup> ducea pe bietul om la biserica Saint-Etienne-du-Mont, aproape de strada Neuve-Sainte-Genevieve. Acolo, corpul fu pus într-o capelă mică și întunecată, în care studentul căută zadarnic pe cele două fete ale lui moș Goriot sau pe soții lor. Nu se afla decât el și Christophe, care socotise că trebuie să-și îplinească cea din urmă îndatorire față de un om de la care încasase cîteva bune bacșișuri. Așteptînd să vină cei doi preoți, un copil din cor și paracliserul, Rastignac strînse mîna lui Christophe, fără a putea rosti nici un cuvînt.

— Da, domnule Eugene, spuse Christophe, era un om cinstit și de treabă, care n-a ridicat niciodată glasul, n-a supărat pe nimeni și n-a făcut nici un rău.

Cei doi preoți, copilul din cor și paracliserul sosiră și făcură tot ce se cade de făcut pentru șaptezeci de franci, într-o vreme în care biserica nu este destul de bogată ca să se poată rt;ga fără bani. Fețele bisericesti cîntară un psalm, Libera și De profundis. Slujba ținu douăzeci de minute. Nu aveau decât o singură trăsură pentru un preot și copilul din cor, care se învoiră să ia cu ei pe Eugene și Christophe.

— Cum nu e lume, zise preotul, putem să mergem mai repejor, ca să nu zăbovim. E cinci și jumătate.

Totuși, în clipa cînd așezau sicriul în dric sosiră două trăsuri cu blazon, dar goale : una a contelui de Restaud, cealaltă a baronului de Nucingen, și amîn-două însoțiră convoiul pînă la Pere-Lachaise. La ceasul șase, trupul lui moș Goriot fu coborît în groapă, în jurul căreia se aflau numai vizitiii fiicelor sale, care se grăbiră să plece împreună cu preotul îndată ce fu rostită întru odihna bătrînului scurta rugăciune plătită cu banii studentului. Cei doi gropari zvîrliră cîteva lopeți de pămînt deasupra coșciugului, ca să-l acopere;

apoi, îndreptându-se din şale, unul dintre ei ceru lui Rastignac bacşişul cuvenit. Eugene căută în pungă, şi, negăsind nimic, fu silit să împrumute un franc de la Chris-  
279

tophe. Faptul acesta, atât de neînsemnat în sine, răscoli în sufletul lui Rastignac o dezlănţuire de amară tristeţe. Lumina se împuţinase. Amurgul jilav îi întărită nervii. Cu ochii aţintiţi asupra gropii, Rastignac înmormintă în adâncul ei cea din urmă lacrimă a tinereţii, o lacrimă smulsă din sfintele emoţii ale unei inimi curate, una din acele lacrimi care, din pământul unde cad, ţîşnesc iarăşi pînă în naltul cerului. Cu braţele încrucişate, privea norii. Şi văzîndu-l aşa, Christophe îl părăsi.

Rămas singur, Rastignac făcu cîţiva paşi prin cimitir ; în sus se zări Parisul, cu toate întortocherile lui de uliţe, culcat de-a lungul celor două maluri ale Senei, în care prindeau a scînteia cele dinţii lumini. Ochii lui cuprinsesă aproape cu un fel de nesaţ spaţiul dintre coloana din Piaţa Vendome şi Domul Invalizilor, unde trăia acea înaltă societate în care se străduise să răzbată. Aruncînd asupra acestui stup ce zumzuia o privire care părea că-i şi pompează toată mierea, rosti aceste ameninţătoare cuvinte :

— între noi doi, acum !

Şi, ca un prim act de provocare zvîrlit acestei lumi, Rastignac se duse să ia masa în acea seară la doamna de Nucingen.

Sfarsitul documentului.